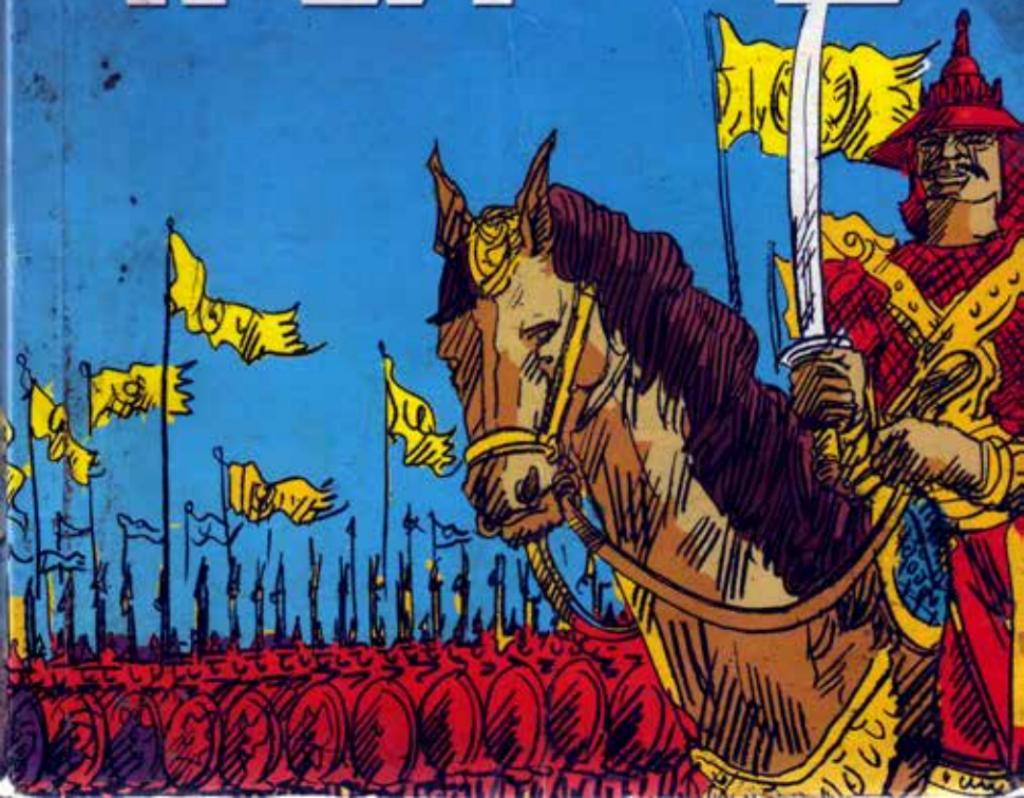

တက္ကသိုလ်ဘဏ်

C - 018

အမြန်ချေချေ

ပုန်ပုဂ္ဂိုလ်တမ်း

စာမျက်နှာပုံးခြင်းပြရောက်အမှတ်	-	၅၀၀၄၃၅၀၄၁၁၁
မျက်နှာပုံးခြင်းပြရောက်အမှတ်	-	၅၀၀၉၆၃၀၈၁
ပထမအကြိမ်	-	၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြေဝါဘာစဉ်။
ဒုတိယအကြိမ်	-	၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မြေဘာပေ။
တတိယအကြိမ်	-	၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြေဘာပေ။
စတုလွှာအကြိမ်	-	၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြေဘာပေ။
ပည့်မအကြိမ်	-	၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ စာမွန်စာပေ။
ဆည့်မအကြိမ်	-	၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာစွဲဖို့စာပေ။
သလွှာမအကြိမ်	-	၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ လွင်မောင်စာပေ။
အထွေမအကြိမ်	-	၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ကုံကော်ဝါယဉ်စာပေ။
နှစ်မအကြိမ်	-	၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မြတ်မီခင်စာပေ။
ဒသမအကြိမ်	-	အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ကုံကော်ဝါယဉ်စာပေ
အပ်ရေး	-	၅၀၀
မျက်နှာပုံးပုံး	-	ဦးဟိုးဝင်း၊ မြန်မာစွဲပုန်ပုဂ္ဂိုလ် ၉၆/ခ၊ ၁၁-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံး	-	စွယ်တော်ပုန်ပုဂ္ဂိုလ် အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁) လမ်း၊ ပုဇွန်တော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးကျော်ဝင်း၊ ကုံကော်ဝါယဉ်စာပေ ၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း	-	စောင်းမောင်
တန်ဖိုး	-	၂၂၀၀ ကျပ်

၀၉၅-၈၃

ဘုန်းနိုင်၊ တွေ့သိုလ်။

သူကျွန်းမောင်ပြီ / တွေ့သိုလ်ဘုန်းနိုင်း - ရန်ကုန်း

ကုံကော်ဝါယဉ်စာပေ ဒသမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်း

စာမျက်နှာ-၂၂၀၊ ၁၃၁၂၂၀ စင်တီမီတာ။

(၁) သူကျွန်းမောင်

စကားသွား

ပုန်သောခါဏား

ဖြေစာလေးနှစ်

ပေါ်မြို့တော်၏၍

ဒွယ်မြို့တော်၏ပို့

ဆေးမော်ဝင်၏။

ရှင်မယာသီလဝံသ

သွား

ငါးစာအတိ၏၍၊ မြေတိုင်းစေ

ပရုံးစေသား၊ ပျော်ပြောမြို့၏

တွေ့ဖွယ်ထို့ရှု၊ တစ်ပို့တစေ

တွေ့ခြားပေမျှ၊ စာပေကျော်၏

ငါးဝတ်ပုန်း၏၊ ငါ့မြန်းမြော်

ငါးအတတ်လျှော်၊ စာအတ်လျှော်ပေါ်

ခေါ်လိုကျော်၏၍၊ ငါးသော်ဆန်

ပလုပ်ပါတွေ့း။

တွေ့သိုလ်ဘုန်းနိုင်

အခန်း(၁)

ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ ခု၊ မေလ၏နောက်ပိုင်း မိုးသည်းထန်သော ဉာဏ်ညာ
ဖြစ်သည်။

မိုးသေးလေသံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက် ဤသို့ အမှာင်မင်းမှုမေသာညာဝယ်
ရတနာပုံဖြည့်တော်၏ အနောက်ပြင် 'ကုလားမြို့' အပါအဝင် မေဟနိုင်ရှုရှိ
ဝါးကျောထုတရဲ ဝန်းကောအပ်သည့် အမိုးသုံးထပ်လည်ပေါ် တန်ဆာဆင်အပ်သော
ဖရန်စစ်အရေးပိုင်း အင်မဲ့ပရ်နှင့်ရှစ်ဟတ်စီ (M.Frederic Haas)၏ နေအိမ်ပြိုင်းတံ့ခါး
ရွှေခြား နွားခွဲခိုရှိလှည်းတစ်စီးသည် မြင်းစီးသူ၏ ဝယာအံ့အား ရတ်တရက်
ထိုးဆိုက်လာသည်။

ရထားထက်မှ ဓေါတ်းနှင့်ကိုယ်ပါ ဝတ်ရုံနက်များ ခြော့ဖွံ့ဖြိုးထားကြသော
ဂူသုံးဦး ဆင်းလာကြသည်။ ထိုအနိုင်တွင်ပင် မိုးသေးလေသံတို့အားခြင်းလျက်
သိန်းနှင်းအောင်သံပမာ အသံတစ်စုံသည် ရှားရှုရှု တွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရထားထက်မှ
ဆင်းလာသူသုံးဦးမှာ ခြော့ထွေးတွေ့သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် မြို့တံ့ခါးအတွင်းဘက်မှ
လုံခြုံပုံတပ်သေနတ်ကိုင် အစောင့်တစ်ဦးသည် ပေါ်လာ၏။

“တန်စမ်းပါ ကိုရင်ကျောက်လုံးရာ၊ ကိုရင့်ကင်းဝတ်က အရင်မဟုတ်လာ၊ ကျော်တို့ အရင်ကျော်ပါရင်း”

အခြားတစ်ဦးက ကွမ်းဖတ်များ ထွေးထုတ်ရင်း ပြန်ကြားသည်။

“ကျေးရင်လည်း ကျေးချောပေါ့ ကိုရင်ချုစ်စုနယ်၊ ကျော်လည်း ကျေးချင်ကျေးမပေါ့၊ ဆွဲနှင့်တော်ကြီးထဲ အစောင့်အဆောင်ကျော်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီကုလားဖြူသဲလာလာအမှုထမ်းရတာ စိတ်တော်အကျိန်သား၊ တို့”

ကျောက်လုံးဆိုသူကလည်း ကွမ်းတံတွေးထွေးရင်း ပြန်ပြောသဖြင့် ချစ်စုနယ်က ကိုရင် နှုတ်လေးလည်း စောင့်စည်းပါ” ဟု သတိပေးသည်။

ကျောက်လုံးက တဟားဟား အော်ရုပ်လျက် စကားဂို့ ဆက်သည်။

“အနိုင်ကြီးရှင်ကော် ကိုရင့်နယ်၊ ကျော်က ပုစ်ရာမရှိတော်ကို ပြောတော်၊ ဟိုအံ့ခိုင်အရေးပိုင် စိတ်ဘာဘီ(ST.BARBE)နဲ့ သူမျက်နှာဖြူခြေးကောင်တွေ့ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု မခိုင်လို့ ပြန်ပြီးပြီးကတည်းက နေပြည်တော်များ မှုစွာရာ ဘယ်သူများ ကျိုးသေးသတဲ့တဲ့”

“တန်ပါလေ ကိုရင်၊ ကိုရင်က ထန်းရည်လေး နည်းနည်းထွေရင် တယ်လေထွေးလာတာကိုး၊ သဟာနဲ့ တောင်ပြောမြောက်ရောက်စကားတွေ မောက်မောက်များမှား ရှိပါမယ်၊ တော်ပြီ၊ ကျော် သွားလွှဲချော်းမယ်၊ နာရီစွဲရင် နှီးသာပဲ”

ချစ်စုနယ်က တဲ့အတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် အခြားနှစ်ယောက်မှုလည်း ထရိုက်သွားသည်။ အပြင်ဘက် မီးပုံဘေးတွင် ကျောက်လုံးနှင့် အဖော်တစ်ယောက်သာ ကျွန်းခဲ့၏။

ကျောက်လုံးက ပျော်ရှုံးမြှုပ်နှံနှင့် သိချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကာင်ကာ ဆိုသည်။

“မွေးမလေး...သူ မသာများလို့ ဆွဲသားကိုတဲ့ ထည့်လိုက်လေ၊ ဒီရေကတိုးသဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဒီမိုးရှယ် ဒီလေတွေနဲ့ဟယ်”

“ဘယ့်နယ် ထိုင်းနိုင်ငံလ ကိုရင့်နယ်၊ ဒီတစ်ခါ ချီတော်မူရင် ရှိုက် ဟံသာဝတီ မဟုတ်လား”

သူအော်က ထောက်လိုက်သဖြင့် တဲ့အတွင်းမှ ချစ်စုနယ်သည် ပေါ်လာရဖြစ်၏။

“ကိုရင်တို့...ကိုရင်တို့၊ နှုတ်လေးများလည်း စောင့်စည်းကြပါ”

ကျောက်လုံးက ပမာမပြုဘဲ သူသန်ရာ ဆက်ပြောနေသည်။

“အေး...ဟုတ်သဟ၊ ဒီတစ်ခါ ချီတော်မူရင် ရှိုက် ဟံသာဝတီ၊ ဒီဘေးလားမြို့အေး၊ ကုလားဖြူတပ်ထွေကို ပင်လယ်ထဲ အောင်းထုတ်ရမယ်၊ မွေးမလေး သူမသန်းလို့ ဆွဲသားကိုတဲ့ ထည့်လိုက်တယ်”

“ထည့်လိုက်တယ်...ဟေး...ဟေး”

ဘေးမှအဖော်သည် ညာသံပေးရင်း မီးပုံဘေး ဖျောက်မူးပေါ်သို့ အီးချုလိုက်သည်။ ကျောက်လုံးကသာ ဆွဲးဆွဲးမြည့်မြည့် ဆက်ဆိုနေ၏။

“ရှိုက် ဟံသာဝတီ ဒီမိုးရှယ်...ဒီလေတွေနဲ့ သေးပေါင်းမွေးမထည့်တယ်၊ လွှမ်းပေါင်းကွယ်လေး...လွှမ်းပေါင်းကွယ်လေး”

အတ်ပေါင်းနှင့် ရေစည်ကြားမှ လူနှစ်ဦးမှာ ပေါင်းပြု၍ အရိပ်အကဲကို ခတ်ကြဖြစ်သည်။ လက်ယာဘာက်၌ လုပ်ယုံသယ် မထွေကြရ။ တဲ့အတွင်းမျှလည်း မိမိတို့ရှိရာ ဘေးတိုက်ပေး၍ ကိုယ်တေးမြှုပ်ကိုယ် ကြည့်နဲ့နေသော ကျောက်လုံး တစ်ယောက်သာ ရှိုတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိုး လွှေပြုကြီးလွှေပြုးချင်ပြီးချင်ပြီးချင်ပြီး နှစ်ဦးသားသည် ကိုက်ဆိုတ်ခိုင်ဝေးသော သံတော် အိုင်းသို့ သွောက်လက်စွာ ကူးလွှဲကြဖြစ်သည်။

သံတော်မှ ခြေတံရုည်ဖြစ်၍ အောက်ထပ်မှ လူတစ်ယောက် ကော်းစွာ ရုပ်နိုင်သည်။

ခြွောင်းမှုလွှာသည် စိုလှုမျှုးအား မောင်မည်းနေသော ဤအောက်ထပ် အရှေ့ယော်အွန်နှင့် ဦးအောင်ခေါင်သွား၏။ တစ်နေရာထဲ့ရောက်သော် ရုပ်နှုန်းကြပြီး ဦးအောင်ခေါင်လေသွားသည် အဆင်သင့်ထားအဲဟန်တွေသော် ခုံးယောက်ခုံးပေါ်တက်၍ ကြမ်းပြင်ကို ဓားရှည်နှင့် ကန့်လွှဲနှုန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကွာလာသော ကြမ်းပြင်အား လက်နှစ်ဖောက်နှင့် မ၊ ပြု၏။ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရှုံးအပေါ်တစ်ခု ဟာ, လာသည်။

“စိုလှုမျှုး ဒီခုပေါ်တက်ပြီး ခုံးလို့၊ ထားပါ၊ ကျွန်းတော် တက်နှင့်ပါမယ်၊ အပေါ်က ကျွန်းတော်က ကြမ်းခွဲမှု၊ ထားမှု စိုလှုမျှုး တက်ခဲ့ပါ”

စိုလှုမျှုးက နားလည်သည့်ဟန် ပေါင်းညီတ်သည်။

မကြာမီးနှစ်ဦးစွဲမှုး ချော်မာ်ဘာနှင့် အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“ပိုင်းနိုင်သောင်းလွှေပါပေတယ် သွေးသောက်ကြီး”

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လွှေ့ရောက်ချင်း စိုလှုမျှုးကြီးက ဦးအောင်ခေါင်လာသုံး၏ ပုံးပေါ်လက်တင်၍ ချုံမွှေ့းသည်။

“ဒီအနော်ဟာ အရေးပိုင်ဟတ်(စံ)ရဲ့ အတွင်းအန်းနဲ့ အန်းပဲ၊ အပေါ်

ကမော ဒီဘက်အဆောင်ကို သူ့နဲ့ သူ့လက်ထောက်တွေကလွှဲလို ဘယ်သူမှ လာခွင့်မပြ
ဘူး လာ...လာ စိုလ်မျှူး၊ ဟိုပြတ်နား သူ့ကြမယ်”

သွေးသောက်ကြီး အခေါ်ခဲ့ရသူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မလုပ်းမကမ်းရှိ
ပြတ်းတစ်ဗုံဆိုသို့ လျှောက်သွားသဖြင့် စိုလ်မျှူးလည်း ခြေကိုဟောကာ လိုက်သွား
သည်။

အခန်းမှာ လေလုံသဖြင့် အပြင်မှ နိုးသံတို့ကို သုံးသုံးသာ ကြားရ၏။

နှစ်ဦးသူး ချုံးကပ်လာသော်ပြတ်ဦး၌ တရာ့ဘက်တော်း တပ်ထားကာ
တစ်ဖက်အတွင်းမှ ပိတ်ခန်းဆီးအထွေတစ်ရုပ်ချက်ထား၏။ ခန်းဆီးမှုလျှောက် မီးရောင်
သည် ဤမှာဘက်သို့ ဖျော်ဖျော်လောမျှ၏။ သွေးသောက်ကြီးက ဓားမြောင်နှင့်
တရာ့တကပ်ကြားမှလျှော်လျှော် ခန်းဆီးအား အနည်းငယ်ကျွော် ခွဲဟာ, လိုက်သည်။

တစ်ဖက်အခန်းတွင်ဦး၌မှ ဖယှောင်းတို့ကြီးမှား အကျင်းကြောင့် လင်းထိုး
နေသည်။

တစ်ဖက်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်တွင် အမွှေးထူ ကြက်သွေးရောင် ပြင်သစ်
ကော်စောကြီး နှစ်ချပ်အား ဗဟိုတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်အဆင်ခွာလျက် ငင်းထားသည်။
အခန်းတွင်ဦး၌ တော်းမှုလျှောင်ရာ တော်းမှုကြီး၌ အစိုးရနှင့်ရောင် ကတ္တိပါခန်းဆီးကြီးတစ်ခု
ရှိ၏။ ဖြေစင်သော နှစ်များတွင် ရွှေရောင်တော်းနေသာ ဖယှောင်းတို့ရိုက်အောင်တို့
များ ကပ်ချိတ်ထား၏။ နှစ်ကေပ်တိုင်တွင် ငွေယန်းကွပ် ပြောင်းတိုးသောနတ်များအား
လည်း အလုချိတ်ထားသေး၏။ ဤမှာဘက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်နေသူများ၏ လက်
ဘက်ရှိ နှစ်ပုဂ္ဂို၌မှ ခုံးသော မျက်နှာပြုကြီးတစ်ဦး၏ ရွှေပေါင်ကွပ်ထားသည့်
ယိုးချိုက်းတစ်ချပ် ရှိ၏။ ယိုးချိုက်း၏ အောက်ခြေတွင် အမောက်နှင့်ငံသုံး ဆို(၆)
၏။ ဓားရှည်နှစ်လက်ကို အိမ်မှထုတ်၍ ကြက်ခြေခံတဲ့ တန်ဆောင်ကပ်တွယ်ထား
သည်။

ယိုးချိုက်း၏ အောက်တည်တည်တွင် ကြမ်းဝယ် အဝတ်အပ် ကုလား
ထို့ကြီးနှစ်ဦး ရင်ပေါင်တန်းလျက်ရှိရာ င်းတို့ထံကို၌ ထို့နေကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ
စိတ်ဝင်စားပြုသွေး အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ လက်ယာဘက်တွင် ထို့နေသူများ သိတ်
မှတ်ဆိတ်မျှေးဆုံး၊ ကော့ပျော်သော နှုတ်ခံများများ၊ ခုံးညားသော်လည်း ပြုးချိုးသော
မျက်နှာသွာ်သွာ်မှုနှင့် အညှေ့ရောင် သိုးသော်ဝတ်းဆင်ယင်ထားသည့် ပြင်သစ်
အရော်ပိုင်မော်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ င်း၏ လက်ပဲဘက်တွင် ထို့နေသူများ ပိုးအော်
ကိုယ်ကြပ် ရွှေလားရောင် တော်းရှည်အိုတ်ယုံးနှင့် အသောက်လေးသယ်ခိုင် မြန်မာ
လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ င်းပါရှိလျက်မှာ အရပ်ပြတ်ပြတ် တော့တင်းနိုင်မာသော

ကိုယ်ထည်ရှိ၍ ဟန်ယုံမှာ အမိန့်ပေးလေ့ရှုတော်ဦး၏ မြင်ရုံနှင့် ခုံးကြာက်ရှိသေဖွယ်
သဏ္ဌာန်ပေါ်ရေး၏။

ဤအခိုက်တွင်မှ င်းပါရှိလျက်မှာ ရှုံးသို့ အတန်ကိုယ်ဉာဏ်စောင်းလျက်
ကြုံးပြင်တွင် ဖုံးတစ်ခုစိတ်ကို ဒုံးယုံက်ထိုင်နေသူလူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးအား တစ်ခု
တစ်ခုလှုံးမေးနေဆဲဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာအား ဤသာက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်နေသူများ
သည် တို့ရှိရှိမှုမြင်ရှုံးရှုံးရှုံး သို့ရာတွင် လည်ကုတ်ပေါ်တွင်မှ အေးနှင့် ထိုးနှင့်ထားသော
နှစ်ဦးရှုံးကြီးကို ထင်ရှုံးရှုံးရှုံးရှုံး တွေ့နှင့်သည်။

ထိုလ်မျှူးနှင့် သွေးသောက်ကြီးမှာ တစ်ဦးယုံက်နာတစ်ဦး လှည့်ကြည့်မိကြ
သည်။ သွေးသောက်ကြီးက သူ၏လည်ကုတ်ကို သုပြီးစံးပြုရှုံးမှုများသည်
ထိုလ်မျှူး၏ လည်ကုတ်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ထိုလ်မျှူး၏ လည်ကုတ်တွင်လည်း
နှစ်ဦးရှုံးကြီးကို တို့ရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးရှုံး အေးနှင့် ထိုးနှင့်ထားသော

“လောင်းအတွင်းဝန်မင်း ကိုယ်တော်ဦးပါလား”

ထိုလ်မျှူး၏ပါးစံးပါရှုံးမှု တိုးတိုးထွက်လာသည်။ သွေးသောက်ကြီးမှာ သိသိ
သာသာ တုန်လှပ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အတွင်းဝန်မင်းမှာ တည်တည်ပြီးထိုင်
လိုက်သဖြင့် င်း၏သိန်းငိုက်မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှုံးရှုံးရှုံးရှုံး မြင်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် သွေးသောက်ကြီးမှာ ကျောတစ်လျှောက်၌ စီးချွဲးသွားသည်။ လောင်း
အတွင်းဝန်မင်းဆိုလျှင် ရွှေများတို့ကြီးတစ်ခုရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးရှုံး
သိပေါ်ဘုရင်၏ အယုံခုံး စစ်သွာ်းတစ်ဦးတို့ကို အဖြစ် သွေးသောက်ကြီးမှာ သိပြီးဖြစ်
ပါ၏။

အတွင်းဝန်မင်းသည် အရော်ပိုင်ဟတ်(စီ)၏ မျက်လုံးများအား တည်တည်
ရှင်ဆိုလျက် စကားစပ်ပြောသည်။ စကားသုံးမှာ လုသွှေ့နှုန်းကဲသို့ မာကျောစုံရှုံးရော
သည်။

“ကျော်ကိုယ်တိုင် သင်၏သံတို့ အခို့မဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်ကိုထောက်၍
ယခုပြောအောင်လည်းစကားသောသည် လွတ်တော်းတွင်ဦးပါ ရှတ်တရာ့က မပေါ်ကြားအား
သည်ကို သိပါလော်။ ဤအရော်ကြီးသော စကားရုပ်ကို ကျော်မှုများသိလို့
ချက်ချင်းအား မေးပါအော်။ သံကြီးတစ်ဦးကြီး ပို့သွားချုပ်ကြည့်သော မဟာမိတ်၏
ကျော်ဝတ်နှင့်အညဲ့ တော်းတွင်ဦးပါ အဖြပ်ပြောပါလော်။”

အတွင်းဝန်မင်း စကားခုံးသောအား ကော်စောထက် ဖုံးတိုင်နေသာ
တစ်ဦးသည် ပြင်သစ်ဘာသာပြု စကားပြုနိုင်သည်။

သွေးသောက်ကြီးက ထိုလ်မျှူးအား အသောက်တို့ စကားပြုနိုင်သွားအား

“ဒီလျကို သိမ်မသက္ကာချင်ဘူး စိတ်မျှေး၊ သံတဲ့ကိုလည်း မကြေခဏလာ၊
ထိုအရက်ချိ သောက်လျော့ရယ်၊ ဘွန်ဘွင်း(Bon Voisin)လို ဖရိုစစ်လှော်စတွေနဲ့
လည်း သိပ်တဲ့တယ်”

ဟတ်စိုးသည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ်စောင်း၍ ရှုံးသို့ ယဉ်ကျေးရှိကြိုးစွာ အောင်ရင်းပြန်ကြားသည်။

“အတွင်းဝန်မှင်းဘုရားကြီးကိုယ်တော်တို့ ကြေရောက်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာဂုဏ်ယူမိပါသည်။ အမေးကိုဖြေရသော ကျွန်ုပ်တို့ ဖရန်စစ်တိုင်းကြီးသည် အိမ်ချင်းချင်း လက်နက်နိုင်းကြီးဖြစ်သော အကဲလန့်ကျွန်ုပ်၏ အပြုအင်းကိုခံခဲ့၍ အင်းဝ ရွှေနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏ အကျိုးတော်ကို ထမ်းချက်ရန် ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ခင်းခွဲသည်ကို မင်းဘုရားကြီး အသိပင်၊ မေးလိုသည်ကို အမိန့်ရှိပါ။ ကျွန်ုပ် သိသူမျှ အရေးပိုင်သူမျှ ဖြေကြားပါမည်”

လျော်သုတေသနမှူးအဖွဲ့မြတ်စွာ ပို့ဆောင်ရည်ကြည့်သွားလျက် ပြင်ဆင် အဆင့်ပိုင်၏ မျက်နှာမှုတစ်ခုင် စိတ်အေး အကဲခတ်သည့်ဟန် အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လျက် တိတေသာ်သော မေးခွန်းတစ်ရပ်ကို ပြုသည်။

“ကျော်စိုက်၏ အကြည်တော်၊ သင်တို့ဟိုင်းကြီး၏ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး အင်(မဲ)ဂျူးလီး(စဲ)ဖယ်ရီ(M.Jules Ferry)အရာမှ ကျော်းပြီဆိုသည်မှာ မှန်ပါ သလေ”

“မှန်ပါသည် အတောင်းဝန်မင်း”

အရှင်တိုင်းသားပါပီသာ တွေးတတ်၍ ကမ္မာရေးရာဇ်ဟူသာ နည်းသာ အတွင်းဝန်များ၏အဖြစ်ကို ရိပ်စိသဖြင့် ဟတ်(စံ)၏ ပျက်နှာမှာ မသိမသာ ပြီးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဤအတွက်မူ စီးပါးမြင်း မရှိစေလိုပါ၊ အင်(ခ)ဂျူးလီး(ခ)ဖယ်ရှိမှာ အကျဉ်းလည်း မကျပါ၊ သေခြင်းကိုလည်း ငဲ့လင့်မဖောပါ၊ အရာမှကျေခြင်းလည်း မဟန်တံ့သါ၊ လွတ်ဆက်၍ မဲအဖွဲ့နှင့် ထောက်လုံး မရသဖြင့် အနိဂရာအဲ အကြောင်းအလွန် ဖြစ်ပါသည်”

ପ୍ରୟେଷି ହାତୀ(ତି)ଣି ପ୍ରିକ୍ରିୟାଗୁର୍ବି ଠକାପ୍ରିମ୍ବିତର୍ଥରେ ଯେବେବେବେ ଆପ୍ରଦିଃଯନ୍ତରଙ୍କଣିଣି ମୁଗ୍ଧମୁଗ୍ଧମୁଖୀ କୁଳମଲଲଭୁବ୍ୟାଯେବ୍ଦ କ୍ରିତ୍ୟଜ୍ଞାତିବ୍ୟାପ୍ତି... ଫେରୁଗାନ୍...

“ဘယ့်နှင့် အကျဉ်းမေချား ဟုတ်စာ အရေခါး အပြစ်ရောဂါး မသုတေသနထဲ
ရှိ ရနိစွဲယူဘယ်အေးမလဲ၊ သင်တို့ သမ္မတမင်းက တယ်ညံဖြင့်သကိုး”

ହୁ କିମିର୍ଗିଯ୍ୟଗିଲ୍ଲାହାନ୍ ବ୍ୟାନ୍ଦ୍ୟଃବ୍ୟାନ୍ଦ୍ୟାଲ୍ଲିଗ୍ରିବ୍ୟାନ୍ଦ୍ୟା।

ହାତୀ(ତି)କବିତା ଶଙ୍କରଣ୍ଡିଃପ୍ରଣୀ।

“ကျွန်ုင်တိနိုင်ငံရဲ၊ အပ်ချုပ်ပုစ္စနစ်အရ အနီးရအဖွဲ့ ပြောင်းလေပေး
အနီးရသာစ်ဟာ အနီးရပေးပေးရဲ၊ အပြည့်ပြည့်ဆိုင်ရာ ကတိဝါဝါချက်တွေကို ထိုက်နာ
ရမြဲပါ။ သိဖြစ်ပါ၍ အင်(မဲ)ပူးလီး(စံ)ဖယ်ရှိ မရှိတော့ပေမဲ့ ဖရန်စစ်နိုင်ငံဟာ
အင်းဝရွှေနှင့် ထော်နှင့် ထားဆိုခဲ့တဲ့ ကတိကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ပါလိမ့်
မယ်”

“ဘယ်လိုသက်သေခံ အထောက်အထား ပြမလဲ”

ဟတ်(စ)သည် မည်သူအေးမျှ ယဉ်ကြည်ဟန် မပေါ်သော အရှုံးတိုင်းသား
နှင့်တင်းအရာရှိအေး တစ်ခါဌာနစိုက်ကြည်လိုက်သည်။

ଲେଖଣ୍ଡ:ଆତର୍ଦ୍ଦ:ପଞ୍ଚମଣ୍ଡ:ଗାଵୁହ ଶଙ୍କିଲଙ୍କିଆନ୍ତିକ୍ଷିରିଯନ୍ଦ୍ର

“အသင်ကသာ ဤသိနိသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိရသမျှမှာ ပါရစ်ဖြူတော်၍
အောင်လို ကုလားဖြေသံအဆတ် လော်လိုင်ယွန် (Lord Lyons)ဟာ ဘီလ်ဘုရာ်မအနေ
နဲ့ ပရိစစ်နဲ့ မြန်မာအောင် ပျော်ပစ်အောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တောင်းနိုင်း
အင်(ပ)ဂျာလီးစီ)ဖယ်စိတောင် အသင့်အတင့် လျှော့ပေးခဲ့ရတယ်ဆို မဟုတ်လဲး”

“ဤအချက်ကို ကျမှန်ကောင်းစွာ ဖြောင်းနိုင်ပါသည်။ ဖရန်စစ်နှင့် မြို့မာနိုင်တို့၏ ဆက်သွယ်ရေးအစ်အသူမှုကို အထူးဖို့ဝှက်ထားသည်ကို ဝန်မားအသိပေါ် မဟုတ်ပါလော်။ လော်လိုင်ယူနိုင်အား ဝန်ကြီးမားဖယ်ရှိက အလျော့ပေါ်ခဲ့သည် ဆိမ်းမှာလည်း မမှန်ပါ။ ဖရန်စစ်တိုင်းနှင့် အင်းဝရွှေနှင့်တော်တို့ စစ်ရေးဘဏ်ပြု ပြလုပ်သော် အကိုလိပ်အစိုးရအဆုနှင့် အင်အားကို အသုံးပြုကာ တားဆီးတန် တားဆီးမည်ဟု လော်လိုင်ယူနိုင်သည် မြို့မြို့ကြောက်လာသဖြင့် ရာဇ်ပရိယာယ်အဖြစ် ဝန်ကြီးဖယ်ရှိသည် ဖရန်စစ်တိုင်းသည် အင်းဝရွှေနှင့်အား မည်သည့်စစ်ရေး အကျ

အညီဖ လေးမည်မဟုတ် ဖြိုကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိပိုကြား ချက်ပြာသည့်နှင့်ထွင်ပင် တုက္ခင်ပြည့်မှတစ်ဆင့် ရတနာ့ပုံမှန်ပြည့်တော်သို့ လက်နက် ခဲယမ်းများ ဂိုဏ်အစီအစဉ် အကြောင်းကြားစာကို ဝန်ကြိုးဖယ်ရှိသည် ပါရစ်မြို့ မြန်မာသံအဖွဲ့လက်သို့ အပ်ခဲ့သည်မှာ ရွှေနန်းတော်သို့ရောက်ပြီ ထင်ပါသည်”

ဟတ်(စံ)သည် မှတ်ဆိတ်မွေးအား အသာပွတ်၍ အတွင်းဝန်မင်းထံမှ အဖြောက် တောင်သည့်ဟန် ဦးခေါင်းကို ညျင်သာစွာ ရှုံးတစ်ချက်ညွှတ်လိုက်၏။

“စာရောက်သည့်မှာ မှန်ပါသည်၊ သိရှာတွင် စုနှင့်ခိုသော လက်နက်ခဲယမ်းမီးကော်များလိုပေး အစီအစဉ်မှာ ယနေ့တိုင် အကောင်အထည် မပေါ်သေး”

“အကောင်အထည် ပေါ်ပါစေမည်၊ ယခုလောလောဆယ်မြဲ တုက္ခင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ရင်ဆိုင်နေရသော အရေးအခင်းမှာလည်း မပြီးပြတ်သေး၊ တရုတ်ဘုရင် ဓကရောနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြည့်အရေးကြောင့် ပွားခဲ့သော စစ်ဗီးမှာလည်း မပြုံး သတ်သေား ဤအရေးများ ပြီးပြတ်သော ဝန်ကြီးဖယ်ရှိ စာပါအတိုင်း မတိမီးမသွေ့ ပြစ်ပါစေမည်၊ ထိကြိုးဖယ်ရှိ၏ အနီးရာသည် လွန်ခဲ့သော မတ်လာမှ နှုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်လကြောမြှင့်သော ဤမေလတွင် အခိုပါစာ၏ အချက်အလဲတို့အား ဆောင်ရွက်သို့မ ရှုံးရတနာ့ပုံမှန်ပြည့်တော်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလာခြင်းသည်ပင် ဖုန်းစစ်နိုင်ငံသည် အင်းဝရွှေနန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထားမပြောင်းလဲကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေဟု ကျွန်ုပ် ယူဆပါသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် မျက်မှုံးတစ်ချက်ကြုံတွက်လျက် နှုံးအရစ်များ လောသည့်တိုင်အောင် တွေ့ဆောင်းစားနေသည်။ ထိုအောက် ကော်ဇာပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးထဲသို့ မျက်လုံးများမှာ ရောက်သွားသည်။ စကားပြန်လုပ်သူက မသိမသာ ခေါင်းကိုလိုတဲ့ပြုသည်။

အတွင်းဝန်မင်း၏ မျက်နှာမှာ ဖြစ်လည်ကြည်လင်လာ၍ ဟတ်(စံ)အား အိပ္ပသာမ်ပါဘာ ကြည့်လျက်ဆို၏။

“ဤမျှရှင်ပြသည်ကို ကျွန်ုပ်ပါသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ဆောင်ရွက်ရရှိသည်တို့အား ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားထံ အစိန်ခံယူ၍ မကြာမိ ဖြိုကြားပါမည်”

လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ရာမှ သုသည်။ သို့ရာတွင် အရေးပိုင်ဟတ်(စံ)သည် ပုံးပုံသလဲ ထိုင်ရာမှ သုပါထရင်းတားဆီးသည်။

“လောတော်မှုပါ၏ ဝန်မင်း၊ မြင့်ပြတ်သော ရွှေနန်းတော်မှ ဝန်မင်းများ ကြေရောက်ဆိုက်မှ ကျွန်ုပ် အောင်တွဲပြုပါရမှာ၊ တစ်လက်ခုံးမှာ စားကောင်းသောက်ရွယ်

တို့နှင့် ပါရစ်မြို့မှ နောက်ခုံးရောက်ရှိလာသော အလွန်အေးဘက်ဝင်သည့် စိုင်အရှက် ချို့များ ပြင်ဆင်ထားသည်၊ ပြွေတော်များ”

ပြောပြာဆိုဆိုင် ဟတ်(စံ)သည် တံခါးပေါက်ဝရှိ ကျွဲ့ပါခန်းဆီးအား ကိုယ်တိုင်မလျက် လမ်းပေးဖိတ်ခေါ်သည်။

မကြာမိပင် အခန်းမှာ လူသူမျှမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျွန်ုခဲ့၏။

□□□

ဖြစ်ဟန်တိုင် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မရရှုးမန္တော်းပင် ကဗျိုးပါတယ်
တဲ့ခါးမှ အောက် စကားပြန့်လုပ်သူသည် ပြန့်ဝင်လာ၏။

“ဘယ့်နှယ်လ စာရေးတော်ကြီး၊ ဒီညြလာတာ ဘာအမို့ယ်လ”

မျက်နှာဖြူက ဆီးမေးသည်။

“တိုးတိုး မွန်သီယာ၊ ကောင်းသောအမို့ယ်ပါပဲ၊ မြန်မာဘက်က
လိုက်လျောမှုတွေ အိမ့်မချိ လာစုံစမ်းတဲ့သော့ပဲ”

နှစ်ဦးမှ ပြင်သစ်ဘာသာပြင့် ပြောဆိုတြော်ပြီးပြစ်ရာ သွေးသောက်ပြို့မှာ
ဘာမျှမှားလည်ဟန်မပေါ်။ ပြင်သစ်ဘာသာတတ်ဟန်ရှိသော စိုလ်မျှုးကသာ အသက်
မရရှုးဘဲ ပြို့မှားစွင့်နေသည်။

“သူ ကျွန်ပုံရရှု့လား”

“ကျွန်ပါတယ်၊ သူကျွန်ပုံရင် တိုင်တားမင်းကြီးလည်း ကျွန်တာပဲ၊
ဓမ္မန်းရှင်ဘုရားနဲ့ ထိပ်ဖြတ်ဖုရားလည်း ကျွန်ပုံရမှာပဲ၊ ဒီလာရတာက ရွှေနှုံးတော်
ထဲမှာ စကားကုန်ပြောထဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊
ဒီအဘိုးကြီးက အဲလိပ်ဘက် ယိုင်ချင်သလိုလို”

“ကျွုပ်တို့ တော်းတာတွေကာ ဘယ့်နှယ်လ”

“အိုး...ရမယ်၊ ဒီတဲ့ချု”

“ဘာတွေ ရမှာလ”

“အကုန်ပေါ့၊ နေပြည်တော်မှာ ပြင်သစ်ဘတ်တိုက်ပွင့်ခွင့်ရမယ်၊ ဘုရင်စိုင်
လုပ်ငန်းတွေလည်း ပြင်သစ်ကိုဂိုလ်ပေးမယ်၊ စာတိုက်လုပ်ငန်းလည်း ရမှာပဲ မြစ်စဉ်
တစ်လျောက် ပီးသော်ပြီးခွင့်လည်း ပေးမယ်၊ မုတ္တလေးနဲ့ တော်းတွေလည်း ရထား
လမ်း ဟောက်ရမယ်၊ ငွေတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုပေါ့၊ တုက်နဲ့ဒီ ကုန်းလမ်းဖွင့်လည်း
ခွင့်ပြရမှာပဲ၊ အရေးအကြီးဆုံးက ပီးကုတ်နဲ့ ကျပ်ပြင်က ပတ္တမြားတွင်းတွေတော်း
တူးစော်ခွင့်ပေးမယ်၊ ကဲ့...ဘာကျွန်သေးလဲ”

မျက်နှာဖြူက ဘာမျှပြန့်မပြောတော့ဘဲ ရွှေခါးထည့် ကဗျိုးပါအိုးတစ်ခု
ကို ထိုသူအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအိုးကို အောက်ထပ်မှ ကျောက်လုံး၏ ဟစ်အော်ခေါ်သံ ကြားရသည်။

“သွေးသောက်မင်း ဦးမြတ်ကျော်၊ ဦး...သွေးသောက်မင်း၊ ဘယ်ဆီ
ရောက်နေပါသလဲ”

နှစ်ဦးသားမှာ အခြေမပျက် ပြန်ဆင်းရန်သာ ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင်
မမျှော်လင့်သောအဖြစ်တစ်ရပ်က ပေါ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အန်း(၂)

ဤမှာဘက်မှ ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသူနှစ်ဦးအတွက်မှာလည်း
ဤကိစ္စမှာ ပြီးပြတ်သွားသက္ကသိုလ် ရှိသည်။

“ကြားရတာတော့ အနုပါပဲ စိုလ်မျှုး”

သွေးသောက်ကြီးက တရာတ်ကပ်မှ မျက်နှာတို့ခွာရင်း ပြောသည်။

စိုလ်မျှုးကမှ အတွေးနှစ်နောက်နှင့် ရတ်တရာ် စကားမပြန်ချေား။

“ကြော်တုံး မေးပါရစာ စိုလ်မျှုး၊ ကိုယ်တော်းတော်လေးသို့က ဘာများအမှာထော်
ရသေးလဲ”

စိုလ်မျှုးက သက်ပြင်းတစ်ခုက် ရှိကိုလိုက်သည်။

“အင်း...ဟိုတစ်ခါက ကိုယ်တော်လေး ရှိကုန်းတို့ တိုင်တာဆိုတြော်
ပြီး ပြန်သွားရကတော်းက ဘာမှုတိုက်ရှိက် အမှာတော် မဆိုက်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

လေသံနှင့် ပြောနေရာမှ စိုလ်မျှုးသည် ချက်ချင်းပြုပြီးကြားရသည်။ ကြော်ပြုမှာ
အနည်းငယ် လွှာတွေသားကာ တစ်ဖက်ခန်းမှ ခြေသံပြန်ကြားရသည်။

နှစ်ဦးသားမှာ တရာတ်ကပ်သိ ပြန့်ခေါင်းရောက်သွား၍ ခန်းဆီးကို အသာ
ဖော်၍ ကြည့်ပါကြပြန့်သည်။

တစ်ဖက်ခန်း၌ နံရံရှိရှိက် တဲ့ခါးတစ်ချုပ်မှ ဟတ်(၅)၏ လက်ထောက်

စကားဖြန့်လုပ်သူက *ကဲ...မွန်စိယာ သူးမယ်၊ အင်းလေး တုကြချင်
ယောင် ဆောင်လာခဲ့ရတာ၊ ကြောရင် ရိပ်မိန္ဒီးမယ်” ဟုဆိုကာ ပြန်ရန်ပြင်သည်။

ပြင်သစ်အရာရှိမှာ ကေားမပြန်ဘဲ မီမံခါး ခြေထောက်ထိ ဖုံကြည့်ပိုက်သည်။ ရွှေဖိန်အပါးသာ စီးထား၍ ကော်ဇာဉ်ရာတွေ ရပ်နေသော ခြေထောက်မှာ ရရတိဖြင့် ခွဲနေသည်။ အရာရှိ၏ မျက်လုံးမှာ ထူးဆန်းစွာ ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် စီးလာနေသော ရေများထိ ရောက်လာ၏။ ရေားကြောင်းမှာ တစ်ဖက်ခန်း တရာ်တက် တပ် တံ့ခါးရှိရာမှ လာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်ဖေသူ သွေးသောက်ကြီးမှာလည်း ဆွဲထားသော ခန်းဆီးစကို လျင်မြှင့်စွာ လွှတ်ချပစ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မောက်ကျေသွားပေါ်။ မျက်စီလျင့်သော ပြင်သစ်အရာရှုသည် ခန်းဆီး၏ လွှပ်ရှုးမှာကို သေချာစွာ မြင်လိုက်ရသည့်အကျွဲ့ ကတ္တိပါခန်းဆီးတပ်တံ့ခါးမှ တစ်ဟန်ထိုးပြီးထွက်ကာ အောက်ထပ်ရှိ အစောင့်များအား အော်ဟာစ်အိမ်နှင့်ပေးသည်။

ବେବୁ:ବେବୁଗ୍ରି:ଫୁଦ୍ର ପୁଲ୍ଲମ୍ବା:ତ୍ରିଭୁବାଲନ୍ୟ: ଲ୍ୟାଙ୍କମ୍ଭକିଲ୍ୟବନ୍ୟ॥

အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်ငါက် နှစ်ပြီးသားသည် ဆတ် ဆိုင်းတွေဝေမဖေတော့သဲ လာလမ်းကြမ်းပေါက်ဆီ ပျေားခဲ့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ကြမ်းပေါက်မှ ဒရရေသာပါး ဆင်းဖော် လိမ့်မျှုံသည် မိုးရောက်ပွင့် မျှော့နှစ်များသာ အဝတ်များကိုဖျက်၍ တံခါးပေါက်အနီး တစ်နေရာတည်းထွင် ကြော်ပွဲ ရှင်မှမိသည့် မီမံခို၏ ပေါ်လျော့မှုကို မီမံအပြိုင်တင်မိသေးသည်။

“ကဲ...သွေးသောက်ကြီး၊ မထုံးပြီ၊ မဖော်ရတ်နှင့်”

တိုကတော်းစွာသော အပိုမိုတဲ့ချက်ပေးလျက် ဗိုလ်မှူးသည် အပိုအခြည့်
တစ်ချက်တဲ့ကာ အောက်ထပ်များငိုပ်မှ ရဲတင်းစွာပင် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ထိအနိက်တွင်ပင် လက်ဝဘက်မဲ လုံခြုံအစောင့်စစ်သားတစ်ဦးသည်
အောင်ဟန်ပြီးလာရင်း ထိလျှော်ခါင်ဆီး လုံညွှန်နှင့် အေးကုန်အောင့်ထိုးလိုက်သည်။
လျှင်ပြန်သော ထိလျှော်သည် ရုတ်ဘာရှုက်ညာခြေကို များက်ဆတ်၍ ကိုယ်ကိုစောင်း
ပေးလိုက်သဖြင့် လုံခြုံသည် ရင်အုပ္ပါ ပုတ်သိပြတ်သွားနိုက် ညာလက်မှ ဇားရှုညွှန်း
သည် အေးဂျုန်လာသည့်အစောင့်၏ ရင်သာတွင်းသို့ စူးမြှုပ်ဝင်သွား၏။ လုံချုပ်လည်း
ထိလျှော်၏ ဘယ်လက်ဝယ် ဆုပ်ပူးထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

ଇବ୍ୟାକିନ୍ତିଯାରୀ ଆହେନ୍ତିଣି ଅନ୍ତର୍ବିଦ୍ୟାକୁ ଲାଗୁଯାଇନ୍ତିଥୁ ଆହେନ୍ତି ଏହିପାଇଁ ମୁଖ୍ୟମିଳାଣି । କୃତ୍ୟାତ୍ସର୍ଵ ଶ୍ରୀରାମକ୍ରିଷ୍ଣ ଆହୁତିକୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଜିବିନିର୍ମାଣକାରୀ ଉତ୍ସବରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେବାକୁ ପରିଚାରିତ କରିଛନ୍ତି ।

လက်ပဲဘက်မှ ထပ်ပြားလာသော အစောင့်များသို့ နိုင်များသည် လုက္ခာ
ပစ်လွှာတိုက်ပြီ ငွေးတို့အသိကဲပဲမှ အောင်တစ်ချက် ပေါ်လိုက်သည့်အနိက်တွင်ပင်
ပေါ်ပါးစွာ ခုန်လွှားလျက် စောဆောက အတ်ရေကန်ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။
သွေးသောက်ကြီးမှုလည်း အနားမှ ကပ်ပါလာသည်။

ଫୁଲିଃବ୍ୟାମ୍ଭା ଅର୍ଦ୍ଧପିଂଚିତଃ ଗର୍ଭିଣ୍ୟନ୍ତିରୁ ଅଭିଷିଳ୍ପିତ ପ୍ରକଳ୍ପିତଃ ।
ଅଗ୍ରାଂହିତା ଯିଥିରେ ପରିପାଦିତ ଏକାକିତରେ ପରିପାଦିତ ଅର୍ଦ୍ଧପିଂଚିତଃ ।

ကန်ပေါင်ကွယ်မှ ဖိုလ်မျှူးသည် ပြောင်းတိုသေနတ်ကိုထုတ်၍ တစ်ချက်ပြိုပစ်သည်။

ဤသို့မပြောလန်သော သေနတ်သံကြားရသဖြင့် လိုက်လာကြသော အစောင့်များ ရတ်တရက် အရှိန်တန်သွားသည်မှာ နှစ်ဦးအတွက် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးနှင့် ခိုလ်မျူးမှာ အပြင်ရောက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်ကို
မျှော်ရို့နှင့် သစ်ပင်များကိုကွယ်၍ ကျွော်ရောင်ပုံးရေး ပြလမ်းထောင့် မန်ကြည့်ပေး
ကြုံများအပို့သွေ့ ရောက်လာကြ၏။ မန်ကြည့်ပေးရို့ရှင်းမှ ရွှေတော်သို့သည် မြင်းဆုံးအား
ကောက်ကြီးများကိုခွဲလျက် အဆင်သင့် ကြိုလင့်သည်။

မကြာခါ ဖိလ်မူးနှင့် သွေးသောက်ကြီးမှာ မြင်းတစ်စီး၊ ဇော်ကြုံသူမှ
မြင်းတစ်စီးနှင့် မူးဝင်ထဲတွင် အရှေ့ဘက်သို့ အပြင်းစိုင်းနှင့်ပြီးကယ်သည်။

သတ်အတွင်း၌မူလုပ်ရှားကျန်စစ်၏။ ထိအခိုင်တွင် သမ္မားဟတ်(စံ)နှင့်
တက္က ဒုသေသည်တော်ချားပါ သတ်၏ ဥပစာတွင် ရပ်ဇော်ပေပြီ။

“ဘာကြောင့် ဝင်းတံခါးကြီးကို ပိတ်ထားရသလဲ၊ မြင်းသည့်တွေကို
ဖွင့်လှတ်လိုက်ခိုင်းပါ”

အပြင်ဘက်မူးပွဲတွင်မှ မြင်းချာသံများ ကြားလျင်ကြားချင်း လောင်း
အတွင်းဝန်မင်းသည် ကြေရာမှာ ဖြစ်စေပုံပေါ်သည့် သမျှုးအေး ပြတ်သားတည်ပြုခြားစွာ
အမိန့်ပေးသည်။ ထိအခါကျမှ သမျှုးသည် လုပ်ရှားလာကာ မိမိ၏လက်ထောက်ကို
တစ်ဆင့် အမိန့်ပေးသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် အနီးရှိ မိမိ၏ရာက်ပါ မြန်မာအရာရှိအေးလည်း လုည်း
အမိန့်ပေးသည်။

“သွား.. ဗိုလ်ကျော်ခေါင် မြင်းချိုးဆောင်လိုက်၊ ကင်းတွေအေးလုံးဆင့်ချိုး
ပြင်မြို့နိုး အင်အတွက်တွေ အဆည်းအကြပ် ရှိပေစေ၊ အရှင်းအဆောင်ဖော်၊ မိမိတာဝန်မှ
လွှတ်သူ တာဝန်ခံ သောက်ပြန်စေ”

မြန်မာအရာရှိမှာ လက်အပ်ချိုး ဦးတစ်ချက်ကျတ်လျက် သွားလက်စွာ
သတဲ့ပေါ့မှ ဆင်းသွားသည်။ မကြာခိုင် သတဲ့အတွင်းမှ မြင်းရှုစိုး အပြင်းမောင်းနှင့်
ထွက်သွား၏။

“ဘယ်နှစ်ထင်ပါသလဲ ဝန်မင်း၊ အကိုလိပ်သူလျှို့များပင်လော့”

သမျှုးက ခုစွမ်းသည်။ စကားပြန်လုပ်သူမှာ သဘောတူဟန် ခေါင်း
တဆင်းဆင်း ညီတ်နေသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် စဉ်းစားတွေးခေါ်မော်မှ ဖြည့်ညှင်းစွာ ခေါင်းကိုခါ
သည်။ အပြင်ဘက်အေး အကြော်ရင်း မျှော်ကြည့်နေရိုက် အတွင်းဝန်မင်း၏ စိတ်
သစ္စနှစ်ဝယ် စိုးရိမ်ထိတ်လှန့်ပြင်းမှာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကုလားဖြူရှု၊ ကြားစားသူလျှို့တွေမှာ ဒီလောက်ကွန်စားရဲတဲ့သလွှား မရှိပိုင်
ဘူး”

အတွင်းဝန်မင်းက ဖြည့်ညှင်းစွာ မှတ်ချက်ချာသာဖြင့် ကျွန်ုတုများမှာ အုအေး
သင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတွော့”

အတွင်းဝန်မင်းသည် သမျှုးထံမှ မျက်နှာလွှာလိုက်၍ မိမိကိုယ်ကို ပြောဟန်
တိုးတိုးရော့တဲ့လိုက်သည်။

“ညာင်ရမ်းဆက်တွေ...”

□

မြင်းနှစ်းနှင့် တရကြေး နှင်းနှင်လာသူများမှာ မော်လာတဲ့ခါးမှ သွယ်တွက်
လာသော လမ်းမတော်ကြေးသို့ မရောက်ခိုး တစ်ပြာအလို့၌ အော်ရပ်လိုက်ကြသည်။
အနောက်ဝေးဝေးမှာ အပြင်းမောင်းလိုက်လာကြသော မြင်းချာသံများကို
ကြားနိုင်သည်။

“ဒါတိုး ရှေ့ပြေးမောင့် မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့မျက်စိလည်အောင် လူစွဲချွဲပါပဲ”
မိုလ်မျှုးက ပြေးမည်တကဲကဲလုပ်နေသော မြင်းညီကြီးအေး က်ထိန်းရင်း
အကြော်ပေးသည်။

“မှန်ပါတယ် မိုလ်မျှုး၊ ကျွန်ုတ်တော် ဒီနေရာဆင်းပြီး ခြေလျင် ရပ်ဖျောက်
တိုးရှုစ်ပါမယ်”

သွေးသောက်ကြေးသည် ပြောရင်းနိုင်း မြင်းပေါ့မှ ဆင်းသည်။

“ရော့...သွေးသောက်ကြေး၊ လိုလိမယ်မယ် ဒါအောင်သွား”

မိုလ်မျှုးသည် ခါးကြားမှ ပြောင်းတို့သေနတ်အေး ထုတ်၍ သွေးသောက်
ကြေးသိသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မိုလ်မျှုးထံမှ သေနတ်အေးယျှော်း သွေးသောက်ကြေးသည် မဆိုင်းတော့ဘဲ
မှုပ်စိုင်ရို့ရှိပြီး ပျောက်ပြေားသည်။

မြင်းချာသံများမှာလည်း နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

“ကဲ... မိုလ်မင်းထင်က မှားငါးရိုင်ရို့ပြီး သူတို့စွာနှင့် လူယောင်ပြုး
မှားကြော်ပြုးပြီး၊ ကျွန်ုတ်တော်က ဒီအောင်း အမြင်ခဲ့ပြီး များခေါ်ယူမယ်”

မိုလ်မင်းထင် အခေါ်ခဲ့ရသွားသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုလမ်းအတွင်းသို့
မြင်းကို မောင်းနှစ်းဝင်၍ ဖြုတ်ချက်အပ် မှားငါးရိုင်ရို့ပြုး ပြုပိုင်သည်။

ထိုအချို့တွင် စိုးမှာ တွဲပွဲသာ ကျွန်ုတ်တော့၍ တိုးကွယ်မှ လရောင်စို့နှင့်
သည် သက်ဆင်းကျွန်ုတ်။

မြင်းချာသံများ ပိုမိုကျော်လောင်လာသည်သာမက အနောက်ဘက် နှစ်ပြု
အကျွော်မှ မြင်းငါးခါးခံနှစ်မှာလည်း ပေါ်လာသည်။ မိုလ်မျှုးသည် မြင်းကို တစ်ပတ်ကျွော်
လှည်းလိုက်သည်။ မြင်းညီကြီးသည် လရောင်၌ တစ်ချက်ပိုကာ ပတ်ဝန်းရပ်လိုက်ပြီး
အရော်ဘက်သို့ လေ၏ လျင်ပြန်မြင်းပြုး တိုးတဲ့သလွှား ပြောတွေကိုခဲ့သည်။

လမ်းမတော်ကြေးနှင့် ပြုလမ်းဆုံးထောင်တို့၌ ကင်းရုံများရှိခြားငါးအေး
ပြုသော မိုလ်မျှုးသည် မြင်းနှင့် အပြင်းနှင့်မှုပ်လာစဉ် ညာလက်မှ အော်ရပ်ကြေးအေး
လည်း ဆွဲထုတ်ယျှော်း ပြစ်နေသည်။

မျှော်လှိုင်ထားသည့်အစိုင်းပင် ကင်းရှုံးရုံးလုပ်ခွဲသုတေသနနှစ်ဦးမှာ ပြေးထွက်လာသည်။

“ရှင်လိုက်”

တားမြစ်သံမှာလည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

သို့ရှုံးပြု အရှင်နှင့်ပြေးလာရမှ က်ကို ခွဲဆောင်းခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ပတေတာရပ်လျက် ဖြစ်သွားသော မြင်းညီးပြီးမှာ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကာဆီးရပ်နေသူ အစောင့်နှစ်ဦးအေပါ်သို့ ကြောက်မက်ဖွဲ့ဖြီး မိုးလျက်သား ရှိပေသည်။

ထိတ်လန့်တွေး ဘားသို့ တိမ်းလိုက်ရသော အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ခေါင်းထက်သို့ ဘယ်ပြုသွားပြီး ဆက်တိုက်ကျေရောက်လာသော ပြင်းထန်သည့် ဘေးနောင့် ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြီး မြေပေါ်သို့ ပုံလဲကျွေားကြသည်။

မှာက်မှ အပြင်းလိုက်လာကြသော မြင်းငါးစီးမှာလည်း ပြုလမ်းအလွန်တွင် မှာက်ဆီမှ တာသာသား ရုပ်သပြ၍ စစ်ရေးငင်ကာ လရောင်း၌ ကရာဇ်စိုင်းပြေးသော ရန်သွားသစ် မြင်းရှင်ပြောင့် ဝေးမရ တွေ့ခဲ့ တန်သွားကြသည်။

အစောင့်နှစ်ဦးအား စီရင်ခဲ့ပြီး ရွတ်ခြောက်လာသူ ဗိုလ်မှူးသည် မှာက်သို့ ရှားကြသွားလိုက်ရာ နှစ်ပြုခန့်အကွား မြင်းသုံးစီးသာ စိမိမှာက်ထို့ လိုက်လာတော့မှု့ သိရသည်။

မြင်းချင်းမှာ ခြေကွာလှုသည်။ ငါးပြခန့် ပြေးမိသည့်အခါတွင်မှ မှာက်မှ မြင်းများမှာ ပြတ်ကျွော်ရစ်ကာ ခွာသံသဲသဲ ကြားရတော့၏။

ရှေ့မှောင်ကျေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဗိုလ်မှူးသည် မြင်းကို ချက်ချင်းရပ်စစ်လိုက်ပြီး ရွာမှာမြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့မှာက် မြင်းညီးကြီး၏ တင်ပဆုံးအား သုံးချက်ခေါ်သွေ့လိုက်သည်ခဏ္ဍား မြင်းကြီးသည် ရှေ့သို့ ခွာသံ ပြင်းပြင်းနှင့် ဆက်စိုင်းနှင့်သွားသည်။

တိုကောင်းလာသော အချိန်အတွင်း၌ ဗိုလ်မှူးသည် အသင့်ဆောင်လာသော ကြိုးတစ်ခွဲနှင့် အလုပ်များနေပြီး

ပထမကြိုးတစ်စအား လက်ယာဘာက်လမ်းသားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်း၌ ပတ်ရစ်ချည်လိုက်သည်။ ထို့မှာက် ကြိုးအား ခါးလယ်ခန့်အမြှင့်မှ လမ်းအားပြတ်ကာ လက်ဝာဘာကို သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်း၌ သုံးလေးပတ်ရှုံးလိုက် ၍၍ ကြိုးစအားကိုင်ရင်း မှားကိုင်ပြု၍ ပြုစ်သက်စွာ စောင့်မှုသာ။

ဘာမျှမရို့မီသော ရှိသွားမှုမှာ မှာက်မှုမြှင့်းများကို ခြေကွာလှုတဲ့စီးလာ သည်။ ရင်ပေါင်တန်း ပြေးဝင်လာသော မြင်းသုံးစီးမှာ ကြိုးတန်းနှင့် ဝင်တိုးမိသည်နှင့်

တစ်ပြီးစွဲနှင့် လုသုံးဦးမှာ ကုန်းမှုလွှတ်၍ လေထဲတွင်မြောက်ကာ မြေပြင်းသို့ အရှင်းပြင်းစွာကျေရောက်လာသည်။ မြေးသုံးစီးစလုံးမှာလည်း မြေပြင်းတွင် သွေးရှာသွားတန်းနှင့် ဦးတည်ရာ စွဲတွေ့ပြုကြေားသည့်အတွက် မြေးသုံးအား မြေပြင်းစွဲတွင် သွေးရှာသွားတန်းနှင့် ဦးတည်ရာ စွဲတွေ့ပြုကြော်မှုလျက် ပိမိုး၏ မြင်းညီးကြီး သွားရှာသွာ်၏ အား ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

တစ်ပြီအဆွဲတွင်မှ မြိမ်ရှိရာ ဦးလှည့်အစွဲရင်း စောင့်မှုသာ မြင်းကြီးအား တွေ့ရသည်။

မိုးမှာ ကောင်းစွာခဲ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။ တိမ်တို့မှာ မိုးပြင်တစ်လျောက် တရွေ့ချွဲ လွင့်ပါးအကြော် လေရောင်းမှာ မို့နဲ့ချည် လင်းချည် တွန်းလွှဲနေ၏။

မှာက်မှ လိုက်ခဲ့သောရန် အေးပြေးပြစ်သွားပြင့် ဗိုလ်မှူးသည် ရှေ့သွားတွေ့ သော ပြုလမ်းအတိုင်း မြင်းကြီးအား မပြေးစေတော့ဘာ ပြုသုံးသွင်းစွာ စီးလာခဲ့၏။

တရို့ဟိုပို့နှင့် မြင်းရောဂါးပါ အဓိုကပြင်သီးရောက်နှင့် ဤမှုနောက်တွင်မှ လက်ယာဘာက်၌ ကော်းတို့ကြီးမှားရှိ၍ လက်ဝာဘာက်တွင်မှ သစ်အုပ်တို့နှင့် မှားမြှင့်မှုးနှင့်မှုသာ ခြေကွာလို့မှားရှိသည်။

ရောလမ်းထောင်တစ်နေရာရောက်တွင်မှ နားရှုံးသွားပြင့် ရုတ်တရာ် ရပ်လိုက်သည်။

ကဲေားလျော့စွာပောင် လက်ယာဘာက်ခြေစည်းရှိုးတစ်ခုမှာ လုတေသာ်ယောက်၏ ခါးသာသာ မြင့်သည်။ ဗိုလ်မှူးသည် လွယ်ကွေားပောင် မြင်းကြီးနှင့် မြိမ်းရှိုးအား ခုံနောက်းပို့လိုက်သည်။

ခြေတွင်း၌ လရောင်မထိုးစောက်နိုင်အောင်ပင် အရွက်ဝေမြှင့်စွာ ပေါ်က်မှုသာ ခရေပို့တို့တစ်ပင်က ရှို့နှုန်းသည်။

ခရေပို့ရို့ပါ အသာ့ြိမ်းမှာ အရို့ပြုခဲ့သော မြို့၏တော်းဝေးတွင်ပင် ရပ်သွားကြသည်။

မလှုံးမကမ်းရှို့ မြေလယ်တွင် နံရို့မြေစိုင်းတစ်လုံး ရှို့သည်။ မြို့တော်းမှာ အော်နှင့် ကိုင်သွားသွားခန့်ကွာ့၍ ဗိုလ်မှူးရှို့နှင့်ရှို့နှင့် ကိုက်ငါးသာယ်။

မြင်းမှာ အားလုံးသုံးစီး ဖြစ်သည်။ လုသုံးဦးသည် မြင်းထက်မှုဆင်း၍ မြိမ်းခြင်းတဲ့ခါးအား ဖွင့်ကြီးမှားခွဲလျက် ခြေတွင်းသုံး ဝင်လှုံးကြသည်။

ဗိုလ်မှူးသည် မြိမ်းတွေ့ကိုနှိုးမှုံး၍ ရှို့သွားသစ်နှင့် မလွှေ့မရောင်သာ တွေ့ရ

ତୋହାର ଦେଇଛିଲିଗିନଙ୍କା ରଖିଗି ଅପରାଧିତୀର୍ଥରେ ତମିମୁଣ୍ଡଲ୍‌କୁ ଆପଣ ଜୋଦୁଣ୍ଡକୁ ବସ୍ତିଲା

ଶ୍ଵରାତ୍ମକ ଦୟାଦୀନିଃବନ୍ଦ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂଥାରେ ହିନ୍ଦୁରୁଷାଙ୍ଗ
ବନ୍ଦ ॥ ଯେଣାକି ପ୍ରିଣ୍ଟିଂଲାଭପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ଫଳଦୀନିଃବନ୍ଦ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂଥାରେ ହିନ୍ଦୁରୁଷାଙ୍ଗ
ବନ୍ଦ ॥ ତାଣିକିମେହିଦିଲାଗା ତାଣିକିମେହିଦିଲାଗା ହିନ୍ଦୁରୁଷାଙ୍ଗ
ଦୟାଦୀନିଃବନ୍ଦ ॥

ଫୁଲକ୍ଷଣିତ୍ୟରେ ଫିରିଦନ୍ତଙ୍କାଳୀପ୍ରିୟଙ୍କରୁ ହିଂମାରୁଚିତ୍ତରୁ ପିଣ୍ଡିତିରୁବାରୁ
ଗ୍ରୀ ଅଭ୍ୟାସକ୍ଷମିତ୍ୟରୁ ଉପରେ ଉପରେ ଉପରେ ଉପରେ ଉପରେ ଉପରେ ଉପରେ
ଏବଂ ଏବଂ

ခရေပင်မှ အီမာရွှေဝင်းထက်ဆိတ္တိ သွယ်တန်းလျက် စိက်ထားသော ယုဇ္ဇန
ဖုန်းပင်များ ရှိသည်။ မြိုက်တဲ့ကဗု ဖုန်းပင်များမှာ ပြစ်ယူယတားခြင်း ကင်းမှုနေသဗြိုင်း
ဖုန်းပင်များထက် ရွှေတွေ့နာ စွယ်တက်နေသော စွာလျှောကြုံးပင်။ ကျေးတောက်ပဲ
များလည်း ရှိနေသည်။ စိုလှုံးသည် ထိုဖုန်းပင်များဆိတ္တိ လွှဲပြော်နွှာ ပြေးဝင်နိကပ်
လိုက်သည်။ စိုကပ်မိစဉ် ဤညွှေ့မီအတွက် ဤသို့သော ခိုးကြောင်းရှုက လုပ်
င်းများ ဖော်ပါတော့များလော့ဟု ကျေးမီသုဖြင့် အသာပြုးမိသေးသည်။

ထိအနိကတွင်ပင် မြှင့်သိ လျည်းတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ထိုလုံးမှာ ထိအချိန်၌ မြှင့်ဖို့ ငါးကိုက်ခန့်သာ ဝေးတော့သဖို့ ကြည်လင်စွာ ကျောင်းမြှုပ် ပြစ်သော လရောင်အောက်တွင် မြှင့်မ လူများအား ကောင်းစွာလုမ္ပားမြင်နိုင်သည်။

လူည်းထက်မှ လုသုံးဦး ဆင်းလာကြသည်။ နှစ်ဦးမှာ ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းပြန်၍ သာမဏိအပ်ပတ်အရောင်စာများ ဝတ်ဆင်ထားကာ ဓာတ်ပျော်ထောင်
ထားကြန်၏ တစ်ဦးမှာ ပြုထဲသို့ပြုတစ်ဦးအောင် မောင်းမှတ်၍ တစ်ကိုယ်စုံ ဖွံ့ဗား
လျက် အပေါ်မှာ အဖော်နှစ်ဦးထက် အတန်ပင်နိမ့်သည်။

ထိခက္ခာပင် ထိလုပ္ပါသည် မန္တေသနသည့်အဖြစ်အား မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ပါးစပ်အသပင်ထွက်သူးလနီး ဆိုက်သူးသည်။

လူလေး၌မှာ ခြုံတွင်းသို့ ရောက်ကျွနဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ခြုံတွင်းရောက်လျှင် ရောက်ရှင်း အပိုမိုနိုင်စွာလုပ်သည် ဒေါင်းမှ ခြုံထည်အား ပုံးထားခဲ့ချင့်ကြသည်။ ထိုခဏ္ဍာ လရောင်တွင် ပြုပောင်းနှစ်ယော ရွောမောင်ယုပ်သည် မိန့်မပျိုတစ်လီး၏ မျက်နှာလေးမှာ ပေါ်လာ၏။

သင့်အောင်

ထိအနိက်ဘင်ပင် အိမ်လေး၏ ပိတ်ထားသော ရှုတ်ခါးသည် ဖွန့်လာနဲ့ လှတ်စီးသည် ဖြည့်ညွင်းညွင်သာစွာ ထွက်လာသည်။

၅၇၁။ ဤတော်ကြောင်းတွင်မြို့တွင်းရှိသောယောက်းအေးလုံးမှာ အေများကိုတော်၍
ရှေ့နည်းတွေ့ဌာ အရိုအသေပေးကြပြန်သည်။ မိန့်မဖိုကမှ လက်ခုပါရိုက်သာ တစ်ချက်
အလေးပြုသည်။

ဒီမှာတွင်မူမှု ထွက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဘာဆကားမှ ဖြန့်မေပြာဘဲ
မိန့်မပျို၏အနီးသို့ ချော်က်လာသည်။

ပန်းခြံရိပ်မှ စိတ်များသည် အဲသလွန်း၍ ရှုမြင်သာသမျှအား ကြောင် ကြောင်းကြသောမီသည်။

ထိစဉ် ငွေးပရီလ်ထံမှ စကားပြောသဲ့တဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“သွားရှိသလူ စန်းစားရပေသည် တူမတော်၊ သိရှာတွင် ပြုမြတ်စွားမြို့
အန္တရာယ်များလေသည်၊ အိမ်တွင်းအမြန်ဝင်းမြှုပ်သင့်တော်မည်”

စကားအဆင့်မြင် ထို့ပို့လဲက အောင်ဘက်သို့ကျော်စုံ ဗိုလ်မှူးပုံးနေရာဘက်သို့
မှတ်ဖွဲ့လည်းလိုက်သည်။

“ଦେବ...ଦେବ...”

ବୋଲିନ୍ଦାରୁ କେବଳ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ପାଇଲା ନାହିଁ ।

"အိန္ဒိယွ်းက မြှေက မျှော်စိနိရှိပြီ လဲမဲ့မကို အပိုအညီကြည့်စေသော် နိုင်းပြမ်းက မြင်းတွေ့နာများနေ၊ အစစအဆင်သင့်ဖြစ်ပေစေ၊ ငါ အခြားထွက်ခဲ့မယ် ကြေးလား"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို မြှင့်ပတ်လည်အား မျက်လုံးများနှင့် ထွေချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး အမဲအတွင်းသိ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ပန်းချုပ်အကြောင်းမှ ဖိုလ်များသည် ယခုမှ အဆင့်ထားသော ထွက်သက်အာ

“ପ୍ରେସ୍: ପ୍ରେସ୍: ... ଆହେ ମନ୍ଦିରାଙ୍କାରେଷ୍ଟ”

ଶିଳ୍ପୀଙ୍କରେ ମୁଦ୍ରଣ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ।

ထိုနောက် ၆၅။
တို့မှာဖွဲ့ကာ မြှုစည်းရှိုးအထိ ခေါ်ခဲ့သည်။ လူစကား
များလည်ပောင်တွေသာ မြင်းကြီးမှာ လေ၏ပေါ်ပါးမြင်းဖြင့် မြေသံမကြားစော့ မြှင်း
အား ခွဲ့ကော်ကူးလိုက်သည်။

လရောင်ဝယ် နိုးတို့အကျမ်းဂျမ်းနှင့် ဦးမှုံးပြာရို့လျက်ရှိသော ရှစ်ဦးမတောင်တန်းကြီးအား နှီးယိုပေါက် အတိုင်းသားပြင်နေရသော လမ်းတစ်လျှောက် အကျော်ဆိုတို့တည်နိုင်လာစွဲစဉ် ဦးမှုံးသည် ဤနှစ်ဦးတွေနေသော်လည်း အဖွဲ့နှင့် ရှုပ်ထွေခွေလိုပေးသော သေပါဘုရင်စံရာ ရတနာ့မှုပြည်တော်၏ ဦးသာအ၊ ကာလဝယ် လျှို့ဝှက်ရွာ ရှုပ်ရှေးနေကြသည်မှာ မိမိတို့တော်စံတည်းသာ မဟုတ်ပြေား ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်းနှစ်ဦးသည်။

□ □ □

အခန်း(၃)

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးမှာက် နှစ်လကျော်အကြာ
တော်သလင်းလဆုံးမည့်အားမျှုံး သိတင်းကျော်နှီးလူလှ တစ်ညွှန် ပဟိုရိုလေးချက်ခန့်
တွင် အမေရာပါမြို့ အနောက်ဘာက် စစ်ကိုင်းတစ်ပေါက်ကမ်းရှိ ဇာတ်ပြောက်များ
သပြေတန်းခဲ့တပ်ထိပ် အမြောက်တစ်လက်အနီးတွင် လူနှစ်ဦးမှာ လေးနက်စွာ
အေးနေးလောက် ရှိကြသည်။

တင်းမှာ ဘုရင့်တပ်မတော်အရာရှိ အဆောင်အသယာ် ဆင်ယင်ထား၍ အသက်အစိတ်အနဲ့ အရို့အစောင်း ဖြင့်ဖြင့်များများ၊ ရင်အပ်ကျယ်ကျယ် သံမဏီကဲ့သို့ မာကျားမာသူတ္ထားဖော်သွားတို့ ဖြစ်သည်။ ငါးလော်ကုတ်၌ ထင်ရှားလျသော နေ့းရပ်ကြီးအား ဆေးရေးထိုးနှင့်ထားသည်။ ထိုသွား အခြောမဟုတ်။ ဤသပြေတန်း ခံတပ်ကြီး၏ ဗိုလ်မင်း ဗိုလ်ဦးကြယ်၏ လက်ထောက်တပ်များလေး ဗိုလ်သူရို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သူရို့နှင့် အတူရှိသွားမှု မြန်မာဘုရင့်သွားတော်ခဲ့ အီတာလျှော့လျှမျိုး ကပ်တို့ ကြမ်းကို(Commodity)ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးမှာ စကားပြတ်စ အတွေးကိုယ်စီအလဲလီနှင့် ဤမှတ်သက်နေကြသည်။

သိတ်ငွေ့ကျော်လည်းတွင် ဖြစ်သပိုင့် ခံတ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်သမန် အင်းရေတို့ လျောာကျခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နဲ့နဲ့တ်ကျွန်ရာ မြေပြင်အနှံမှာ ယာသမားတို့ ထွန်ယက်ထားသောကြောင့် ဒီကြန်ကြန်အဆင်းကို တောင်နေသည်။

ఓటార్డనీటాంగ్ థిటల్వైస్‌ఎంపి బ్రోగ్గిన్‌వాగ్‌వ్హి టాల్వైస్‌ట్రైక్‌వ్హి
వొలమ్‌టాంగ్‌ల్యూగ్‌వ్హి టీగ్‌వెం‌టాంగ్‌చి‌వ్హి ప్రైస్‌లో‌ఫ్రా వ్హి‌ల్యుగ్‌గ్రీణ్‌||
గ్రీల్మణ్‌టీ లగ్‌ప్రాగ్‌గ్రీల్‌గ్రీల్‌ప్రాగ్‌ వ్హై‌గ్రోగ్‌గ్రీల్‌ప్రాగ్‌తెం‌గ్రీల్‌ల్వైస్‌గెవ్వాడ్‌
వ్హై‌గ్రోగ్‌గ్రీల్‌ప్రాగ్‌తెం‌గ్రీల్‌ప్రాగ్‌అఫ్రాగ్‌వాగ్‌ రోపా‌టెం‌గ్రీల్‌ప్రాగ్‌‌వ్హి ఫ్రా‌ట్యోగ్‌ల్యుగ్‌గ్రీ‌
వొ గెప్పాగ్‌పోం‌థిగ్‌ప్రాగ్‌ వ్హై‌గ్రోగ్‌యాగ్‌ప్రాగ్‌తెం‌గ్రీల్‌ల్వైస్‌గెవ్వాడ్‌ దిఫ్‌షా‌
ల్యుగ్‌గ్రీ‌వొ వ్హి‌అర్‌టెం‌థాఫ‌ది‌‌ఆల్‌య్‌ట్రై‌‌ఫ్రి‌‌ఫ్రి‌‌వ్హి‌||

စစ်ကိုင်းတော်ရှိုးအနောက်တွင် မြေမှာ ငါ်ဝင်သူ့ခဲ့ပြဖြစ်သော်လည်း အထူးများပြီးဖြစ်၍ တိစိနိုင်အချို့မှာ လိုက်နေသူ့ ရောင်ပြန်ဟန်သူ့ အရှေ့ဘက် မြို့ပြင်မှာ ခရားရောင်သေးမှ အပြားရောင်အေးအေး၏ အဆင့်လိုက် ပြပြီရောင် ဝင်းလဲလျက်ရှိသည်။

အင်းဝဖြူအဖျားသိ နာညီမောင် ဦးတည်မောင်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်သာ ယာသမားတစ်ဦးသိမှ ခွဲခွဲငင်ငင် ကြည့်ကြည့်နဲ့ရှုံး အောင်ဟစ်ဆိုလိုက်သည့် သီချင်းသံသည်တောင်လေ၏ မောဒါပုလှုပ်လာ၏။

“ကြက်ညီနှင့် ရောယ်များတော် မြေကြာမင်းပံ့ချွေတော်...လဲတော်မရှုံး”

သိချုပ်ရှင်၏ ဆက်ဆိပ်မှာ ခံတပ်ထိပ်မှ တပ်သားတစ်ဦး၏ အသိနှင့် ရောပါတွက်လာသည်။

“ଆଗାମୀବିନ୍ଦୁ କ୍ରୂଧ୍ୟରେ ଗୁପ୍ତ ମହାନ୍ତିଷ୍ଠାନୀୟ ପାତାଙ୍ଗରେ ଆଶ୍ରମରେ
ଏହାରେ ପାତାଙ୍ଗରେ ଆଶ୍ରମରେ ଆଶ୍ରମରେ ଆଶ୍ରମରେ ଆଶ୍ରମରେ

စစ်ကိုင်းတော်လီး ပူညှင်စော့မော်အေး ၃၁။ မြော်ဖူးကြည့်နေရမယ်။
လျက် မိုလ်သုခိုင်သည် မေးခွန်းတစ်ပို့ကို ရုတ်တရက် ပြုလိုက်သည်။

“ဒီအကိုယ်တွေဟာ အထက်မြန်မာစိန်ငံတော်ကို မူချေသိပါးတော့မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တယ်ပဲ။ ဟုတ်လား ကွေမိနိတိ”

ဒေတာတိမြစ်ရေအား နိုက်ကျည့်နေရာမှ ဂွမ်နိုတိသည် အဲသာန်နှင့် ပိုလ်သူရိုန်အား လျှော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ထင်သလား...ဟုတ်လား မိုးလ်သူရိန်၊ ထင်ရဲတင်မကဘူး ကျော်က

ယုဒ္ဓတယ်

“ ကွန်ဖိတ္ထယည် ပြောပြောဆိုရှိ ဘောင်းဘီအိတ်တွင်မှ စာရွက်တစ်ချက်ကို
ခွဲထုတ်ယူပြီးအနာက် ၃၆ အက်လိပ် မြန်မာ ခုတိယစ်ပွဲအပြီးမှာ ၁၈၅၂ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာ၂၂ ၂၀ ရက် အောင့်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ကို သိမ်းယဉ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လော့၏
ဒါလဟိုပို့၊ ကြောဥာချက်ပဲ”

သူသည် စာရွက်အားဖြန့်ကာ အိုလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးသားချက်အား
ဖတ်ပြသည်။

"But if the King of Ava shall fail to renew his former relations with the British Government, and if he shall recklessly seek to dispute its quiet possession of the province it has now declared to be its own, the Governor-General in Council will again put forth the power he holds and will visit with full retribution aggressions, which, if they be persisted in, must of necessity lead to the total subversion of the Burmese State and to ruin and exile of the King and his race"

အစိမ္ပာယ်မှာ အကယ်၍ အင်းဝဘုရင်သည် ဖြတိသွေအနီးနှင့် ရေးယခင် နည်းတဲ့ အကြည်အသာ ပြန်လည်မဆက်ဆပဲလည်းကောင်း၊ ဖြတိသွေအနီးရက် စီစဉ်ဆိုင်သည်ဟု ကြော်ပြီးဖြစ်သောဖုန်း(အက်ပြီးမာနိုင်)အေး ပြတိသွေပိုင် မဟုတ်ဘူး မဟမခန့် အရေးဆိုလာလျှင်သောလည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်မင်းသည် စီစဉ်အောက်တောက်ရှိ စစ်အင်အားအစုစုအား အလုံးအရင်နှင့် မာက်တော်ကြို့ ချိတ်ရေး၍ မြန်မာမင်း၏ ကျူးလွန်စောက်မှုအား တစ်ခဲနှင့် တွဲဖြစ်ရလို့မည်။ မြန်မာမင်းသည် အဆလွှာမပေး ခုခံတော်မှန်ခဲ့သော မလွှာမရောင်သာ သည့်အလောက် ဤချိတ်ရေးလာခြင်းသည် မြန်မာနိုင်တော်၏ ပြုကွဲခြင်းနှင့် မြန်မာမင်းနှင့်တော် မြန်မာဘို့ ပါးပိုတ်ပျက်စီးခြင်း၏ အဆုံးသတ်ပေလို့မည်။

ကွမ်မိတိသည် စာအေး အဆုံးသတ်ဂိုက်သောအခါ မျက်မျှေးကြော်
နားထောင်လျက်ရှိသည့် ပိုလ်မူး၏ မျက်မျှေးမှ မဲ့ချွှမ်းမှ အချို့မာန်တက်မှုတို့ကြော်
ချက်ချင်းခက်ထန်တင်းမာလေသည်။ လက်ယာလက်များလည်း ခွဲလွယ်ယားသော
ဓားရှုံး၏ လက်ကိုင်ဆီသို့ အုပ်မထင် ရောက်ရှိသွားသည်။

“တယ်လည်း စောကားလိုက်ပါလား ကျယ်ရှုပြီ ဒီကုလားဖြူဘာ့လာ
မြို့စားက ရိုင်းပူမိုက်လဲလုပါကလားဟင် ဒီမှာ ကွမ်းတို့ ဘယ်မှာလ ခင်ဗျားတို့
လူဖြူစွာရဲ့ ယဉ်ကျော်မှု..ဟင် အမျှချို့ဝိုင်း သွေးကြေအောက်လုမ္မာရှိ အခွင့်ကောင်
ယူပြီး လက်နှစ်အားကိုနဲ့ ဒင်းတိုက်လည်း အောက်မြှင့်မာနိုင်ငံကို စာပြုတိုက်ယူရဲ့
ဒင်းတိုက်ပဲ သူခိုးက လူလူဟန်လို့ ကိုယ့်ပိုင်နက်ဖြန်လိုတဲ့ မြှန်မာဘုရင်ကိုများ

ကျူးလွန်စောကားသူလို့ ခေါ်ချင်ပဲ့ ဟုတ်စ၊ တောက်..ရာအဝင်ရှင်းလိုက်လေကွယ်၊ ဒင်းတိမှာ ဘယ်လောက်ပဲ လက်နက်အင်အား သာလွန်နေပေစေ၊ သူကျွန်တော့ ဖော်ခြံပြီ၊ သူကျွန်တက် သော်မြင်းက မြတ်သေးတော့တယ်၊ အနိုင်ခံရပေမဲ့ အရှုံးမပေးတဲ့ ဖမ်းသွေ့သွေးကို ရေးရေးမျှဖြစ်ဖြစ် ဒင်းတို့ သိသွားအောင် တစ်ခွဲ တစ်လမ်းတော့ နှဲပြောလိုက်ချင်သေးပဲ့၊ တောက်”

“မိုလ်မျှူးသည် ဤစကားရှင်များအား ပြင်းပြောသောများနှင့် ပြောချုပ်လိုက် သည်ဖြစ်ရာ ကြားရသူ ကွမ်းမိုတိပင်လွင် ထိတ်လန့်တော်းပြစ်လျက် မော်ကြည့်သည်။ ထိုမှာက် အေးချမ်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းသွေ့တွေ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းတော်မတော်သား တွေသူ ဒီစိတ်ဆတ်ရှိရှာမ်းဆိုတာ ကျွဲ့ပဲ ယုံးပါတယ်၊ အထူးသဖြင့်က လေ့သားလို့ မိုလ်ရှုရှုရှုမြှုံးကြေးတော်ယောက်ပဲ့ဗဲ့က ချို့ကျွဲ့ပေးစားရတဲ့ ပဲခုံးထဲ သူရဲ့ကော်းကြေး ဦးမြတ်တွေ့သွေ့သဖြစ်သူ ခင်ဗျားရဲ့သွေ့ကို ယုံးကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ကွမ်းမိုတိသည် စကားမဆက်ဘဲ စဉ်းစားဟန် ဆိုင်းနဲ့နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာပြစ်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဘို့ပြည့် ပေါင်းဆောင်ရှင်းမှာ ညီညွတ်မျှိုးကြေား”

ကွမ်းမိုတိက လေသာကို နိုင်းကျော်မေးသည်။ မိုလ်မျှူးသူရဲ့မှာ ရတ်တရက် အပြောပေးနိုင်အောင် ပြစ်သွားသည်။ ကွမ်းမိုတိကသာ ဆက်ပြော၏။

“ဒီစကားတွေကို ကျွဲ့ပွဲနှင့်ပြောနဲ့ မသင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ ထိနိုင်မထားလိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွှေ့နှင့်တော်နှင့်တွေ့နှင့်မှာ ရွှေ့တော်အတွင်းမှာ အော်လိပ်ဘက် သားတွေရှုံးသလို ပြင်သစ်အလိုက်တို့တွေ့ပွဲတွော်လည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ဤအကြော်တွင်မှ မိုလ်သူရဲ့မှာ ပြုမှုနားထောင်နေရာမှ လျှပ်ရှားလာသည်။

“ဘက်တော်သားနဲ့ အလိုက်နို့ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ကျွဲ့ပောက်မခံချင်ဘူး၊ ဖရန်စစ်အကျိုအညီကို ပူးချင်သူ အော်လိပ်ကို အေးကိုးချင်သူ သသည်တွော့ ရှိတယ်၊ မှာက်တော်နှင့်ကတော့ အော်လိပ်တွေ့နဲ့ အကြည့်အသာ ဆက်ဆံပြီး အလို့မှာ ဖက်နေချင်သူတွေပဲ့”

“ခင်ဗျားပြောဘဲ့ မှာက်ခုံးအုံးအစားခို့တာ ကင်းဝန်မားကြေးတို့အော်ကို ဆိုလိုသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကင်းဝန်မားကြေးဟာ စင်စစ်တော့ အမြော်အမြင် အပြည့်စုံမှု ပညာရှိပြီးပဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အခါ သူမှာ ဘာတော်ခို့အောကာမှ မရှိဘူး၊ သူတင်မကဘူး၊ ရော်ချောင်းဝန်ကြေး၊ ရွှေပြည့်ဝန်ကြေးနဲ့ ယောအတွင်းဝန်မားတို့လို

ပညာရှိကြေးတွော်လည်း အရာက ကျွန်ဖြံး ဖန်ချက်ဝန်မားတို့လို့ ဖရန်စစ် တဲ့လို ကြေးတွော ပညာရှိရှုခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလည်း နာစေနေကြရတယ် မခက်လား၊ အထက်စီးက အောကာရှေ့တဲ့ လူတွေကလည်း...”

မိုလ်မျှူးသူရဲ့သည် နှိတ်ကိုစောင့်စည်းရန် ချက်ချင်းစကားရပ်လိုက်သည်။

ကွမ်းမိုတိသည် သူအားတစ်ချက် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာစကားနဲ့ ထွက်မလာသောအဲ သူက ဆက်သည်။

“အောကာရပ်လိုက်သည်း ဖရန်စစ်ကို အေးကိုးချင်သူတွေ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

ကွမ်းမိုတိက ပြီးရယ်သော်လည်း မိုလ်သူရဲ့သည် မရပ်မပြီးနှင့် ဆောင်မြင်နဲ့ပြီး မြှုံးလေးစွာ ပြော၏။

“အောကာရှေ့တဲ့ တိုင်တားမင်းကြေး၊ လျေသင်းအတွင်းဝန်မား၊ စက်ဝန်မား၊ အကြောပတ်မြှုံးဝန်မားတို့က ဖရန်စစ်ဘက်ကို ယိုင်တယ်ဆိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှုပြုတော် မတ်တော်ကြေးတွေဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုကိုယ် ဖရန်စစ်လက်ရောင်းစားချင်သူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တွေက အော်လိပ်ကို သိပ်မှန်းတယ်၊ သူတို့မှာ အော်လိပ်ကိုယ်ရှိရှုရှုမြှုံး ဖရန်စစ်စွဲခံက အကွဲအသီးယူချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ”

ကွမ်းမိုတိသည် နေရာထဲပေါ် စကားအား အပ်ဆိုင်းပြောဆိုမှာ တပ်မျှူး လေး၏ ပုံးအား တစ်ချက်ပုံးပုံးကိုပါတ်လိုက်ကာ ပုံးတော်လက်အား ပုံးထဲတော်လက်အား တည်းကြည့်စွာပြောသည်။

“မိုလ်သူရဲ့ ခင်ဗျားဟာ မင်းလှုနယ်စပ်တို့ကိုပဲ့တွေ့နှင့် အသက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကယ်နဲ့ကြတဲ့ ရဲော်ချင်းပြစ်သူ ကျွဲ့ကို တော် စကားကိုအောင်အောင် မပြောချင်ဘူးဟုတ်စ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွဲ့ပောကတော့ စကားကို အောင် ပြောရရှိမှုလဲ”

ကွမ်းမိုတိသည် မိုလ်သူရဲ့မှုလဲ လက်ကိုရှုပ်လိုက်ကာ ခံတပ်စပ်ဝယ် စားလွှာမှုလ်ကို လက်တင်လျက်ရောင်းထားကို လက်တင်လျက် ခြေတစ်ထဲမှုံးချင်း လမ်းလျှောက်ရှင်း စကားကို ပြည့်ညွတ်နောင်းစွာ ပြောသည်။ သူအသွင်မှာ လျှော်လပ်သား အီတာလျှော်နှင့်သာမှာ ပို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ ပေါ်နေ၏။

“ကျွဲ့ပောက အီတာလျှော်စွာလောက်ပဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မြှုံးမှုမားကြေးပဲ့ သူစွာခံတားသူ တစ်ဦးလည်း ပြုတော်ယောက် ဖရန်စစ်တို့ကိုပဲ့ ပြုတော်ယောက်၊ မြန်မားမားအတွက် ကျွဲ့ပောကတို့ကို ပြုတော်ယောက် ပြောရရှိမှုလဲ”

သူသည် စကားကိုများ၍ ပိုလ်သူရှိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိလိုက်သည်။ ထိုအာက် လေသံတိုးသော်လည်း ပြတ်သားနှက်နဲ့ခွာ ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မြန်မာနိုင်တော်ကို ကယ်တင်နိုင်တာ တစ်ဦးပါ၍တယ်၊ ကင်းဝန်မင်းကြီး”

ပိုလ်သူရှိနှင့်က မျက်နှာပ်ကြုတ်၍ သူအား ဖြစ်ကြည့်လိုက်သည်။ မောက် ခင်ဗျားက အိုလိပ်နဲ့ အကြည်အသာ ဆက်ဆံရေးဝါဒကို ထောက်ခံသလား ဟု မေးသည်။

ကျမ်းမိုတိသည် ပစ္စားအားတွန်လိုက်၍ ‘ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’ ဟု ဆိုသည်။

“ဒီမှာ ကျမ်းမိုတို့ ကျပ်ပြောတာကို သေသာချာချာ စဉ်းစားကြည့်စစ်း၊ ခုနက ခင်ဗျားပဲ ထုတ်ပြတ်စာကာ ရှင်းမေတယ်၊ အိုလိပ်ဟာ အထက်မြန်မာနိုင်တို့ သိမ်းချင်တယ်၊ သိမ်းတဲ့အခါမှာ အသိမ်းကောင်းအောင် ဆင်ခြေပေးဖို့ ဒီစာသုတေသန လမ်းခေါင်းထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သိုးဆောင်းစကားပုံအတိုင်းပဲ၊ အပြစ်ရှာဖော်တဲ့ ဝပ်ပျော်ဆီက သိုးယောက် ဘယ်လိုကွဲတော်အောင် ပြောမလဲ၊ သူတို့နဲ့ အပြုအလည် ဆက်ဆံလိုကော ထူးမလား”

“ထူးတယ်”

“ဘယ့်နှယ်ကြော်နဲ့”

“အိုလိပ်ကတော့ သူတော်ကောင်းစိတ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ညာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျမ်းမိုင်းရောနှယ်ပယ်မှာ သန္တရှင်းမှာ၊ သက်ညာမှုဆိုတာ ရှိရှိထဲ့စွဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အနေတတ်ရင် အနေဖုန်းရင် ဘယ်လောက်ပဲ အင်အားသာနေသည် ဖြစ်စေ အိုလိပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ထင်တိုင်းအနိုင်မကျင့်နိုင်ဘူး။ ဥပမာ-ကျပ် ပြောမယ်၊ အိုလိပ်အနီးရနဲ့ အိုလိပ်ပြည်သူတွေကို ခွဲခြားကြည့်နိုင်ရမယ်၊ အိုလိပ်အနီးရရှိ ကြိုးခွဲနေတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေဟာ ဈေးကွက်ရရှိနဲ့ နယ်ချုပ်ချင် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိုလိပ်ပြည်သူများဟာ နယ်ချုပ်စွာနေစွာ မထောက်ခံဘူး၊ ပြောင် နယ်ချုပ်လို့ စစ်ဆေးဖို့ရင် တာဝန်ရှိတဲ့အနီးရဟာ ပြင်သစ်နိုင်းခြားရေးဝန်ကြီး ဂျားလို့ ဖယ်ရှိရဲ့ အနီးရအဖွဲ့လို့ ပြုတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ အနီးရဟာ နယ်ချုပ်ရင် ကျမ်းကာလည်း ကြားကောင်းအောင် ပါလိမ့်နဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ဆုံးမှုအောင် ဆင်ခြေကောင်းပေးရလဲ ရှိတယ်။ အရှုတိုက်နယ်မှာ နယ်ချုပ်ရင် အနေကိုနိုင်းအနီးရတွေအနဲ့ ဝါဒဖြစ်လဲ ရှိတယ်။ အရှုနိုင်းမင်းတွေဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ပြည်သူတွေဟာ

သူကျွန်းမားပြီ

ဆင်းရဲ့တွေမှတ်ပြီး အညွှေးဆဲခဲ့မောက်ရှုတယ်၊ ဒါတွေကို ကယ်တင်နဲ့ တိုက ဘယ်နယ်ကိုပြုခဲ့ သိမ်းရတယ် စသည်ပဲ့ပေါ်လေး၊ နယ်ချုပ်ပေါ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကယ်တင်ရှင်အနေနဲ့ ဝင်လာလေ့ရှိတယ်၊ ရှင်းရဲ့လား”

“ဆက်ပါလေ”

“နှစ်ရွာခဲ့သွားတဲ့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်ရှာ အိုလိပ်ဟာ အော်ကျားဂွက်ကို ဆင်လို့မရဘူး၊ မင်းတရားကြီးဟာ တရားအဲနဲ့ အပ်ချုပ်တယ်၊ ဒါကို ကမ္မာသိအောင်လည်း လုပ်တယ်၊ ဥာဏ်အမြဲ့အမြင်လည်း အင်မတန်ကြီး တော်ချုပ်တယ်၊ ကျမ်းမှုလျှောက်နာက နိုင်ငံကြီးတွေအလယ်မှာ ပါးနှပ်လိမ္မာဘာ ကျင့်သုံးပြီး မေတ္တာတို့တဲ့ ဥပမား”

ကွမ်းမိုတိသည် စဉ်းစားသယောင် အော်ရပ်နားလိုက်သည်။

“မင်းတုန်းမင်း နှစ်းတက်တဲ့ ဘဝ္းရ ခုနှစ်မှာပဲ အိုလိပ်ခဲ့တွေဟာ ကရိုင် မိယ်ကျွန်းခွယ်မှာ ရရှုတွေနဲ့ စစ်ပြစ်ပြီး အတော်လေး၊ မရှုမလှ ခံနေရတယ်၊ ဗုံးပြည်မှုနားရှိတဲ့ အာမေနီးထိန်းများတွေဟာ အိုလိပ် တစ်ထပ်ခဲ့တဲ့ ရှုရှုပြည်ရှိ အော်လိပ်တို့ကို အကုအညီရအောင် မြန်မာပြည် ကိုယ်စား သွားပေးပါမယ်လို့ လျှောက်ကြတယ်။ တစ်ခါ ကရိုင်မိယ်စွဲမှာ အော်လိပ်တို့ တော်ချုပ်က လိမ့်ညာမက်တဲ့ပေးပြီး၊ တစ်ဖက်က တစ်ခါ ဖရန်စစ်နိုင်းပေး ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်လော်း အိုလိပ်တွေဟာ ဖရန်စစ်ဆီက အကုအညီသာ မရရှင် ကရိုင်မိယ်ကျွန်းခွယ်မှာ ရရှုးတွေရဲ့ ဈေးမှုနှင့် သွားပေးပါမယ်လို့ သေဖြင့် ဝါဒဖြင့် လျှောက်တင်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်းမြတ်စွဲလို့ မင်းတုန်းဘုရားရင်းကြီးဟာ နယ်ချုပ်အောင် အနေအဖားရ မဟာမိတ်မပျက်နေခဲ့တဲ့ ဖို့မေတ္တာလို့ မင်းတုန်းဘုရားရင်းကြီးဟာ အတိမာ့ မရှုဘူးလို့ စွဲပွဲသောမှားကြောင်း ရာဇ်ဝင်က သက်သေခဲ့တယ်၊ အောက်မြန်မာနိုင်းကို ပြုစွဲရှိ မင်းတုန်းဘုရားရင်းကြီးဟာ သတ်မှတ်နည်းလို့ ဘယ်အထူးဆဲ့တယ်။ အထောက်အထား စွဲပွဲသောမှားကြောင်း ရာဇ်ဝင်က သက်သေခဲ့တယ်။ အောက်မြန်မာနိုင်းကို ပြုစွဲရှိ မင်းတုန်းဘုရားရင်းကြီးဟာ သတ်မှတ်နည်းလို့ ဘယ်အထူးဆဲ့တယ်။”

ဤမေတ္တာတွေ့ကွမ်းမိုတိသည် မောက်နဲ့လိုက်သည်။ ပိုလ်သူရှိနှင့်

ကဲ့ခင်ဗျားပြောတာ မရှင်းသေးဘူး ဟု မှတ်ချက်ချိ၏။

“ရှင်းပါနေမယ် စိုလ်သူရှိနဲ့၊ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးဟာ အပြည့်ပြည့်နဲ့
သင့်တင့်အောင် ဆက်ဆံခြင်း၊ တိုင်းသူပြည့်သားတွေအပဲ၏ ရင်ဝယ်သားဟော တရား
မှုမျှတေတာ အပ်ချိပ်ခြင်း စသည်တိုကို ကျွေားသိအောင်ပြထားတော့ နယ်ချုပ်အောင်
တွေဟာ ကျားကျက်ဆင်ရို့မရအောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးလည်း
နတ်ရွာစံရော ဘာတော်ဖြစ်ခဲ့သလဲ”

ကွန်မိတ္ထာသည် လေသံကြိုနို၍ ဘားပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်အကဲခတ် ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ဒါကို င်္ချားအသိပဲ၊ အခဲလက်ရှိ ဘုရင်မင်းဟာ အေးချမ်းရှိုးသားတော်မျိုးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာကိုထားကိုမှာ ပညာရှိမှုပါ။မတ်တွေနှစ်ပြီး ပညာမှုတစ်ခုကိုကိုနဲ့တွေ့တက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူနှင့်တက်စမှာပဲ ဘက္က္ခ ခုံမှာပဲ၊ မင်းသွေးတွေကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စစ်အင်အေးထွေပြင်ခြင်း စသည်တွေ ကို လုပ်တယ်၊ ဒီတွေနဲ့က အခွင့်ကောင်းမွှု ဝင်္ဂာက်ချင်ပေမဲ့ အကိုလိပ်တွေဟာ အေးက်နှစ်စတန်(Afghanistan)မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ အေးပိုကမှာ ရှုံးလှုံးဘုရင် စက်တိ ဝါယိုး(Cete wayo)နဲ့က စစ်ပွဲတစ်ပွဲနှင့်ရှုံးလှုံးတွေကိုကြောင်း၊ ဘိုးဝါယိုးတွေ(Boars) နဲ့ ပဋိပက္ခမှုကိုလည်း စမယ့်ဆဲဆဲပို့ကတစ်ကြောင်း၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ပြစ်ကြည့်ခြင်းကြတယ်၊ ဒါကို ဒီက မျှုးမတ်တွေက အကိုလိပ်ကြောက်သွားပြီထင်ပြီး အကိုလိပ်ဆုံးကျင်ရေးတွေ အရမ်းလုပ်နေကြတယ်၊ တစ်ခါ နိုင်တော်ရဲ့ ပြစ်စ်ပို့ပြားမှု ဆိုတော်လည်း လုံးဝမရှိဘူး၊ တိုက်လိုက်တဲ့အားပြတွေ မိပြန်တော့လည်း အာဏာ လက်ရှိ မျှုးမတ်တွေရဲ့ တပည့်တယ်နဲ့တွေ့မိ ဘယ်သူမှ အပြစ်မယူရဲ့ ဒီအတိုင်းဆို ရင် ငင်္ချားတို့နိုင်ငံဟာ အကိုလိပ်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်နေတာပဲ၊ သူတို့က ကမ္ဘာကြေားကောင်းအောင် ကမ်းတင်ရှင်အဖြစ် လာမှာပဲ၊ သူတို့ မဝင်ရင် ဖရန်စစ် ဝင်မှာပဲ၊ မိတ်ချုံ”

ကုန်စိတိယဉ်၏ သက်ပြင်းကို တစ်ခုကိုရှိရန်ပြုသည်။ အော်ပြုလျက် ဖိမ့်ပြုပြီး၊ ပြန်လည်စဉ်းစား စစ်ဆေးကြသည်။ မြှို့မာနိုင်ငံ တွင် အနေကြော့ပြီ ဖြစ်သပို့ စက်ဘူးအားတစ်ခုကိုအေး အသက်နှင့်ပေးဆပ်ရသော ထုံးစိကို သူသည် နေလည်ပြီးဖြစ်သည်။ သူကိုယ်သူ ကျေကျေနှင့်ရှိမှုများ စက်ဘူး သည်။

“ଠିକ୍ ଠାରୀ କାହାର କାହାର ଦେଇ ଏହାରୁ ଯାଇ ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡଖାତିକ୍ ମୁଣ୍ଡଖାତିକ୍ ଏବେ
ଫେରାକୁ ଗୁରୁତ୍ବିର୍ଦ୍ଧିତା କରିବାକୁ ପାଇଁ ଏହାରୁ ଯାଇ ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡଖାତିକ୍ ମୁଣ୍ଡଖାତିକ୍

၁၃၆

အောက်က ရန်းထွက်ခဲ့ရတဲ့ အိတုလိပ်သူးတစ်ယောက်အနေဖော် ခင်ဗျားတိုအပေါ်
ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်၊ ကျော်ဟာ ကျွန်းအဖြစ်ထင် သေရတာကို မြတ်တယ်လို့
ယူဆထားတဲ့ ဂါရိဂိုဒီဒေသမှာ (Garibaldian)တစ်ယောက်ပဲ ဂါရိဂိုဒီ ဆိတာက
ကျော်တို့၊ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးပဲ နောက်တစ်ဦးရဲ့
နာမည်ကတော့ ကောင့်ကဗ္ဗး (Count Cavour)လို့ ခေါ်တယ်၊ ဂါရိဂိုဒီက လက်ရုံးရည်
သမား၊ ကောင့်ကဗ္ဗးက နှလုံးရည်သမား၊ ဂါရိဂိုဒီက ခင်ဗျားတို့၊ နတ်ရွာစံ
ကနောင်မင်းသူးကြီးနဲ့တွေတယ်၊ ကောင့်ကဗ္ဗးကိုတော့ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ နိုင်းသင့်
တယ်ထင်တယ်၊ ကျော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သတ္တိခဲ့သရဲ့ကောင်းကြီး မှန်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျော်အနေနဲ့ ကောင့်ကဗ္ဗးကို ပို့ခို့ခွဲများရတယ်၊ သူရဲ့ ကဗျားနိုင်ငံရေးရာ
ပရီယာယ် ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ကျော်တို့နိုင်းလဲဟာ သွေးထွက်သယ့်လို့ နည်းနည်း
လွတ်လပ်ပုံရရဲ့တော့၊ ဒီလိုပဲ ခင်ဗျားတို့နိုင်းအတွက် လက်ရုံးရည်သမားတွေ လိုပါ
တယ်၊ အော့အထက် အော်လိပ်ဖန်စစ် ကမ္ဘာအာဏာလု အပ်စုကြီးနှစ်ခုအလယ်မှာ
လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ နှလုံးရည်နဲ့ ခေါင်းဆောင်သွားနိုင်တဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးလိုလျက
ပို့ဆိုတယ်”

ଭିଲ୍‌ଲୁଣ୍ଡିଙ୍‌କ ଗୁପ୍ତଭିତ୍ତିଅବ୍ଦା ମେହିନ୍‌ରୁକ୍ଷମାଃଞ୍ଜି॥

“ອັນຍູ້:ກ ດູບທີ່ ເມືົາຕະຫຼາກ ອີເວັບລິບຕະຫຼາກ ລັກຖໍ: ຖຸນີ້ຈີນ: ພິດຍື້ຕີ ພິດຍື້ວູ້: ພິດຍື້ວະລະ: ບ່າງຍົດ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နည်းမှ မိန့်, နိုင်ဘူး၊ ဥပမာကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘက်က ခုအထိ သုံးခွဲဖွဲ့ တုံးသေနတဲ့ မီးစာထောက်အမြောက်တွေကို သုံးနေရတယ်၊ အော်လိပ်တွေက ဘားဖွဲ့မှုနာက်ထိုး၊ ဟင်ဒလိမ္မာတ်နှင့်သေနတဲ့၊ ပထက်ရှိက်နောက်ထိုးရိုင်ပယ်သေနတဲ့၊ စက်အမြောက်တွေ သုံးကုန်ပြီ၊ လက်နက်ချင်းက မယ့်သာအောင် ကွာမေ့တယ်”

ရှိတဲ့ ဥရောပသားတို့၊ စက်မှုလက်မှုလောကဓာတ်ပညာ ယဉ်ကျေမှုက အရှေ့တိုင်းသားတို့၊ ကုဆလိုင်ခန်ဓာတ် ယဉ်ကျေမှုကို အနိုင်ယူမှုတာပါပဲ၊ ဒါဟာ မလွှာမရှုံးနိုင်တဲ့ သို့ပါ။”

မိုလ်သူရိန်က ပြီးလိုက်သည်။ ထိုနောက် တည်းငြိမ်ဖြည့်လေးစွာ တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“ကျုပ် ဒါတွေကို မပြင်းဘူး ဂွဲ့မိတ္ထု၊ ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းသား မှန်သူ၏ဟာ အတောက်ကျေပြီး အမြင်ကျုပ်းတယ်လို့ မယုံဆလိုက်ပါနဲ့ ဥပမာ ခင်ဗျာတို့လို့ ကမ္မာလှည့်သမားတွေဆိုကပဲ ကျုပ်တို့ ဂျပန်လုံချိုးတွေအကြောင်း သိရတယ်။ ဥပမာ ဖစ်ချုပ်စာချုပ်(Fyliche's Treaty)အရ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် ဘကြော ခုမှာ ရှုံးကုန်း-မန္တလေး သမားလမ်းဖွဲ့တဲ့ အချို့ ဂျပန်ဘူရင် မတ်စုဟိတိ (Mutsumihi)ဟာ မိရိုး အပ်ချုပ်ရေးသစ်နဲ့ ဂျပန်ပြည်ကို ဥရောပနည်းတူ အတော်မိန်ငံတွေထောင်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့၊ မင်းတုန်းဘူရင်ကြီးဟာ မတ်စုဟိတိလို့ အမြင်ကျေ၍ သူ၏ ကျုပ်တို့၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့၊ ယောအတွင်းဝန်တို့ဟာ အတော်ပြုပါ ဂျပန် မူးမတ်ကြီးများဖြစ်တဲ့ အီတာဂါကီ(Itagaki) အီကုမ္ပား(Okuma)ကိုလိုပဲ အတော်ကြပါတယ်၊ အီတာဂါကီနဲ့ အီကုမ္ပားတို့လိုပဲ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ယောအတွင်းဝန်မင်းတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့၊ ပါလီမံနှပ်ချုပ်ရေးပျီးကို တည်ထောင်ဖို့ ကြုံးစားကြတယ်၊ ဂျပန်ပြည်မှာ အီတာဂါကီတို့ရဲ့ပြီး သက်ရှိးဆုံးငါဒေသမား ဆန်ဂျို(Sanjo)တို့တို့နဲ့ထွားလာသလို ဒီမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ အရေးမိမ့်ပြီး တိုင်တားမင်းကြီးတို့ စားထက်လာတာပါပဲ၊ ဒီမှာ ဂွဲ့မိတ္ထု”

မိုလ်သူရိန်သည် စားလက်ကိုင်အား လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အီတာလျှော်မျက်နှာအား စွဲစွဲကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ပါးချုပ်ကိုယ်ချုပ်အသွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုးတက် ဖြော်မှုကို နားလည်သလို လိုလည်းလိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့၊ တိုးတက်ဖြော်မှုကို ဘယ်နိုင်ခြားသားကမှ ကယ်တင်ရှုံးဟန်ပြီး အရှင်သခင်အဖြစ် လာဆရာလုပ်ကြုံးကိုင်ပေးတာ မလိုချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့အားကိုပါး ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ကြား ဖန်တီးယူမယ်”

ကျုမိတ္ထုသည် မိုလ်သူရိန်၏ မျက်လုံးအစုံမှ ဝင်းဝင်းတောက်လျှော်ရှိသော စာတိမာန်ပီးလျှေား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၍ မေရာမယ်သည်။

“ကောင်းလုပ်တယ် မိုလ်သူရိန်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြားကိုယ်သို့တို့နိုင်ပို့က ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံဟာ ဒါလ်ဟိုမို့၊ စာတဲ့မှာ မြိမ်းခြောက်ထားသလို ပြုကွဲပျက်စီး

ထိုးသူ့နှင့်သူ့နှင့်ပြစ်ခြင်းဘားမှ ကင်းဝေးအောင် ဧနိုင်ရှုံးမယ်၊ ဒီလိုအော်နိုင်ပို့က တိုက်ရဲနိုက်ရဲတဲ့ ‘တက်ကြ စာတိမာန်’ အပြင် အမျိုးအားချင်း ရိုင်းပင်းခြင်း၊ ပြည့်တွင်းတရားမျှတမျိုးအောင် ကြုံစည်ခြင်း၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပွဲဖြင်း စတဲ့ ခိုင်နဲ့တည်းငြိမ်စာတိမာန်’လည်း လိုတယ်၊ ဒါမှာလည်း မိမိတို့ဘဝ စိမိတို့နှစ်သက် တန်ဖိုးထားပြီး ဘယ်အပြင်ပ ကယ်တင်ရှင်ကိုမှ မမျှောက်ကိုးဘဲ နေကြလိမ့်မယ်၊ အထူးကတော့ လူတိုင်းသိပြီး နားလည်တဲ့ အော်လိပ်မယ်ကိုရှိကိုချုပ်း အာရုံပြုမှုများကြော လူတိုင်းသိပြီး ပြုလိုပါတယ်၊ ပြုလိုပါတယ်၊ သတိပြုကြပါတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ အရေးကြောရင် ကျုပ်သွားခံထားတဲ့ဘူရင်အတွက် တိုင်းရင်းသားတွေနည်းတူ တာဝန်ကျေပျုံမယ်”

ကျုမိတ္ထုသည် မိုလ်သူရိန်အား လက်ခွဲခွဲတော်ကို၍ ခံတ်ထိပ်မှ ဆင်းသွားသည်။

□□□

“ဟုတ်တယ် မိုလ်မျူး၊ အခေါ်ကြီးလို့ ပြေးလာတာ တွေမှုတွေပါမလား
ထို့”

“ကဲ...သွေးသောက်တို့ ဆက်ချိပြီ။ တစ်ယောက်က အင်းဝံတပ်ဆီ သွား၊ တစ်ယောက်က အမရပူရဖြိုဝင်းမင်းဘုရားကို တင်သော”

“ဆိပါ၌၊ အရေးတကြီး ဘာဖြစ်လာလဲ”

မြတ်စင်းထင်က ပတ်ဝန်းကျင်အေး တစ်ချက်မျက်းထဲမှာကဲခတ်လိုက်၏။
ထို့ဖြစ် လေသံတိုးတိုးနှင့် ဆိုသည်။

“ဘယ်ကဘယ်လို ဂွတ်သွားတေလဲ၊ နှစ်အောင်ပြောပြုမယ့်ပေါ့ သွားသောက်။”

အခန်း(၄)

ტိილუნიკဗုံမှာမူ မြစ်လယ်တွင် ဆိုက်ထားသော ကျွန်ုပ်တို့ ဦးသည့်
မြန်မာစစ်သတ္တာရှိအား ပေးကြည့်လျက် ကျွန်ုပ်စစ်သည်။ လူမှာ ဤမြစ်မောင်လည်း
စိတ်မှာမူ အရောင်ကင်းစွဲစ ဖို့ပြင်ဆို တရာ့လုတေဂျက်များသော သတ္တာရှိ ပါးများဖြင့်
အတူ လွှင့်ပါးများသည်။

ကွန်ဖိတ္ထာ မည်သူပင် အနုစိုင်း၍ ဝေဖန်သွားသော်လည်း ငင်းဝေဖန်သွာ်
များမှာ လက်ရှိစိုင်းတော်၌ ဖြစ်ပျက်မောင်သည်များနှင့် ဟတ်သက်၍ သွေးတွက်အောင်
မှန်ဇော်မှုံး ပြီမြို့အသိဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။

မြင်းသုံးစီးသည် ထိုလ်သူရိန်းကျေဘွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ရောထဲမှ
၌းဆောင်ဆင်းလာသူအား မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း အုံသမြင်းတစ်ဝက်နှင့်
လုမ်းနှစ်သောက်လိုက်သည်။

“କେବୁ...ତିଳ୍ପାଦିନ:ଯଦି”

နိုလ်မင်းထင်သည် စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ နိုလ်မျှူးသူရိုန်အား အပို့ပြုယ်ပါစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ပုံသဏ္ဌာန်ကကော...”

“နှဲတ်ခံမျှူးရေးရေး၊ အရပ်ပျော်ပျော်၊ ရှမ်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့သတဲ့”

နိုလ်သူရိုန်သည် တစ်ချက်ပျက်မှာဝ်ကြုတ် စဉ်းစားသည်။ ထိုမောက် တစ်ခုတစ်ခု ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် အသကိုမြင့်လျက် ‘ပေါက်လှ...ပေါက်လှ’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ထူးသွေးကြားရှုံး၊ ခံတပ်အေတွင်းရိုင်း လိုအပ်ပါက်တစ်ခုမှ အကြပ်အဆောင် အယောင် ဆင်ထားသော လှုတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ငွေးမှာ နာမည်နှင့်လိုက် အောင် ကျွေပေါက်ပေးမှာ တွက်နိုင်သန့်စွမ်းပုံပျော်က် အသားမှာ အတော်ပင် မည်းလေ သည်။ မျက်နှာထားအား အကောက်ခြင်းဖြင့် အသိဉာဏ်ထက် ဗလသန်ကာ ထင်ရာ ကို တွေ့တိုးလုပ်တတ် လုပ်ရဲသူတစ်ယောက်မှန်း သိသာသည်။

ပေါက်လှသည် ကြြေးမှားသော လှုကြီးတစ်ချောင်းကို ခွဲလျက် တပ်မျှူး၏ ရှုံး လာရပ်သည်။

“မြှုပ်...ပေါက်လှငယ်၊ မောင်မင်းလှုကြီးကလည်း လက်ထဲအမြဲပါပ လား၊ အရေးတော် မရောက်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ နားထောင်စပ်း”

နိုလ်မျှူးသူရိုန်သည် နိုလ်မင်းထင် ပြောသမျှအား ပြန်၍အတိုကောက် ပြောပြုပိုက်သည်။

“နားလည်ပြီလား၊ အသေအချာ သတိထားကြည့် မိရင် ငါမရောက်သေး ဘဲ ဘာမှမေးဖြန်းခြင်း၊ ရှာဖွေခြင်း မရှိစေနဲ့ ကြားလား”

ပေါက်လှအား မှာကြားဂွတ်လိုက်ပြီးမောက် နိုလ်သူရိုန်သည် နိုလ်မင်းထင် ဘက်လှည့်၍ လာ...သွေးသောက်၊ ကျော်စိုး လစ်းလျောက်ရှင်း စကားပြောရအောင် ဟု ခေါ်သည်။

နှစ်ဦးသားသည် အမရပူရပြီးဘက်သွေးသော လစ်းတစ်လျောက် လျောက် လာကြသည်။ ခံတပ်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ နိုလ်မင်းထင်က တိုးတိုးစပြာ သည်။

“သွေးသောက်၊ ဘာတွေ အတွေးဂုဏ်လာသလဲ”

“အနုပြုးတဲ့ရှာနိုတာ ထင်မြောက်သလို သဘောတိုက်မှုမျှ လာဆင် သွယ်တဲ့ရှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ကုန်၊ သိမ့်ဟုတ် ပြည်ကပါလသလား၊ ဒီလိုနိုင်

ကျိုတို့လူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ရှမ်းနဲ့တွေ့တယ် ဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်”

နိုလ်သူရိုန်က မေပြင်ကို စုံစိုက်ကြည့်ရင်း မိမိဘာသာမိမိ တွက်ကိုင်းခဲ့ တွေ့ေတာနေဟန်နှင့်တွေ့သည်။

တွေ့ေတာနေသူ နိုလ်မင်းထင်မှာလည်း မေးခွန်းထင်မပြုတော့ဘဲ ပြုမျှကို လိုက်ပါလာသည်။

မှာမှ လုံလုံငွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ၉ ရက်သားလသည် မွန်တည်းလုပ်များ၏ မှုန်ပျော် တွန်းလွှာနေ၏။

နှစ်ဦးသားသည် လင်းစေးရှိ စက်ကခုံးပင်၏ ပင်ခြော် ရှုံးလိုက်က သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အဝေးရပ်မှ ကြောက်မက်ဖွယ် တို့ဟိုသွေးကြီးတစ်ရုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြေပြင်မှာ ရုပ်ပုံရားပေါ်မှုများသော ရုပ်မှုနှင့်လို့မှုများလည်း ဆောက်တည်မနိုင် ယိမ်းလိုပ်ရှုပ်ရှားသွေးသာဖြင့် သာပင်၏ ပင်စည်ကို အားပြုမှု လိုက်ကြရသောကြောင့်သာ လလေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တော်ဘက်နှိုက်စံရိုင်းမီမှုလည်း လျှပ်ပြက်၏သို့ ဝင်းဝင်းလက်လက် အရောင်များ ရှုတ်တရာက် ထွက်ပေါ်လာ့ပြီး ရှုတ်တရာက်ပင် ပျောက်ကွယ်သွေး၏။

“ဘုရား...ဘုရား...လျှော်လှပ်ပါလား”

နိုလ်မင်းထင်က ညုည်းသူရှုံးရေးတွေ့လိုက်သည်။ နိုလ်သူရိုန်က စောင်းရွေးသော မောက်ရှုံးအား ပြန်ပြင်လျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“တိတ်နိုမိတ်တွေ့ မကောင်းလှုဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတ်လော် တော်လဲသံတွေ့ ကြားရတာလည်း ညာဆက် လိုပါ”

နှစ်ဦးသားသည် ငလျင်ရပ်စ မှုန်ပျော်ရောင်း၌ ပြုမြေကုန်ရစ်သော ညာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်အား ရောက်ချားသောစံတိုးဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်မီသည်။

“ဒါထက် ဖြုံးလှု ထိုတ်လှနဲ့နေကြတာကော် ကြားလား”

နိုလ်မင်းထင်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မကြားမိဘူး”

“မွန်လေးဖြုံးတည်းစံက ဖြုံးရှိုးတစ်ထောင့်ခဲ့မှာ လှုတစ်ယောက်စီ အျုပ် လတ်လတ် ဖြုံးနှင့်စေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အော်စတေးတဲ့အေရာမှာ ဆီအပြည့်နှင့် အိုးကြီးတစ်လုံးမီ ဖြုံးပို့ထားတယ်၊ ဒီဆီအိုးကြီးတွေ့ ခန်းမြောက်ရင် တိုင်းပြည်ပျက်

တပ်တယ်ဆုံးပြီး ခုနှစ်နှစ် တစ်ခါ စစ်ရှိထဲမှာ မဟုတ်လား၊ သူ့သောက် မှတ်မှုမှာ
ပေါ့၊ လျှော့ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သုံးကြိမ်မြောက် ပုဂ္ဂိုလ်တော်တွေ စစ်ကြည့်တော့
ဆီဒီးတစ်ယဲ့ပြီး ကုန်သုံးလုံးမှာ ဆီတွေ ခန်းမြောက်မှတ်ယ်၊ တစ်ချို့တည်း
မှာပဲ ဖြူတော်အစွမ်းများ ကျားဝင်တယ်၊ အလောင်းမင်းတရာ့ကြီးလက်ထက်တည်းက
ရှိခဲ့တဲ့ နှစ်းစဉ်ပုဂ္ဂိုလ်းရတနာကြီးလည်း ပျောက်ဆုံးသွားတယ်၊ ဒီနှစ်တို့တွေအရ
ယတော်ချော့က ဖြူတော်ဓမ္မပြောင်းရှုပဲ ရှိခဲာ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစွဲလေး ရွှေဖြူတော်
ကြီးဟာ တိုက်တာ၊ စက်ရှုံး၊ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ အခြေစိုက်ထားမိတော့ ပြောင်းဖို့
မလျယ်သွား မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ရှား၊ မိန့်မှ၊ စစ်သား၊
နိုင်ငြားသွား တစ်ရာစီ ထောစတေးဖို့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်အတ်က လျောက်တစ်ကြို့ညွှန်ခဲ့တယ်၊
ဒီတုန်းက ဖြူတော်ချောက်ချားပြီး ရောမဲး၊ ကုန်းလမ်းနဲ့ တိုင်းသုပြည်သားတွေ
အော်လိပ်ပိုင်ကို ထွက်ပြုတာ မှတ်စီမှာပေါ့၊ အခုလည်း အတိတိဆုံး နိုင်တို့
တွေ ပေါ်ပြန်တော့ စတေးမယ့်သတ်း ကောလဟာလတွေ ထွက်လာဖြန့်တယ်၊
ပြုးနိုင်တဲ့ရုတွေ ပြုးကြပြီး မပြုးနိုင်တဲ့ရုတွေဟာ နေဝင် ဒီမိုးပြင်မထွက်ရဲအောင်
ဖြစ်နေကတယ်”

“တောက်...ဒီဘုရင်မိဖုရားနဲ့ ဒီမျှူးမတ်ဆိုက်တွေ့ကြား တိုင်းပြည့်တော်မြန်မြတ်ကိုအတ်ခံတော့မှာပဲ၊ ဒီမှာ ထိလ်မင်းထဲ”

କୁଳାଙ୍ଗ ପିଲାଙ୍ଗ ପାଇଁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ ପରିଚାରିତ କରିଛନ୍ତି ।

“ကျေပ်တို့ ဉာဏ်ရမ်း ဂိုလ်ယောက်လေး ကို ဖြန့်မြန် နှစ် ပြန်တော်ခိုင်ရင်တင်၊ မတင်ခိုင်ရင် ခက်လိပ်မှတ်၍၊ ကျေပ် အခုပဲ ကွန်မိတိတိနဲ့ စကားပြောနဲ့တယ်၊ သူမပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျေပ်ထိုးဟာ နိုင်ငံရေး၊ အုပ်အုပ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအားလုံးမှာ ကုပ္ပလားနှင့်လက်ထက်က မတက်သေးဘူး၊ ရှို့သူမှန်ယူချွဲအောင့်နဲ့ ဖရန်စစ်ကလည်း အသေကောင်းအပူးမျိုးဟန်ပြီး တောင်နဲ့မြောက်က ဝင်မယ်တကဲက လုပ်နေတယ်၊ အယူသည်း စော်မာက်ပြန်ခဲ့ မျိုးစိုက်၊ မတရို့က်တွောကလည်း အခြေအနေ လုံးဝမသိတဲ့ ဘုရင်နဲ့ မိုက်ရွှေးရမိပါရားကို မြောက်ပင်ပြီး ထင်တိုင်းကျေနေကြတယ်၊ ဒီလောကများ ဘယ်သူမပြု ပိမိမှုပဲ သွေးသောက်ရဲ့၊ ကျေပ်တို့ ကျွန်ုပ်အောင် ကျေပ်တို့ လုပ်နိုင်တယ်၊ ကျေပ်တို့ သခင်ပြစ်အောင် ကျေပ်တို့ပဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ အားလုံး ကျေပ်တို့အပေါ်မှာပဲ တည်နေတယ်”

မိသနရုပ်ပိုင်က အတွန်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“နိုင်ငံပူက်အောင် ဂျာတွေစတေသနဖို့လည်း မလိုဘူး၊ မြို့တော်ပြောဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဒီဇ္ဈိုတဲ့ အမှားတွေကို အမြန်ပြင်ပစ်ရမယ်၊ ဒီဘုရင်နဲ့ ဒီမျှူးမတ်တွေ မပြင်ရင် ဒီဘုရင်နဲ့ ဒီမျှူးမတ်တွေကို ထုပ်ရှုပစ်ရမယ့်ဘူး၊ အခါ အလောင်းမင်းတရာ့ကြီး တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသား ပါ့သွေ်ရေးဟာကော ဘာဖြစ်ဖြောပြီလဲ”

କ୍ଷୀଳ୍ୟକୁ ଶିଖିବାରେ ଅବସ୍ଥା ମାତ୍ରାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲାଯାଏ ।

“ဒါထက် သွေးသောက်၊ အခု လွတ်ပြီးတဲ့ ရှစ်လိုဂျာဟာ ဟိုညာ သွေးသောက်တွေအဲတဲ့ သိမ့်စော်ဘွားဟောင်း စောမျိုးပဲလွှာများ ဖြစ်နေမလား”

କ୍ଷିଳ୍ପବ୍ୟାକ୍ରମଙ୍କ ନିଃଏଇନ୍:ଆତ୍ମନ୍ତିଃବ୍ୟାଦଃଶ୍ଵା ଏଇମଣିଃଲ୍ଲିଙ୍ଗବ୍ୟା॥

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တော်နှုန်းဟာ မြန်မာလုပ်ငန်းရဲ့ ယူးယဉ်းချက်ကြောင့် အတိ
ဒုက္ခရောက်နေသူ ဖြစ်ပေါ့ မြန်မာထိုးနှစ်းအပေါ်မှာ သွားဖောက်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
မဟုတ်ဘူး၊ သူသာ သွားဖောက်ချင်ရင် ယဉ်နှစ်တာရုပ်တွေဆုံးဖြစ်ဖြစ်၊ အင်းလိပ်နှင်းကို
ထဲဖြစ်ဖြစ် ပြောဝင်ခိုင်တဲ့မယပါ။ အခြေတော့ ကချင်တွေထဲတွေ တိုးရှောင်းပြီး သူအိုင်းကို
အရာကိုယုတားတဲ့ စံထွန်းဟန်(San Ton Hon)ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ကြောနရတာ
သေးသောက်လည်း အသိသားပဲ”

“ဒါမြင့် လင်းပင်မင်းသား အလဲတော်အောက်ကနေ သိပေါ့ဘရင်ကို
တော်လျှော့စွဲတဲ့ မိုးဆောင်ဘွားချွေ့ကြည်(Kun Kyi)ဟိုရဲ့လူကေား မဖြစ်နိုင်ဘူးလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျပ် စုစုံရသည့် ၁၇၅၁ခုနှစ်ကြည့်တို့ဟာ အေဒီယုံလိုပ်သိပါဘုရင်ကို မုန်းပေါ့ အက်လိုက်ကြိုက်တော့ ခဲခြားသူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျပ်တော့ မဟုတ်မလဲရော ၁၇၅၁ခုနှစ် (Hkun Saing)ကဲ လူပဲထင်တယ်”

“မှန်တယ်၊ မြန်မာမင်းရဲ့ အညွှေးဆက် မခဲ့နိုင်တာနဲ့ ခြားဆိုင်ခဲ့သူဘာ ရန်ကုန်ဆင်းပါ။ မှန်းကျောင်ဖော်ရတာ သွေးသောက်သိပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒီလိုကျောင်ဖော်ရတဲ့ မစွဲလေးက သုလ္လာတွေဟာ ခြားဆိုင်ရဲ့အသောက်ကို အမြန်ရှာဖို့တာပါပဲ။ အောက်ဆုံး ခြားဆိုင်ဟာ မသက္ကာစရာဖြစ်ဖော်တဲ့ သုက္ခာနှင့်နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ္စာနဲ့ အိုလိပ်အိုးရှာ ဖေးသီး သေဒက်အပြစ်ပေးခဲ့ရတယ်။ အသုခံမှာ သေဒက်လွတ်ပြီး အလုပ်ကြမ်းနဲ့ တစ်သောက်တစ်ကျိုး ကျော့သာရှာရတယ်။ အောက်ဆုံးကြားရတာက ခြားဆိုင်ကို စော်ဘွားဟောင်းမှန်းသိလို့ အိုလိပ်ဝန်ရှင်တော်မင်းက လွတ်ပစ္စာပြီး ရှုံးပြည်ကို အိုလိပ်တာက်သားဖြစ်အောင် သွေးသောင်ခေါင်းသောင်ဖို့ တာဝန်ပေးတယ် နဲ့ ကြော့ရတယ်”

မိုလ်မင်းထင်က သက်ဖြင့်ရှိကဲလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဝန်းသို့စော်ဘွားကြီးနဲ့ ပျော်ချွော်ဘွားကြီးကလွှာလို့ မြန်မာဘုရင့်အပေါ် မတော်လှန်သူ ဘယ်သူရှိတော့လဲ”

“ဒါပါပဲ မိုလ်မင်းထင်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သွေးချင်းနော အသက်ချင်း ဖလှယ်ပြီး တတိယော်မြန်မာနိုင်တော်ကြီးကို ပစ္စားချင်းယှဉ် ဆောက်တည်လာခဲ့ကြတဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေဟာ ကွဲကြရပြီ၊ မှတ်စီသွေး အောင်လိမ့်မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲတုန်းက ဟံသာဝတီကြောင်းရှိတဲ့ မိုလ်မှုးထိကြီးသာတို့သူမြောမဟာမင်းခေါင်ရဲ့တော်မှာ မြှို့မာ တွေ့နဲ့ ရင်ပေါင်တန်ပြီး ရှုန့်သွေးစေနဲ့ ခွာမရအောင်ကပ်နေတဲ့ ဓားရည်ကြီးတွေကို ဆုပ်လျက် အသက်စွဲန့်ဘွားတဲ့ စော်ဘွားအာအနဲ့ကြီးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခွဲကြည်လို့ အောင်လိမာက်သွားတွေ ပေါ်လာပြီ၊ ခွဲကြည်ကို အပြစ်တင်နိုတော် ခွဲကြည် ဒီအဖြစ်ရောက်အောင် တွေ့နဲ့သွေးတွေကိုသာ ပို့ထောင်းချင်တော့တယ်။ ဒီအမှားမျိုးတွေကို အချိန်မိရပ်မပစ်နိုင်ရင် မြန်မာနိုင်တော် ရောဂါးမှာနဲ့လိမ့်မယ်”

နှစ်ဦးသား စကားဆက်မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ဤမံမိကြသည်။

လရောင်မှာ အဆတ်ပေါင်းမြှုပြန်စော်လည်း သိတ်ကျွတ်၏ မှာက်ဆုံး မိုးတိမ်တို့ လွင်ပါး ဆင်တက်လျက် ရှိသွားပြု ဖွင့်နှင့် တွေ့နဲ့ချုပ် ဖို့နဲ့ချုပ် ပြစ်နေ၏။ အင်း၏ ကျွန်ုပ်သာ ရေအောင်မှ ဟာအောင်မှုးမှာ ဆိတ်ပြုစော်သွားပြု မှုနှစ်ပေါ်တွေက လာသည်။

“က... ကျွန်ုတော်တို့ အရေးတော်ကို ဆွေးနွေးကြုံးနဲ့ သွေးသောက်”

“အင်း... ဒီအရေးတော်ကလည်း တစ်မှားနဲ့ပဲ ဟိုညာက ကြားခဲ့ရသွေးကို ကိုယ်တော်လေးဆီ အထောက်တော်တွေကတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်လျောက်ကြားလိုက်ရ တယ်၊ ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့က ဒီမှာ ဖရန်စစ်တွေ ဘာလုပ်မှုတယ်ဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ်၊ ကျွန်ုတို့ စိစိုးဖွံ့ဖြိုးရာတွေကို ဖရန်စစ်ရင့် ခြေလှမ်းပေါ်တည် ဆောင်ရွက်ရမယ် မဟုတ်လေး၊ ဖရန်စစ်ခြေကုတ် ဒီမှာမြှေားရင် ကျွန်ုတို့ ပြောသွေ့ပြုကိုမြင်အောင် သွေးသောင်ပေးနဲ့ တိုက်တွေ့နားတယ်၊ ကိုယ်တော် လေးအနေနဲ့က သူမှန်းရရေးထက် အောင်ပို့၊ ဖရန်စစ်အာဏာပြုင် နယ်လှတဲ့ကြားမှာ မြန်မာနိုင်တော်ဘာ အနေမတတ် အထိုင်မတတ်နဲ့ ချောက်တွင်းကျေမှာကို ပိုစိုးနိုး နေတယ်။ ဖရန်စစ်ဘက် သိသိသာသာ ယိုင်မှုးသိရင် အောင်လိမာ လက်ပိုက်ကြည့် နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တော်လေးက ဒီသေးကို ကောင်းကောင်းပြင်မှုတယ်။ အခြေအနေက လုံးများပုစ်းနားသလို တစ်ချက်လေး အမှားမခံဘူး။ ဒါထက်

ရွှေနှင့်တော်တွင်းက သဘောထားတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲ။ မှာက်ဆုံးအခြေအနေ ပြောတာ”

“ပြောင်းလဲမှုတော့ တစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ နက်ဖြန့် ခင်ခင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ကျွန်ုတော် သိသွေး အစိရင်ခဲပါမယ်”

ယခုအချိန်အထိ တည်ကြည်နဲ့သော ပိုလုံမှု၏၏မျက်နှာမှာ ပြီးရောင် သမ်းလာသည်။ မိမိကျော် မိမိထက် အသက်ငယ်ရွယ်၍ တာဝန်ကျေသလောက် ဘဝကို ပျော်ပျော်ပင် ရင်ဆိုင်တတ်သူ မိုလ်မင်းထင်အောင် ပြုးခြုံကြည့်မှုမိမိသည်။

“သွေးသောက် ဘာပြီးတာလဲ”

“မြှော်... ခင်ခင် ဆိုလိုပါ။ အင်း... ကျွန်ုတို့လည်း ခင်ဗုဏ်းတစ်ယောက် ကို တစ်ယောက်ဆုံး ဆိုသလောက် အားကိုးရပေတယ်၊ ဒါထက် သွေးသောက်တို့ လက်ထပ်ရေးကော...”

မိုလ်မင်းထင်က တောက်ပစ္စာ ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီသိတ်ကျွတ်ရင်ပေါ့၊ အခု အရှင်နှင့်မှတော်ဘုရားထံ ခွင့်ယံလျောက် ကြားပေးပို့ အထိန်းတော်ကြီး ခင်ဗျားသစ်က တာဝန်ယုလိုက်ပါပြီ”

“ကောင်းပေတယ် သွေးသောက်၊ ဒါပေါ်လေ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ဖွင့်ပေါ့”

မိုလ်မင်းထင်က လွှဲကြီးပမာ ရော်တော်လေသော ပိုလ်သွိုန်အား ပြီးပြီး ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သီးချိန်တန်လျက် မသိုး၊ ပွင့်ချိန်တန်လျက် မပွင့်တဲ့ သစ်ပင်တွေ ဟာလည်း ဒီလောကမှာ ရှိလေသေးသတဲ့ သွေးသောက်ရဲ့”

မိုလ်သွိုန်မှာ အပြီးမျော် မျက်မှုပောင်ကြုတ်ရင်း...”

“သွေးသောက်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ဟော... သွေးသောက်တစ်ယောက် အောင်မပေါ်ဘဲ အနှီးရာက်မြှင့်ပြု ပါပြီ”

“ဘယ်လိုပဲ သွေးသောက်၊ ဒီမြှုပ်သည်ပင် မိုင်၊ ဒီမြော်သည်ပင် ခုစွဲ ဆိုပြီး အသက်ထက်ဆုံးနေတော့မှာလဲး”

မိုလ်သွိုန်သည် အသံထွက်အောင် ရှုံးလိုက်သည်။ ဘာချွော့တော့ ပြန့်မျော်။ မျက်လုံးများကလည်း မီးပြင်မဲ့ မခွေ့။

“ဖြော်ပြီးလေ သွေးသောက်”

ଶୁଣିବୁ ବିନ୍ଦିରୀ ମୁଗ୍ଧାତ୍ମକ ପ୍ରକଳ୍ପରେ ଯଦିଏହିପ୍ରକଳ୍ପ ହୁଏ ପ୍ରକଳ୍ପରେ ଯଦିଏହିପ୍ରକଳ୍ପ ହୁଏ

“ကိုလေသာက် သုံးထောင့်က်ကို အာယ်ယောက္ခား သကောင့်သားမှို့ ခဲနိုင်မတဲ့လဲ သွေးသောက်ရယ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း ပုထိဇုံလုသားပါ၊ ဘုရားရဟန္တာမှ မဟုတ်ဘူး”

ထိစဉ်တွင်ပင် မိုလ်မင်းထင်က ကဗျာတစ်ပုဒ်အား အသာဆွဲဆွဲငင်ငြင် ရှုတ်ဖို့ပို့ကို၏။

“ဘေးကျူးစွေ၊ သာဇ်နည်၊ သက်မျှစုရုံး၊ နလုံးကြော်မဲ့၊ ကြော်မတတ်၊ ဆွတ်လွတ်နှင့်သူည်း၊ နေလည်းများပါ၊ ရီခါခဏ၊ လျှပ်စားပြော၊ တွေ့ဆုံးပြန်ရှိ၊ မက်ထိတေသာ်၊ မက်ထိလျှော့၊ မတ်ဖျော်တလျင်...”

မိုလ်မင်းထင်မှာ မိုလ်သူရိန်က ပီမိမိလက်တစ်ဖက်အား ပုတ်လျက် တော်လိုက်သူမြိုင် ဆီဆဲရတေအား ရပ်လိုက်ရသည်။

“ତାହୀରିଲ୍ଲିପ...କୁଣ୍ଡଳାଙ୍ଗରୀ ମାତ୍ରାପାନ୍ତିରୀ ଗଲେଗଲାଃ”

“ဘယ့်နှင့် မအပ်မရာ ကလေးကလားလ သွေးသောက်ရဲ့ ဒီရတုဟာ နယ်ဖယ်ရှု မဟုတ်ပါဘဲလား၊ ရတုရှုရင် တော်ငူရွှေနှင့်ရှင်လောင်း နံပါဝါ၏အောင် ဂို့ယ်တော်လေး ဟံသာဝတီရွှေနှင့်ကို အမူးပြီးအသွေး ငွေလသာတဲ့ညာပဲ ထင်ပါရဲ့ မကြင်ပိုင်တဲ့ ပင်တိုင်စဲ ဓမ္မကလျာထိပ်ထားကို အမှတ်မထင် ဖူးအတွေ့မှာ ရေးစုစုပေါင်တဲ့”

““သွေးသောက် ဘာဆိုလိုသလဲ””
““သွေးသောက်ကော ဘာတွေတွေးနေလဲ””
““ဇော်...ခက်ရခဲည့်””
မိုလ်သူစိန့်က အျိုးပေးဟန်နှင့် အသာရယ်မောလိုက်ပြီး ညည်းညှည်း
““အင်း...တော်တော်တော် ခက်တာပါပါ၊ ပြောရမှုလည်း ရှုက်စရာပါပါ၊
သူကိုယ်မသိ၊ ကိုယ်သူမသိ၊ ရန်သူမဖို့ မိတ်ဆွေဖုန်းလည်း မသိ””
““ဒါဖြင့် သွေးသောက် ဝန်ခံပြီပေါ့””

“ఎల్లు...యైసాగ్గరాయి. గిల్లవాటగీ ఇండోన్సింగ్గా వాయి వాగొచ్చువాజాతి ప్రభుత్వంల్లో ఉంటారు.”

“သွေးသောက် လိုက်ရှာကြည့်သေးလာ”

“အင်း...ရှာတယ် နိုဝင်းမော် သူတို့ တွေ့ချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ သူတို့အကြော်အည်ကို သိချင်တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့၊ ခက်တာက စောန်ဖဲ့ အဆက်အအွယ်နိုင်း ပြနိုင်တော်မှာ အကျဉ်းချုပ်ရတဲ့ သူသားတော် စောန်များ၊ တစ်ယောက် ရှိတော်တယ် မဟုတ်လား”

မိုလ်သူနိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိက်လိုက်၏။ ထိုအောက် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပောင် မျှကောက်ပြင်လိုက်သည်။

“က...ဒါတွေ ထားပါတော်လေ ပြည်ရေးဝန်က ရှိသေးတယ်၊ သွေးသောက်ကသာ ခင်ဘုန်းဆီက သတင်းအတိအကျ ယူခဲ့ပါ၊ ကျူးလည်း စနည်းမာ ထွက်ပါဉိုးမယ်၊ ပြီးတော့ ဂိုမ်းတော်လေးဆီက အထောက်တော်တွေ ပြင်းပြောရောက်မယ် သိရတယ်၊ ဒီကတစ်ဆင့် လူလှုပ်ရှိမယ်၊ က...သူ့ကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဖိုလ်သူရှိနိုက အေရာမှုခွာသဖြင့် ဖိုလ်မင်းထင်မှာ မအနေသာတော်ဘဲ အနေးမ လိုက်ခဲ့ရတော်သည်။

“ବୁ...କାନ୍ତିଗରିଲା ଅଧିକାରୀଙ୍କରିଲା:”
ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତଙ୍କ ଅପରିଗ୍ରହ ଆଧିକାରୀ କିମ୍ବା ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଦିନରେ ବୁଝିଲୁଛାନ୍ତିରେ ଏହାକିମ୍ବା କାନ୍ତିଗରିଲା ଅଧିକାରୀଙ୍କରିଲା:”

“ဟောဒီမှာ စိတ်ပူး၊ ပေါက်လှရယ် အာဇာဝကလာပြီး ကြံးနဲ့လိုပါ”
အနီးသို့ရောက်လာသော စိတ်သူရိန်နှင့် စိတ်မင်းထင်တို့သည် ဖြစ်သမျှ
အခြင်းအရာအား ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။

ပေါက်လှသည့် သုန္တမြစ်လျက်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ရပ်နေသည်။ အကို
မှာ ချွတ်ထားသဖြင့် အသားမည်းမည်းဝယ် အပြိုင်းလိုက် ဖောင်းထောက်သော
ကြော်သားဆိုင်များအား လရောင်းပြု အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ခံတော်အောင်းပိုင်းမှာ
ပေါက်လျက်ရှိသော မယ်စယ်ပင်ကြီး၏ ပစ်စည်းတွင် လုံတစ်ချောင်းမှာ တစ်တော်
ကျော်ခဲ့နဲ့ စူးစေ့စိုက်၍ တန်းလန်းဖြစ်နေသည်။

“ပေါက်လွှာ ဘာဖြစ်လဲ”

ပေါက်လှသည့် မဖြေ။ စောစောက စကားပြောသော အကြပ်အားသု

မန်ပါသော ကျားကြီးပမာ လုမ်းကြည့်နေသည်။

တပ်သားတစ်ဦးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အငြင်းအခဲ ဖြစ်ကြပါတယ် စိုလ်မျူး၊ ကုလားဖြူသော ဓာတ်သာ သံမဏီနဲ့ လုပ်ထားလို့ အမြှောက်ဆန်တော် အချော်မဟောက်နိုင်ဘူးဆိတာ ပေါက်လှက သမော်ဝမ်းကို ရောင်ပြီး သူတွေ့နဲ့တို့ဟောက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အငြင်းအခဲဖြစ်တော့ ဆေးထဲပြီး သစ်ပင်ကို လှုနဲ့ထတိုးတာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့လား ပေါက်လှု”

ပေါက်လှမှာ ဒေါသမပြေသေး၊ ရှူးရှူးရှူးရှူး ဖြစ်မော်သေးသည်။

“သင်းတို့ ကျွန်တော်ကို စောက်းပါတယ်၊ ဒီလှုကို ပြန်မနှစ်နိုင်ဘူးဆိတ်၊ ပေါက်လှ နိုက်တာ ပေါက်လှ ပြန်နှစ်နိုင်တယ်၊ ကြည့်ကြ”

ပေါက်လှသည် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လှုအား ဆွဲနှစ်လိုက်ရာ သစ်ပင်မှ အသားများ ဖွာဏ်လျက် လှုသည် လက်တွင်းသို့ ပါလာသည်။ မိတ်ကြွောဖြူဖြစ်သော ပေါက်လှသည် ဤတွင် မရပ်။ လှုကြီးအား လေထဲတွင် သုံးပတ်ခံပ် ဧောင်းရှစ်ဦး၊ ပါးစပ်မှုလည်း ကြေးပါးလျက် ခံတပ်ထိပ်မှုများ၏ မြစ်ဘာက်သို့ ပစ်လွတ်လိုက်သည်။

ထစ်လွှတ်လိုက်သောအားက ကြိုးလှသည်တစ်ကြောင်း၊ အမြင့်မှ အနိမ့်သို့ သွားရသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လှုကြိုးသည် လေကိုဂျွဲ့လျက် အရို့ပြင်းဆွဲနှင့် ပုံစွဲကျွေား၏၊ ဂိုဏ်တစ်ရာကျော်နှင့်အားကွာ မြစ်ကမ်းအနီး အေးရေစပ် ကိုင်းပေါ်များ ကြော်သို့လည်း ထိုနိုက်ကျွေားသည်နဲ့ တစ်ပြိုင်နှင်း မမျှော်လုံးသောအဖြစ်တစ်ရပ်က ပေါ်လာသည်။

လှုနိုက်ကျွေားရာ ကိုင်းတော့စောစေလေးဆီးမှ လှုတစ်ဦး၏ မချိမ့်ဆုံး အသံနှင့် ကြိုးနှင့် အော်သံတစ်ခုသည် ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။

အားလုံးမှာ အံအားသင့် ဤစိုကျွေားသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်ပိသော မိုလ်သူရို့ကော် ကြောင်းပေါ်မှာ ပျော်ပါးစွာ ခံတပ်ထိပ်မှ မြေပြင်ဆီ ခုန်ချေလျက် အသံလာရာသို့ ပြီးသည်။

ကြောရှည်မရှရရ၊ ကိုင်းတော့တွင်းပြီး များက်ခုလဲလျက်ရှိသော လှုတစ်ပောက်အား တွေ့ရသည်။ လှုကြိုးမှာ ကျော့များကို၍ မြေပြင်တွင်းသို့ပင် ထိုးနိုက်လျက်ရှိသည်။ သွားတို့မှာလည်း ဆိုင်ထွန်းမှုပေပြီး၊ ဦးခေါင်းနှင့် သွေးမစွန်းသေးသော အဝတ်၏ အပိုင်းများ၌ ရော့နှင့်အိုးအိုးကိုထောက်၍ ဤလှမှာ မြစ်တွင်းမှ ဖြတ်ကွဲလာနိုင်းကောင်း သိသာပေသည်။

မိုလ်သူရို့က မြေပြင်တွင် ဒုးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ လဲနေသူ၏ ခန္ဓကိုယ်အား စော်သပ်ကြည့်သည်။ အသက်ကုန်မေးလေပြီ။

မိုလ်သူရို့သည် ပျော်လတ်စွာ အလောင်း၏ အဝတ်အစားများတွင်း၌ တစ်ခုတစ်ခုအား စော်သပ်ရှုချွေသည်။ ကံအေးလျဉ်စွာပင် အကို၏ အတွင်းလျှို့ဝှက်ဆိတ်မှ မိမိလိုချင်သည်လို့ တွေ့ရသည်။ စာသုံးစောင်ပင်တည်း။

စာများကို မိမိ၏အောင်းထည့်လိုက်ပြု၍ များက်လျက်ရှိမော်သေးသော အလောင်းသေးမှ ထလိုက်သည်အခိုက်တွင်ပင် လူသံ့သွားများကို ကြားရသည်။ ခက်တွင်ပင် စိုလ်မင်းထင် ဦးအောင်လျက် ပေါက်လှနှင့် တပ်သားများ ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်သူလုံး...ဘယ်နှယ်လုံး...”

မိုလ်သူရို့က ခေါင်းကို ဖြည့်ညွဲးစွာ ရှစ်းခါလိုက်သည်။ ထိုမောက် မိုလ်မင်းထင်အား အမိုးယော်လေးနှင်းရွာ စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“တိုင်းပြည် သစ္စာမောက်တစ်ယောက်တော့ သွားပြေလမ်းကို သွားပါပြီ”

မိုလ်မင်းထင်က ရှေ့သို့တစ်လို့ဦးတို့၍ လှုတ်အား တစ်ဖက်သို့ တွန်းဖယ်လိုက်ရာ အလောင်းမှာ စောင်းလန်လသည်ခက်ခဲ့ မျက်နှာမှာလည်း ပေါ်လာ၏။

လရောင်အေးအေးတွင် မြော်ကြရသည်မှာ နှုတ်ခေါ်မွေးရေးရေးနှင့် ရှစ်းလို့ လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာပင်တည်း။

□□□

အနီး(၅)

ရတနာပုံစံပြည်တော်၏ အနောက်ဘက် မြစ်ကမ်းအနီးတစ်ပိုက်မှာ ကုလားမြို့အမည်ရန်၍ နိုင်ခြားသာပါဝါးစွဲင် ပြည့်စုံကေသည်။ ဤတစ်ပိုက်တွင် အောင်လိပ် ပြင်သစ်၊ အီဘာလျှော့ အာမေးနီးယန်း စသော မျက်နှာဖြူတို့အပြင် တရာတဲ့ ကုလား၊ မူဆလင်၊ ရုရတဲ့ စသော အရှေ့တိုင်းသားများလည်း ရှိသည်။ တရာတဲ့ ကုလားတို့မှာ အများအားဖြင့် အောင်လိပ်လက်အောက်ခဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်ုတော်မျိုး များ ပြစ်ကြ၍ မြန်မာမင်းအား လိုလားကြော်တို့ဟုတ်၊ အောင်လိပ်မင်း၏ အလုပ်တော်၏ အဆင့်အရှောက်ကို ခံပျေထားကြသူများပါး ပြန်မာမင်းအားလည်း ရှိသော်လည်းကောင်း၊ မဟုတ်ဘူး။

မြို့နှုန်းတည်သည့်အချိန်မှာ အောက်မြန်မာပြည်အား အောင်လိပ်သိမ်းပြီး ပြစ်သပြုင် ၁၈၈၅ ခုနှစ် ရတနာပုံမြို့တော်ကြီးမှာ အဆောက်အအုံအားဖြင့် ရွှေနှုန်းတော် ရွှေကျောင်းတော် စသည် မှန်ကင်းတွင် ဖုန်းကန်တို့တော်အပ်သော အဆောက်အအုံ ကောင်းများနှင့် အမြှင့်နှုန်းတွင် မှန်ကျောင်းတော်အပ်သော အဆောက်အအုံ ကောင်းများနှင့် အမြှင့်နှုန်းတွင် မှန်ကျောင်းတော်အပ်သော အဆောက်အအုံ အားဖြင့် သတ္တုတွေးသွေးသွေး ပေါ်သည့်နှင့် အား အောက်မြန်မာပြည်မှ သသားသား၊ စစ်ပြီး၊ အကြွေးရှုံးမှ ရှောင်လာသူ၊ ဝရီးပြီး၊ နိုင်ခြားသူလျှော့၊ လူလိမ့်လူကောက်၊ အာဏာရ မင်းများမှားမတ်တို့၏ အလိုတော်ရို လက်ပါးစေ၊ ထင်တိုင်းကြ လူသရိုးများလည်း ဖုန်းလှုချေ၏။

ကုလားမြို့မှာ ဤလုကပ်ပါးတို့ စဝေးရာဖြစ်နေသည့်အပြင် ရှမ်း၊ ယူနှစ် တရာတဲ့၊ ကချင် စသော လားကုန်သည်တို့ စဝေးရာ ဖြစ်သပြုလည်း အရက်ဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တို့ဖြင့် စည်ကားသီး၍ ရွှေပေသည်။

တစ်နှစ်ကိုတွင် ဤကုလားမြို့အတွင်းရှိ အတန်သပ်ရပ် အဆင့်အတန်းမြင့် သော တရာတဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်အတွင်းသို့ အောင်လိပ်လော့၊ ဖရန်စစ်လော့၊ အီဘာလျှော်လော့ ဟု ခြေားမသိနိုင်သော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် ကုလားတစ်ဦးသည် ဝင်ရောက်လာသည်။

မျက်နှာဖြူသည် ဆိုင်ဝွေးတို့အပေါ် အဖြိုင်သား ထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင်တရာတဲ့အား နှုတ်ဆက်လျက် ဆိုင်၏အတွင်းဘက်ရှိ အဆီးတစ်ခုအတွင်းသို့ အဖော်နှစ်အတူ ဝင်သွားသည်။

မရရှုမနောင်းပဲ့ အကျိုးထောင်စောင်းမောင်း၊ နှုတ်ခံးမွေးရေးရှုနှင့် လည်ပေးတွင် အဝတ်တာဘက်ပတ်လျက် ရှမ်းလုမျိုးတစ်ဦးလည်း ဝင်လာသည်။

ရှမ်းသည် ဆိုင်တွင်းအား မျက်နှာတို့ချက်ရှု အကောင်လိပ် စားပွဲလွှာတ် တစ်လုံး ဝင်ထိုင်သည်။ ငှင့်ထိုင်နေသောမနရှုမှာ မျက်နှာဖြူနှင့် အဖော်တို့ ဝင်သွားသောအားဖြင့် ကပ်လျက်ရှိသည်။

မျက်နှာဖြူနှင့် တွေ့ဝင်လာသူမှာ ကုလားတစ်ယောက်သူလွှာနှင့် ပေါ်နေသော လည်း အတွင်း၌ ငှင့်တို့နှင့်ချုံးချင်းတွင်းက ဗမာတစ်ယောက်လို့ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“တို့တို့...ဘွဲ့ဘွဲ့၍၏၏ ဒီဆိုင်တဲ့မှာ ဖရန်စစ်စကားတတ်တဲ့ဘူး မရှိဘူး။ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ ရှုပ်ပြေားကောင်းဆို...ရှုပ်ပြေားကောင်းတာဘက် ကျွန်ုတော်များသေး နည်းနည်းပါတာကိုး၊ အလို့...ဒီအရက်မျိုးတွေ ဒီဆိုင်မှာ ရရှိနိုင်တယ်”

စာရေးတော်ကြီး ဆိုသူက ရှေ့တွင် အမြှုပ်းစားဖယ်တို့နှင့် အတူလာသူ အဆောက်နိုင်ငံလုပ် ဘရန်ဒီအရက်အား ပြင်သပြုင် ပြောပို့ကြသည်။

“ဒီတရာတဲ့တွေသီးမှာ မရှိနိုင်တာတော်ခုမှ မရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံရရင် သူတို့ အကုန်လုပ်တာပဲ၊ ပိုက်ဆံပေးနိုင်ရင် သူတို့သီးက အကုန်ရှိနိုင်တာပဲ”

စကားပြတ်သွားကြဖြူသည်။ ဘွဲ့ဘွဲ့၍၏၏က ရောက်လာသော ဖုန်းချက်များ အတွင်းသို့ အရက်များ နှုတ်ညွှဲပေးသည်။ စာရေးတော်ကြီး ဆိုသူမှာ တွေ့တိုင်လက်နှင့်

ရေမာဝက်သားကင်တစ်ဖတ်အား ယဉ်စား၍ အရက်တစ်ကျိုက် အေးလိုက်သော်လည်း စိတ်မှာ ကနာမြှုပ်၊ လူမှားလည်း ရှုပ်လှပ်ရှု ဖြစ်မော်သည်။

“ခင်ဗျား...ဘာဖြစ်မော်လာလဲ”

“ရှုံး...တိုးတိုး ဒီဆိုင်ထဲလာရတာ တယ်စိတ်မချား”

“ဒါကြောင့် အိမ်ကိုလာပါ ဆိုတော့လည်း...”

“ဟာ...အိမ်လုပ်ကာ သာခက်တာပေါ့၊ ဒီလောက်ရှိ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာမြှုပ် တွေ့အောင်ကို မျက်စီဒေါက်ထောက်ကြည့်သွက် ကြည့်မော်”

“ကိစ္စမရှုပါဘူး၊ ဆိုင်ထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒီအချိန် ကျွမ်းတို့ အဆာက်တိုင်းသားတွေက သောက်လေ့မရှိဘူး၊ နော်း...ခင်ဗျား စိတ်ကျွမ်းပောင် ကြည့်လိုက်သို့မယ်”

ဘွန်ဘွိုင်းဝင်သည် ပြောပြောဆိုဆို အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်သည်။

အပြင်ခေါ်တွင်မှ ကချင်လှမျိုး သုံးသုံးသာ အရက်သောက်ရင်း ထမင်းစား အော်သည်။ အပေါ်ကိုနားရှိ တိုင်တစ်တိုင်၌ ခွဲချေ၍ထားသော ဓါးတင့်ငွေ့ လောင် လျက်ရှုပ်သည့် အနေးဆုံးကြော်းရှုံးတိုးသည် အေးလိုပိုးညီလျက်ရှုံးစွဲ။ မိမိတိုးအောင် နှင့် ကပ်လျက်ရှုပ်သော စားပွဲမှာ ဂျုတ်လျက်ရှုံးကြောင်း ဘွန်ဘွိုင်းဝင်သည် သတိပြုမိ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗမာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကချင်တွေနဲ့ ရှုံးတစ်ယောက်ပဲ ရှုံးတယ်”

ဘွန်ဘွိုင်းဝင်က အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်၍ စားပွဲတွင် ထိုင်မိချင်းပြောသည်။

သို့ရာတွင် စောစောကာ ရှုံးသည် တရာ်တစ်ယောက်အနီးသို့ကပ်လျက် အရက်ဘားခွဲကိုရှုံးပြီး အခန်းအခန်းရှုံး စားပွဲတွင် ပြန်လည်လိုက်ရှုံး ဘွန်ဘွိုင်းဝင် မသိရွှေ့။

ထိုအချိန်တွင် စာရေးတော်ကြီး ဆိုသူမှာ အရက်အတော်ဝင်သွားပြုဖြစ်၍ မျက်နှာများ နိုးလာကာ သွော့နှုံးမှာလည်း အတော်တည်ပြုလှသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိစ္စမရှုပါဘူး၊ ကျွမ်းက နည်းနည်းအနီးရိမ်လွန်နေတာပါ”

စာရေးတော်ကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို နှစ်သိန့်ဟန်ပြောလျက် အရက်ကိုစွဲ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဘွန်ဘွိုင်းဝင်ကဗျာ အေးချွဲးစွာ အရက်ကို ပြည့်ပြည့်ညွှန်းသွင်း စုံစုံ ရှုပ်သောက် ယူနေရာမှ စာရေးတော်ကြီး၏ မျက်နှာအား စွဲစွဲကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒါထက် ကျွမ်းတို့ ဟိုကိစ္စလေး ဘယ်အခြေရောက်နေဖြစ်လဲ”

စာရေးတော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကြော်သွားလျက် လက်ဝါးမှာလည်း စားပွဲပေါ် ဖြန့်းခဲ့ ကျွေားသည်။

“ကိစ္စကလေး ဟုတ်လား မွန်စီယာ၊ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဒါဟာ ကိစ္စလေးပေါ့၊ ကျွမ်းတို့ဟှုပြင့် ဒါဟာ အေးလိုပို့ စစ်ဖြစ်ရမယ့်အခြေအနေမှုရှိတယ်၊ ခင်ဗျား တော်တော်ပြောရှုက်တဲ့လဲ”

ဘွန်ဘွိုင်းဝင်မှာ မျက်နှာမှုရှုက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းမျက်နှာပြင် လိုက်၍...

“အိုး...စစ်တိုက်ရမယ်ဆို တိုက်လိုက်ပေါ့၊ ဒီအေးလိုပိုးကောင်တွေကို မြန်မြန်မောင်းထဲတိုင်းပြုမြန်မြန်ကောင်းတာပဲ”

စာရေးတော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကောက်ကျွမ်းသရော်သောအပြုံး ပေါ်လာ သည်။

“စစ်တိုက်ရမယ်၊ ဟား...ဟား...ဘယ်မလဲ ခင်ဗျားတို့ လက်နှုက်တွေ”

“အိုး...လာမှာပေါ့”

“လာမယ် ဟုတ်လား၊ လက်နှုက် လာ၊ မလာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဖရန်စစ်အရေးပိုင်ဟတ်(စံ)တစ်ယောက်တော့ ပြေးပါရောလား၊ မမာလို့ဆို ထင်ပါ၊ ဟုတ်စံ”

ဘွန်ဘွိုင်းဝင်မှာ မျက်နှာထပ်ပျက်သွားပြုသည်။ စာရေးတော်ကြီးမှာ အတော် ထွေလာပုံရိပ်သွေ့ပြင့် လေသံကိုပြောလောက် တစ်မျိုးချော်သည်။

“ဒါမှာ စာရေးတော်ကြီး၊ တိုးတိုးမော်၊ ခင်ဗျားမှို့ ယုံလို့ဖွေ့ဆိုပြောရှုံးမယ်၊ ကျွမ်းတိုးအရေးပိုင် ပြန်သွားတာ ရာဇ်ပိုးသုတေသနပါဘူး၊ ဒါမှ အေးလိုပိုးထွေး အရေးမှာ ဖရန်စစ်ထွေး လက်ရောင်ပြုထင်မှုး၊ သူတို့ ဒီလိုထင်တော့ ကျွမ်းတို့က အောက်ပိုင်းမှာ စက်ပုံးတို့ပြီး ပို့ခုံးတွင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားလား”

စာရေးတော်ကြီးမှာ ငိုင်သွားသည်။ ဘွန်ဘွိုင်းဝင် ပြောသည်မှာ ယထာဘာ ကျွော်ဟု သူထင်၏။

“အင်းလေ...ဘွန်ဘွိုင်းဝင်၊ ကျွမ်းတို့တော့ မညာပါဘူး၊ ဖရန်စစ်ကောင်းကိုး၊ ခင်ဗျားအေးပါ၊ မိုးကုတ်ကျွမ်းနှင့်တွေ့ပြုလှသွားတော်ကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျား ရှယ်ယာအေးပါးရှိုံးရှုံးရှုံး၊ ကျွမ်း ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့သလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါမြော်လည်း ကျွမ်းရှယ်ယာအတွက်ရင် ခင်ဗျားဆို

က ငွေတစ်ပြားမှ မယူဘဲ ခင်ဗျားကို ကျွမ်းရှယ်ယာတစ်ဝက် ခွဲပေးမယ် ကတိပေးခဲ့
ပြီးပါရောလား”

“ဒါတွင် မကသေးဘူးလဲ၊ အခုန်းပြီ၊ တောင်ငါးသစ်တောက်စွာမှာလည်း
ကြည့်၊ ဒီသစ်တောက် အိုးလိပ်ဆီက မြန်မာက ပြန်သိမ်းပြီး ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ
အပို့ ကျပ် ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့ရသလဲ၊ ခင်ဗျား ဟိုအေးပြီး ကင်းဝန်မာင်းပြီးဟာ
ဒီအိုးလိပ်ကောင်တွေ သစ်လုံးမဲ့ နိုးထုတ်တာ သက်သေအလုံအလောက်စီလျက်နဲ့
အိုးလိပ်နဲ့ စစ်ဖြစ်မှာနဲ့လို ပရိယာယ်သုံးပြီး အဗျားကို ရော်ညွှန်စေဖေတာကြည့်၊
သူအလိုသာဆိုရင် အိုးလိပ်နဲ့ အကျော်လည်း စုံစုံပြီး အဗျားကို ဧည့်သစ်စိုင်ပစ်မှာ၊
ကျပ် ဘယ်လုပ်ခဲ့ရသလဲ သိလား”

“ଫୁଲିବିହିଁ:...”

“တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ လျေသင်းအတွင်းဝန်မင်းဘုရားတိုကဗျာစံဆင့်မင်းတာရှားကြီး မလဲချင်အောင် မြှောက်ပေးရတာပဲ၊ ဒါပြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားဟာ ရွတ်တော်အစဉ်အလောကို လွန်ဆန်ပြီး အမှုကို ကိုယ်တော်တိုင်ကိုင်ပြီး ရှုတ်တရရှု ကဗျာသုန် ရာဇ်ပွဲ၍တော်ထင်ကာ စီရင်ချက်ချေတော်မှုဓမ္မ၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ အငိုက်မိပြီး ဘာများတတ်နိုင်တော့သလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် ဒါဖရင် (Lord Dufferin)က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်နေပြီး ဘယ်နယ်ရုံမလဲ၊ ကျေပုံးတို့က ဒီစစ်တိုက်ပို့ ထိန်မလေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မလဲ လက်နက်၊ ဒီအတိုင်းဆို ကင်းဝန်မင်းကြီးဂိဏ်းက အနိုင်ရားသုတေသန”

ဤအခိန်တွင် ဦးရှေ့မှာ ဘန်ဘိုင်စင် ဖြစ်လေသည်။ စာရေးတော်ကြီး
ပြောသည့်ဗုံးကျွဲ့ မှတ်နေပောသည်။ အခြေအအား အတိအားမခဲ့၊ တစ်ရက်များလျှင်
ပိုမိုနှင့် ပိုမိုတို့ ဖော်စစ်အကျိုး ဆည်မရှုအောင် ပျက်သွားမည်ကို ဘန်ဘိုင်စင်သည်
ကော်းစားလုပ်သောကြောင် ရတ်တောက် စကားမပိုမိုနိုင်အောင် ပြုသွားသည်။

ဘွန်းဘိုင်စေက အရှင်တော်ခွက်ကို မော့ချုပ်ဂိုလ်သည်။ ထိုအောက် အမြတ်း
ကိုပါးရင်း ပြောရမည်စကားကို စော်စားသည်။

“အင်္ဂါးကို ကျပ် စကားကုန်ပြောမယ်၊ လက်နက်တွေ လာပါလိမ့်မယ်၊ ခက်တာက အခါ ကျပ်တိတိကင်မှာ ပြန်အရေးမလဲ ဖြစ်ဖောယ်၊ တရာတွဲ

၁၃

“သည်ဟည်းခဲ့တေတာ့ ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ကြာ အောင်ပါ
ဖွံ့ဖြိုးတင်းအရေးဆိုရင့်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျွော်တို့ဘက် ပျောနေမှန်းသိရင့်
သုတေသနကို စစ်ဆင်လေတော့ အကြီးမာက်းပော့ဗျားလား”

“ဒီအကိုလိပ်တွေ အခု ခင်ဗျားတိန္ထုတ်ကို စစ်မပြုရပါဘူး စိတ်ချု ဘာလို ဆိုတော့ ဒီမှာ နားထောင်စဲး၊ စစ်ပြုနိုင်ခိုတာ အီနှီယာဘုရင်ခံချုပ်တော်လောက်တည်း သဘောနဲ့ ပြီးတောမဟုတ်ဘူး၊ အကိုလိပ်အဆိုးရကိုယ်စိုင် သဘောတုံဖြစ်တာ၊ အခု အကိုလိပ်အဆိုးရရဲ့ နှစ်းရှင်းဝန်ကြီး ဂလက်စတု(Gladstone)ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းဝန် မင်းကြီး ဦးကောင်းလိုပ် လုပေါ်လုပ်သဲ့ လုပေါ်ကောက်ကြီး၊ စစ်မတိုက်ရဘူး၊ နားလည်း လူး”

ဘွန်ဘွိုင်ဒေါ်သည် မိမိတကား စူးရသည် မရှုံးရသည်အား အကဲခတ်ရရှိ တစ်ချက် စာရေးတော်ကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်ထိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ပြိုမျို့နှင့် သိသောအော် ဆက်ပြောသည်။

“ပြန်တော့ အခု အီဂျာမှာ အာရာပါပါရွာ(Arabi pasha)ဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်က အောင်တွေကို ထပ်လို သင်းတို့တွေ မဖိုင်မန်း ဖြစ်နေတဲ့၏။ တစ်ခါ အူဒါန် ပြည်မှာ မဟာ(Mahdi)ဆိုသူက ထိုက်ပြန်တော့ ဒီကောင်တွေ အရှုံးဗိုင်းသလုပ် ဖြစ်နေတယ်။ အခု မာက်ဆုံးကြားရတာ ခါတွန်(Khartoum)မြို့ထ ဂိုင်းနေတဲ့ အောင်ဖိုလ်ချုပ် ဂေါ်ဂွန်(Gordon)ကို ကယ်ဖို့ စိုလ်ချုပ်ရုလက်စလေ(Wellesley)ကို စစ်သုတေသနတွေကို လုပ်လိုက်တော် အရေးမလု ဖြစ်နေသဲ့”

***

“**“**ဒီတော့ ဒါ ခင်ဗျားတို့ချက်ပဲ့၊ အော်လိပ်ကို အဆော့အဖွဲ့နဲ့ စစ်ပြင်တန် ပြင်ထားရမယ်၊ ဒီကောင်တွေ မတိုက်ရပါဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မိတ်သာစ်လည်း ရှာဦးပဲပါ။ ဒီဇေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ ကဲကောင်းတယ်၊ အော်လိပ်မှာ ရန်သူသစ်တွေ တို့နေတယ်၊ ဥယျာဉ်များပေါ်လှော၊ အသံရိုက်မှာ ရှာ့မန်က အောင်ရန်ဖုန်းမြေ(Demarara Land)တို့၊ ကင်မရွှေ့နှုန်းမြေ(Cameroons)တို့ကို အပြိုင်သိမ်းပြီး အော်လိပ်နဲ့အပြိုင်ကြ နေတယ်၊ ဟိုတစ်လောက စိန့်လှရှား(St. Lucia)ဖုန်းမြေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော် စကားများလိုက်ကြသေးတယ်၊ အခု ကျွမ်းတို့က ခင်ဗျားတို့ နောက်မှာ ရှိနေတယ်၊ နောက် ရှာ့မန်ပါ တိုးလာမယ်ဆိုရင် ဒီအော်လိပ်ကောင်တွေ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို

လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချု”

ဘွန်ဘွိုင်စဉ်၏ စကားဆုံးသောအေး စာရေးတော်ကြီးသည် အေးရပါးရ လက်နှင့်ပုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘ဟုတ်ပြီ’ ဟု ဆိုကာ အရက်ခွက်ကို မေ့သောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ကျော်ပြီ ခင်ဗျားဆိုက ရတဲ့သတ်းတွေ သိပ်ဖုံးတန်တယ်၊ ဒီလိုဆို ကျော်လည်း ရာထူးတက်ဦးမှာပဲ သိလား၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကာသာ ကျော်ကို စာရေးတော်ကြီးလို့ မြောက်ခေါ်နေတာ၊ ကျော်ဟာ သာမဏ်စုစာရေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ တစ်နှစ်တော့ ရွတ်တော်၊ သို့မဟုတ် ပြတိက်တော်မှာ အရေးပါတဲ့ တကယ့်စာရေး တော်ကြီး ဖြစ်လာစေရမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဟား...ဟား”

စာရေးတော်ကြီးမှာ အတော်ပင် မူးလာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘွန်ဘွိုင်စဉ်မှာ ပိုသဘောကျေလာကာ သိလိုသည်များအား ဆက်အစ်ထုတ်နေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ တပ်မတော်တွေရဲ့ သဘောကျေကာ ဘယ်နှင့်လဲ”

“ဒုံး...စိတ်ချု ကျော်တို့ တပ်မတော်တွေက အိုးလိပ်ဆို အိုးလိုးလိုက် ဝါးစားချင်တာ၊ အဲ ခက်တောင် ခက်နေသေးတယ်၊ အိုးလိပ်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူတိုက ဘယ်နိုင်းမြှားသာကိုမှ မမှုဘူး၊ ပိုခိုးတာက ခင်ဗျားတို့ ဖရန်စစ်တွေ့ရှိပါ မှန်းတဲ့ တပ်မှုးတွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒုံး...ဟို...ဟိုး ဒီလိုတော် ဘယ်တစ်ထိချု ပြောနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မူးထောင်စစ်း၊ ကျော် မသကိုသူတစ်ယောက်ကို အဲဒီတပ်မှုးကမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူကိုယ်ပေါ်က စာတစ်စောင်မှ မမိဘူးလို့ ဆိုတဲ့ယူရှိ”

“ခင်ဗျားတို့ သူကို ဖော်မစစ်ဘူးလား”

“ဟဲ...ဟဲ ခင်ဗျား ကျော်တို့ ဗုံးခို့လို့တွေ့အဲကြော်း မသိသေးဘူးကိုး၊ ဒီလှေတွေက အသေသားမယ်၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါထက် သူကိုယ်မှုံး မလွယ်ဘူး၊ ဟိုလှုရှုံးကား ရနော်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်အေရာ့မှာ သူက အရှင်နှင့်မတော်ပုရားဘာက်က အရေးရောက်အောင် အုပ်တော်ထဲးပူးတော် ဖော်မယ်ဆို အရှင်နှင့်မတော်ဖုရားရဲ့ စားကိုလည်း ကြောက်ရသေးတယ်၊ အဲဒါအပြင် ဒီသူလျှို့ကိုဖော်ရာမှာ သူဘာက်က သက်သေလိုက်မယ့်သူက ကျော်တွေ့မတော်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် စိုင်တော်၌ ဖြစ်နေတယ်၊ မခက်လား”

စာရေးတော်ကြီးက အရက်တစ်ခွက်ကို မေ့လိုက်ပြန်သည်။ သူအမှုးလွန်

နေသည်အဖြစ်ကို ရိုပ်စိသူ ဘွန်ဘွိုင်စဉ်သည် ငွေရှင်းရဲ့ ဆိုင်ရှင်တရုတ်အား လုံး ခေါ်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက် စာပွဲတွင်ထိုင်နေသော ရှမ်းမှာ လွန်ရှားလာသည်။ သူသည် တစ်ခို့နှင့် အရက်ကို ခဲ့သောက်ရင်း တစ်ဖက်နှင့်မှ ပြောဆိုသူများအား နားဇားနေဖို့ ရသည်။ ဘွန်ဘွိုင်စဉ်က တရုတ်အား လုမ်းခေါ်သေးအား ကြားရသည်အေး နေရမှု လျင်ပြန်စွာထု၍ အခြားတစ်ဦးအား ဒေါင်းဒေါင်းနှင့်ပြုး ပစ်ပေးခဲ့ပြီး ဆိုင်တွင်းမှ သွက်သွက်ထွက်ခွားသွားသည်။

အဆို့ရှမ်းသည် လမ်းမကြီးတစ်လျောက် အရော်ဘက်သို့ လျောက်ခဲ့၍ တစ်ပြခန့်အလွန်တွင် မောက်သို့ လွည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်အတွင်းမှ မျက်နှာဖြူးသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း အမောက်ဘက်သို့ လျောက်သွားသည်။ ကုလားမှာ မိမိလာခဲ့သက္ကာသို့ပင် လမ်းအဆို့င်း အရော်ဘက်သို့ လျောက်လာနေသည်။

ရှမ်းသည် ယလ်မဆုံးသွေးသော ပြုလမ်းအတိုင်း ချုပ်ဝင်လိုက်သည်။ လက်မှာ လည်း ခါးကြားတွင် ဂုက်ယူလာသော စားမြှောင်ဆီရောက်သွား၍ မျက်နှာခြုံ အဖြူးတစ်ချက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရှတ်တာရှုက်ရှင်းလိုက်၍ လမ်းမကြီးဆီသို့ ပြန်လည်းသည်။

လမ်းမပေါ်တွင်မှ သာပ်ပေါ်ရောက်ရှိမှုး၊ လက်ဖော်ခြောက်ရှိမှုး၊ တင်လာသော လားနှင့်ရှမ်းများ၊ ပိုးချည့်ချော်နှင့် ပိုးထည်ဝိုင်းနှင့် ပိုးတွေ့အဲလို့မှုံး တင်လာသော လားနှင့် ရှမ်း-တရုတ် ကုန်သည်များသည် မဆုံးနိုင်အောင် လာလျောက်ရှိသည်။

ရှမ်းသည် လှန်းလာများအားကော်၍ ကုလားမှာက်သို့ လိုက်လာသည်။ မကြာမိပင် မီလာ၏။

ရှမ်း၏လက်သည် စားမြှောင်ဆီရောက်သွားသည်၏ခက္ကာ မမျှော်သင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရုပ်က ပေါ်လာသည်။

ကုန်သည်တို့နှင့် လားများသည် အလန်တာကြား ရှတ်ရှတ်ရှုက်ရှုက်ဖြစ်ကာ လမ်းအေးသို့ ဆင်းပြုးကုန်သည်။ လားတစ်ကောင်မှာ ရှမ်းနှင့် ကုလားကြားမှ ဖြုတ်ပြုးရာ သူတို့နှင့် သူမှာ ရှုပ်ထွေးလှသော အခြားအနေထဲတွင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြသည်။

ခဏအကြေတွင် လမ်းပေါ်ရှာမျှ ရုန်း တိုက္ခည့်နိုံး လမ်းဘားရောက်
ကုန်ကြသည်။ ရုများမှ ဆွဲက်ပျားကြေးတွင် ဒုးထောက်လက်အပ်ချိပျောက် ရှိနေကြ
သည်။ ရှစ်မှာလည်း အများနည်းတဲ့ လမ်းဘားဆင်း ဒုးထောက်လက်အပ်ချိပြီး
ဖြစ်နေ၏။

ထိအနိဂတ်ပင် ရှေ့နားသီမှ ကြိမ်းမောင်းဆုံးလှုပိုလှုနှင့်အတူ တွေ့မြှုပ်
ကြိမ်သုံးများ ကြားရသည်။ အနီးအနားသီမှုလည်း ‘တိုင်တားမင်းကြီး ထွက်စတ်မှု
လာတယ်’ ဟု တီးတိုးပြောသုံးများ ကြားရ၏။

ရှေ့အတော်လုပ်းလုမ်းတွင် နိုးအပ်သော ချေထိုးတစ်လက်နှင့် ဆင်တစ်စီး၊ သည် တရွေ့ချေလာမှုသည်။ ဆင်အရှေ့ တော်တော်လုပ်းလုပ်းမှ အဆောင်ကိုင်များ သည် ပြန်လည်ကိုယ်ပို့နှင့် လမ်းကော်တစ်လက်တစ်ချုပ်တစ်လျှောက် ဆောင်ကြပ်းများ၊ ရိုက်နှုက်ရင်း လမ်းရင်းလာသည်။

“တွက်တော်မူလာတယ်၊ တွက်တော်မူလာတယ်၊ ဖယ်ကြ ရှုရှင်ကြ”
အဖွဲ့များ အဆောင်ရှုင်များသည် မင်းညီမင်းသား၊ မူးမပတ်များ တွက်လာ
လျင် လမ်းရှင်းနှင့် ဧရာဝတီရှင်းနှင့်တို့ကို ကြိုးပုံးများကို သုံးသင့်သော်လည်း ဤရာမျိုး
ကားများသည် ရိုက်စိုက်ရသည်ကို အရာသာအတွောန်တွေသည်။ အကြောင်းမှာ ငင်းတို့
သည် ရှုတ်တရဂ်ဖြစ်သဖြင့် လမ်းပေါ်မှ မရှုရှင်မိသေးသူများကိုသာမက လမ်းဘား
တွင် ဒေသတော်လက်ယူကိုနေသူများကိုပါမျခြင် တွေတ်သရမ်းသွားကြသည်။

ရှမ်းနှင့် မလျေးမက်းတွင် ကြေားတောသာသူ ဟန်တွေ့သူ တွေ့ကြိုင်းလျေား
ယောက်းတစ်ဦးမှာ အများနည်းတဲ့ ဒုးထောက်လက်ပျက်လျက် ရှိ၏။ အဆောင်
ကိုင်တစ်ယောက်၏ ခြို့လျေားသည် တို့ယောက်၏ လက်မောင်းပေါ်သို့ ကျောသည့်
ခက္ခာ ယောက်းခြို့သည် မီးဝင်းဝင်းထောက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ရှိက်တူ
အား မူးကြည့်လိုက်သည်။ အဆောင်ကိုင်၏ ခြုံလှမ်းမှာ တံ့ခွားကာ ပမာမခဲ့
ဟန်နှင့် လူခြို့၏ကျော် ရုံးလိုက်၍ ခြို့တော်အား တာအားလုံး၍ တစ်ချက်လိုက်လိုက်
သည်။ မိမိ၏အား ဂို့ ရိုးစိဟန်နှင့် ယောက်းခြို့သည် ဦးခေါင်းဂို့ ပြန့်လျက်
ရှိက်သမျှား ပြီးခဲ့ဖော်သည်။

ဒေသတွက်နေသာ အဆင့်ကိုယ်သည် ယောက္ခာကြီးကိုယ်မက အနီး
၍ လူများသိပါ တုတ်ဆက်သွားသည်။ တုတ်တစ်ချက်မှာ မိန့်မကြီးတစ်ဦးအနီး
ဖြစ်သွား၊ ကြောက်လျှိုက်ကြား မျက်စိသွေပို့နှင့် ကြည့်နေရှုသည် မြောက်နှစ်
ဗျားကလေးတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းကို ထိသွားသည်။ ကလေးမှာ တစ်ချက် စုံစုံဝါးဝါး
အောင်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ လက္ခဏား၏။

ရှမ်းသည် ဖြို့နှင့် အခဲ ကျေးထောက်ရာမှ ထပ်လိုက်၏။ သို့ဟုတွင် သူထာက်း
သူက ရှိနေပေပြီ။ စောစောက ယောက်းကြီးသည် ကျားဟိန်းသဂ္ဗာသို့ တစ်ချက်
အောင်လုက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အဘင် ပေါ်ပါးစွာ အဆောင်ကိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့
ခုန်အုပ်စိုက်သည်။ မောက်တစ်ခေါ်တွင်ပင် အဆောင်ကိုင်၏ ကိုယ်မှာ လေထဲတွင်
မြောက်တက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ဖွံ့ဖိတ်ကြီးပမာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျောက်
မလုပ်မယ်က် ဤမ်းသက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ယောကျားကြီး၏ ကျောာက်မှ အခြားအဆောင်ရိုင် တစ်ယောက်က ဓားဒီမီမှဓားဂိုချုပ်၍ ပြီးဝင်ခုတ်လာသည်။ မျက်စိတ်နှင့်တူ လျှပ်တဲ့ပြက်အတွင်းပင် ရှုမှုသည် ခုတ်သူနှင့် ယောကျားကြီး၏ကြားသို့ ရောက်သွားပြီး ခုတ်လိုက်သောလက်၏ လက်ကောက်ဝါတ်အား ဘယ်လက်နှင့် ဆီးကြုံ စောင့်ဖွဲ့လျက် သီးခုံခါးအား ညာမြှုပ်ဖော်နှင့် ပေါက်ချုပ်လိုက်သည်။ အကျချင်းမှာပင် အဆောင်ရိုင်မှာ လဲကော်သွားလျက် အေားလုံး စွဲးပေါက်တွင် ရောက်သွားသည်။

“ବିଃଲୁ...କାଳିପଣ୍ଡତାଳୁ । ତି ଆଯଗ୍ନିରେ ।”

ရှစ်းသည် ယောက်နှီးဘက်သိလျဉ်လျက် ပြသလုသော ဗမာသံနှင့် ပြောသည်၊ ယောက်နှီးကြော်မှ ဆိုင်းမနေတော့သဲ ခြော့တည့်ရာ လုံးဘေးမှ စွတ်ပြု တော့သည်။

ရှုံးသည် လက်တွင်းမှ ဓားကြေးအား ဝင့်လိုက်သည်။ ထိုများက် အသုဝါ ကြိမ်းမြှင့်၏

“ଦୁଇବିଂ ଲିଙ୍ଗରେଣ୍ଟା...”

ଭୁ ତାତ୍ତ୍ଵଗର୍ଭକ୍ରୂପିଃ ଦିଃ କା ପ୍ରେପିଃ ଫ୍ରା ଲଳିଃ ପୋଥୁ ଯ୍ଗର୍ଭପ୍ରିଃ ଚନ୍ଦ୍ରି ॥
ଲଙ୍କାକର୍ଣ୍ଣମୁଖୀଃ କାହାରେ ଲଙ୍କାରେ ଲଙ୍କାରେ ଲଙ୍କାରେ ଲଙ୍କାରେ ଲଙ୍କାରେ ॥

၃၁: ဆွဲ၍ ပြောခဲ့သော ရှမ်းမှာ လမ်းဘေးရှိ မြိုင်းများအားဖြတ်လျက် အတန်ပင် ခရီးတွင်ခဲ့သည်။ မြိုင်းရှိတစ်ခုအား ကျော်လျင်ပင် ရှုံးမြင်ရသော သဏ္ဌာန်ပြောင့် ရှမ်းမှာ အိအားသင့်သွားသည်။

စေစေက ယောကျားသည် ရှုံးပါးလုံးတစ်လုံးအား ဆုပ်ကိုင်ရင်း
စောင့်နေသည်။

“အလို ဘာမကြောင့်မပြီးလဲ”

ယောကျားကြီးသည် ပြုးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးရှင်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်ုင်မင့်သဟာ၊ ကျွမ်းက ပြီးရ^၁
မှာလား”

ရှုံးကလည်း ကျွန်ုင်စွာ ပြုးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မောက်ပါးမှ
ညာသံပေးလိုက်လာသံ ကြားရသည်။

“ဂိုင်း...သွေးသောက်၊ ကျွမ်းမောက် လိုက်ခဲ့တော့”

ရှုံးက ဦးဆောင်ခေါင်၍ ပြီးသဖြင့် ယောကျားကြီးမှာ ဘာမျှပြီးမပြီ
တော့ဘဲ မောက်မှုကပ်လိုက်ခဲ့သည်။

ညာသံပေးလိုက်သူတို့မှာ အကယ်လိုက်ကြဟန်မတူ။ အသများမှာ ဝေး
သည်တက်ဝေး ကျွန်ုင်ရသည်။

ကျွန်ုင်းပတ်ရင်း ပြီးလာသူနှစ်ယောက်သည် ကုလားမြို့ နယ်နိမိတ်မှ
လွန်လျက် ပြုံးမာရပ်ကျက်အသွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရှုံးသည် လူလစ်သော
ချုံကွယ်တစ်ခုတွင် စားရည်အား လွှဲနဲ့ပစ်လိုက်သဖြင့် ယောကျားကြီးကလည်း
သူလက်မှ ဝါးလုံးအား ပစ်လိုက်သည်။

နှစ်ဦးသား စကားမပြောကြဘဲ ပို့ဆောင်ရွက်လာကြ
ဖြစ်သည်။ ကျွမ်းတစ်ယာဉ်ကျော်ကျော်တွင် မြိုင်းကာ နံရံမြေစိုက် အိမ်လေး
တစ်လုံးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရှုံးသည် မြိုင်းတဲ့ခါးအား ဖွံ့ဖြိုးဝင်၍ အောင်ရှုံးရပ်ကာ နံရံမြေစိုက်ဆင့်
ခေါက်ပြီး အတန်နားလျက် မောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။ အိမ်ရှုံးတဲ့ခါးမှာ
ဖွံ့ဖြိုးဆောင်ထောင်မောင်းမောင်း တွေတွေတွေတွင်ရှုံးရပ် လူတစ်ယောက် ထွက်
လာ၏။

ရှုံးက လက်ညွှေ့အား နှုတ်ခေါ်ထောက်တင်၍ သတိပေးလိုက်သဖြင့် ထွက်
လာသူသည် ဘာမျှမမေးတော့ဘဲ နှစ်ဦးလုံး အိမ်တွင်း ဝင်မိမှ တဲ့ခါးအား ခွဲစွဲ
လိုက်သည်။

“က...မောင်မြတ်ကျော်၊ ဟောဒီမှာ ဆွဲးခံရင်း ငါက်သင့်ရာအဝတ်ဘေး
တွေ့လာသူတစ်ဦးပဲ”

ကွပ်ပွဲတစ်ခုပဲ ထိုင်မိလွှဲင် ထိုင်မိချင်း ရှုံးက ပြောသည်။ ထို့မောက်

ယောကျားကြီးဘက်လုညွှေ့ကာ ‘သွေးသောက် ရွှေမြို့တော်ကတော့ မဟုတ်ထင်ပဲ’
ဟု မေးသည်။

ယောကျားကြီးသည် နပ္ပါးမှ ချွေးများအား ခေါင်းမှ တဘက်နှင့် သုတေ
လိုက်၏။

“ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်ကပါ၊ နယ်မှာ ခေါင်းပါးလွန်းသဟာနဲ့ ရွှေမြို့တော် တက်
လာသဟာ၊ အိမ်း...ခုတော့ ခုကွဲလှလှကြီး တွေ့နေပြီလေး”

ယောကျားကြီးသည် ညည်းလုက်ပြီး ရှုံးအား သေသေချာချာ ပြုံးကြည့်၍
‘ဒီက ဒဲ ဆ...ဆရာလေးက ဗမာပဲနော်’ ဟု မေးသည်။

ရှုံးက ဘာမျှပြန်မပြီ၊ တဟဲဟဲသာ ရှယ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထသည်။

“ဗမာပဲပါ အကြော်နှုန်းများ၊ ရှုပ်ယူတော်ရာဘာ၊ ကျွမ်းနဲ့လုစိုးသူအိုး
တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှုံးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်တွင်းဘက် အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်
သွားသည်။

ယောကျားကြီးမှာ ယခုမှ မောမှန်းသိရ၍ သောက်ရော်းဆီသွားကာ
ရှေ့စွဲမှုတ်ဆင်မော်လိုက်သည်။

“အခု ကျွမ်း ဘယ်အရပ်ထဲ ရောက်နေလဲ”

ဘုက် ဘေးမှုပိုင်းကြည့်မှုသော မြတ်ကျော် ဆိုသွားအား မေးသည်။

“ချုပ်းမြှုသည်”

မြတ်ကျော် ဆိုသွားမှာ စကားတို့တို့နှင့်ပင် ဖြေသည်။

“မြော်...သဟာဖြင့် ဟန်သားနော်၊ ဘုရားကြီးနဲ့နေပြီ၊ ကျွမ်းတည်း
တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားတွင်ပဲကလား”

လူကြီးကသာ ဆက်ပြောနေသည်။ မြတ်ကျော်ကမဲ့ ဘာမျှဝင်မပြော။

မကြောခါ ရှုံးဝင်သွားသောအခန်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ရှုံးတော့ဘဲ မဟုတ်။ သွေးသောအောင်း တွေ့နေရှုံးရည်သောရှုပ်ကိုင်းကာ လူကြီးမှာ
အံအားသင့်နေသည်။ သို့ရာတွင် စကားစေပြောသောအခါတွင် အသံမှတ်မိသဖြင့်
စေစေကရှုံးပင်ဖြစ်ကြောင်း ရိုပ်မိသွားသည်။

“က...သွေးသောက်၊ ကျွမ်းတို့မှာ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသေးလို့ ဒီကတွင်ပဲ
လမ်းခွဲကြစိုးပဲ၊ သွေးသောက်မှာ ငွေကြေးလို့မောနပ်ပေါ်တယ်၊ ရော...ဒါယူထား”

လူရွှေ့ယ်က လက်တွင်းမှ ငွေအိတ်ကို လှုံးပေးရင်း ဆိုသည်။

ရွှေကြီးများ နှစ်အောင်ရွှေနှင့် ဘာစကားမျှ မပြန်နိုင်ရှာ။ နှစ်ခံများမှာ သာ တွန်ယင်နေသည်။

ଲୁହ୍ୟରେ କାହିଁଏବେଳି ନାହିଁ ।

“ကျပ်တိုဘယ်သိမှတ် မသိချင်နဲ့ ဘယ်နေတယ် ဆိတ်လည်း မစုစုမဲ့ နဲ့ အောက်လာရင်လည်း ဒီဇန်ရာမှာ တွေ့တော့မယ် မဟုတ်ဘူး၊ သွေးသောက ဒီအိမ်ထဲမှာ နေဝင်တဲ့အထိ အနိုင်တယ်”

လူတြီးမှာ ယခုထိ ပြန်မဖြစ်နိုင်သေး၊ လူချော်အား တစ်လျည့်၊ ဘေးမှ ကျောက်ရှုပ်ဆာ ရပ်နေသူအား တစ်လျည့် ကြည့်နိုင်သည်။ အထောက်ကြာမှ စကားထွက်လေ၏။

“မမေးနဲ့ ဆိုရင်လည်း မမေးတော်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွ်ကတော့ မောင်ရင့်ကို အ...အ စကြာကိုယ်တော်လေးပဲ ထင်မနေတယ်၊ စကြာကိုယ်တော်လေး လိုပဲ မှတ်ထားမယ်”

လျမ်သိက လိုက်လွှာ ရယ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ သွေးသောက်နာမည်ကို ကျူးမှု မမေးတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးသောက်ကို ကျူးမှု ဗလ္လာဌးလို့ မှတ်ထားမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကဲ့့ဗလ္လာဌး နေရာ၏ပေတော့၊ မှတ်ထားမော် နေဝံင်မှ ဒီကာတွေက်”

လူနှေ့ယဉ်သည် အိမ်အပြင်ဘက်အေး စုံစမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်လက်စာ ထုက်ခာသူးသည်။ မြတ်ကော် ဆိုသူမှာလည်း လိုက်ပါသူး၏။

အိမ်တွင်း၌ ကျိုရှစ်သွေ ဖလကြေးမှာ ရတ်တရက် နိုင်စွာရာမှ ဇွဲအိတ်အေး သံကြော်လိုက်သည်။ ငေသားအောင်ဆယ့် ထက်လာ၏။

ତଳକ୍ରିଃଣି ଲାଗ୍ନମ୍ବାମ୍ବା ଦୟାପଦିଲାହାତ୍ମ୍ନୀ॥ ମୁଗ୍ନରୂପ୍ରମ୍ଭାହାତ୍ମ୍ନୀ: ଶ୍ରୀଷ୍ଟାତ୍ମ୍ନୀ
ତ୍ଵାତ୍ମ୍ନୀ॥ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାତ୍ମ୍ନୀ ଅପ୍ରମାଦାନ ବୈଦିପ୍ରାଗ୍ରା କ୍ରମ୍ଭ୍ରମିଣି॥ ଦୟାପଦିଲାହାତ୍ମ୍ନୀ
ଶ୍ରୀଷ୍ଟାତ୍ମ୍ନୀରୁହିମ ଲାଗ୍ନମ୍ବିନିରତ୍ତ୍ୟା॥

四

အခန်း(G)

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်နေသော နှစ်ကုတ်ပင် ရတနာပိုမြဲတွင်၊ ရွှေနှစ်းတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ရှိ နှစ်းတွင်၊ ဧည့်မှ နတ္ထားပျော်ယူသော စစ်စိုလ် ကလေးတာရီးနှင့် ရော်ဆောသူများ ယဉ်ကျေးမိမ်မွေးသော မိန့်များတစ်ဦးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သုံးတောင်ခဲ့ခြား၏ ယဉ်တံ့ခွဲလာက်လာကြသည်။

ରେ: ଏହିଶିଖ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ଅନ୍ତଃଦୂର: ଆଶ୍ଚିତାରେଣୁମାଃ ମୁକ୍ତାମତାଅବ୍ୟକ୍ତିଗତଃମାଣୀ
ତଥାତଃକିମ୍ବୁଦ୍ଧାଦ୍ୱାରାପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ଆହୁଲାଭାକ୍ଷରାତିକାଳତଥାତାବାବା ଦ୍ୱାରାପ୍ରତିଷ୍ଠାଣ: ରୋକାଳାଙ୍ଗୁଲୀ
ତଥାତଃକିମ୍ବୁଦ୍ଧାଦ୍ୱାରାପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ଆହୁଲାଭାକ୍ଷରାତିକାଳତଥାତାବାବା ଦ୍ୱାରାପ୍ରତିଷ୍ଠାଣ: ରୋକାଳାଙ୍ଗୁଲୀ
ତଥାତଃକିମ୍ବୁଦ୍ଧାଦ୍ୱାରାପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ଆହୁଲାଭାକ୍ଷରାତିକାଳତଥାତାବାବା ଦ୍ୱାରାପ୍ରତିଷ୍ଠାଣ: ରୋକାଳାଙ୍ଗୁଲୀ

၆၁၇ မြန်မာစွဲတရာ့တစ်လိုက် မြှင်ခင်းများမှာ စိန်းလန်းသုစ္စနှင့်လျက် ရှိပုံညွှန်ပြု
ခိုးတွေဖော်သော နှင့်ရည်ရွယ်များသည်လည်း မိုးနှောင်းရက် အေဒေသကိုတွင် ပြီးပြီး
ပြက်ပြက် ဝင်းလက်လျက်ရှိသောခက်ခဲ့ နှောက်ခဲ့ အထူးသာယာလှသည်။

အဝေးဝယ် ပိုင်းခဝ်နဲ့ပေါက်လျက်ရှိသော မြသားအသွင် အန္တဆိုင်းဝေစည်လှသည့် မန်ကျဉ်းယံ့ကြီးများ၏ထိပ်အာ ကျော်လွန်၍ မိုးသွှေ့ဖြစ်ဗျား ဒွာစွဲ့ကြွားဝင် တို့တက် ကာ မူရောင်တွေ ရွှေရောင်တာဝင်းဝင်းနှင့်ရှိသား မြေနှုန်းပြာသားတော်ကြီးများလည်း အမေးမင်းတို့ ဝံ်ဝင်းခဲ့ရတနာများ၊ နှုန်းတော်ကြီး၏ ကျက်သရေကို တို့ဖြည့် မှုမ်းနှေသယော် ရှိတော်၏။

စစ်စိုလ်ကလေးက မြေနှုန်းပြာသားတော်ကြီးအား ငေးနေရာမှ ဘေးရှိ ချစ်သု၏ ရွှေဝါရည်နှင့်သော မျက်နှာလေးသို့ကိုလည်းကောင်းမြှင့်စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“အကြည့်တော်ကလည်း တစ်ဆီတို့ရှာရနှင့် မောင်မောင်၊ ငင်ခင် ရှုက်ပါ တယ်၊ ဆင်ခြင်တော်မှုပါ့”

မိန့်မပိုက မျက်တော်ရှုည်ကြီးများအားစင်းလျက် မျက်နှာကလေးဇွာကာ ချစ်စိုအော့အရှာရနှင့် ပင်စွဲစွဲ တားမြစ်သည်။

“မြော်... ခင်ခင်ရယ်၊ မောင်မောင်က ဟိုဝိတံပါးနှင့် မိန့်မပိုက မျက်လုံးလေးစိုင်းပြီးကာ ထိတ်လန့်တကြား အို... မောင်မောင်” ဟု ဟန်တားလိုက်သည်။

“ဘာလ ခင်ခင်၊ အလန့်တကြား ရှိလှတယ်”

မိန့်မပိုလေးမှာ အလန့်ပြုဟန် မတေသား၊ ရင်လေးနှင့်ကာ သက်ပြင်း တစ်ချက် ရှိက်လိုက်သည်။

“ကြမ်းကြားလေကြား မောင်မောင်ရယ်၊ ဒီတေးထပ်ကိုမှ ဆိုပလေး ရွှေမားနှေသက် နီးစိုင်လှတယ်”

စစ်စိုလ်ကလေးကမဲ့ ပမာမခန့် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။ ထိုမှာက အသာအယာ ညည်းသူ့လိုက်သည်။

“မြော်... တောင်သမန်လယ်စားမင်း ကဲနည်းရှာပတော်၊ ဂျာသေပမဲ့ မသေသာ ကျွန်စိရှာတဲ့ စာကတော် မဂ္ဂတ်လပ်လေဘူး”

ဤအကြိုးတွေမှ မိန့်မပိုက မြော်ကိုလန့်ရှာမှ ဒေါသလေး ထွက်သွားပါ ပေါ်သည်။ ထိုကြောင့် မျက်နှာလေးအားမော်လွှား ပြောလိုက်သော အတန်မာနေသည်။

“မောင်တစ်ယောက်ဟာ ပြောလေ ကဲလေ ဆိုတာကျော်ပါပြီး မောင်မောင် စွန့်ရဲပမဲ့ ခင်ကို သနားသပြီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ဆီတို့ဆောင်စမ်းပါပြီး”

စစ်စိုလ်လေးသည် ချစ်သူ ထိုတို့သွားမှန်း သိသပြီး ဘာမျှထပ်မပြော

တော့တဲ့ တဟဲဟဲသာ ရယ်မောနေသည်။ ကျွန်းသွားဟန်တော်သာ မိန့်မပိုကာသာ လေအေးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“အစာအရာရာ သတိထားပါ မောင်မောင်၊ ရွှေနှုန်းတော် တစ်ခုလုံး သူလျှော့တွေ၊ ဒေလန်တွေနဲ့ အင်မတန် နေတတ်မှ တော်ရုံကျတာကလား”

ထိုအခိုက် ရှေ့နှုန်းမှ လုတေစိုလေးကို လျော်လာသည်ကို မြင်သပြီး မိန့်မပိုသည် မျာက်ဘက်သို့ လျှော်လိုက်၍ လေသံကိုဖြင့်ကာ ဟောဒီ မရွှေ့သာ တစ်ယောက်ဟာ အဂျိန်ကိုခက်တယ်၊ မယ်ပုရား ကျွန်းခုံတော်မမှုလို သူအားကိုနဲ့ ကိုယ်တိုင် ဓမ္မတော်သားလေး ဘာလေး ထွက်ဝယ်ပါတယ်၊ ဘယ်ဝင်လေကြော်ရည်နဲ့ တယ် မသိဘူး၊ မျာက်တော်ကျဖြို့ပြီ” ဟု ညည်းညှုလိုက်သည်။

ရှေ့နှုန်းသွားလည်း အနီးစရာကိုသော် တန်းရုံပုံသွားသည်။

“အလို အဝေးကကြည့်တော် ဘယ်သွေ့များလဲ မှတ်တယ်၊ စိုလ်ကြီး မင်းထင်နဲ့ ခင်ဘုန်းတို့ပါလား၊ နေနဲ့ ရွှေနှုန်းမှုပါ တင့်သင့်ဖက်လုပါတယ်”

စစ်စိုလ်အဆောင်အယောင်ပင် ဆင်ထားသော အဆိုပါလှက ခံရွှေနှုန်းမှုံး မြောက်ပင့်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စိုလ်မင်းထင်ကမဲ့ တည်းကြည့်စွာပင် ပြုးလျက် ‘မြော်... စိုလ်ကြော်ခေါင်ကိုး’ ဟု ဝတ်ကျွောတ်ကုန် နှုတ်ဆက်၏။ ခင်ဘုန်းကသာ ချိုအေးစွာပြုးလျက် စိုလ်ကြော်ခေါင် အလာမျာက်ကျဖြုပါရောလား၊ ဓမ္မးကွဲလိုနဲ့ပြီးရှင်း သွေ့သွေ့ရှိရှင်း ပြုး ရွှေ့သွားရှင်းပါ။

စိုလ်ကြော်ခေါင်က မဆိုသွားပြီ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီက ကျွန်းတော်များ ကဲခေတဲ့သွေ့အတွက်တော် မြော်သွားမရှိပါ၊ အရေးလေးရှိလို ဦးထိပ်တဲ့ခါးဆုံးစရာရှိရှိပါ၊ ရေးဘက် မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစွဲ တည်းကြည့်သော စိုလ်မင်းထင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်နှုန်းလဲ စိုလ်ကြော်ခေါင်၊ ဟိုတစ်ညာက လွှာတ်သွားတဲ့ သူလျှော့တွေ အခုအထိ မဖို့သေားဘူးလား”

စိုလ်ကြော်ခေါင်မှ မသိမသာ မျက်နှာပျော်သွားသည်။

“တစ်နောက်တော် မိမာပေါ်လေ၊ ဟိုညာကလည်း သင်းက မိန့်မဟာတ်သုံးပြီး ကြိုးတို့ ဆောင်လိုက်လိုပါ၊ နှီးမြှီးဖြစ်ရင် ကျွပ်စားအဆောင်း ကောင်းကောင်းပြု လိုက်ချင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့မှာ၊ ဒီလူ ခင်များနဲ့ ရင်မဆိုလိုက်ရတဲ့ ကဲကောင်းတာပဲ ကျွပ်သာ ဒီလူဆိုရင် များ ခင်များနဲ့ မဆုံးပါရေစနဲ့လို နှုတ်း ဘာရေမှာ ရာဇ်တော်း နေမှာပဲ”

“ကျော်ကတော့ သူနဲ့ မောက်တစ်ချို့ တွေ့ပါရမလို့ နေတိုင်း ဆုတော်း မေတာပါပဲ”

ဗိုလ်မင်းထင်က မည်သိမြဲ ဖြန့်မပြီ ခင်ဘုံးက ဝင်ပြောသည်။

“စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်လည်း အရေ့တဲ့ သူ့အရာ ရှိမေတ္တာယ်ထင်တယ်၊ မောင်မောင်ကော့ ခင့်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပါလား၊ ဒီမစားကို မစောင့်ချင်တော့ပါဘူး”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မချိပြုး ထပ်ပြုးလိုက်ပျော်ရွှေ့သွားသည်။

“မောင်မောင် ဒီရိုလ်ကျော်ခေါင်နဲ့ စကားပြောရင် သတိထားပြောပါ၊ သူက အရှင်လွှား ညျှင်းကြီးပြီး တောင်ထားဝယ်အစားသားမှာ ဗိုလ်တော် ဖြစ်နေတော့ မင်းပေါက်နှီးပေါက် သိပ်ဘုံးတောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးရိုးတော်နဲ့ ပေါင်းပြီး ဖရန်စစ်မှ ဖရန်စစ် ဖြစ်နေတယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်က ထုံးစံအတိုင်း မထိခဲ့မြင် ရပ်မောင်လိုက်စီ။

“ကျော်ခေါင်ယား မဖူးလောက်ပါဘူး ခင်ခင်၊ ပြီးတော့ သူက ဖရန်စစ်မှ ဖရန်စစ် ဖြစ်နေပေမဲ့ အမျိုးတော့ ချွစ်တတ်တဲ့ လုတော်ယောက်ပါ”

“ဒီအရေးကြောင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ခင်ခင့်ကို မှာတမ်းတွေ ပေးဖူးတာ မောင်မောင့်ကို ပြောပြီးသားပဲ၊ မနာဂုံး ရှိပို့မယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်က ရယ်ပြုရယ်နေသည်။ စကားမှာ ဆက်မဆိုတော့ဘဲ နှစ်ဦးသား ပြုမျှောက်လာကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေနှင့်တော် အရှေ့ဘာက် ဝန်ကြီးမှုးကြီးတို့မော်ရာ ဝင်များအနီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဤရှေ့ရွှေ့ ရုပ်လည်း ပြတ်သပ်၍ ဗိုလ်မင်းထင်က ရ ရပ်လိုက်သည်။

“မျိုးခင်၊ အတွင်းတော်သတင်းများလည်း ဘာထူးလဲ”

ခင်ဘုံးက မျက်စောင်းထိုးပျော် ရပ်လိုက်ရင်း...

“တန်ပါ အခုမှာ ဒီကဖြင့် သတင်းထူးပြောချင်လို့ အရှင်နှီးမတော်များထဲ မယ်မယ် မေမကောင်းသူ့လို့ ညာခွင့်ပုံပြီး တွေ့က်ခဲ့ရတာ၊ သူ့များ တွေ့ချင်လျှော်းလှို့ထင်လား”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် ချွစ်သူအား ဖြစ်နော်ခြေမတဲ့တော့ဘဲ ပြုမျှောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ဘုံးက သားပတ်ပတ်လည်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့် ဆိုသည်။

“အတွင်းတော်ရွှေ့ ပြေားလဲမှတွေ့ အတော်ဖြစ်နေတယ်၊ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဘုရားတို့ကို ပြန်အတိုင်းပင်ပြုနေတယ်”

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ၊ အေးကိုကြတဲ့ ဖရန်စစ်အရေးရှိပို့ဟတ်ကလည်း ပြန့်ပြီး မဟုတ်လား၊ မပြီးခင် ဟတ်စံကရော ပြီးတော့ အိတာတဲ့ကောင်စစ်ဝန် အေးကြော် ကရော သံစွမ်ကိစ္စမှာ အကိုလိပ်နဲ့ အကျောအအေး ပြုလုပ်ဖို့ အကြံပေးသွားသတဲ့၊ အပြည့်ပြည့်နဲ့ ရားပေါက်ယာယ် သုံးခန်းတိုင်လာတော့ ကင်းဝန်မင်းဘုရားကြီးကို ပြန်ကပ်ရတော့တာပေါ့”

“ဟင်...တယ်ဟုတ်ကြတယ်၊ ခလုတ်ထိတော့ အမိတ်၊ တတ်ကြသားပဲ ကို”

“ခုံအောင်နားထောင်ပါဦး မောင်မောင်၊ နန်းတော်ထဲများက စစ်တိုက်ချင်တဲ့အခြားက ရှိမေတ္တာသေးတယ်၊ အခု သူတို့လျှေားပေးတာက ပရိယသုပ္ပါး၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးကို ကုလားဖြော်ပို့အချင်းချင်း လှည့်တိုက်ပေးဖို့ အသုံးချက်တွေ့ ရည်ရွှေးထားကြတာ”

“အဲဒီတော့”

“ကင်းဝန်မင်းကြီးလည်း ဒီအကြောင်းကို ရိုပ်မိပို့ပေါ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း ဒီမင်းနဲ့ ဒီမိမိရှား ရှိမေတ္တာသူ့ တို့ပြုလုပ်တယ်ယို့ အသုံးချက်တွေ့ လျှော်ရမ်းကိုယ်တော်လေးကို ပြန့်နှုန်းတဲ့ ကြုံစည်နေသတဲ့”

“ဒီသတ်းအမှန်ပဲလား၊ ဘယ်ကြေားသလဲ”

“အမှန်ပဲ မောင်မောင်၊ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်ပုရား အဆောင်တော်က ကြေားရတာသူ့ပဲ အဆတ်းမှတ်းကော်၊ ဆိုခိုးမလို့ ရာလုံးသိမြဲး ဒီမိမိရှားကြေား ဆိုခိုးမလို့ ရှိမေတ္တာသူ့ မကြည့်ရက်လို့ သူပဲ တစ်ခါး ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ပြန့်နှုန်းတဲ့ ဒီမိမိတော်ကို နန်းတဲ့ ကြုံစည်နေသတဲ့”

ဗိုလ်မင်းထင်မှာ ကြေားရချင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ဘုံးကသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေါ့ သတိထားမော်၊ တိုင်တားမင်းကြီးတို့အဲသို့က ဒါကို သဘော မတွော့း၊ အရှင်နှီးမတော်ရုပ်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဘာကြေားကြေားမယ် မသိဘူး၊ မူးပတ် မတော်တော် တော်တော်ရုပ်းများဟာ၊ အခု ကင်းဝန်မင်းဘုရားကြီးဘာက် ပါလာကြပြီး ဒါပေါ့ စစ်တ်နောက်ခဲ့နဲ့ တကယ်တော်တဲ့ လေသံသွားအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင်က

တိုင်တားမင်းကြီးဘက် ပါမေတ္တာ ဘယ်သူမှ ဖွံ့ဖြိုးပြောခြင်း၊ ရော့ချော်းဝန်ကြီးအရာကကျေတာ နှစ်များထားပြီး အားလုံးလုံးမြတ်ကြတာ”

“မိုလ်မင်းထင်က ဘာမျှမပြော။ ြိမ်နားထောင်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ဖော်ဆိုးတစ်ရပ်လိုက်သည်။

“အခုံ အကျဉ်းကျမေတ့ ပြောသံရမ်းကိုယ်တော်လဲ၊ မယ်တော်နဲ့ နမတော်တွေရော ဘယ်နှစ်လဲ”

“သူခဲများတော့ ခုက္ခာပေါ့၊ မသေရှုတဗ္ဗာလည် စားသောက်များရတယ်၊ ကျမ်းတဲ့လူတွေဆိုက လာတ်တဲ့ထိုးထိုးပြီး အေားအသောက်လေးနဲ့စိုးစိုးရသေးတယ်၊ သူတို့နဲ့ မြင်ရိုင်းကိုယ်တော်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ကြိုးလို မရဘူး”

“အကျဉ်းထဲမှ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”

“အို...ဒါကတော့ အများကြီးပဲ၊ ထင်ရှုးတဲ့အထဲကတော့ စောများမောင်နဲ့ တွေးသိနဲ့အရေးကြောင့် ကျမေတ့လူတွေ ရှိတယ်”

“မိုလ်မင်းထင်သည် သက်ပြင်နှုံးရှုံးကြတ်သည်။ သီလိုသူမျှ သီပြီးပြီးသူများများမှ ချုပ်သုအား မြတ်နိုင်းစုံမက်ခြင်း၊ အားကိုခြင်းတိုနှင့်လည်း ပြည့်နေ၏။

“မိုလ်မင်းထင်သည် ပြောသူ့တော်မှ အရှုံးထိုးထိုးအောင်မှု ဖြစ်သက်စွာ လျောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သစ်တပ်မြို့ရှိုးအပြင်ပတ်လည် လမ်းတစ်ခုခြောက် မင်းလမ်းမကြီး၏ ပဲယာတစ်ဖက်တစ်ခုကို၌ ဖူးတော်မတ်တော်ကြီးတို့၏ ဝင်းများရှိသည်။

“မိုလ်မင်းထင်နှင့် ခင်ဘုန်းတို့သည် သစ်တပ်အပြင်ရှိ ပတ်လည်လမ်းနှင့် မင်းလမ်းမကြီးအံ့ခွဲရောက်ယော် လက်ယူ(မြောက်)ဘာက်သို့ ချီးကျွေလာကြသည်။ ရှုံးတရားရှိုးတော်၊ တော်ခြင်းမင်းကြီးဝင်း၊ တိုင်တားမင်းကြီးဝင်းတို့အား ကျော်သွာ်လာခဲ့သည်။ အတွေးကိုယ်နှုံးရှုံးရောက်လာကြ၏။ ပင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ ဝင်းတော်ရှေ့ကျခဲ့မှ ခင်ဘုန်းက စမေးသည်။

“ဘာတွေ အတွေးနှုံးရှုံးလာပါသလဲ မောင်မောင်”

“မိုလ်မင်းထင်သည် အိပ်ရာမှ လုံးနှုံးသူအလား ခင်ဘုန်းအား မော်ကြည့်လိုက်ကာ မရှယ်မပြုးနှင့် ဆို့သည်။

“‘မြို့...တို့ော်ပြည်ရာတွေဟာ ရွှေ့ပေးသက် ရွှေ့လာတော့ ကိုယ်ရေးအကြောင်းလည်း တွေးမိတယ် ခင်ခေါ်ရည်၊ ဒီသိတ်းကျော်ရှင် ချုစ်သွာ့အတွေ့ဘုရားသွားကျောင်းတက် ပျော်ပျော်ပါးပါး မှုလိုက်မဟုတ်ပဲ့ပို့ခဲ့တယ်...’

“ခင်ဘုန်း၏မျှက်နှာလေးမှာလည်း ညီးကျေသွားသည်။ ရွှေ့တွေးလာမည့်အရေးတော်များအလယ် မိမိတိုးချုပ်ရေးမှာလည်း မည်သို့မည်ပဲ့ကြုံးမည် မသိ။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်၊ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်လို့ ပေါ်လာရင် မောင်မောင်သွားရာ ခင်လိုက်မလား”

“မောင်မောင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး ခင်ခင်၊ မောင်မောင်က စကားကုန်ပြောထားတာပါ၊ ဘယ်နှစ်လဲ”

“ခင်ဘုန်းက မျက်ရည်ပဲလျက်ရှိသော မျက်လုံးများမှာ ချုပ်သုအား မြတ်နိုင်းစုံမက်ခြင်း၊ အားကိုခြင်းတိုနှင့်လည်း ပြည့်နေ၏။

“မေးနေမဲ့ လိုသေးသလား မောင်မောင်”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မောင်မောင် မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ၍”

“ခင်ဘုန်းက ပြီးလျက် သွားကြည့်သည်။”

“မောင်မောင်ခေါ်ရင် သေချာဖြစ်ဖြစ် ခင်ခင် လိုက်မယ်”

“မိုလ်မင်းထင်က ရှင်ထဲဆုံးရှင်း ချုပ်သုအား ကိုရှေ့အံနိုင်းကြည့်ဖို့သည်။ ထိုအချိန်၌ ချုစ်သွာ့နှုံးမှာ သေတော်ဆင့်မင်း ဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးရှိ နှုံးလို့ ရှုံးလိုက်ကြသည်။

“မောင်မောင် ဝင်လိုက်းမယ်”

“တော်ပြီ ခင်ခင်၊ မောင်မောင် အခုအတိုင်းဆို အရေးတော်ကြီးတိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်၊ သွားမယ်”

“မိုလ်မင်းထင်သည် ချုပ်သုအား တစ်ခုက်စိမ်းစိမ်း နှုံးလိုက်သည်။ ဖြည့်ညွှေးလွှားအား တော်ပြီးသူများ မြတ်ရသည်။

“အတွေးလွှားကြီး လမ်းမတော်ကြီးအတိုင်း လျောက်လာသူ မိုလ်မင်းထင်မှ နတ်ရှင်ရွေးကောင်းရှိုး မရောက်စိ...”

“‘သွေးသောက်’ ဟု လှမ်းခေါ်သွေးသောက်များဖြင့် တွေ့ခဲ့ရပ်သွားသည်။

“မော်ကြည့်လိုက်သောအော် မိမိထဲလျောက်လာသည်။ ခဲ့သွားမြင့်မားသည်။ မိုလ်သွာ့နှုံးရှုံး သတ္တုသွာ့အား မြင်ရသည်။

“‘ဘယ်နှစ်...ဒီနေ့ စော်မှုတွေကိုရှုံးလိုက်ဆို ဘယ်လို ဒီရောက်လာလဲ’

“မိုလ်သွာ့နှုံးအားသို့ ရောက်လာသောအော် မိုလ်မင်းထင်က တိုးတိုးမေးသည်။”

“ပြောပြပါမယ်၊ ကဲ...လာ၊ ဒီဇာရာ ခနီးကျလှတယ်၊ ဟိုဘက် သွားရ အောင်”

နှစ်ဦးသားသည် နတ်ရှင်ရွေးကင်းအားကျော်၍ လျောက်လာကြသည်။ နတ်ရှင်ရွေးကင်းရုံးနှင့် ရေးချောင်းဝန်ကြီး ဝင်းတော်ဘား မြားနားထားသော ပြုလမ်း ရောက်သော ပြုလမ်းအတိုင်း တော်ဘက်သို့ ဆက်လျောက်လာကြသည်။ လမ်းဘား တစ်နေရာတွင် အိရိပ်ကောင်းသော မန်ကျဉ်းပင်ကြိုရှုရ ထိုမန်ကျဉ်းပင်ကြိုးအောက် ဝင်နားလိုက်ကြသည်။

“ဆိုပါ။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အကြောင်းထူးရှုလား”

နိုင်မင်းထင်က မေးသာဖြင့် နိုင်သူရို့သည် နှစ်ကို ဖိမ် ရှုံးတစ်ယောက် ကုသိုလ် ရုပ်ပျက်ထွက်အသွေးတွင် ကြံ့ခဲ့သည်တို့အား ပြန်ပြောပြသည်။

“အခု စိတ်လာတာက သွေးသောက်ကို လာရှာတာ၊ ဒီညာနှင့် လေးချက် တီးအချိန်မှာ လက်ရွေးစင်တပ်မျှုးတွေ အစုံအညီ လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်း အိမ်တော် မှာ စေးရောက်ပို့ အမိန့်တော်ရှိတာနဲ့ ကြံ့တော်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် ထွက်လာတာ၊ ငင်ဘုန်းသိက ဘာသတင်းထူးသေးလဲ”

နိုင်မင်းထင်က သွေးအလွန်ရောက်သူဖြင့် ငင်ဘုန်းထဲမှ ကြားခဲ့သွေးအား ပြန်ပြောပြသည်။ စကားဆုံးသော နိုင်သူရို့၏မျက်လုံးများမှာ အရောက်တော်ကြည်လင်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆုံးရင် လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်းဟာ စစ်အုပ်စွဲမျိုး ခေါ်စီးလာရှိတာပဲ၊ ဒါ ကျေပိတ္တု အခွင့်ကောင်းပဲ၊ ဗိုလ်မျှုးတပ်မျှုးအစုံမှာ ကျေပိတ္တု သိသွေး ဖွင့်ချေရမှာပဲ၊ ဘယ့်နှယ်သောရသလဲ”

“ကြည့်လုပ်ပေးသောက်ရယ်၊ ကျွန်ုတ်တော်တော့ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီညာ ကျော်ရိုးတဲ့ခါးမှာ အစောင့်တာဝန်ကျတယ်၊ ဖြစ်ကောဖြစ်ပါမလား”

“ပြောကျေပဲထင်တယ်၊ အချိန်ကျလာပြီး တိုင်းမြားသာတို့ အန္တရာယ်ကို ကျေပိတ္တု တပ်မျှုးတပ်မင်းတွေ အချိန်မီသိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဆိုရေးရှိက ဆိုရမှာပဲ၊ မဆိုသော် နောက် ကျေပိတ္တုနဲ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သွေးသောက်သောပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အစေအရာရာ အသွေးအလာက အစ ဆင်ခြင်ပါ၊ ကျွန်ုတ်တော်တော့ ဒီနေ့ စိတ်ခိုင်လေးလေးပဲ၊ ဒါထက် ဒီညာ အပြင် ဖြစ်ထွက်ဦးမှာလား”

“ထွက်ရမယ် သွေးသောက်ကြီးမြတ်ကျော်နဲ့ ပါက်လှကို ဟိုထွေတို့က

စိစိုးသည်၊ အထူးသဖြင့် ဒီညာ သိသွေးအကြောင်းကို သူတို့အတွေ့ အမှာပါးလိုက် ရှုံးပဲ”

“ညာတွက်ရင် ကျွန်ုတ်တဲ့တဲ့က ထွက်ပါ၊ ဟုတ်လား၊ အရေးမလှရင် လည်း အမြှင့်သိပါရမေး၊ ကိုယ်ကျိုးအောင် ခင်ခင်ကို အရှင်နှစ်းမတော်များထဲ တင်ထားနှင့်ရအောင်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကဲ...လာ၊ ဒီဇာရာမှာ ကြာရှည်ထိုင်ပြောနေလို့ မဖြစ် သေးဘူး၊ လူအထင်လွှဲဖိုးမယ်”

□

ထိုင့် နေဝင် သုံးချက်တဲး အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ယုံရှိရည်တော် လေးဆယ့် လေးချက် ထွက်ပေါ်လာခိုန်တွင် ရွှေ့နှုန်းတော်သစ်တပ် တော်ဘက်လက်ယာဝင်း တဲ့ခါးမှ မြို့ရှိုးကျော်ရိုးတဲ့ခါးအထိ သွယ်တန်းလျက်ရှိသော လမ်းမတော်ကြီး၏တိပိုင် အရှောက်ဘား လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ ဝင်းအတွင်း အိမ်တော်ခန်းမဆောင်တွင် နေပြည်တော်၏ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်းနှင့်ဆယ်ခန့် စုံဝေးရောက်ရှိများကြော်သည်။

အိမ်ဦးဘက် အတိုင်းထဲတော်သာ ကြုံးပေါ်တွင် ခင်းထားသည် ဖုံးပေါ်တွေ့ လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင် ထိုင်လျက်ရှိသော်။

ဗိုလ်သူရို့သည် မိမိ၏အထက် ဗိုလ်မင်း ဗိုလ်ဦးကြုံး၏ နောက်ပါးမှ ထိုင်ခေါ်းရှင်း စုံဝေးရောက်လာကြားများအား အကဲခတ်သိသည်။ အေးလုံးမှာ လက်ရုံး ရည်အရှေ့ ထင်ရှားကြသော ဗိုလ်မျှုးတပ်မျှုးများသာ ဖြစ်သည်။ ဆိုရှုတွင် စစ်ဗိုလ် အဆောင်အယောင်ဆင်မထားသူ တွေ့မြှုပ်သွေး တွေ့မြှုပ်သွေး ဖြင့် နှစ်ဗိုလ် အဖြစ်အား တွေ့မြှုပ်၍ ဝင်းတွင်းမှု ကျိုတ်ပြုးမိသည်။

“နှုံးပေါ်လေး”

အတွင်းဝန်မင်း၏ မေးသံပေါ်လုပ် လက်ရွေ့ကြုံး လျောသင်းထိုင်းရှင်းကျော် သိခို့ရန်အောင်က “နှုံးပေါ်လေးပါဘုရား” ဟု ဖြစ်ကြားလျောက်တင်သည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် အတိုင်းကြား ရှေ့မှားက်မှ ဗိုလ်မျှုး၊ တပ်မျှုးများ၏ မျက်နှာတို့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မာကျေပြတ်သားသောလေသံနှင့် စတင်ဗြိုက် ကြားသည်။

“ဗိုလ်မင်းတပ်မင်းအပေါင်းတို့ သင်တို့အား ယန့်အစုံအညီ ခေါ်ပြုသည်။ ဝေးသည်ကိုထောက်လျှော့ အရေးတော် ပေါ်သည်ကိုသိပြီး ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ သစ်မှု ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ငါတိနှင့် ကုလားဖြူအက်လိုပို့ အချင်းပွား တင်းမသလျက်

ရှိသည့်ကိုလည်း သိဒ္ဓါဒြိုခိုများ၊ အရှင်နှစ်းမတော်ဗျား၊ တိုင်တားမင်းကြီးဘုရားနှင့် တိုင်အလိုမှ အလျော့မပေးသဲ ဤကူလားပြုတို့ယူယေား အပြီးအနိုင် သေးကြာ သုတေသနပစ်လိုသည်။ သို့ရာတွင် သွေ့ကြားကြား ပျော်ည့်သူ မျှုံးမတ်များလည်း ရှိသေးရာ ဤသူတို့၏ ဆင်ခြေဆင်လက်တို့ကြား ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားမှာ စဉ်စား တွေ့တော်၍ မည်သို့ အမိန့်တော် ချမှတ်တော်များသေး၊ မည်သို့ဖြစ်စေ ငါတို့နိုင်အား စောက်လာသည့် ဤကူလားပြုတို့နှင့် တစ်နှစ်တွင် ရင်ဆိုင်နှစ်ရမည့်စံပွဲသည် အနေးအမြင် ရောက်ဖြစ်ဖို့ ငါ ထင်သည်။ သို့ကြော့လည်း လက်နက်ရှုံးသူ ပြင်ဆင်စုစည်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား အမိန့်တော်နှင့် ငါခေါင်လအနဲ့ ဂ ရက်ဇွဲမှ ၁၅၅ ကြေးငွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်ကို သင်တို့အသိပင်။ အရေးခိုက်သော စည်းလုံးသို့သော တစ်မီးနှင့်တစ်မီးတည်းရှိရှိ လိုအပ်လှသည့်ပြစ်ရာ ဖို့လုပ်မင်း တပ်မင်းတို့၏ သဘောထားအသီးသီးကို သိလိုသည်ဖြစ်၍ မခြင်းမချိန် ဖော်ပြသွောက်တော်စေလိုသည်။ ဤသို့ သွောက်တော်ချက်မြှော့ကြား မည်သူ၏ အပြုံဒဏ်

အတွင်းဝန်မင်း၏ စကားခုံးသော် အစည်းအဝေးခန်းမဆောင်မှာ အပ်ကျ သည်ကို ကြားရအောင်ပင် တိုင်ဆိတ်သွားသည်။ နိုဝင်းမှာ တပ်မှား အပေါင်းတို့မှာ တစ်မီးမျက်နှာ တစ်မီး ကြော်နှစ်ကြာသည်။ အတော်ကြာ့မှာ ရွှေလုံးတပ် တပ်မှားလီးစံတွေးက ဖြန့်ကြားတင်သွောက်သည်။

“ကူလားပြုတို့ရန်အရေးမှာ ဖို့လုပ်မင်း တပ်မင်းတို့ကို မဆိုထားဘို့ သွေးသောက်၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့ပါ တက်ကြွေလိုလားနေပါသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ရေးရှုံး သူရသွေ့ချည်းသာ ပစာများဟတ်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်၊ လက်နက် အမျိုးအစား စသည်တို့မှာလည်း အရောပါလုပါသည်။ ကျွန်ုတော်မျိုးတို့ဘက်၌ ကိုက် စောက်လောက် ခေါ်ကိုသာလျှင် ကျေည်သနရောက်နိုင်သော သုံးခွော်တွေး သေနတ်ကို လွှေစွာကိုင်နိုင်သေး၊ ရှိသူ၏ မီးစာကောက် အခြောက်ဆန်မှာလည်း အလွန်တုံးခေါ် ကူလားတို့နိုင်ချုပ်ထက် ပို့မရောက်နိုင်ပါ၊ ကူလားတို့မှာ ကိုက်ပေါင်း ၁၂၀၀ ခုံး ခို့ကို ပစ်ရောက်နိုင်သော ကားဖွင့်များကိုထိုး ဟင်ဒလီမာတို့သေနတ် ကိုက်ပေါင်း ၁၂၀၀ ခုံးခို့ကို ပစ်ရောက်နိုင်သည့် ဗောက်နှိုက်၏ ရှိုင်ယယ်သေနတ် တစ်မီးနှင့်လွှေ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ်နိုင်သည့်ပြင် ခရီးငါးမိုင်ထက် မနည်း အောင် အမြောက်ဆန်များ ရောက်ရှိနိုင်သည့် များကိုထိုးစက်အမြောက် စသည်တို့အား ကိုင်စွဲသုံးနေကြား ကြားသိရပါသည်။ သူရသွေ့အရှုံး သာလွန်သော်လည်း လက်နက်ချင်းမမျှ၍ အရေးနိုင်ခဲ့သော မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏ သာဓကကလည်း

ရှိမေပါသည်။ အခြားရေးရာများကို မဆွေးစွေးမီ ဤအရေးကို အလေးအနုက် ဆွေးနွေးသုတေသနပေါ်သည်”

ဦးစံတွေး၏ သွောက်တင်သံ မဆုံးမိပင် မင်းကျော်သိခိုရန်အောင်က ထာသည်။

“တပ်မှားမင်း ဦးစံတွေးမှာ ဟိုင်းကြီးကျွန်း ကုလားပြုအမြောက်စခန်းကို ဝါးရှင်းရာတ်နှင့်အမိန့်ပြုခဲ့သော အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ တပ်သားများအကြောင်းကို မေဟန်တုပါသည်”

ဦးစံတွေးမှာ ဖြေဖို့ပင် အတွင်းထုန်မင်းက ရှင်းပြုသည်။

“မောင်စံတွေး တင်သည်မှာ သွောက်ပတ်လှသည်။ သို့ရာတွင် မည်ခဲ့ လက်နက်သာ့သွောက်ပြစ်စေ၊ အထောက်တော်များထဲမှ သတ်းအခုန်သွောက် အော်လို တို့မှာ အိုချိစ်ပြည်အရေး၊ ခုံးအန်ပြည်အရေးကြား ပျက်ပြုခို့က်လျက်ရှိသည်။ မြန်မြည်အား အလုံးအရှင်းရှင့် စစ်ပြုနိုင်သေး။ ဤသည်မှာ ငါတို့၏ အခွင့်ကော်းပင် ပြစ်သည်။ ငါတို့ လက်နက်သွောက်သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် မျှော်လှုပ်စွာ ဖော်ပြုစွာ အရောက်ပြုလသွောက် အလုံးအရှင်းရှင့်ကို အဆင်သင့် ရှိမေသာည်ကိုလည်း သတိပြုပါလေ”

ပရိသာတ်မှာ ဖြော်ပြုကျော်သွားသည်။ တည်းပြုပြုတော်သားသော မိုလ်သူရို့၏ အသေးမှာ ပေါ်တွက်လာ၏။

“မင်းဘုရားကြီး ခွင့်ပြုချက်အရ သွောက်တင်ပါမည်။ ထားရင်လည်း ရှင်ရပါမည်။ သတ်ရင်လည်း ခံရပါမည်။ သိသူ၏ မခြင်းမချိန် တပ်သွောက်ပါရစ်”

“သွောက်လော့ သူရို့သွော်ယ်”

“ဘုရားကျွန်ုတော်မျိုးအနေနှင့် အော်လိုးကုလားပြုတို့အားလည်း မြဲမှုံးပါသည်။ ပရိစစ်တို့အားလည်း မယုံကြည်ပါ”

တပ်မှားများအားလုံး၏နှုန်းတဲ့ ဟယ်ခန့်ဖြစ်သွားကာ လှပ်လှပ်စွဲ ဖြစ်ကုံး၏။

အတွင်းဝန်မင်းက လက်ပြုပြုသောက်စေ၍ မိုလ်သူရို့အား ဆက်တင်စေ သည်။

“အတွင်းဝန်မင်းဘုရားနှင့်တကွ ယနေ့စုဝေးလျက် ရှိကြသည့် မိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့မှာ အမျိုးချုပ်၍ သူကြားမခံလိုသူများဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က အော်လိုးရန်ပေါ်မျိုးကို တစ်ဖက်မှ ဖရန်စစ်တွေး နိုင်ငံအား မဟာမိတ်ယောင်ယောင်နှင့် အပိုင်းမှာ အိုင်းမှာ ရှိမေပါသည်”

ပရိတ္တတ်ဘုရား ဂျုံးလှုံးရွှေ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဤအကြောင်းတွင်မူ အတွင်းမင်းကိုယ်တိုင် မျက်မှားကြောင်းကြုတ်လျက် မျက်မှားများ တင်းမှာသွားသည်။

“သူရှိနယ် မီးပြောသောကားကို မီးခံစွဲခြင်နှင့်လည်ပါလေ၊ မဆ်မခြင် ရာအတ်သံမသုတေသန မကြောက်လေ”

“အရှင်အကျိုး နိုင်ငံ၊ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနအကျိုး ပျောကိုး၍
မိမိရင်တွင်ရှိသည်ကို တင်လျောက်သုပြု ရာဇ်တံသုင့်သော ကြည့်ကြည့်မြှုပြု
ခံပါမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သူ့၏ဖစ် ဦးမြတ်ကျော် အနေပိုပ်ကုလားဖြူအား
အသက်ပေး၍ ကာကွယ်တိုက်ခိုက်သွားသည်ကို အများအထီးပင်။ ကုလားဖြူ လက်
ချက်ကြောင့် ဖစ်ကွယ်လွှာပြီးမောက် ထိုင်နိုင်ငံ၊ အောက်ပြည့်ရှိကုန်တို့၌ ဘုရား
ကျွန်တော်သူ့ ကျင်လည်ကျက်စားကလေးဘဝကို ကုန်လွှာသွားခဲ့ရသည်ကို အေးလုံး
အသီပင်။ ကုလားဖြူ သိုးဆောင်းအပေါင်းတို့နှင့် အများပေါင်းသင်းခဲ့ရသဖြင့်
သင်းတို့၏ အက်္ခာဏ်ဟူသညောကို သိခဲ့ရပါသည်”

ଶ୍ରୀଲ୍ପାତ୍ରିନୀ ଆହେମୁା ଉଲ୍ଲାପାନ୍ତି । ତାହୀଙ୍କୁଣ୍ଡିଲୁଷ୍ଟାମୁକ୍ତିକାଳୀଃ
ଶ୍ରୀଲ୍ପାତ୍ରିନୀ ଆହେମୁା ଉଲ୍ଲାପାନ୍ତି । ତାହୀଙ୍କୁଣ୍ଡିଲୁଷ୍ଟାମୁକ୍ତିକାଳୀଃ
ଶ୍ରୀଲ୍ପାତ୍ରିନୀ ଆହେମୁା ଉଲ୍ଲାପାନ୍ତି । ତାହୀଙ୍କୁଣ୍ଡିଲୁଷ୍ଟାମୁକ୍ତିକାଳୀଃ

“ ကျွန်တော်သူ့အဖော်နှင့် မည်သည့်နိုင်ငံခြားသား စေတနာရှင်ကိုယ့် မထုတ်ပါ၊ အော်လိပ်ကုလားဖြူတို့ဟာ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပိုင်းကို အနိုင်ကျင့်သိမ်းယူထားပါပြီ ဖရန်စစ်တိုက္ခာ့အော်လိပ်သူ့ မြန်မာနိုင်ငံအား ကယ်တော်လုပ်နှင့် အသယော်ပြ၍ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို ချိန်နှပါသည်။ သက်သေထူရသော အော်လိပ်တို့ ရွှေ့ပိုစာချုပ်အရ အနိုင်ကျင့်၍ မြန်မာပိုင်နက်ချားအား သိမ်းယူသည့်နည်းတဲ့ ဘင်္ဂ ဇန်နဝါရီ ဖရန်စစ်တို့ဟာ အာန်ပြည်ပေါ် အနိုင်ကျင့်၍ ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်နယ်ကို သိမ်းယူခဲ့ပါသည်။ ထိန်ည်းတွေ့ဘာ မောက်တစ်စွဲနှင့် ကမ္မားပြည်နယ်အား သိမ်းပြုပါသည်။ မြန်မာပြည်တွင်မူ အော်လိပ်ကျူးကျော်မှုအား လက်ညွှေးထိုးပြ၍ အခြားတစ်နေရာတွင်မူ အော်လိပ်နည်းတွဲ အရှေ့တိုးသားများကို ရွှေ့စာရင်းသွင်းနေသော ဖရန်စစ် ကယ်တင်ရှင်တို့၏ စေတနာကို မယုံးနိုင်ပါ။ ယခုပင် မပိုင်၍ ထွက်ခြားလေသော ဖရန်စစ်အရေးပိုင်ဟတ်ကို ကြည်ပါလေ၊ သူကျွန်မံလိုသော် ကျွန်တော်တို့ အဖော်နှင့် အာယ်နိုင်ငံခြားတိုးပြည်အားဖြူ ယုံကြည်ရန် မလိုပါ၊ အားကိုးရှိမလိုပါ၊ မည်သူ မြောက်ပေးရှုံးလွှာလည်း မြောက်ရှုံး မလိုပါ၊ ကိုယ်အားကိုယ်ကိုယ်၍ ကိုယ်အော် အဖော်အရှုံး ကိုယ်ပွဲတ်လုပ်ပို့ဆွာ့ ကျော်သုံးလိုသာ လိုပါသည်။ ရှင်ကြိုးဝိုးမှ လွတ်အောင်ရှိန်းသည်မှာ ရှင်ငယ်ဝိုးသို့ ကျော်သည့်အဖြစ်ကိုလည်း မရောက်တို့ပါ။ ”

ტိလ်သူရိန်သည် အော်များလိုက်၍ မိမိစကား မည်မျှအောင်မင်သည်၊ မအောင်မင်သည်အာ အက်ခတ်ရှင်း တပ်မျှများ၏ မျက်နှာများကို လုပ်ကြည့်ရှိနိုင်သည်။ တပ်မျှအားလုံးမှာ ဇြစ်သက်လျှော် လေးလေးနှင်းနှင်း တွေးနေဟန်ဖော်သည်။ တိအီကျေး ტိလ်သူရိန်က ဆက်လျော်တပ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အကူးအံ့ကျင်ပင် မောက်ပါသူ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က လျောက်တော်သည်။

“တင်ပါသည့်ဘရာ၊ ယခုတပ်မှူးပိုလ်သူရိရိန်၏ လျောက်တင်ချက်တို့မှ
မြန်မာနှင့် ဖန်စစ်တိုင်းတို့၏ ချုပ်ကြည်များကို ပျော်ပြားဆောင်ပါသည်။ ယခုအခိုင်ကဲ
သိ အရေးပေါ်နောက်နှင့်ပြုပြစ်သော မဟာဂိုဏ်ချွင်း အဆင်အမြင်လွှာများမှ မဖြစ်စေနို
အလျင်ဆင်ပိုက်သည် ထင်ပါသည်”

ထိသူအေး မိလ်သရိန်သည် ယုမ္ပါဒြည့်လိက်သည့်အနိက်တွင်ပင် မိလ်ကျော်ခေါင်က ဝင်လျော်သည်။

“ဝန်စာရေးမင်္ဂလားသာဖြူး၏ လျှောက်တင်ချက်မှာ မှန်ပါသည်၊ တပ်မှုး
ပိုလ်သူမိန့်ဆိုသော ဤစကားမျိုးအား အကိုပ်သွေး၍ အလိုက်ရိုတို့နှင့်တဲ့ မကြာ
ခက္ခ ကြားရလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်ုတေသနအနေဖြင့် လျှောက်တင်ရလှုပ် ဤအချို့အခြား
သည် ဤသို့ ဝိဒါဒ်ကွဲပွဲပွဲယူတို့အား အချို့ကုန်ခံ ရွေးနေးနေရှိ မဟုတ်ပါ၊
တိုင်းနိုင်ငံ၌ ဘေးအန္တရာယ်ရင်ဆိုင်နေရခို့ကိုတင် လာမည့်ဘေးအား ရဲရဲပြီးတွေ့ခြင်း
သည်သာ ပစာနဲ့ဖြစ်ပါသည်။ သို့လော သို့လော တွေးတော့တွေ့ဆုတ်နေခြင်းမှာ
ယောက်းသွေးနည်းရာ ကျေပါသည်။ ဘင်္ဂလားအိုးမျိုး ကျွန်ုတ်တို့ စစ်ကိုဂိုဟန်
ရှိသည်။ စစ်လိုသူတို့အား စစ်ကိုယော်၍ ရာစိတ်ကြွေးအား သွေးနှင့်ပေးဆပ်ရေးကို
မနေ့ဗျားအမြန် စဉ်းစားရန် ရှိပါသည်။

ဗိုလ်သူရိန်၏ ဒေါသနှင့် ပြည့်လျှောက်ရှိသော မျက်လုံးအစွမှာ မောက်လာ ကောက်သော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ မျက်လုံးများနှင့် အပြင်းအထင် တိုက်ခံမိသည်။ ပရိယတ်မှာ ဂျုပ်လွှဲပြုရှာရှုး ဖြစ်သွားကြသည်။ ရှေ့ဦးစွာ စတင်ပြုလည်းကော်ဆိုသူ မှ ဗိုလ်မင်း မင်းထင်ပုဂ္ဂိုလ်ကွဲရ သပြောန်းခံတပ်ဖြူဗိုလ် ဗိုလ်ဦးကြယ် ဖြစ်သည်။

“ကျော်ခေါင်ယ် ကောက်မှာ လွန်ကျော်လျှောက်သည်၊ စစ်တွေ့ဆည်သည် တိုက်ရန် မှာ ဟစာမျမှာတ်၊ နှင့်ရန်သည် အိကာဖြစ်ချေသည်၊ တပ်မျှးသူရိန်သည် ယောက်းသွေးနည်း၍ ဤစကားကို ဆိုသည်မဟုတ်၊ ယောက်းသွေးနည်းသည် များသည်မှာ စကားစိုင်း၌ မပြရ၊ စစ်မြေပြင်၌သာ သီရာသည်။ ကျွန်တော်သော့ တင်ရသော တပ်မျှးသူရိန် လျော်ကျော်တင်ချက်မှာ သင့်မြေတုလုပ်သည် ဖရန်စစ်တိုက်ရှိ အားကို၍ မှ စစ်ကို မပြင်လိပ်၊ ရှေ့မှ ကျော်ရန်ကိုယာ အားပြုမြတ်သွော် အောက်မှ ကျော်ဝင်ခွဲသော အဖြစ်ရှိုး မကြုံလိပ်၊ ကေသရာခြင်သိမ်းတို့မည်သည်မှာ ရှေ့သိသာ မကြည့်၊ မောက်သိလည်း ကြည့်တတ်သည်ထဲ့ကို နှုတ်မှသုတေသနပါသည်”

ဘုရင်မင်းမြတ် ယုံစားကောက်မှာသွော် အရေးကြီးသော ခံမြှုံးကိုယ် ဗိုလ်လုံး အပ်ချုပ်ရာ၁ ဗိုလ်မင်းထင်ပုဂ္ဂိုလ်စကား ဖြစ်သွော် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်တို့အသိကို မည်သိမျှ မတွေ့ဖြစ်သာအောင် ဖြစ်သွားသည်။

စစ်ကိုယ်ခံမြှုံးမြှုံး ဗိုလ်ဦးသွော်၊ အင်းဝခံမြှုံးမြှုံး ဗိုလ်ဦးခုံးကိုယ် တည့်တည့်တတ်သည်း ဗိုလ်ဦးကြွယ်အား ထောက်ခံကြသည်။

ရွှေပြည်မှုန်ကော်တပ်၊ တပ်မျှးဦးပြီးက တင်လျော်ကြဖို့သည်။

“ယခုအရေးမှာ မနိုင်သော ရှုံးရမည့်အရေးသာ မဟုတ်၊ သူကျွန်ဖြစ်ရေးမဖြစ်ရေးလည်း ဖြစ်နေပါသည်။ သူကျွန်မံခံနိုင်ရှုံး အော်လုံးကျွန်သာမဟုတ် ဖရန်စစ်ကွဲ့၊ အော်လုံးကျွန်၊ မည်သည့်ကျွန်အပြဲ့မှ မခံလိပ်ပါ၊ သူ့ဖြစ်ပါသွော် မည်သည့်လုပ်ငန်းမှမစာမစီ အခြေအနေအရုပ်ရုပ်ကို သေချာကျွန်စွာ ဆင်ပြင်ရပါမည်။ သီရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ခွေးခွေးရာမှာ စစ်ရေးတွင်သာမက ကျွန်တော်တို့အရေးမပိုင် မခိုနိုင် သော အပြည့်ပြည်ဆိုင်ရာ အရေးတို့သည်း ပါဝင်နေသွော် ထိရှင်တော်မင်းဘုရားကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်သည် အရာဖြစ်၍ အရှင်ဘုရား၏ အဆုံးအဖြတ်ကို မိမ့်ကြားပါရန် လျော်ထားတော်းပိုပါသည်”

တပ်မျှးတို့၏ တင်လျော်ကြချက်အား လျော်သင်းအတွင်းဝန်မင်းမှာ အချိန် ကြား၊ နှုတ်သိတ်နားထောင်နေခဲ့သည်။ နားထောင်နေခဲ့ စိတ်တွင်းမြှုံးလည်း မကျော်မှ ဒေါသွာက်မှုတို့ ရော်ယို့ပေါ်တွက်နေ၏။ လျော်သင်းအတွင်းဝန်မင်းမှာ အကော်အထွက်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ မိမ့်အယုံအဆအား ဆန့်ကျင်

ပြောဆိုသူအား မတွေ့ဖူး၊ တွေ့မိလျင်လည်း သည်းမခံစာဖူး၊ ဤအစဉ်းအဝေးတွင် သွေးသွေ့ မောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့အို့ကိုအော် အဆိုပုဂ္ဂည် ဟု ကြုံထားသည်။ သို့ရာတွင် မကျော်လင့်ဘဲ တပ်မျှးကြော်တစ်ဦးကြော် မိမ့်၏ အကြော်အညီတို့မှာ ပျက်ရမည်၏ ဖြစ်မော်သည်။ မိမ့်အော် အကြော်အညီ မည်ပါးပါးလာသည်၏ ရိုးရောင်း ဆိုသော်လည်း မိမ့်အော် အကိုလိပ်သမာ မဖြည့်တော်၌ ဖြစ်တက်ခဲ့၍ မောက်ဆုံးတွင် ညောင်ရုံးမင်း နှုံးရမရအကြော်းက ရှုံးသည်။ သီပါဘုရင် နှုံးကျော်မှာ မိမ့်တို့ လျော်ကျော်မြင်းပေါ်ဖြစ်၍ လျော်ရုံးသာ တက်ခဲ့သော မင်းမျိုးတို့အား သတ်ဖြတ်ခဲ့ရှုံး တာဝန်မကင်းသည်မြို့မို့အတွက်မှာ သက်သာခို့မှုမည်၏ ဖြစ်မော်အော် အကြော်အညီမဟုတ်၊ မောက်လမ်းမှာ စစ်တို့ကြော်ခဲ့သော မြင်တော့ သည်။

ဤသည်တို့အား စွဲးစားရင်း အတွင်းဝန်မင်းသည် ဗိုလ်သူရိန်အား ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ အတောအလျောက် ရရှုံးသော တည်ကြည့်ခဲ့သားသည် ဤတပ်မျှးကြော် အား ကြည့်မေးစိုးစွဲ့ စိုးသည်းသော တစ်ညာတာဝယ် ဖရန်စစ် သံတွေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်၍ အမှတ်ရလာသည်။ ထို့ကော်သားစုနေရသော ဤအရှင်တို့ ဤအငြောင်မျိုးအား အတွင်းဝန်မင်းသည် မခံရ။ ခဏချင်းပင် အတွင်းဝန်မင်းမှာ အကြော်တစ်ဦးရှုံး မိန့်ခွန်းကိုပေးသည်။

“ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့ အသီးသီးတင်လျော်ချက်တို့မှာ သင့် မြတ်သည့်အား ဖြစ်သည်။ အမျှော်သော့အရ ဤအမေးကို စောလျှော် မဆုံးဖြတ်ပဲ နှုံးခို့ဆုံးခြင်းသည့်နှုံးကြော် ငါအနေနှင့် လက်ခဲ့ရမည်ပင်။ အစေ နှုံးခို့ဆုံးခြင်းပြီး၍ အဆုံးအဖြတ် ရောက်လာသောအခါမှ ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့ ငါ၏ မောက်တွင် တစ်သံတည်း တစ်သွေးတည်း နှုံးကြစေချုပ်သည်။ လောလောဆယ်တို့ ကိုယ့်တပ်ကို စုစည်းမပျက် အသင့်နေ၍ အရေးပေါ်သော လူသုဇာက်လိုက်တစ်ဦး

လျင် မည်မျှရနိုင်သည်ကို သေခြာစိစစ် စာရင်းပြုထားကြပါလေ၊ ဤအစည်းအဝေး
လည်း ဤမျှနှင့် ဖြီးလေပြီ။

မိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့က သောင်းသောင်းညီညီ ဝန်ခံကတိပြု၍
ဝပ်တွားအရှိအသေပြုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်မင်းသည် အတွင်းဆောင်သို့
ကြွောင်တော်မူ၏။

□□□

အခန်း(၇)

မိုလ်သူရိုန်သည် အရှိန်မပြုသေးဘဲ နီးစပ်ရာ တိုးတိုးတိုင်ပင်ထလာကြ
သော ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းတို့ကြားမှ တိုးထွက်ကာ လျှောက်သူမှ အလျင်အမြင် ပြေးဆင်း၍
ဝင်းအတွင်း၌ တွေ့လိုသူအား ရှာသည်။

အခန်းသင့်ပင် မြှင့်ငြားအနီး၌ တစ်ဦးချင်း ရပ်နေသော မိုလ်ကျော်ခေါင်အား
သွားတွေ့သည်။

မိုလ်သူရိုန်သည် ဝဲဘက်တွင် လွယ်ထားသော ဓားရှည်လက်ကိုင်ပေါ်
ယာလက်တင်လျက် မိုလ်ကျော်ခေါင်၏ရှေ့တွင် မားမားရပ်လိုက်သည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“မေးမြှုပို့သေးလား”

မိုလ်ကျော်ခေါင်က မိုလ်သူရိုန်၏ မျက်လုံးများဆီမှ ဆုပ်ကိုင်ထားသော
ဓားရှီးဆီ ပြေားကြည့်လိုက်၏။

“ခြော်...ဒီလိုလား၊ မိန့်လိုက်”

“အရှိန်”

“ဒီည့် တစ်ချက်တိုး”

“ဇာရာ”

“လယ်စားမင်းဝင်း အမှာက်ထောင့်”

“လက်နက်”

“စား”

“ကောင်းပြီ”

ထိအပိုဒ်တွင် အိမ်တော်ဘက်ဖိုလ်များမှာ ဆင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပိုလ်သူ၏၏
သည် နေရာမှ လျင်မြန်စွာ တွက်ခွားသည်။

ကျွန်ုရစ်သူပိုလ်ကျော်ခေါင်များ မိမိ၏ပုံးထက် လက်တစ်ဖက် လာတ်
သည်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ ဝန်စာရေး ဦးသာမြို့
ပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နယ် ပိုလ်ကျော်ခေါင်၊ စာရင်းရှင်းကြမှာကလည်း မြန်လှကြပါ
လား”

ပိုလ်ကျော်ခေါင်များ မျက်နှာပျက်သွား၍ “နို...ဘာလ၊ မဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ပြင်းသည်။

“မနိုင်ပါနဲ့ ပိုလ်ကျော်ခေါင်၊ ဒီသတင်း ဘယ်လိမ့် မပေါက်ကြားစေရပါ
ဘူး၊ ကျွန်ုက ခင်များကို ရှုမယ့်လုပါ”

“မလိုပါဘူး”

ထိအခါ ဦးသာမြို့သည် ဤအရေးကိုယ့် မိမိဘာသူ စိတ်မဝင်စားသည့်ဟန်
ခေါင်းဆတ်ဆတ်လိုတဲ့၍ ‘ကောင်းပါလေ၊ ကောင်းပါ’ ဟု ဆိုသည်။

ပိုလ်ကျော်ခေါင်သည် နာခေါင်းကောက်နှင့် ဤဝန်စာရေးအား တစ်ချက်
မနှစ်မြို့၏ ဇွဲကြည့်လိုက်၍ နေရာများရန် ပြင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဦးသာမြို့က
သူရှေ့စွာ ကာသီးရပ်လိုက်၏။

“ခင်များ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“နေပါဦးလေ”

“ဒီမှာ ကျွန်ု ဒီဇော်သို့နေ့နေ့တယ်၊ ခင်များ ကြားထဲက အဆင်ပါ
ချင်ပါနဲ့”

ဦးသာမြို့ကမှ မလျှော့ မှာက်သို့ ခြေတစ်လျှော့အာတ်လိုက်ကာ လက်ဝါး
ကာ၍ နားထောင်ပါဦးလေ၊ ခင်များဟာ အံ့ဩပိုင်သူလျှို့တွေကို သိပ်မုန်းတယ်
မဟုတ်လား” ဟု မေး၏။

ပိုလ်ကျော်ခေါင်က သူအား မျက်မှာ်ကြုံတဲ့ ဖြစ်ကြည့်လိုက်၏။

“အဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

သူကျွန်ုမှာပြီ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်ုသာဆိုရင်တော့ သူလျှို့တစ်ယောက်နဲ့
စားချင်း ယူဉ်မခဲ့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ပြော...ကျွန်ုသာဆိုရင် သူလျှို့တစ်ယောက်နဲ့ စားချင်းယူဉ်မခဲ့ဘူးလို့
ပြောတာပါ၊ အထူးသဖြင့် ဗမာဓားသိုင်းတွင်မကော်၊ အမှာက်ဆိုင်ငံ စားသိုင်းကိုပါ
အီတာလျှို့တွေပါက ကျွန်ုနဲ့ သင်ယူတတ်မြောက်ထားသောက် ရန်သူကို
ကြိုးတန်းတွေ ဘာတွေနဲ့တောင် အနိုင်ယူဉ်လှုပါတယ် သူလျှို့မျိုးနဲ့တော့ ကျွန်ု
တစ်ယောက်ချင်း မတိုက်ဘူး”

မထိမြဲပြုမြန်သော ပိုလ်ကျော်ခေါင်၏သူလျှို့မျိုး စိတ်မဝင်စားဟန် ပေါ်လာ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သောအခါ လေသံမှာ အတန်ပျောစွမ်း။

“ခင်များ ဘာဆိုလိုတာလဲ”

ဦးသာမြို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“လာပါလေ၊ ဟိုဘာက်နားမှာ အေးအေးအေးအေး ပြောတာပါ”

ဟု ဆိုရင်း ရှုဆောင်တွက်သွားရာ ပိုလ်ကျော်ခေါင်များ ဟန်မျှပင်မဆောင်
နိုင်တော့ဘဲ မှာက်မှလိုက်သွားသည်။

အိမ်တော်၏တစ်ထောင့် လူရှင်းရာ၌ ထိုင်စရာတွေသဖြင့် နှစ်ဦးသည်
ထို့နောက် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“နေပါဦး ဦးသာမြို့၊ ခင်များက ပိုလ်သူမျို့ကို အံ့ဩပိုင်သူလျှို့လို့ ဆိုလို
သလား”

ထိုင်မီလျှင် ထိုင်မီချင်း ဦးသာမြို့၏အပြောကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ
ပိုလ်ကျော်ခေါင်က စမေးသည်။

“ဆိုလိုတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုတယ်”

“နှီး...ဘာလို့ အမိန့်တော်ခဲ့ပြီး မဖမ်းလဲ”

“ဒီ...ဟို...ဟို...၊ ယုံစားတော်မှုလို့ နေဖိုးဘွဲ့တောင် သနားပြီး
မြောက်စားထားတဲ့ တပ်မှုးတစ်ဦးကို သူလျှို့မျိုး ဖော်စို့ဆိုတာက လွယ်တာမ
မဟုတ်ဘဲ”

“ဘယ့်နယ်မလွယ်ရမလဲ၊ မင်းကြီး မဟာမင်းလှမင်းခေါင်ကျော်လို့
မင်းကြီးဘွဲ့တော်ရ ပိုလ်များထဲကြီး၊ ရေးခေါင်းမြို့စား ဦးစို့လို့ အိမ်ကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တောင် အရှင်နှစ်ပါး ဤပြင်းရင် ရာထူးကျော်သေားပဲ မဟုတ်လား”

“ဦးစို့ကိစ္စမှာက ဦးစို့ဟာ ညောင်ရမဲ့ ညီမှာင်ဆီ လက်ဆောင်ပဲရွှား

ဆက်တာလည်း အသေအချာမီတယ်၊ ဦးနိဂုံယိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံတယ်၊ အခုကို က သူကို သူလျှို့ဂို့သာ ဆိုရတယ်၊ အထောက်အထား သက်သေအခိုင်အလုံက မရှိဘူး”

“နှဲ... ခင်ဗျားက ဘာလို့ သူလျှို့လို့ ဆိုရလဲ”

“ဒါလိုပေါ့၊ သက်သေအထောက်အထားတွေက ကျွ်အနေနဲ့တော် ထုလောက်တယ်၊ တရားဝင်သည် မဝင်သည်က တစ်ကိစ္စပဲ၊ အဲဒါထက် အရှင် နှင့်မတော်ဖုရား ယုံအောင် လျှောက်ဖို့က ခက်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသက်သေခံ ရှုထားသလဲ”

“သက်သေခံ မဟုတ်ပါဘူး၊ သဲလျှို့စလို့ ခေါ်ရပိုမ်ယ်၊ ပထမ ဟိုညာက သတဲ့မှ ဝင်စွန်းသွားတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုစွန်းရဲ့သတ္တိနဲ့ ဒီလိုရှိနဲ့သွော်က အဓိကတိရှိနဲ့တွေကနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ဟာ သာမန်ရှုမှာ မရှိနိုင်၊ တပ် မတော်က စိုလှမူးပော်မင်းများပြုသာ ရှိနိုင်တယ်၊ တစ်ခါ သူနဲ့တစ်ပါတည်းပြီးတဲ့ အတွင်းသူလျှို့ဟာလည်း သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက် ပြစ်မေ့ပြန့်တယ်၊ ဒီတော့ အကြောင်းကြောင်း ထောက်ဆရုံး တပ်မူးပော်တစ်ယောက်အဆင့် အနည်းဆုံး ရှိရှုရမယ် လို့ ကျွ် တွေးမိတယ်၊ ဘယ်တပ်မူးမှုနှင့်သာ မသိတယ်၊ ဘယ်နှစ်ရှင်းရဲ့လား”

“ဆက်ပါး”

“ဒါတော်နဲ့ သပြေတော်နဲ့တပ်အနီးမှာ တွေကပြီးတဲ့သူလျှို့ကို အသေမီတဲ့ အမွှေပေါ်လာတယ်၊ တွေကပြီးကတည်းက သူလျှို့ဟာ သူတို့ယူ လျှို့က်စာပါ လိုသာ ပြီးတော်မျှောပဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတော်အခါ ကိုယ်မှာ ဘာစာမှ မပါဘူးလို့ တယ်၊ ဒီစာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဌိုင်နှားထောင်မောင်သွား စိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ နိတ်ငင်စားလာော်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းကာ...”

“ဟုတ်ပြီ၊ နိတ်ငင်စားစရာပဲ၊ ဆက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“မောက်ဆုံး သဲလျှို့စကို နားထောင်၊ ကျွ် ဒီဇွဲမန်က တစ်မော်မှာ အခု ခင်ဗျားကို ပြောမောတဲ့ အကြောင်းတွေကိုပဲ အယုံရခုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ ပြောမေ့မီတယ်၊ အဲဒီကအပြန် လမ်းမှာ ရှုမ်းလိုလိုလှုတစ်ယောက်က ကျွ်မောက် လိုက်သေကြောင်းကြုံတယ်၊ ကဲသံလို့ ကြုံကြုံဖုန်း လွှာတော့မဲ့တယ်၊ ဒီရှုမ်းဟာ ဘယ်သူပြစ်မလဲ၊ ရန်က ကျွ်နဲ့ ကျွ်ပိတ်ဆွဲ ပြောကြတဲ့စကားနဲ့ ပတ်သက်မော်သွား တစ်ဦးသာ ဖြစ်ရမယ်၊ မှန်ရဲ့လား”

“မှန်တယ်”

“ပြီးတော့ တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ အဆောင်ကိုင်တွေကို တိုက်နိုက်ပြီး အဲဒီရှုမ်းဟာ လွှာတ်ထွက်သွားတယ်၊ လွှာတ်ထွက်မသွားခင် ကြုံးဝါးသံကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်တယ်၊ ဒီညာမဲ့ သူလျှောက်တင်သွားတော်နဲ့ ဆက်စပ် ကြည့်စမ်း”

စိုလ်ကျော်ခေါင်၏ခါးမှာ ဆန္တထွက်လာသည်။ သူသည် ဦးသာဖြူး၏ စကားကို ကောင်းစွာလောက်ခံလိုက်ပြီးဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဒါကို ဘာလျှို့အတွင်းစုံမင်းဘုရားကြီးသံတင်ပြီး သူမဖမဲ့လဲ”

“တင်မှာပါပဲလေ၊ အခိုန်စောင့်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ တင်သာ တင်ရမယ်၊ မင်းဘုရားကြီးသည်း သူကို ဖော်သာမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ အခု ကင်းဝင်မင်းကြီးတိုအသုက် ခေါင်းထောင်လာလို့ မင်းဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် စိုလ်မင်းတပ်မင်းတွေကို သိမ်းသွင်းအားစုံရတယ် မဟုတ်လား၊ မရှိနိုင်လို့သော့ အရေးပါတဲ့ တပ်မူးပော်တစ်ယောက် ဘယ်အဆုံးခိုင်မလဲ၊ ဒီဇွဲချို့ကြည့်လေ၊ ထိုးသီး စိုလ်မင်းတွေဟာ သူဘက် ပါမေတယ်၊ အရှင်းဘယ်လုံးလို့ ဖြစ်မလဲ”

စိုလ်ကျော်ခေါင်က ခေါင်းတည်းတည်းတိုင်နှင့် နားထောင်မော်ရဲ့ တစ်နံတစ်ခု အား သတိရလာသည်။

“ဒါတက် ဟိုညာကြုံပိုရော သူလျှို့အသေမီတဲ့ကိုစွာရော ဆက်စပ်တွေး လိုက်ရင် တွော်းလိုပိုတဲ့တစ်ယောက်လည်း ပါရမယ်လို့ ခင်ဗျား မတွော်စိုးလား”

ဦးသာဖြူး၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခဲ့ ပျက်သွားသည်။ စိုလ်ကျော်ခေါင်၏ အမေးကို ရုတ်တရာ် မဖြစ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်နှစ် ဦးသာဖြူး၊ ကိုယ်တုံးတွေ့မယ်လှုကိုတော့ မဖော်လို့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို...အို...အဲဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွ်က ကျွ် အရှင်းသော်အကျိုးအတွက် ဆုံး ဖော်ပေါ်လော့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပြုစိုးလဲ”

“ဒါပေမဲ့ စိုလ်သွားနှင့်အောက်တော် သက်သေခံ အရခုက်မော်တာ၊ စိုလ်မင်းထင်အတွက်ဆုံး သာခက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ စိုလ်မင်းထင်နောက်မှာ ခင်ဗျားရှိတဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားသံစိုးနောက်မှာ အရှင်နှင့်နှင့်မတော်ဖုရား၊ ကဲ... မခေါက်ပါလား၊ မောက် ခင်ဗျားရဲ့ဖောင် ကျွ်မောင်ကြီး သံတော်ဆင့်မင်းဟာ ဆုံးရှင်လည်း တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ ဘက်တော်သား မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ စိုလ်သွား”

ထက် ဖိုလ်မင်းထင်ကို ထိပါးဖိုက သာခက်တယ်”

“ဒါဖင် ခင်ဗျား ဘွဲ့လပ်မလဲ”

ဦးသာမြို့၏၏မျက်နှာမှာ အရေးကြီးသောစကားအား ပြောဖို့ကဲ့သို့ ပိုမိုတည်၍ ပြုလေ့ရှိခဲ့သူများလည်း ပိုမိုတို့သွားသည်။

“ကျွမ်းအကြော ဒီလို လမ်းရည်လိုက်နေရင် အရာမရောက် ဖုန်းစွဲရော မယ်၊ လမ်းတိတိနဲ့ အရှင်နှစ်ပါးနဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်ကတ်မီးကို ပြမ်းပစ်ချင်တယ်”
“ဘယ်လိုပြမ်းမလဲ”

“ဒီအကြောင်းရတာ ကြာဖြို့ ဒါပေမဲ့ နှလုံးရည်တွင်မက လက်ရုံးရည်ပါ ထိနေထိ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီလိမ္မာ၊ အခါ အခွင့်ကောင်းပေါ်ပြီ ကျွမ်းတို့ တစ်ချက်ခုတဲ့ နှစ်ချက်ပြတ် ကြနိုင်ပြီ၊ ငင်များ လူယုံမာသမား ဘယ်နှေယာက် ရရှိင်မလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ఎల్లు.. ఆడంబిలి తిము ఎంప్రాగ వ్యవస్థాతాత్మక దాటి గల్లుత్యాయః
ప్రిః రాఖే ప్రీంచాల్చిలాః”

ବିଲ୍ ଗୋପୀଙ୍କ ଦୟାବୁଃଣି॥

“ဟန်ပြီ ဒိဇိုင်းတဲ့အတိုင်း သူလာရင်(မလာရင်တော့ တစ်နည်းကြံက
တာပေါ့) ခင်ဗျားရယ်၊ ကျော်ရယ်၊ ခင်ဗျားသာမားနှစ်ဦးရယ်က ရှုံးကစောင့်မယ်၊
ကျိုးတဲ့လေးဒါးက ပိတ်စိုင်းမယ်”

“ବିଜ୍ଞାନ”

“ပြီးတော့ သူကို အမိအရဖ်း၊ မိရင် သူကိုယ်မှာရှာ၊ ကျေပ်လိုချင်တာ တွေရင် မြောင်ဖော်ပြီး ဆိုင်ရာအပ်ရှုပါ၊ မတွေရင် အဆုံးစိရင်ပြီး သူဇာတဲ့ဇာရှာ ဦးအောင်ဝင်ရှုရှုပါ၊ ဘဝပြစ်ဖြစ် သူ၏သူတော်ယောက်တော့ သွားမြှုလမ်း သွားရမှာပါ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဘယ်နယ်လဲ”

မိုလ်ကျော်ခေါင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်လျက် အကြိုးရင်းမြှုပ်သည်။

“ହିତ୍ୟା କୀଃବ୍ରାତିଃ । ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତାତ୍ମବ୍ୟାଗନ୍ତବ୍ବା ଵ୍ୟାପାତ୍ମିଲଙ୍କଃ । ଵ୍ୟାଃରଜେଷ୍ୟ”

10

မိမ်လျှို့နည် လျေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ အိမ်တော်မှ ထွက်လာပြီ
မှာက် နတ်သျုံငွေးကင်းတွင် ဓာတ္တဝင်အချိန်ဖြန်းသည်။ ထိုမှာက် ညျှော်ဝက်
တစ်ချိန်တို့အချိန်၌ နတ်သျုံငွေးကင်းနှင့် ရော်ချော်းဝန်ကြီးဝင်းကြုံးနှင့်ကိုယ်ဝက်
မိမ်မင်းထင်နှင့်အတူလျောက်ခဲ့သော လမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လူနှေ့မပျက်
ထွက်ခဲ့သည်။ လူပြတ်သောတစ်မှာရာတွင် သွက်လက်စွာ အမှာက်ဘက်သို့ချို့
တောင်မျက်နှာဝင်းလမ်းမအား ကျော်စိုက်သည်။ ပန်းမောင်မင်း ဝင်းထော်ရောက်
သော် မူးမြှုပ်နှံလိုက် အခြေအနေကို ဓာတ္တအကဲခံတ်ကြည့်သည်။

ဗန်းမောင်နှင့်မင်းဝင်းနှင့် မလှမ်းမက်း၊ တောင်မျက်နှာမင်းလမ်းမကြီးနှင့် သစ်တပ်ကော်တောင်ဘက် တိုကြီးမင်းကြီးတို့၏ ဝင်းဘားရှိ ပြလမ်းအံရာထော်၏၌၍ တောင်ထားဝယ်က်းရှုံးသားများမှာ ဖို့လ်ကျော်ခေါင်၏ ဉာဏ်များ၊ ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ္တအထူးဂရို့ကို အကဲခတ်မိ၏။

မည်သိများအခြေအနေ ထူးခြားသည်ကို မတွေ့လေမှ စိုလ်သိမ်သည်
မြက်ခင်းများအားဖြတ်လျက် အနောက်ဘက်သိသိ ဆက်လျောက်လာသည်။

କୋଣରୁାମନ୍ତିଲ୍ ପାଇଁ ଏହା କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

ବ୍ୟାଲ୍‌କୁ ରୀତିରେ ନାହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଁ ମାତ୍ରାକୁ କାହାରେ ନାହିଁ

သေ၊ အမောက်ဝန်ဟောင်း ဦးမှုလေး၏ဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြလမ်း၏ ဤမှာဘက် တွင် ရပ်လိုက်၏။

မိုးပြင်၌ လဝန်းစက်ရိုင်းထက်ပိုင်းခန့်သည် မွန်းတည့်လုန်းနှင့် ရှိပေပြီ။ မိုလ်သူရှိနှင့် ရပ်ဇော်သံပိုင်များပေါက်လျက်ရှိကာ အမောက်ဘက်ယိုးရှိ ကျဆောင်းနေသာ သစ်နိုပ်များသည် ပြလမ်းအား ကျော်လွှမ်းလျက်ရှိ၏။

မိုလ်သူရှိနှင့်သည် သစ်နိုပ်များအေးရှိ၍ ခြေကို အသံမကြားအောင် ဖော်ပိုင်း လျက် ပြလမ်းအား ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ ဘေးရန်မသိဘဲ အမောက်ဝန်မင်း၏ ဝင်းထောင့်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် တောင်သမန်လယ်စားဝင်းထောင့်သို့ ကူးခဲ့ပြန်သည်။

တောင်သမန်လယ်စားမင်း၏ဝင်းမှာ လယ်စားမင်းအကွပ်မျက်ခံရပြီး မောက်မှုစဉ် လူသူကင်းမှကာ တိတ်ဆိတ်ပြုခြင်းသက် မောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိမော်သည်။

မိုလ်သူရှိနှင့်သည် လရောင်ကျော်အား ချင့်တွက်လျက် အရိပ်ခိုကာ ပြုဝင်း အရှေ့မျက်နှာတစ်လျောက်ကုပ်၍ မြောက်ဘက်သို့ သတိနှင့် လျောက်လာသည်။

ဤသို့ သတိမှတ်ပိုင်းသည်ပင် မိုလ်သူရှိနှင့်အတွက် ကုလွှာနှင့်ရှာသည်။ မြို့တစ်ကိုထောင့်မရောက်စီ ငါးဂိုက်အလိုတွင်ပင် ခြေသံလိုပို့ ကြေးမီသဖြင့် မိုလ်သူရှိနှင့် သည် ချက်ချင်းရပ်လိုက်ကာ လက်အား ဓားရှိုးပေါ် အသင့်တင်လျက် ကိုယ်အား ဝင်းခြုံတွင် ကျောကပ်ရှိ၍ အသာပြုခြင်းစောင့်နေသည်။

မကြိုးပင် ဓားအဖွေးဖွေးနှင့် ခြုံထောင့်ကိုလွှာ၍ လူသုံးသိုး ပေါ်လာသည်။ မိုလ်သူရှိနှင့်အတွက် မပြေးသာတော့။

လူသုံးဦးမှုလည်း မိုလ်သူရှိနှင့်အား မြင်သည့်ခဏ္ဍာ ဆိုင်းတွေမော်ဘာ သူတဲ့ တစ်ဟန်ထိုး ပြေးငွေ့တို့သည်။

မိုလ်သူရှိနှင့်သည် ဓားအား အိမ်ဖူးထုတ်ထုတ် ရမ်းရမ်း အားသွားကာကွယ် လိုက်ရ၏။ ရှေ့ခုံးမှုဝင်၍ ရင်ညွှန်ဆီ ခို့ထိုးလိုက်သူ၏ဓားမှာ မိုလ်သူရှိနှင့်၏ သီးကာ လိုက်သော ဓားနှင့်အရှိန်ပြင်းစွာ ထို့လိုက်ပြီး ဓါးများပွဲနှင့်တွက်သည် ရှိသူ၏ ဓားမှာ လွှာနှင့်တွက်သွားလျက် ရှိသူမှာလည်း မြေပြင်သို့ အရှိန်နှင့် လဲကျေသွား၏။

မိုလ်သူရှိနှင့်သည် သွက်လက်စွာ တစ်ဖက်သို့ ခုံးတိုးလိုက်လျက် လွှာနှင့် သွားသောဓားအားလည်း ကောက်ပျော်ပြီးပေါ်ပြီ။

မိုလ်သူရှိနှင့်၏ လျှော့မြှော့သွက်လက်မှုကြောင့် ရှိသူများမှာ ကြက်သေ၊ သေကာ တွဲရှုံးရသူသည်။ ဤအခွင့်ကောင်းအား လက်မလွှာတော့ မိုလ်သူရှိနှင့်သည် လျှော့မြှော့စွာ ဦးမောက်ကို အသုံးချသည်။

မိမိအား ဓားမြှော့စွာတိုးခြင်းမပြား ရုတ်တာရက် ဝင်ရောက်တိုက်နိုက်သည် ဂိုဏ္ဍာက်၍ ရှိသူများမှာ မိမိအား တရားဝင် ဖမ်းဆီးရှိမဟုတ်။ ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြရှိ ရည်ရွယ်ချက်သာရှိမှုနှင့် သိသာမော်သည်။ တစ်ဖန်နေရာအနေအထားမှာ လည်း ဤနေရာရာတွင်ရပ်ခဲ့ကြောင့် မြှော်မည်။ ထိုကြောင့် ရှေ့သို့တက်ခဲ့ဟု ဟန်ပြခေါ်ရလျက်လွှာ၍ ရှိသူများ တွဲနှုန်းခိုက် ကိုယ်ကို အရှိန်နှင့် ခွဲယူကာ ပြလမ်းဆီသို့ ပြန်ဆုံးလိုက်သည်။

မိုလ်သူရှိနှင့်၏ ခြုံထောင့်သို့ ရောက်သည်မှာ အရှိန်မီရံပြစ်သည်။ အခြားမှာ ခြုံတစ်လျောက် အမောက်ဘက်ဆီမှ ရှိသူသည်နှင့်။ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ပြလမ်းအား ကူးကာ ရှိသူသည်သုံးသီး ပြေးလာကသောကြောင့်တည်း။

ရှိသူရှိနှင့်၏ ရိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခဲ့ရသူ မိုလ်သူရှိနှင့်အတွက် ထွက်လမ်းမှာ နှစ်ရပ်သာ ရှိသည်။ တစ်ရပ်မှာ တော်ဘက်သို့ ဆုတ်ပြီးရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တော်ဘက်ကုပ်၍ အိမ်ခြုံဝင်းများ ကာဆီးလျက် လွှာပြတ်လွှာသည်။ တစ်ရပ်မှာ ပြလမ်းအတိုင်း အမောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ပြီးရန်ဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်း ဆုတ်နှင့်ခဲ့သော မောက်တစ်ပြုကျော်၍ လက်ယာကြောင်းကင်းရှိုး ရှိသာဖြင့် ရှိသူများ သူအား လိုက်ရဲတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် မိုလ်သူရှိနှင့်၏ အကြောင်း ရိုပ်မီဟန်ဖြင့် ရှိသူများသည် အရှေ့မြောက် အမောက် သုံးရပ်တို့လျက် ပစ္စာက်သူလွှာနှင့် ရိုင်းဝန်းတိုက်နိုက်လာသည်။

တော်ပါသေး၏။ ရှိသူတို့မှာ လက်နက်မှုမြှော် မိမိလက်တွင်း၌ ဓားနှစ်စင်း ရောက်နေသည်။

မိုလ်သူရှိနှင့်သည် ဓားနှစ်လက်အား ကျော်လည်စွာ အသုံးချက်ရ ပဲယာည်း တိုက်နေသော ရှိသူများအား ခုံးရမ်း ပြလမ်းကိုကျော်ကာ မသိမသာ ဆုတ်လာခဲ့သည်။ ပြလမ်းကို ကျော်ရှိ၍ အော်အော် သစ်ပဲ့ကြေးသီးသီးအော်ကြောင့် တွင် စိုးလို့သူရှိနှင့်မှာ တာအေးတက်လျက် သစ်ပဲ့စည်အား ကျော်ပေးကာ ဆက်လက် တွဲပြုစိုးထုတ်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မောက်မှာ ရှိသူတို့သည် ရှေ့တိုးထိုးဝင်ကာ အပြင်း အထန် ဝင်တိုက်၏။ လရောင်ကြောင့် ရှိသူတို့၏သူလွှာနှင့်အား မိုလ်သူရှိနှင့်သည် ကော်းစွာမှတ်စီသည်။

“ပြေား...ကျော်ခေါင်ငယ်၊ ဒါလားကျော် ယောက်းသေး”
မိုလ်ကျော်ခေါင်သည် ဘာမှာပြုမပြော။ သူ၏အားကိုယာ သဲသဲမဲ့ အသုံးချ အသာသည်။

ထိုးခုတ်ခုခံရင်း ပိုလ်သူရိန်သည် ရှိသူတို့၏ တိုက်စိုက်ပုံကို လျေားခြင်း၊ အေးဖြင့် မိမိအေး အသေသတ်လိုသည်ထက် လက်ရုပ်းလိုသော သဘောကို နိပ်မဲသည်။ ဤဘုံး ရိပ်မီသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပိုလ်သူရိန်သည် မိမိ၏တိုက်နည်းကို ပြင်လိုက်သည်။

မိန်လျှော့ရိန်သည် မိန်ကျော်ခေါင်ထဲမှ ရွှေ့ပွဲ၍ ဘေးတစ်ဖက်ဆီမှ
ပိုင်းရန် ကြေနေသူများအား တစ်လျှော့စီ အပြင်းအထန် ဖြို့ခြုံ၏။ ခဏချင်းမှာပင်
လူနှစ်ယောက် မေးပိုင်သို့ ပဲလေကျေားသည်။

ပထမတန်း ဓမ္မသမားများ ဟုတ်ဟန်မတူသည့် ကျိုးလေး၌မှာ လူနှစ်ဦး
လဲသည်ကို မြင်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်ကို ရှုခွဲဖောက်သို့ တွေ့နှုန်းကြသည်။ ဤအွန်
ကိုယူကာ စိုလ်သူရို့သည် ရှေ့ချို့ဂျုံစုံသူ စိုလ်ကျော်ခေါင်အား မတိုက်သည်။
ရေရှည်မတိုက်ရ၏၊ ဓမ္မစွမ်လက်နှင့် မြင်သဖြင့် အပေါ်စီးရနေသူ စိုလ်သူရို့သည်
ခုတ်ဝင်လာသော စိုလ်ကျော်ခေါင်၏အား ဘယ်ဓမ္မနှင့် ခဲ့လိုက်သည်။ ခုတ်ချုက်မှာ
ပြင်သဖြင့် စိုလ်သူရို့၏ ဘယ်ဓမ္မမှ လူနှစ်ကျုံသည့်နှင့် တွေ့နှုန်းကြော်ခေါင်မှာ
လည်း ထိုးထိုးသွားသည်။ ခဏမှာပင် စိုလ်သူရို့၏ ညာစွဲသို့သည် စိုလ်ကျော်ခေါင်
၏ လက်ပဲဘက်ပေါင်သို့ ထိုးဝင်စိုက်နှင့်သွား၏။

ကျွန်ုပ်လူများ၏နှစ်မှ "ဟယ်" ခနဲ အာမနိတ်သံ ပေါ်လာ၏။ အဖြစ်
အပျက်မှာ မြင်နေသူနှင့်သူပြင် အေးလုံးမှာ ကြက်သေ၊ သေလျက် စိုင်ကြည့်ဖို့ကြ
သည်။ အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွတ်သော စိုင်သူရှိနိုင်သည် ဤအကြောင်းတွင်မူ
လက်ထက် ခြေကိုအေးကိုကာ ခုခံနဲ့လျှော့၍ တော်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီးထွက်
ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အခိုနိမိပင် စိုင်ကျော်ခေါင်သည် မြှုပ်ပါသို့ ဒုးထောက်ကျေလျက်မှ
အေးယျာ၍ စားမြှောင်တစ်လက်နှင့် လှုံးပံ့လိုက်၏။ စားမြှောင်သည် လေထဲတွင်
အသံမြည်ပံ့ပျော်သားကာ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ် ရောက်နေပြုဖြစ်သော စိုင်သူရှိနိုင်၏
လက်ပဲဘက်ပုံသို့ ထိနိုင်လေသည်။ စိုင်သူရှိနိုင်၏ ကိုယ်များလည်း ပြင်းထောက်သော
စားမြှောင်၏အရှိန်ကြောင့် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျေသွားကာ လဲမည်သို့ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာင်းနေကြတဲ့လဲ၊ ပိုမှာ ထိချွားပြီ၊ နိုက်ကြပါတော့လဲ’ မြှုပ်နည်းလဲလျက်ရှိရာမှ စိုလ်ကျော်ခေါင်က အမိန့်ပေး၏၊ ထိအောက်ရှု ဦးနေကြားသည် လှုပ်ရှုသောကာ ဖုန်းထဲတွင် လျှောက်သွားသော ဗိုလ်ယူနိုင်၏အာက်ဘို့ ထို့နိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက် ပရို့မြှုပ်မြေသွားသည့်အနီးကို၍ မိုလ်သူရှိနိုင်သည့် ရန်သူများမှာ မိမိအေး အသေလုပ်ကြရန်ပင် ဝန်လေးတော့မည် မဟုတ်ကြော်း

နာဂတ်သွားသည်။ ထိုကြောင့်ပင် နာကျင်လှသည့် အကျိုးရာအား အမှုမထားနိုင်တော့
ဘဲ မောင်ရိပ်များအားဖို့လျက် ခြေက သယ်နှင့်သမ္မာ အားကုန်ပြီးခဲ့ရသည်။

ကုအေးလျှော်စွာပင် ဒိမိပြောခဲ့သည့်ဘက်၌ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်များ၍ အနိမ့်ထုတ်သည့်အပြင် ဝင်းမြှုများလည်း ရှိယူဖြင့် ဓမ္မရာဇ်ပျောက် ကျွေကောက်ပြောရန် အကြက်ကျေနေခြင်ာက်း စိတ်သုရို့သည် တွေ့ရမှု။

~ သိရောတွင် နှစ်ဝင်းခန့်ကျုံမြတ်လျှင်ပင် ပိုလ်ပူရိန်သည် ဝဲးသာမူ ပျောက်ကွယ်ရှာသည်။

ပန်းခြံစိတ်လျက်ရှိသော အဆင့်မှာ ပြောကာမူ စိတ်လျက်ဝင်လျက် အသည်
ခိုက်ချွေ ဖာကျော်သေသည်။ ခွဲနှုတ်စံလျှင်လည်း သွေးတွက်ပါကွင့်ပေးရာ ကျေနေပေ
တော်မည်။ ယူခုပင်လျင် သွေးတိုးသွန်ကျွမ်းပြုနေပါ။

ଶିଖିଆ: ଯାଏଲ୍‌ଡିକ୍‌ରୁଚ୍‌ଯୁଦ୍ଧିଷ୍ଠିରାଗିପି:ସ୍ତ୍ରୀ ତନ୍ମହିତାରୁଚ୍‌ଯୁ ତଳ୍ପିଦିଃ
ଅପିହୁ ମନ୍ଦ୍ୟୁଶ୍ଚଫିରିଦିମନ୍ଦ୍ୟାନ୍ତଃ॥ ଲ୍ଲାବ୍ରି ପିଂଦିଷେଵି ମୁହାମର୍ଦ୍ଦାଯିଃସ୍ଵି: ଯୁଦ୍ଧିତ୍ତିରିଦିଃ
ଗନ୍ଧିଯୁଦ୍ଧିତ୍ତିରିଦିଃ ପ୍ରତିକୁଳାଜ୍ଞିତିରିଦିଃ ମନ୍ଦ୍ୟୁଶ୍ଚା:ଶ୍ଵର ଅବ୍ୟାଧି ଏଣିତିରିଦି ଲ୍ଲାବ୍ରିଦିଃ
ଗନ୍ଧିଯୁଦ୍ଧିତ୍ତିରିଦିଃ ଅଣୋର୍ଦ୍ରିଯିତିରିଦିଃ ମନ୍ଦ୍ୟୁଶ୍ଚାଗିରିହିନ୍ତି:ସ୍ତ୍ରୀ ଯୁଦ୍ଧିତ୍ତିରିଦିଃ ଅଭ୍ୟାସ
ପରି:ମେଲ୍‌ବୁନ୍ ଅତି:ମେଲ୍‌ବୁନ୍ତିରିଦିଃ ଲ୍ଲାବ୍ରି:ଗି ଲ୍ଲାବ୍ରିଗିରିହିନ୍ତି: ଯାଏଲ୍‌ଡିକ୍‌ରୁଚ୍‌ଯୁଦ୍ଧିତ୍ତିରିଦିଃ
କିମିଅବ୍ୟାଧି କିମିଅବ୍ୟାଧି: କିମିଅବ୍ୟାଧି କିମିଅବ୍ୟାଧି: କିମିଅବ୍ୟାଧି

ဒက်ရာမှာလည်း တော်စထက်တော်စ နာကျွဲ့ဂိုက်ပဲလာသူက် သွေးတို့
လည်း အကိုယ်တော်ခုလုံး ဆွဲဖိန့်ပေပြီ။ ပြီးရင်းပင် အေးခုတ်စ ပြုသည်ကို သတိပြု
မိမိ။

ရှုခြင်ထောင့်တစ်ခုရောက်သော ဗိုလ်သူရိန္ဒာသည် စိတ်ကို အံ့ဩတဲ့ပိုက်၍
ရှုသက်မပြီးတော့ဘဲ လက်ဝဲဘာက်သို့ ချီးဝင်ကပ်ပိုက်၏။ ကဲအားလုံးစွာပင်
ဤမှုရာမှာ မျှောင်ရိပ်ကျမှုနေသည်။

ଶ୍ରୀଲଙ୍ଘନାଥଙ୍କ ପଦମାତ୍ରାନୁଷ୍ଠାନରେ ଉପରେ ଏହାର ପରିଚୟ

ခုနှစ်တက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်သွားရာ ကိုယ်မပါ။ နိုက်ဝင်နေသော ဓားအား နွဲ့သွင်းနိုက်သာကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် နာကျင်လှသောဒဏ်ကြောင့် မြေပြင်သို့ ပြန်လည့် ကျေလာသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ စိုလ်သူရိနိမှာ ပီမိဂိုလ်မိမိ အတန်ပင် အားအင်ပျော် မေ့မှန်း ရိပ်မိလာသည်။ မောက်ခံး အားခဲကာ ဆွဲယူတက်လိုက်ပြီး စည်းရှိုးထိုင် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နိုက် မျက်စီမံတိတက်ကာ တစ်ဖက်သို့ လိုမ့်ချုပ်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာမှ ရှုံးဝါးဝါး တစ်ချက်နာကျင်သောဒဏ်ကို ထပ်မံခဲ့စားလိုက်ရပြီး တစ်ဖက်မြေပြင် ပေါ်သို့ ခြေချမိမှန်း သတိထားလိုက်မိသည်။

စိတ်ခုံးခုံးချုပ်လိုက်စီပြုပြစ်၍ အားမှာ သိသောသာ လျော်လာသည်။ အေား နှင့် တစ်ယောက် အားသွေ့ခုံးတိုက်နိုက်ရှုံးခြင်း၊ ပြီးလွှားခဲ့ရခြင်းနှင့် ဒဏ်ရာ၏ သွေးလွှာမှုတို့ ပေါင်းစည်းနိုင်စက်ခဲ့သဖြင့် လူမှာ ဒယီးဒယိုင်ပြစ်ကာ မျက်စီများ ပြာဝေပြုသည်နှင့်အဗျား ဦးခေါင်းလည်း မှာနောက်လာ၏။

ခပ်လွှဲးလွှဲးတွင် အပ်ကောင်း၍ လဲလျော်းပုန်းအောင်းဖွယ်ကောင်းသော စံပယ်ပို့နှင့်အား တွေ့ရှုသဖြင့် စိုလ်သူရိနိသည် အားခဲကာ လျော်ကျွားသည်။ ဖုန်းရှုံးရောက်သည့်အိုက်တွင်ပင် လူမှာမဟန်နိုင်တော့တဲ့ ထိုးလဲကျွားသည်။ ဤသည်နှင့်တွင်ပင် မဖျော်လင့်သော အဖြစ်ကို စိုလ်သူရိနိ ကြုံကြုံလိုက်ရှုံး၏။

ထိုးလဲကျွား၍ မရေးမနောင်းပင် မတိုးမကျယ် ထိုးလဲနှင့်ယောင်ရွှေ့လိုက်သည့် သာယာသော ပို့နှင့်အား အသေးကို စိုလ်သူရိနိ ကြားရသည်။ မြေပြင်ဝယ် လဲကျွားကြုံရှုံးချုပ်ရှုံး ဦးခေါင်းရှိအားတင်းမှုကာ အသောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြာဝေသောမျက်လုံးများကြောင့် ရှုတ်ဘရှုက်သော် မသဲကွဲ့။ အတန်ကြုံသာ သာ သူ့သူ့သည် မပိုသတစ်ချက် ပိုသတစ်ချက်နှင့် မျက်လုံးထဲ့ ထင်လာသည်။

ရှုံးဦးစွာ သတိထားမိသည်ကား အပြာနာရှင် ထင်ရေားက ကျွဲ့ပါ့ပိုတော် ဖိန်တက် ဝင်းဝါတင်ဆွဲ့သည် ခြေမြေးလေးများ၊ ထို့မောက် ဆွဲရည်ပျော်ဖျော် အသေးထား အကျိုးတို့နှင့် ဘက်လီပြည့်တင်းသော ကြော့ရှင်းသည် ကိုယ်နေ့၊ အေးဝေဝန်း ခပ်ပြေခြေစွာလျှော်ချုပ်သည် နီးတာဘက်ရွှေ့ဗွဲ့ကာ ရှို့နေ့ သော ပခုံးဝန်းမှသည် သန့်ရှည်သွယ်သည် လည်တိုင်ကို လွန်သော်...

နှုံးမျက်နှာအားဝေးလျက် သတိဂွဲတွဲလွှာတဲ့ စိုလ်သူရိနိသည် အိုးမက်ပေ လော့ ငိုင်မော်တွေးတောာနမိသည်။

ခဏ္ဍားပင် စိုလ်သူရိနိ ရှိုံးမျှော်အင်အားကို စရား၍ နေရာမှထလိုက်သည်။

နှုတ်မှုလည်း သုသုတောင်းယန်သဲ ထွက်လာ၏။

“မှမလေး မောင်ကြီးဟာ ရန်သူ မဟုတ်ပါ၊ စောမှုံးရဲ့ စိတ်ဆွေတန်း။”

ပို့နှုန်းများ အိုးအားသင့်နေရိုက် စိုလ်သူရိနိသည် ဓားအားအိမ်မျွောတ်ကာ ဦးနှင့်လက်ကိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဆိုပါသည် ရင်ဗြိုက်ပြု၍ ဦးမျှောတ်အလေးပြုသည်။

ပို့နှုန်းများ ရှုံးတွင်ရပ်လျှောက်ရှိုံးသူ ယောကျိုးပါသည် စိုလ်မှုံး၏ သွေးခုတ်ပြုလျှော်သူရှိုံးသာ မျက်နှာအား မျက်လုံးဝန်းများကို ပြုးကြည့်ရင်းနှင့် နှုတ်မှု စိတ်မှုတ်မှုဟန် စကားလုံးများ လွှာတွေ့က်လာသည်။

“ခုံးရှင်းရှင်းရှင်း ဦးရိုးတော်ရဲ့ရှုံးလား၊ ဘယ့်နှုန်းပါသောက်”

စိုလ်သူရိနိက ခေါင်းကို ပြည့်သွင်းစွာ ခါသည်။ နှုတ်မှုံးမည်သည့်အကောင် ဖွူး ထွက်မလား၊ ရင်ဗြိုက်ထွင်သွေးသော ဓားရှည်မှုံးသာ မြေသို့လွှာတ်ကျွားသည်။ မျက်နှာပြုပြင်၍ ပြင်းထန်သွေးသော ဝေဒမှာခဲ့သွေးသော လူမှာရှုံးသို့ ထိုးလဲကျွားကြုံရှုံး၏။

“ခုံးဘုရား...ဘုရား...”

ပို့နှုန်းသည် ပီမိဂိုလ်မိမိ ဘာလုပ်မိသည် မသိမ့် လကျေလာသူအား ဆီးယူပျော်ပြီးဖြစ်စေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် နှစ်ဦးလုံး မြေပြင်သို့ ခွေ့ဆွေတ်ကျွားသွောသည်။

ပို့နှုန်းများ ခွေ့ဆွေလောက်ရှိုံးပြီး သတိလစ်လျှောက်ရှိုံးသူ စိုလ်သူရိနိမှုံး ပို့နှုန်းရှိုံး ရင်ဗြိုက်ထက် ပျော်ချော်လောက်ရှိုံး။

ရှုတ်ဘရှုက်သော် ပို့နှုန်းအနေနှင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ လရောင်းထင် ရှုံးသာ သန့်စင်ခဲ့သွားသည် အော်မသိမသိ ဝေဒမှာရှင်း၏ မျက်နှာအား သာ ဖို့လိုက် သောအော်နှင့် ဝေးဝေးလေးလေး ကြည့်မိမိသည်။

ပို့နှုန်းများ ရှို့နှုံးများမှာ အကျိုးရှို့နှုံး ဆွဲ့တို့ထို့လည်းကောင်း၊ ပခုံးထက်နိုက်လျှောက်ရှိုံးသော ဓားမြောင်ဆီးလို့လည်းကောင်း ရောက်သွားသည်။

ခဏ္ဍားပင် ပို့နှုန်းသွော်နှင့် လူပုံးရှုံးသာ လည်တိုင်ကို လွန်သော်... ရင်ဗြိုက် ခွေ့ဆွေတ်ကျွားသွောသည်။

ပို့နှုန်းများ ရှို့နှုံးများ အောက်သွားသော လျော်အုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်သည်။

“နှင့်ကြုံးအုံး... နှင့်ကြုံးအုံး”

ခပ်အုပ်အုပ်ပင် ပြုးထုတေသွားသွားရပြီး အသက်လေးဆယ်အွေးယူ ဝေါ်ဖို့လိုက် ပို့နှုန်းကြုံးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“အလို...တော်ကြီးဖုရား၏ လူပေလား၊ ဟုတ်လား သခင်မလေး”

“တိုးတိုး၊ ဒေါက်နှီး၊ ပြီးတော့မှ မေးချင်တာမေး၊ ဒါထက် ဦးရီးတော်တိုး
အံပြီးလား”

“ဝန်ဆောက်မင်း ပြန်မရောက်သေးပါဘူး၊ သခင်မကြိုးတော့ ဘုရားဝတ်ပြု
နေတယ်၊ နှဲဖုရားကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီကလုကို ကူတွဲစစ်းပါ ဒေါက်နှီး၊ အဆောင်၍ အောင်ခန်းကို သယ်သွားရ
အောင်”

“အို...သခင်မလေး အဆောင်ကို၊ ဒီ...ကိုလူစိမ်းကို သိလို့လား”

“အို...တိုးတိုးပါဆို၊ ဒီမှာ ဒေါက်နှီး တိတ်စစ်း၊ အဆောပြာသလိုပုပ်
လာ လက်တစ်ဖက်ကနေ ထိန်းစစ်းပါ၊ ပြည်းပြည်းမော်”

ဒေါက်နှီးဆိုသွေ့ကမူ သက်ပြင်းတစ်ချက် နှီးက်လိုက်သည်။ ဘာမျှတော့
ပြန်ဆင်ခြေမကွန်တော့။ မိန့်မပျို့ အောင်ပေးသည့်အတိုင်းသာ လေးလုသော သတိ
မေ့နေသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအား မိန့်မပျို့နှင့်အတူ တွဲယူမ၊ ဒေါခဲ့ရသည်။

□□□

အခန်း(၁)

လရောင်သည် ပြတင်းမှ ထိုးဝင်ကျရောက်နေသည်။

မိုလ်သူရို့နို့သည် မျှက်လုံးကိုဖွင့်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်အား စေဝါးသောစိတ်
နှင့် လူညွှေလည်းကြည့်မေ့မြတ်သည်။

ပတေမဆုံး သတိပြုမြတ်သည့်မှာ အေးမြှုသော ငွေလရောင်နှင့် ကြယ်ပူး
ကြယ်ပွင့်တို့ ဖုန်းနှိမ်ကြရာ စိုးပြာပြုလုပ် ပြစ်လေသည်။

ထိုအခုံက်တွင်ပင် နာဝါး၍ သင်းပျော်သောရို့မှာ ကြိုင်လိုင်လာသည်။

မိုလ်သူရို့နို့သည် ယောင်ရိုး၍ မြိမ်ရင်ထက် စီးခိုးလျက်ရှိသော မျှက်နှာ
ကလေးအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပွွဲယူလိုက်မြတ်သည်။

“အို...အမေ့”

သာယာသော မိန့်မသားတော်ဦး၏ ညွှေသက်သည့် ထိုတ်လော်သံပင်တည်း။

မိုလ်သူရို့နို့ကိုယ်တိုင်ပင် တုန်လုပ်သွားသည်။ ထိုးကြောင့် ရုတ်တာရက်
ပျော်ခဲ့ လဲအေရာ့ လူးလဲထမ်း၏။ သို့ရာတွင် ပုံးခံ့မှ ရူးခဲ့တော်ချက် နာကျင်သွား
ပြီး ခေါင်းမှာလည်း မူးမိုက်သွားကာ ဖြုံးလဲကျလာ၏။

“အို...အို...မထနဲ့လေ၊ ရှင်မှာ ဒဏ်ရာကြော့နဲ့ ခဏလေး မိုးမိုးအုံးအော်”

အသုံးများသူမျှ ကြင်နာရွှေပြည့်နေသည်။ ဗိုလ်သူရိန်မှာ မျက်လုံးများ အား မဖွင့်နိုင်၊ ပိုမိုပြစ်ပျက်ခဲ့သည်တိအား အပြင်းအထုံး ပြန်စဉ်းစားနေမီသည်။ ခဏတွင်းပင် လျှပ်ပြက်သည့်မာ အလင်းရောင်တစ်ချက်မှာ ခေါင်းထဲ၌ ဝင်းလက်ခဲ့ ၏။

ပရ့ုံး၌ ဒဏ်ရာနှင့်အသက်လုပြေးခဲ့ရပုံ၊ ပြုစည်းရှိုးအားကော်၍ ဝင်ရောက် ဖုန်းအောင်းရခြင်း၊ ပုန်းချုပ်ပို့မှ ညု၏အလုပ်စွဲပဘာမယ်၊ ထို့အောက်...

“ဒေါက်း...ဒေါက်း”

မိန်းမပျို့က အသကိုအပ်၍ခေါ်သော ပေါ်လာသည်။ ဗိုလ်သူရိန်၏ အတွေးတို့ မှာလည်း ရပ်သွားသည်။

“ခေါ်တော့တာပဲလေ၊ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဘယ်ချောင်းသွားအိမ်နှင့်ပြီး မပြောတတ်ပါဘူး”

မိန်းမပျို့က ညည်းညည်းအားလုံး ဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် မှုပ်နှံသောအောင်းတွင်းသို့ အလင်းရောင်တစ်ခု တို့ဝင် လာသည်။ မကြာမိပင် ကည်းပင်သိမီးချက်ကို ကိုင်လျက် ဒေါက်းကြင်အုံမှာ ပေါ်လာသည်။

“မီးရောင်ကို ကွယ်ထားပါ ဒေါက်း၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သွားနေတော့လဲ၊ အစော ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ”

ဒေါက်းက အဖြစ်သည်းရှိုကော်ဟု ဆိုလိုသည့်အမှုအရာနှင့် လည်းပင်းအောင်၊ နှုတ်ခမ်းကိုစေလျက် မျက်တော်းမထိုးတိုးတိုးပြု၍၊ ဝန်မင်းဘုရားတို့ အရိပ်အမြည် ကြည့်နေရတာ သခင်မလေးရဲ့ တကဗော်ည်း ဒါထက် သခင်မရဲ့ရွှေကော့၊ အဲလေး ဟိုလုပ်းရော သတ်ရပြုလား ဟု မေးသည်။

“ဒေါက်းမော် တိုးတိုး၊ ဟင်း...ဒါ ဘာစကားလဲ”

ဒေါက်းက ဘာသွေ့ပြု့မပြောဘဲ ပြု့စီစိတုပုံရင်း ထောင့်ကွယ်တစ်ခုရှိ ခုပေါ်၌ ပီးခွက်အား တင်ထားလိုက်၍ ဗိုလ်သူရိန်၏ဘေး၌ လာရပ်သည်။ ထိုအခါကျော အစောဆိုသူ မိန်းမပျို့မှာလည်း ဗိုလ်သူရိန်၏အနီးသို့ ပြန်ကပ်လာသည်။

မျက်စိုးတိုးလျက်မှ ဗိုလ်သူရိန်သည် မိန်းမပျို့ဖြင့် ဒေါက်းတို့ အပြန် အလှန်ပြောသမျှအား ကြားနေရသည်။ မကောင်းတတ်သွေ့ပြင် မျက်စိုးကို မဖွင့်သေားဘဲ အသာမြင်နေရသည်။ အထိအတွေးအကြောင့် မိမိမှာ နှားညွှေသောအင်း ငင်းအပ်သည် အိမ်ရောတစ်ခုထက် ရောက်နေဖုန်း ဗိုလ်သူရိန်သည် သတိထားမီသည်။

မျက်စိုးကို မသိမသာ ဖွင့်ထားမီသွေ့ပြင် မိန်းဖျော်သော မီးရောင်၌ ကျယ်ဝန်း

သည် အိမ်ခန်းအတွင်း ဆောင်တစ်ခုအတွင်း ရောက်နေဖုန်းလည်း ရိုပ်စီသည်။ မူးထားသော မျက်လုံးများသည် မိမိအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။ ဒေါက်းအားလည်း ကောင်း၊ ဒေါက်း၏နောက်ကွယ်မှ အသာင်းကြည့်နေသူ မိန်းမပျို့ကိုလည်း ကောင်း မြင်နေရသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာ ရှုရှိကိုလျက် မျက်လုံးများအား လည်း ဖြည့်ဥပုံးစွဲဥပုံးစွဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ...သတိရာဘဲပြီ”

ဒေါက်းက ဝစ်းသာအားရ ဆိုသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က ထတိုင်နှင့် ကြိုးစားပြန်သွေ့ပြင် မိန်းမပျို့သည် မျက်လုံးလေးပြုးရင်း အိမ်ရေား၌ လျင်ပြုစွာ ဒုက္ခာရုံးကြည့်နေရိုးကြည့်သွေ့ပြင် သော မိမိအား တွန်းစိတ္ထားသည်။

“အို...အို...မထနဲ့ဗို့လေးလဲ၊ မူးပြီး အားကုန်သွားလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ ပြု့စုံနေလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများကဲမှ မဖိုတဲ့၊ မီးရောင်လိုးဝါး ဝယ်ကြောင်းရှိုးကြည့်နေရသည်။ သတိမှာ ကောင်းစွာရလာနဲ့ပြု့ ဖြစ်သွေ့ပြင် တစ်ညွှန် အုတ်မထင် ဖူးမြင်မိုးရောမှ တသော သွေ့ပြန်စီသွေ့၏ အလှအား မျက်ဝါး ထင်ထင် ပြန်ဆုံးတွေ့ရသလို ကြံ့ကြွားရောက်၏ ဆန်းပြာမှုအား အုပ်စီသွေ့၏ ရင်တို့က လည်း ခုန်လာ၏။

“ကျွန်ုံးတော်...ဘယ်ကို ရောက်နေပါသလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က အသကို ထိန်း၍မျှေးသည်။

မိန်းမပျို့က အသာအယာ ပြုးလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောသလိုဆို ရှင်မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ စောက်ဖဲ့၊ အစေားအရှောက်အောက်မှာလို့ ဖြေရမှာပဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ကျောပွဲ့ပွဲ ပြုးလိုက်သည်။

“စောနော်ဖတ် စောနော်ပဲ၊ တွေ့မတော် ကမ္မာမတိုးထားတစ်ပါးရဲ့ စောင့်ရောက်မှုအောက်မှာ ရှိနေရတာ ကျွန်ုံးတော်က ပိုဂုဏ်ယူပါတယ်”

မိန်းမပျို့၏ မျက်လုံးလေးများမှာ ပြုးကျယ်သွားသည်။

“ရှင်...ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကျွန်ုံးတော်အသက်သခင်မရဲ့ ဂုဏ်ထံ့ခိုးဝါသောကို ဖော်လိုက်ရရတာပါ။”

မိန့်မပူးကျော်မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးကြောင့် ရဲ့သွားသည် ထင်ရှစ်။
 “ရှင်...ရှင်...အစောကို ဘယ်နှင့်သိမှတ်လ”
 မိန့်သွားနိုင်က မဖြေ ကျွန်ုပ်စွာ ပြီးမြဲ ပြီးအနားသည်။
 “ရှင်...ဘယ်သွဲလ”
 မိန့်မပူးက သွေ့ပုံးတစ်ကိုပေါ် လက်တင်၍မေးသည်။
 “ပြောပါမယ်လေ၊ ကျွန်ုပ်တော် ထိုင်ချင်တယ်၊ နည်းနည်းထွေပေးပါလား”
 “နှီး...ဘယ်ပြုစ်မလ”
 “ဖြစ်ပါတယ် အစောရှယ်၊ ကျွန်ုပ်တော် စစ်ဖြေပြင်မှာ ဒီထက်ပြင်းတဲ့အကဲ့ရာ ရှုံးပါတယ်”
 ဒေါ်နှုန်းသီမှ ခစ်ခနဲ့လွှဲတွက်လာသော ရယ်သံကို ကြားရှုံးသည်။
 မိန့်မပူးကျော်မျက်နှာမှာ မီးရောင်မို့မို့နှင့် သိသိသာသာ နို့ရွားသည်။ ဒေါ်နှုန်းအား တစ်ချက် ထန်ထန်လေးလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးအာက် မိုလ်သွားနိုင်အား ပြန်မေးခွန်းထဲတဲ့ လိုက်သည်။
 “ရှင်...အစောကို ဘယ်လိုပေါ်လိုက်တယ်”
 “ရော်...ခက်ကာပြီ၊ အစောကို အစောလိုပ် ကျွန်ုပ်တော် ဒေါ်ပါတယ်”
 ဒေါ်နှုန်းသီမှ ရယ်သံတွက်လာပြန်၏။
 “ကျွန်ုပ်မနာမည် အစော မဟုတ်ဘူးရှင်”
 “ပြည့်...ဒါကို ကျွန်ုပ်တော်မှ မသိဘဲကလား အစောရှယ်”
 “ဟော လာပြန်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်မနာမည် စောရှင်ဦးတဲ့ရှင်၊ သိပြီလား”
 “စောရှင်ဦး...စောရှင်ဦး...”
 သွားက မျက်စိနိုင်တဲ့လျှက် နာမည်ကို အလွတ်ကျက်မှတ်သည့်ဟန် ရှေ့တဲ့ အေ၏။
 “ဒီမှာ အစော၊ အဲ...စောရှင်ဦးရယ် ကျွန်ုပ်တော် ထထိုင်ပါရစေ”
 ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဒေါ်နှုန်းသည် မျှော်ပိုင်မနေတော့ဘဲ အေးရပါးရ ရယ်လိုက်၏။ ထိုအာက် မိုးအဲးနှစ်လုံးကို ယူလာ၍ ကဲ...သခင်မလေး၊ ကိုလုပ်စိုင်းတာ ထိုင်ပိုင်ပေးတော်း၊ ရော့...ရော့ မိုးအဲးဆင့်ပေးပါ၊ သွားကဲ ဒေါ်နှုန်းကပဲ ကိုယ်စားတွေပေးလိုက်ပါမယ်၊ အလဲ...လဲ...ဟဲ...သောက်ချွေး၊ နှီး...အစောကလည်း နာပါတယ်”
 ဒေါ်နှုန်းမှ စောရှင်ဦးက နောက်မှ ခွဲခိုးတဲ့လိုက်သောကြောင့် နောက်ဆုံး စကားများကို ရွှေ့တဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခဏမှာပင် မိုလ်သွားနိုင်သည် ကျွန်ုပ်လျက် ထိုင်ပြီးရှိနေသည်။
 “ကဲ...ရှင် ဘယ်သွဲလဲ ပြောလေ”
 စောရှင်ဦးက ဒေါ်နှုန်းနှင့်အတူ အိပ်ရာဘေးတွင် ကြုံကြုံထိုင်ရင်း မေးသည်။
 “ကျွန်ုပ်တော် ပြောပြီးပါရောလား၊ စောနောဖဲ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါလို့”
 “ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်က ဗမာစစ်စစ်တစ်ယောက်”
 “ပြည့်...အစောရှယ်၊ ဗမာစစ်စစ်တစ်ယောက်ဟာ ရှိုးတစ်ဦးလဲမိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား”
 မိုလ်သွားနိုင်မှာ ဤစာကားရပ်များအား ထိုတော်ခိုက်ခြင်းကြီးနာဖုန့် ပြောလိုက်သဖြင့် စောရှင်ဦးမှာ တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရွာ့ဝင် ခဏချင်းပင် မျက်နှာလေးမှာ တင်း၍၍အသံလေးမှာလည်း မာလာ၏။
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့မာတွေ ပြုကျင့်ခဲ့တာတွေ ပြန်စုံစားကြည့်စမ်း”
 “ဗမာတွေလို့ မပြောပါနဲ့ အစော၊ ဗမာ မတရားမင်းလို့ ပြောပါ၊ ရှိုးတွေ အပေါ်မှာ ညီးအစ်ကိုအရင်းလို့ချင်တဲ့ ဗမာတွေ အများပြုပါ”
 “ထူးပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တစ်ယောက်တော့ ဦးနှီးတော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဘယ်နည်းနှင့်မှု မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်လည်းကောင်မှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနောက်ရုပ်ကြီးတော်ဟာ ဆွေစဉ်ဦးဆောင်းသော်လည်း အော်ပြင်း မထင်မရှားတဲ့ ဤစုံစားကြည့်စမ်းမှာ သောက်တော်မရှားပြီးတော် အော်ပြင်က မထင်မရှားတဲ့ ဤစုံစားတစ်ခုထဲမှာ မရည်းမထင် ဖူးမြင်ရတယ် ဆိုပါနဲ့ (ကျွန်ုပ်တော် ပုံတစ်ခုပြောပြန်တာနောက်) လှုတန်ဆောင်ကို အသက်တော်မရှားပြီးတော် ငေးအောင်ခဲ့တဲ့ သွားချော်ဟာ လှုတန်ဆောင်ရဲ့ ရာအဝတ်သုတေသနရဲ့ ဦးနှီးတော်ကိုပါ ကြုံတွေ့လိုက်ရသာတဲ့၊ ဒီလိုကြုံတွေ့ခဲ့ရပေမဲ့ ကြုံတွေ့သွားကို ဆိုင်ရာကိုလည်း အကြောင်းမကြား၊ မိမိရင်ထဲမှာသာ မျှော်ပုံးမြို့ထဲးတဲ့ လှုတော်ဦးကို ဘယ်လိုလွှာအဲ့ ဆိုမဲ့လဲ”
 မိုလ်သွားနိုင်၏ စကားအဆုံးတွင် စောရှင်ဦးသည် ထိုတော်လိုက်ကြား

မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင်...ဒါတွေ ဘယ်ကမြင်သလဲ”

“အို...အို...မြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပုံလေးတစ်ပုံ ပြောပြုတာပါ”

စောရှင်းဦးသည် ရုပ်မေရမှ ဖိုလ်သူရို့အား အတော်ကြာ ရွှေ့လိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုမှာက် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဤအကြိုင်တွင်မူ စောရှင်းဦး၏ သလ္ာန်ခြံ တုန်လျှပ်မှုကောင်းမဲ့အော် တုံးခြားသော ခုညာစာည်ဝါမှုသည် ပေါ်လွင်နေသည်။ တည် ပြုမြော်ပင် ဖိုလ်သူရို့၏ မျက်လုံးများအား နေစွဲကြည့်၍ မေးလိုက်သံမှာ လေးနောက် လှသဖြင့် ဖိုလ်သူရို့ပင်လျင် အုပ်လေးစားသွားသည်။

“ရှင် ဘယ်သူပဲ”

“ကျွန်တော် ရာဇဝတ်ဘားကို ရင်ဆိုင်နေသူတစ်ယောက်ပါ”

“ရာဇဝတ်ဘားကို ရင်ဆိုင်နေသူက ဒီလောက် အစောင့်အကြပ်တဲ့တဲ့နှင့်တော်တွင်းကို ဝင်နိုင်သလား”

“ဒီလိုပါလေ၊ ကျွန်တော်က အမြတ်း ရာဇဝတ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်လိုက်၊ အရဟိုဖြစ်လိုက်နဲ့ အ...ရှင်ပြောင်းကိုယ်စွာလုပ်နိုင်တဲ့ လှတစ်ယောက် ဆိုပါတော့”

စောရှင်းဦးမှာ ဖိုလ်သူရို့ ဆိုလိုက်သည်ကို နားလည်သွားဟန်တွေသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းလေးအား အသာညီတ်ကာ ခေါ်စဉ်းစားနေသည်။

“ရှင်နှာမည်ကရော”

ထိုလ်သူရို့က တတ်ချက်ပြုးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နာမည်ကို အမှန်ပြောလိမ့်မယ်လို ယုံသလား”

“ဒါတော့ ရှင်အပေါ်မှာ တည်တာပေါ့”

ထိုလ်သူရို့သည် ထပ်မပြုးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အသာက်ကိုတောင် ကယ်ထားတဲ့ အစောက် ကျွန်တော် မလိမ့်ပါဘူး၊ စိတ်ချုံ မင်းပေးတဲ့ ဘွဲ့မည်အရှည်က နေမျိုးသူရို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အစော အ...စောရှင်းလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှာမည် အတိကောက် သူရို့လိုခေါ်ရင် ကျေန်ပါတယ်”

ထိုလ်သူရို့၏အမည်ကို ဖြင့်ပြောသံကြားလျင်ကြားချင်း စောရှင်းဦးမှာ လုပ်လုပ်ရှာရှား ပြစ်သွားလျက် မျက်နှာမှုလည်း အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ထိုလ်သူရို့ မည်သိမျှ စကားမဆက်မီ စောရှင်းဦးသည် နေရာမှ ထလိုက်

သည်။ ခေါ်တွေဝေနေပြီးနောက် ဒေါ်နှစ်းဘက်လျည်းလိုက်သည်။ ဒေါ်နှစ်းမှာမှ ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပေါ်။ အိပ်ချင်ဟန် သမ်းဝေနေသည်။

“က...ဒေါ်နှစ်း၊ အိပ်ချင်သွားအိမ်တော့၊ ကိုစွဲရှင် အစော လာနှီးမယ်၊ သွားတော့”

ဒေါ်နှစ်းသည် ဖိုလ်သူရို့၏မျက်နှာအား တစ်လျှော့ စောရှင်းဦး၏ မျက်နှာအား တစ်လျှော့ ကြည့်နေသည်။ သို့ဟာတွင် စောရှင်းဦး၏ မျက်လုံးများမှ လေနောက် သော အမိဘာယ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘာသူထပ်မံပြောတော့ဘဲ အေန်းဘွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်နှစ်း ထွက်သွားလျင် ထွက်သွားချင်း စောရှင်းဦး၏သလ္ာန်မှာ သွက်လက်စွာ လွှဲပ်ရှားလာသည်။ ပထမ ဒေါ်နှစ်း ထွက်သွားရာ တဲ့ခါးအား ခွဲပိတ် ချက်ချက်လိုက်၏။ ထိုနောက် စောဓာက လရောင်ဝင်နေသော ပြတ်းကိုပါ တဲ့ပိတ် လိုက်ပြီး အေန်းပတ်ဝန်းကျင်အား သတိနှင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဖိုလ်သူရို့၏ အိုးပွဲ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နားမလည်သော ဖိုလ်သူရို့သာ စောရှင်းဦး လုပ်သွားအား တာနဲ့တာသွား လိုက်ကြည့်မိနေသည်။

“ရှင် တော်တော်ကိုကောင်းတယ်”

“ဘာမြှို့လဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါဖြင့် ရှင်ဟာ သပြေတန်းခံတပ် တပ်မျှူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ထိုလ်သူရို့က နှုတ်ဖြင့်မဖြော်။ ခေါင်းသာ ညီတိလိုက်၏။

“ရှင် ဒါဖြင့် အစောတို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အတော်သိနေတဲ့ ဂုဏ်ယောက်ပေါ့၏”

“အစောတို့ ရိုပိမိတာထက် ပိုသိမေ့တဲ့ လှတစ်ယောက် ဆိုပါစို့”

“ရှင် ဘာဆိုလိုသလဲ”

“အစောကာ ဘာဆိုလိုသလဲ”

စောရှင်းဦးက ပြုးလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော်ကိုကောင်းတဲ့လျပ်”

“အစော ဒီစကားကိုပြောတာ နှစ်ကြော်ရှုပြီ”

“ကျွန်မှန်မည် စောရှင်းဦးရှင်”

“ဦး...ဦး...ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အစောက် အောင်လိုပါ ဒေါ်ချင် တယ်”

စောရှင်းက တစ်ချက်ပြီး၍ ခေါင်းမာလျသော တပ်မျှူးအား ဧောင်းနိုင်ကြည့်ခိုသည်။

“ရှင် တော်တော်ခက်တဲ့လူပဲ၊ ရှင့်အသက်ဟာ အချိန်မရွေး ပျောက်သွား နိုင်တယ်လိုတာ သိရှုလား”

“မွေးကတည်းက အသက်ကို သေမင်းဆီ တစ်က်ပေါင်ထားခဲ့ရတဲ့လူပဲ အစော”

“ဒါပေမဲ့ အခု ရှင်ဟာ အစော ကောင်းကောင်းသတ်ထိုက်တဲ့လူ ဆိုတာ ရော သိရှုလား”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင့်ကို အစော သတ်ထိုက်တယ်”

သူက အေးချုမ်းစွာ ဖြူးလိုက်သည်။

“အစော သတ်ရင် ကိုသူရိန် သေခုပါတယ်”

“ဘာတဲ့ရှင်”

“ညျဉ်း...အစောသာ သတ်ရက်မယ်ဆိုရင် ကိုသူရိန် ရဲရဲကြီး သေခုပါ တယ်လို့”

ဟထမျိုးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မျက်လုံးနှစ်ရှုံး ပြင်းထန်သော သမုဒ္ဓယအဟုန် ရှင် တွေ့ဆုံးမိကြသည်။

စောရှင်းက သက်ပြင်းလေးရှိက်လျက် မျက်လုံး အလျင်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး အစော၊ ဘာပြုလို့ ကိုသူရိန်ကို သတ်ချင်ရသလဲ”

စောရှင်းက သက်ပြင်းကို ထပ်ရှိက်လိုက်သည်။

“ရှင့်ကို အစော သတ်ချင်မိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

စောရှင်းက ညည်းညည်းအားပြု ဆိုသည်။

“အစော”

“ဘာလဲ...ရှင်”

“အဲဒီ ရှင်ကြီးကို ရပ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော်ကို ကိုသူရိန်လို့ မခေါ်ဘူး လေး”

စောရှင်းက တတိယအကြိမ် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ဖြန့်သည်။

“ရှင်...တော်တော်ပိုတဲ့လူပဲနော်”

“ဟော...လာပြန့်ဖြီ ဒီရှင်”

“ခက်တော်ဘာပဲလေ၊ ဒီမှာ...”

“ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူရိန်တဲ့ အမိန့်”

စောရှင်းသည် စိတ်ပျက်ရောမှ သဲသဲရုပ်မောခိုသည်။

“ဒီမှာ ကိုသူရိန်၊ ကဲ...ကျေန်ပြီလား”

မိုလ်သူရိန်က နှစ်ဖြူးကို ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး...အစော”

“ရှင့်ကို အစောတို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်”

“ညျဉ်း...”

“ရှင် မအုပ်စွဲဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မအုပ်သွား”

“အစောကိုလည်း ကိုသူရိန် လိုက်ရှာနေရပါတယ်”

“ဘုရားရေး...အစောကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဘာပြုလို့...”

“အစောကိုမှ မထွေရင် ကိုသူရိန်အတွက် အိမ်ပျော်သောညာများ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘုံးပဲ အစော”

“ညျဉ်း...ခက်တော်ဘာပဲပဲ ရှင်ရယ်”

“ပြီးတော်လည်း အစော... အစောတို့ ရှုမဲ့တွေ့၊ ကိုသူရိန်တို့ အမှာတွေ့နဲ့ တက္က တစ်နိုင်ငံလုံးအကျိုးအတွက် အစောကို ကိုသူရိန် လိုက်ရှာနေခဲ့ရတယ်”

“ဒီလောက်တော်ပဲလား၊ ဟုတ်လား...ကိုသူရိန်”

စောရှင်းက ချစ်စမွယ် မေးသည်။

“ဒီလောက်တော်ပဲပဲ အစော၊ ဒီပေမဲ့ ကိုသူရိန်ကို ရှာရတဲ့အကြောင်း ကိုလည်း ပြောပါဦး”

စောရှင်းသည် လေးကြိမ်မြောက် ပင့်သက်ကို ရှိက်လိုက်ဖြန့်သည်။

“အစောတို့ ကိုသူရိန်ကို လိုက်ရှာနေရတာက အစောတို့တွေ့ရှုမဲ့တွေ့ အားလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက်ပေါ့၊ အစောတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်နိုင်တဲ့စာကို ယူလာသာတစ်ဦးဟာ၊ ကိုသူရိန်ခံတပ်နားမှာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားတယ် ကြားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလုံးပါတဲ့ စာတော်ဘာလည်း ဘာသဲမှ မကြားရော့ ပျောက်ခုံးနေတယ်၊ ဒီလောက်ဆုံး ရှင်းပြီးဆုံးပါတော်လေ၊ ဒီပေမဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားတဲ့လူဟာ စောများရဲ့

ရုပုမဟုတ်ဘဲ၊ အော်လိပ်ပုဂ္ဂိုလ်းလုံးဖြစ်နေတဲ့ သီပေါ်စော်ဘွားဟောင်း ခွန့်ဆိုင်ရဲလူ မဟုတ်လား”

“မြတ်... ကိုသူရိန်က ဒီထိအောင်တောင် သီနေမင့်ကိုး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီရွှေကတော့ စောခွန့်ဆိုင်ရဲရှုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ခွန့်ဆိုင်ဆိုက အစောတိုက္ခု လုံးဆက် သွယ်တဲ့စာ ယူလာတယ်လို့ သိထားကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစော် ခွန့်ဆိုင်က အစောတို့ဆိုတောင် မကဘူး၊ စံထွန်းဟုန် (San Ton Hon)ဆိုပါ ဆက်သွယ်တဲ့စာ ယူလာတယ်”

စောရှင်းဦး၏မျက်နှာမှာ စံထွန်းဟုန် ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖွံ့ဖြူမှုန်းတိုးသည့်သဏ္ဌာန် ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား”

မိုလ်သူရိန်သည်။ ဘာမျှမပြော။ မိမိကိုယ်ပွဲသာ စမ်းကြည့်သည်။ သို့ရာတွေ သူကိုယ်ပေါ်၍ ချမှတ်ပြုအော် အတွင်းခံပိတ် ကိုယ်ကြပ်အကျိုးသာ ရှိတော့၏။

“ကိုသူရိန်အကျိုးကော်”

“ဘာလုပ်မရှိပဲ ရှိပါတယ်၊ စောစောက အနာဆေးထည့်တော့မဲ့ ချွေတယ်။”

“ကိုသူရိန်ကို အကျိုးပေးစမ်းပါ”

စောရှင်းဦးသည် ဘာမှထပ်မံမေးတော့ဘဲ ထကာ တစ်နေရာမှ အကျိုးအား ယူလာသည်။

မိုလ်သူရိန်သည် အကျိုးထွင်းဘက်အား စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ မကြား လျှို့ဝှက်အိတ်တစ်ခုကို တွေ့ရော်၏။ အိတ်တွင်းမှ သူဆွဲယူလိုက်သည်မှာ စာသုံးစောင် တည်း။

“ဟောသီမှာ စောနော်ဖော် ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ”

မိုလ်သူရိန်က စာချက်တစ်ချက်ကို စောရှင်းဦးအား ပေးလိုက်သဖြင့် စောရှင်းဦးသည် လွှဲပ်မြန်စွာ စိတ်ထာက်သန်လှသည့်နှင့် ပတ်နော်၏။ စာသုံးသော် စောရှင်းဦးသည် မိုလ်သူရိန်အား မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှုပ်လဲ အစော်”

“ကိုသူရိန်လည်း ဖတ်ကြည့်ပြီးရောပေါ့၊ ခွန့်ဆိုင်က ဉီးရီးတော်ကို သူနဲ့ ပေါင်းပြီး အော်လိပ်အကွာအညီနဲ့ သီပေါ်ဘုရင်ကိုတိုက်ဖို့ ပြောထားတယ်၊ အော်လိပ် တက်နိုင်ခဲ့ရင် အခုခံထွန်းဟုန်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ သီနှုန်းကို ဉီးရီးတော်လက်ထဲ ပြန်အပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်”

မိုလ်သူရိန်က ဘာမျှမပြောဘဲ မောက်ထပ်စာတစ်စာင်ကို ပေးလိုက်ပြန် သည်။

“ဒါက ခွန့်ဆိုင်က စံထွန်းဟုန်သီးတဲ့စာပဲ”

စာကိုဖတ်နေစဉ် စောရှင်းဦး၏မျက်နှာစော်မှာ ဒေါသနှင့် နိဂုလာသည်။ ခက္ကတွင် အကိုကြော်လျက် စာရွှေကား ရွှေတဲ့ချုလိုက်သည်။

“လက်စသတော့ ဒီလွှာဟာ နှစ်ဖက်လွှပါလားဟင်၊ ကိုသူရိန်”

စောရှင်းဦး၏အသံလေးမှာ ဒေါသီကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း... စံထွန်းဟုန်ဆိုလည်း အစောတို့ဆီး ရေးသလို ရေးထားပါလား၊ သူဘက်ပါလို့ အော်လိပ်လောင် သီနှုန်းကို စံထွန်းဟုန်လက်ထဲမြှောင်းလုပ်ပေးမယ်ဆိုပါလား”

“သူတို့အည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အစော် သူမျှမှာ အော်လိပ်လက်ခုပ်တွင်းက ရေဖြစ်နေတော့ သူတို့အလိုကျ ပြရတော့မှာပဲ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာမင်းကလည်း ဆိုးဗိုးတာကို”

စောရှင်းဦးသည် စကားမပြန်၊ ဒေါသစိတ်များ မျိုးသိပ်နေရာပဲ့ပါသည်။

“ဟောသီစာကတော့ လင်းပင်မင်းသား၊ အလဲတော်အောက်ကမာ သီပေါ်ဘုရင်းက ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ မိုးနဲ့စော်ဘွား စောခွန့်ကြည့်နဲ့ သူဘက်သား တွေ့ဗောဓာတ်ဘွားတွေကို အော်လိပ်ဘက်လိုက်ဖို့ သွေးဆောင်ထားတဲ့စာပဲ၊ ဖတ်ကြည့်ပြီး လေ...”

“တော်ပါပြီ၊ အစော် နားလည်ပါပြီ”

စောရှင်းဦးက ခေါင်းလေးခါရင်း ပြင်းသည်။ မိုလ်သူရိန်က စောရှင်းဦးအား အတန်ကြာ နိုံကိုကြည့်နေပြီးမှာ အောက်အောက် အောက်ပါပြီး”

“အစော်”

“ဘာလဲ ကိုသူရိန်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အစောတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အစောတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဟုတ်လား၊ အစောတို့ လုပ်စရာက ရှင်းနဲ့ အစောတို့အနေနဲ့ ပြုပြုတဲ့အနေနဲ့ အစောတို့ကို အရေးတော်ပြီးမြောက် အောင်မြင်တဲ့အထိ မဖြစ်၊ ပြစ်တဲ့အနေနဲ့ တိုက်ကြရာပေါ့၊ ဒါပို့တော် ကိုသူရိန်”

“ဒါဖြင့် အစောတို့က အော်လိပ်နေတော် ပေါင်းသန့်ရင် ပေါင်းမပေါ့၊ ဒီလို့ ဆိုလိုက်သလား”

“ဒီအမေးကို အစော ရှုတ်ဘရာက် မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုသူရိန်၊ ပေါင်းသန့်ရင်

“အနိတ္ထစကားဟာ သိပ်အနိပ္တာယ်ရှိနေတယ်၊ အစောင့်ဟာ ရောနစ်မျိုးတွေပါ၊ ကောက်ပို့ဆွဲနိုင်ပြီးဖြစ် ခွဲရမယ့်အချို့ ပြုနေတယ်၊ အစောင့်အတွက် အားလုံးစရာ မဖို့ဘူး”

“အဆောတိုအတွက် အားကိုးစရာ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သတေသန ကိုသရိမ်”

“အစွေတို့ မင်မြတ်သော ရသ်ရယ်ခါက်ခိုင်းတန္ထား ပမာဏွေ”

"**man**"

၁၁၁၃

“မြန်မာတိသုကရာဇ်” ပဲ့ပေါ်

“ချမှတ်ကြုံ မှန်ဟာ ရွှေပါယ
”ချမှတ်ရာ ကြည့်ပြုစရာကောင်းတဲ့ ဗမာတွေလည်း အများကြီးပါ
။”

“ତାଙ୍କି ପରାମର୍ଶିରେ ଆହାରିଥିଲାଯାଏ ଗୁଣଗ୍ରହିତାରେ ଅନ୍ଧାରରେଇଲାଜାରେ”

အေဒီ:က မှာက်စွဲးကလေးထိုးရင်း ဆိုသည်။

“အခြား အာလိ အမျာတေကိ မန်းရလဲ”

“အခေါ် ဘာကြောင့် ဗမာတွေကို မှန်းရသလဲ၊ ဟုတ်စ... ဂိုဏ်ရိုရှိပါ။ ရှင်တို့ပမာတွေ လုပ်ခဲ့သူဟာ ချိစရာ ဖြည့်ညံရမှုး ရှိသေးရဲ့လား”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား အစွဲရယ်”

“ဒီထက်လွန်သေးတယ် ကိုသုတေသန၊ အစောပြောတာ နှားထောင်စမ်း”

သုတေသန

အကျဉ်းချုပ်သတဲ့ရင်၊ ဒါတွေ သိရှိလား”

“ကိုယ့်ရှင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ အသေးစိတ်တော့ မသိဘူး၊ ဆိုပါၢီ”

“ရှင်တို့မဟာဘရင်က အဆောင်းသိန္တော်ဘူးအဖွဲ့ထဲက ဦးပါ ဆိတာကို
စော်ဘူးခုနှစ်ပုံပြီး စံပေးကို တိုက်စေပြန်တယ်၊ ဦးပိုလည်း အရေးဖို့ပြီး ဦးပါး
တော်လိုပဲ ထောင်ထဲဝင်ပြန့်တယ်၊ မောက်ထဲပဲ ဗုဒ္ဓဘုရားကျိုးတိုင် ချိတာက
နှစ်နှင်းသမျှလည်း လန်လာပြီး အားလုံးဦးရိုးတော်နဲ့ ဦးပိုမောက် လိုက်ကြရတာပဲ၊
မောက်ခုံးတော့ ဗမာဘရင်အဖို့နဲ့ မိုးနဲ့အစ ပြောင်ချေအခုံး ရှိသမျှစော်ဘူးတွေ
အလုံးအရင်နဲ့ ပိုင်းတိုက်ရတာဘူး စံပေးဟာ ထွက်ပြေခဲ့ရတယ် ဒီတော့ မင်းတုန်း
ဘုရင်ဟာ ဦးရိုးတော်ကို သိန္တော်နဲ့ပြန်အပ်ပြီး လွှတ်လိုက်တယ် ရှင်းရဲ့လား”

“ଶ୍ରୀପିତାଯ୍ ଆମୋ”

“ခက်တာက စံဟေးဟာ တိမ်းရှေ့င်သွားပေမဲ့ သွားသားမက်တွန်းဟု၏
ကို အောက်မှာ ချိန်ထားခဲ့တယ်၊ ဦးရီးတော်ဟာ အသက်ကလည်းကြီး၊ အကျဉ်းခဲ့အော့
ရတာနှင့် ပြုမာအောကလည်းကျ၊ နယ်သွားဖို့ကလည်း အဆက်ပြတ်နဲ့
ဆိုတော့ သို့မှာ ကျွန်ုင်ရင်တဲ့ စံတွန်းဟုတ်ရင်ရင်ကို မနှစ်မျင်းနှင်းဘဲ တစ်ခါအရေ့နှင့်ရှု
ပြန်တယ်၊ တစ်ခါ ရတာနာပုံစွဲမျှနဲ့ က အမိန့်နဲ့ ဆင့်ခေါ်ပြန်တယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့
ဦးရီးတော်ဟာ ရတာနာပုံစွဲပြည့်တော်ကို မလေ့ရှိစေတော့ သားတော် နော်မောင်(New
Monog)ကိုသာ ကိုယ်စားစေလျတ်လိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကတော့ သစ္စာရှိ ကချင်
အမျိုးသားတွေကြားမှာ မထင်မရှုံး ပုံးအောင်းနေခဲ့ရတယ်၊ နော်မောင်ခုများတော့
ထုံးခဲ့အတိုင်း အကျဉ်းချုခံထားရတာ ဒီနေ့အထိပဲ့၊ ဒီတွန်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး
နှစ်ရွာတွေတော့ အခြေအနေဟာ ပိုခိုခဲ့တယ်၊ သီပါမောင်း နှုန်းတက်၊ မင်းသွေးတွေကို
သုတေသနစဉ်က မင်းတွန်းမင်းကြီးရဲ့ ပိုများ ဦးရီးတော် သီပါမောင်း သို့မှာ မတော်
နဲ့ သွားသားကယ်ပါ အကွွဲပျက်ခဲ့ကြရတယ်၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

မိတ်ယူစိန်က ဘာဖူးဖြင့်မဖြေ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိက်လိုက်၍ ပြောနေသည်။

“ကိုယ့်ရို့ ဘာတွေစုံစားနေလဲ”

“କ୍ଷୁଣ୍ଣ...ଆମେତିଆପିତ୍ତରୁ ଗିଯାଣ୍ଟିତିଆପିତ୍ତ ଦ୍ୱାରକୁଣ୍ଡଳୀ”

.. ၆၃

“အခေါတိ သီနှစ်နှစ်များ မအပ်မရာလိုက တက်ရိုးစံနေသလို ကိုယ့်ရိုး၊ သီဟာသနပည့်ထက်နှာ မထိက်တန်သူက တက်စံနေတယ် ကိုယ့်ပို့ဟာလည်း

အဆောင်ပုံ မထင်မရှား အိမ်နှစ်ခုရတဲ့ အရှင်သင်အတွက် အသက်စွဲ အမှုထော် ဖြစ်ရှုပါ"

“ကိုသရိန်တို့ အရှင်သခင်က ဘယ်သူလဲ”

“အလောင်းမင်းတရားကြီးလို သူရှာ့ဖွံ့ဖြိုးပြည့်ပြီး သာကျိုမ်းမင်းတရား
ကြီးလို သတ္တုဝါမှန်သူ၏ ရင်ဝယ်သားလို သနားတတ်တဲ့၊ တိုင်ပြည့်ကြီးကို ဝပြော
သာသာအောင် တရားသူဖြင့် အပ်ခဲ့ပိုင်မယ် ၆၇။သားပညာရှိတစ်ပါးပါ”

“ରିଦ୍ କୁହାର୍ଦ୍ ରିଷ୍:ଗୀଯ୍ ତୋର୍ ଲେ:ଗୀ ଶୀଳ୍ ଲେବୁଲା:”

“မန်ကျင်းမာရီ”

“အဲဒီညာင်ရမ်းကိုယ်တော်အကြောင်း အစော နည်းနည်းပါးပါး ကြားဖူး
တယ်၊ ပညာဘတ်သမျှ အမြဲ့အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတာရှိ နတ်ရွှေ့မင်းတရားကြီးကိုယ်၌
က သအိုတ်အရာကို ပာက်ခဲ့ခြင်းတဲ့ မင်းသားဆို...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစား၊ ညျှောင်ရမ်း၊ ကိုယ်တော်ကို မင်းတုန်းမင်းတရား
ကြီးသာ မကာဘူး၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးလို ပညာရှိ မှုပ်မာတ်ထွေကပါ လိုလားပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဆင်ဖြူမရှင်တို့ရဲ့ နှစ်းတွင်းလုပ်ကြမှုစနက်က လက်ဦးနေလို ညျှောင်ရမ်းနဲ့
ညီတော် ညျှောင်အုပ်မင်းသာနှစ်ပါးဟာ အိုလိပ်ယံ့ရဲ့ နိုဝင်ပြီး အစွာတုရှုန်း ပြီးခဲ့ရ
ရာတယ်”

“အိ...ဒီမင်းသားတွေကို အက်လိပ်တွေက မကူဘူးလား”

“ဝေးပါသေးရဲ့ အစော အထက်ဗုဏ်ဆင်ငံမှာ ဖရန်စစ်တွေကလည်း
ရှုံးဆက်သိမ်းမယ် တကဲကဲလုပ်၊ လက်ရှိအပ်ချုပ်နေတဲ့ မင်းကလည်း တရားမဲ့၊
ဒီအခြေအနေနှင့်တွေက နိုင်ငံတော်ကို ကယ်တင်ဖို့ သောင်ရမ်းကိုယ်တော်ဟာ
ရတနာဖူးရွှေနှင့်ကို သိမ်းမြန်ဖို့ ကြွေးပမ်းသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အောင်လိပ်က တားဆီးပြီး
ဘင်္ဂလားမြို့ကို ဖော်ပို့ထားတယ်၊ ယခုအချိန်အထိ ကိုသူရိုန်တို့ ဘာသတင်းမှ
မရဘူး”

“...ဒါဖြင့် ကိုသူရှိစိတိကော ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သင်္ကနမဲ့ပြ

ရှင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီဘေးတွေကို ကာကွယ်ဖို့က ပြုပျက်နေတဲ့ အချို့သား
စည်းလုံမှုကို ပြန်တည်ဆောက်ကြဖို့ပဲ၊ အစော ပြောစုံပါပဲလာ၊ ဒီနိုင်တော်ကြီးကို
တည်ဆောက်ခဲ့တောာ့ ပမာဏတွေတွဲ မကပါဘူး၊ ရှုပ်းနေတွေ တိုင်းရင်းသားတွေ
အားလုံး ပါပါတယ်**

ଶୋର୍ଣ୍ଣବୀଃକ ଦିମ୍ବଦିମ୍ବଲେଃ ଅକ୍ଷାଃଦୟାନଙ୍କରାତ୍ ପ୍ରୁଃଲିଙ୍କରବ୍ୟନ୍ତିଃ॥

“အစော ဘာပြုးတာလဲ”

“၌။...၌။ အခုပြောတဲ့ ကားလွှာကို ဦးရီးတော်ဘို့လည်း မကြေခဏ ပြောတာ ဘတ်လိုပါ။”

“କୋଣ୍ଠାର୍ଥଙ୍କ ତିଲିପ ଫିଲୁଲାଃ”

“ပြောတယ် ကိုယ့်ရို့ မြန်မာနိုင်တော်အတွက် အဆောက် သိန့်အဖွယ်ထဲ
ကတင် ကျခဲ့ရတဲ့ သေးတော်ဟာ နည်းတာမ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်တယ် အစော ကိုသူရိန့်တိဟာ အချင်းချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ဒီဇုန်
သဘောဂွဲဂွဲဂွဲ ရာဇ်ဝင်ကို ပြန်သတိကြဖို့ ကောင်းပါတယ် အလောင်းမင်းတရား
ကြီးဟာ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ရမှာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံသားတွေနဲ့
ရှုံးပြန်နယ်သားတွေရဲ့ အင်အားကို အစိကအသုံးချုပ်သာပဲ ဆင်ဖြူစွဲမင်းတရား
လက်ထက် တရုတ်တွေက နိုင်ငံတော်ကို ကျူးကျော်လာတတူလည်း ရှုံး၊ ဗမာ၊
မွန် စတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေအားလုံး သေးစည်းပြီး ရာဇ်ဝင်ပြောင်တဲ့ အောင်ပဲကို
အရယူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ အောင်ပဲတွေနဲ့ တိုက်ရတဲ့ ပထမစစ်ပွဲမှာလည်း
ပို့ဝါကင် ရန္တဖိအထိ ရှုနှုန်းပမာဏပွဲသား သွေးနဲ့ ရာဇ်ဝင်ရေးပဲကြတယ်။ မာာက်ဆုံး
ပြီးခဲ့တဲ့ ဒုတိယစစ်ပွဲကို ကြည့်စမ်း၊ ကိုသူရိန့်အဖော် ရှုံးသူကို အားမတန်ပေမဲ့
မာန်မလျှော့ဘာ ရင်ပေါ်းတန်းတိုက်ရင်း အတူကျခုံးသွားသူ စစ်ကြကြီးတစ်ဦးဟာ
အစောတို့ သိန့်က စော်ဘားကြီးတစ်ဦးပဲတဲ့၊ ကိုသူရိန့်တို့ အဖော် အဲဒီစော်ဘား
ကျခုံးသွားတော့ ရှုံးသူသွေးစေးတွေနဲ့ ကပ်ခြားက်နေလို့ သူတို့လက်တွင်းက
ဓားတွေဟာ ခွဲခွာယူလို့တောင် မရဘူးလို့ အခို့ရှိတယ်”

ပြုစကားရှုများအား နားထောင်နေစဉ် စောရင်း၏ ပျက်နှာလေးမှာ
ထူးဆန်းသော ကတိုင်နှုန်း ဝင်းလက်လယ်ည်။ ဂိုဏ်သုခိုက်ကားဆုံးသွားခေါ်
စောရင်းသည် ဖို့အားထင်ပေါ်နေအောင် ဖို့ကိုရှိနိုင်စီ ဘာဗုံးမိသည် သတိမြှုပြုတဲ့
ဂိုလ်သုခိုက်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်အား ကိုယ်လှပ်ရမဲ့ပေါ် မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဒါဖြင့် ပရ္ဇာနယ် သူရဲ့ကောင်းကြီး ဦးမြတ်စွုနဲ့သားပေါ့ ကိုသူရှိနိုးဟုတ်လား”

မိုလ်သူရိန်ကိုယ်တိုင်မှာ အဲအားသင့်သွားလျက် ရုတ်တရက် မဖြစ်နိုင်။
“ဘာဖြစ်လိုလဲ အစော”

“အဲ...အစော မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစော၊ ကိုသူရိန်အဖော် ဦးမြတ်တွန်းပါ”

စောရှင်း၏ မျက်နှာကလေးမှာ ပိုမိုဝင်းကြည်လာလျက် မိုလ်သူရိန်အား
ကြည့်မေသာ ပျက်လုံးများ၏လည်း အဲညာဝါးသာမှာ၊ လေးစားကြည်ညွှေမှတ်ဖြင့်
နှစ်းဝေနေသည်။

“ကိုသူရိန်အဖော်အတူ တိုက်ပွဲဝင်နဲ့တဲ့ အဲဒီရှုံးစစ်ကြီးဟာ အစော၊
မေည်းတော် ဆိုတာကကော ရှင်သိရှုံးလားဟင်”

“အဲ...အစောရဲ့ချမှတ်းတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတရိုးက အစောရဲ့ မေည်းတော်ဟာ မူတ္ထမကြောင်းချိ
မိုလ်မှူးဗောင်တွင်းကြီးမြှုံးဝန် မင်းရဲမင်းခေါင်ကျော်ထင်နဲ့ တပ်မှာ စစ်ကဲပေပါ
ကိုသူရိန်”

မိုလ်သူရိန်သည် ဒဏ်ရာကိုမှ အမှုမထားနိုင်တော့ဘဲ ရှုံးသို့ ကိုယ်ကို
ကိုယ်းသွားတိုးသည်။ အမှတ်စထင်ပင် ဖြေဖွေးစွာသုံးသာ စောရှင်း၏ လက်နှုန်းကလေး
များအား သွားလက်ဖဝါးကြီးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် ရင်မှာအပ်ထားမိသည်။

စကားမဆိုနိုင်ကြား၊ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော အောရိတ်ကြောင့်
တစ်ဦးပျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ရင်း ခေါ်ဖြစ်နေမဲ့ကြသည်။

“အစော”

“ကိုသူရိန်”

“အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ဟာ ဘာကြောင့် စောစောတည်းက မတွေ့ကြသလ
နော်”

စောရှင်း၏ ကျော်ပွားပြီးလိုက်သည်။

“အခ တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လား ကိုသူရိန်၊ ကိုသူရိန်စကားကို ဆက်ပါ၍”

မိုလ်သူရိန်က စောရှင်း၏ လက်ကလေးအား အသာအယာ လွှတ်လိုက်
သည်။

“အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ကို အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ရဲဖောင်တို့ရဲ့ သွေးတွေဟာ
နောင်းပွဲရစ်ငင်ထားပါတယ်၊ အစောရုပ်၊ ဒီလိုပဲ ရှုံးနဲ့ ပုံမှန်တွေကလေး
မြေးဆက် ကျွေစက်နဲ့ရတဲ့ သွေးတွေက နောင်းပွဲရစ်ငင်ထားပါတယ်”

စောရှင်းက မိုလ်သူရိန်ထဲမှ မျက်စီမံလွှာဘဲ အသာအယာ ခေါင်းညီတဲ့
လိုက်သည်။

“ခုနက အစောဟာ ဗမာတွေကို မုန်းတယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊ ဒီနေရာမှာ
ပုံမှန်တော်ယောက်နဲ့ ပုံမှန်ချို့ကို ခြေခြားကြည့်သုတေသနပါတယ် အစောရုပ်၊ ပြီးတော့
ပုံမှန်တော်များနဲ့ အမှတ်တော်များနဲ့သားလုံးရဲ့ အမှုးကိုလည်း သီးသန့်နှားလည်း
သင့်တယ်ထင်တယ်၊ တစ်မျိုးသားလုံး အပြစ်ရှိဖို့က ခဲယဉ်းပါတယ်၊ လူတစ်ဦး၊
မင်းတစ်မင်း၊ သို့မဟုတ် လူတစ်စုအမေနဲ့ကေတွေ ဆိုးနိုင်သလို ကောင်းလည်း
ကောင်းနိုင်ပါတယ်၊ လက်ရှိမင်းလို့ ဆိုသော ဗမာမင်းတွေ ရှိသလို သိုံးနှုန်းသွားလို့
ဆိုးသော ရှုံးမင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန်တို့ အစောတို့ မမေ့ထိုက
တာကဲ့ ဆိုးသော သိုံးနှုန်းသွားလို့ လိုပ်ကြခဲ့ပေမဲ့ ကောင်းသော အန်းးဘော်ခုံ့နှုန်း
ကို နှုံးတော်နဲ့ ရှုံးပုံမှန်တွေပြုခဲ့ပေမဲ့ မင်းကြီးရှိန်ောင်လို့
ပုံမှန်လိုကြီးတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲပါ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကြီးရှိန်ောင်လို့ သူတော်ကောင်းမျိုးက အနှစ်တစ်ရာမှ
တစ်ခါပေါ်တော့ ဘယ့်နှစ်လုပ်မလ”

“ကိုသူရိန်လည်း ဒါကို ပြောနေတာပေါ် အစော၊ လူတစ်ဦးတည်း ဆိုးနိုင်တယ်၊
ဆိုးနိုင်ဖို့ဘက်က ပိုများသပေါ်လေ၊ ဒီလို့ စိတ်မလျေရတဲ့ သက်ဦးဆုံးပြည့်ဘုရားရင်အစား
ကဗျာဦးမဟားသွားမင်းလို့ ရှုံးပုံမှန်တိုးရင်းသား ပြည့်သွားရဲ့ သဘောဆန္ဒအရဲ
ရွေးကောက်မှ မင်းဖြစ်ပြီး ဝေသွားရာမင်းကြီးလို့ အမှုးက ပြုပြင်ရင် နှစ်းက
ဆင်းပေးရတဲ့ ဘုရားရဲ့က ပိုမေကောင်းဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အစော၊ လူသားတွေကသာ တော်စာစ်းပါစာ၊ လူသား
ဆန္ဒပြုးပြုရင် နော်၊ လူနှစ်ပါးနဲ့ နက္ခတ်တာရာတွေတော် ပေါ်ထွက်ရသေးတာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဆိုပါ၍၊ ဒီတော့ အစောတို့ ကိုသူရိန်တို့ ဘာလုပ်ကြမလ”

“ဆိုပါပါယ် အစော၊ အခ အဲ အဲလိပ်တွေက သူတို့တော်လာရင် ဒီလို့
ကြော်ကြော်းရို့မဲ့တဲ့ အိုးရရှိုးကို ထောင်ပေးမလို့လို့ လေသံလွှာ့ကြတယ်၊ ဒရန်စစ်
တွေကလည်း သူတို့ဘက်ပါရင် အနိမ့်၊ အမြင့်၊ အလတ်၊ အဖြူး၊ အမည်း မခွဲ
အဲလုံးကို တန်းတုတ်းမျှုံးပြီးသည့်နှင့် အပ်ချုပ်ပေးမလို့လို့ အရောင်ပြန်ကြတယ်၊

သူတို့ကို ယုံသူတွေက ယုံနေကြပြန်တယ်၊ ကိုသူရှိနိုင်အနေနဲ့တော့ သူတို့တွေက ကြောမျိုးငါးပါးနဲ့ တင့်တည်တဲ့ ရေကန်နဲ့ မက်လုံးပေးပြီး ငါး၊ လိပ်၊ ပွဲနှစ်တို့ရဲ့ သူးကိုသာက်မယ့် ဖို့မြတ်ရှုပြုပြီးတွေအပြိုင် မြင်တယ်၊ တစ်ခါ ကိုသာရှိနိုင်တဲ့ နိုင်ငံတော်ကြြေးမှာ ဖို့င်းဂုဏ်ညွှန်ကို ကယ်တင်ရှင်အပြိုင် ကိုးကွယ်ပြီး ဖို့င်းဘက်က ရေ့နေရိုက်၊ ဖို့င်းစိုက်ဆင်နေတဲ့ ညွှတ်ကွင်းထောင်ချေက်ကို ကိုယ်ထဲလက်ရောက် ရိုင်းကွေဆောက်ပေးနေတဲ့ ငါးတွေ လိပ်တွေကာလည်း ရှိနေတယ်၊ ကိုသူရှိနိုင်တို့အနေနဲ့က ပထမအဆင့်အနဲ့ အဲဒီ ငါးတွေ လိပ်တွေရယ်၊ ဖို့င်းဂုဏ်ညွှန်ကို နှစ်နှင့်ပေးပို့ရှုးနိုင် မယ့် ပညာရှိ ပွဲနှစ်မာင်းကို ရှာရမယ်၊ ဒုတိယအဆင့်အနေနဲ့က ကိုသူရှိနိုင်တို့ဟာ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး ကြောမျိုးငါးပါးနဲ့ တင့်တည်တဲ့ ရေကန်ကြီးပေးမှာ သာယာ စိပ်သဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ယူကြရမယ်”

ହୋଣ୍ଡିଙ୍କିରେ ପାଦିଲାଖିରୁ ଲାଗିଥାଏଇ ମିଳିବା ଆଜିର ଆମ୍ବାରେ ପାଦିଲାଖିରୁ ଲାଗିଥାଏଇ ମିଳିବା ଆଜିର ଆମ୍ବାରେ

“တော်တော် ကိုသုရှိနဲ့ ဒီလောက်ဆီ အစွာ သဘောပါက်ပြ”

နိုလ်သူနိုက်လည်း စောရှင်း၏ မျက်နှာလေးအား ချိုက်ကြည့်လေးတဲ့ဖြာ
ပိုကြည့်နေမိ၏။

“အစား ကိုသူနိုင်ကို သတ်ချင်သေးလာ”

“အို...အသေ ဘယ်တိုးက ကိုသူရှိနိုင် သတ်ချွတ်ယူလို့ ပြောနဲ့လိုလဲ ရင်ရယ်”

ဒုတိယအကြမ် မျက်လုံးနှစ်စုတိ တိက်ဆုံမိကပြန်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ကိုသုရိနှင့် ရှင် ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာဖော်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ရှင်ဟာ အစောင့် အချောင်ပွဲနဲ့ပါပဲ၊ တစ်ကြိမ်က သိန့်ဆုံးကို ကြားကြပ်ရတဲ့ မြန်မာစိုလုံး၊ ဝါများတစ်ဦးပေါ့၊ ဦးရိုးတော်အနေနဲ့က မထောင်းဘာသော်လည်း ဒီကို မကြာခဏ လျှို့ရှုက်ရောက်ရောက်လာတဲ့ အစောင့် အထောက်တော်တွေက ရှိနေတယ်၊ အထောက်တော်တိုင်းဟာ သပြေတန်းခံတပ် ဗိုလ်မျှူးကိုတွေ့ရင် နှုတ်ပိတ် ပစ်ဖို့ အမိန့်ခံယူထားကြတယ်၊ ဒီအိမ်ကို အစော မပယ်ဖျက်နိုင်ဘူး၊ အကျိုး အကြောင်းကို ရောလည်အောင် ဦးရိုးတော်ဆီ အစော သံတော်ဦးတင်ရှိုးမယ်၊ ဒီတော့ နှီးမလင်းစီ ဒီအိမ်က ကိုသုရိနှင့် ဘယ်သူမှ မရိပ်ပို့ဘဲ ထွက်သွားနိုင်ဖို့က အရေးကိုးတယ်၊ ကိုသုရိနှင့် ဒီနှီးမြှုပိုးအတွင်းက လွှတ်အောင် တိမ်းနိုင်ပါမလား"

“တိမ်နှင့်ပါတယ် အဆောင်၊ အခု ကိုသူရိမ်ကို လိုက်ရန်ရှာသူတော်ဘာ တစ်ယောက်မှ မင်းအာဏာ၏ ဖြစ်ဟန်မတူဘူး၊ ဒီလောက်ရှိ ပြုကြုံကြလောက်ပါပြီ

၁၂

ပြီးတော့ နှင့်မြတ်ပါးတော်ခုံမှာ ကိုသူရိန်းမိတ်ဆွေ အရေးပါတဲ့ မိုလ်တစ်ဦး
ရှိတယ်၊ ဒီကော့ သိပ်မက္ခာပါဘူး”

“အို...အခုက္ခန်းသွားမှုမဟုတ်ပါဘူး ဂိုလ်မိန့် မောက်ထပ် အားပြည့်အောင် တစ်ရေးအပ်လိုက်ပြီးပေါ့၊ အချိန်းရင် အစော လာနဲ့ပါမယ်၊ ဒါထက် နော်မော် အကဲ”

၁၇၂၅။ မောင်တိုးသည် ပဲ့ပါးဖွာ နေရာမှထပ်၍ အဆင့်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အတန်ကြောင်း လေး၊ တစ်လုံးအား ကိုင်လျက် ပြန်ပေါ်လာ၏။

“କୁଳ ଅଣ୍ଡା”

“အေးလေ ကိုသရိန်၊ ကိုသရိန်ကို အစော အေးထပ်တိက်ရှီးမယ်”

କୁଳାବ୍ୟାନ୍ତିର୍ମିଙ୍କ ହାତୁମପ୍ରିଯା । ଦେଖାଣ୍ଡିଲି : ଲକ୍ଷ୍ମୀତୁଳିଃ ଶ୍ରୀ ପଲାଃ ଆତୁଳିଃ ମୁକ୍ତାବ୍ୟାନ୍ତିର୍ମିଙ୍କ ହାତୁମପ୍ରିଯା ।

“ဒီအေးဟာ အစောတိရဲ့ ရှမ်းနှင့်တွင်းအေးတစ်လက်ပေါ့၊ အောက်
ကိုသုရိုင် သတိလစ်နေတုန်း၊ အစော အစက်ချုပြုး တစ်ခွက်တိုက်ထားတယ်၊
ဒီတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပြီးမော့ ကိုသုရိုင် နှင့် လူကောင်းပကတို့ အေးရှိ
လာလိမ့်မယ်”

နိုင်သူနိုင်က အေရှင်းလက်ထဲမှ ဆေးခြက်အား လုမ်းယူမည် ပြင်သည်။
သိရာတွင် အေရှင်းက မပေးသေးဘဲ လက်ဝါကာသည်။

“ရင် အစောကို ယုံလား၊ ဟင်...ကိုသူခို့”

“କବିତା ଅନେକ”

“ສຶກສາ ສະບັບ ສົດທິນໍາຂອງລົດ ວຸຍົງຄົບຍົງໄລ່ມ້ານ”

“ခြော်...အဆောင်ယ်၊ ပြောခဲ့ပါရောဘာ၊ အစော သတ်ရက်ရင် ဂိုဏ္ဍာရိနှင့် သေချာပါတယ်လို့”

အောင်းက အသုပ္ပါဒ်၊ ကရဏာပြည့်သေချက်လုံးအစွမ်း ဖိုလ်ယူဝါန်
အား ec:cc:လေး ဖိုက်ညာလိုက်သည်။

“ရှင်ကို အစော မသတ်ရက်ပါဘူး ဂိုဏ်ရှိနဲ့ ဒါကို ယုပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသုရိခိုက်တိတူရဲ့ ကင်းသွားအောင် အစော အကြင်သောက်ပြဿံ ကြည့်...”

လည်ချောင်းတစ်လျှောက်၌ ဆင်းသွားစဉ် ပူသယောင် ရှိသော်လည်း ခဏချင်းပင် ရင်တွင်း၌ အေးမြတ်သွားသည်။

“ဘာမေးလဲ အစွဲ”

“အဘေး ပြောပါရောလား၊ ရှမ်းနှစ်းတွင်းသေးတစ်လက်ပါလို့၊ ကမ္မား
တစ်မျိုးကို ကြိုးသွေး ကျောက်သွေးအစစွဲရော၊ နောက်ပျားရည်နဲ့ အဲ…တိန်းဆီ
နည်းနည်းလည်း ပါတယ်ပဲ့၊ ကိုစွဲဖို့ပါဘူး ကိုယ့်ရို့၊ မကြောင် အိမ်ချုပ်သွားလို့
မယ်”

“ဘယ်နဲ့ဖော်လဲ ကိုသွေစိန်”

“အေး...ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်းရှိတိတိ ဖြစ်လာတယ်”

“တော်တော်ကြာ အပ်ချင်လာလိမယ်၊ က...နည်းနည်းကြမ်း၊ အစော
မိအဲးတော် ဖယ်လိဂ်မယ်”

“କୁଣ୍ଡ...ତୀଳକ ଆ

ပါ၊ ဆိုင်ရာအတွက်သာပြီး ဂုဏ်သွေး ပြောခဲ့တာတွေ နားလည်ကြအင် အစောကပ်
တစ်ဆင့်ရှင်းပြလိုက်ပါ”

“မိတ်ချ ဂုဏ်သွေး”

မိတ်သွေးပြည့်နှင့် မူးဝင်းကြုံးချင်သောဆဒနာ ခေါင်းတွင်း
၌ပေါ်လာမှန်း သတိထားမိသလို စောရင်းကမှ ကြန်နာသော နှမငယ်တစ်ဦးပါမှ
မိတ်သွေးကိုယ်တိုင်ကိုယ်စင်က အောင်ကို ယူယွှေ့လျှင်၊ အောင်လျှင် ပေးနေသည်။

မူးရိပ်မူးရိမှ ဗိုလ်သူရိန်သည် စောင့်ပါး ပြသန္တကို ကြည့်နေသယာသော ရင်နလံနှင့် ပြည်ကြည့်နေမီသည်။

କୋଣାର୍କେ ଗ ଅଛି: ତୁଳନା କୁଟୀଜାଲେ ରାଜୁଙ୍କାମ୍ବାଦା: କୋଣାର୍କପୁଣ୍ଡିନାମ୍ବ
ତଳାକ ତାତୀଶବ୍ରିଦ୍ଧି: କୁର୍ତ୍ତିହାର୍ଦ୍ଦିଵନ୍ଦି ॥

“က ကိုသူရိန် အစော သွားမယ်၊ မီးခွက်လည်း ယူသွားမယ်မော်၊ စိတ်ချေလက်ချေသာ အိပ်ပေတော့”

အောင်လျှိုင်းသည် နေရာမွှေ့သူက် ပါးကြော်ကုန် လက်နှစ်ကာယ်ရင်း ပိုလျှိုင်း
အေး သမင်လျှိုင်းပြီ တစ်ခုက်ပြားကြည့်နှစ်ပေါက်၍ အဆုံးတွင်မှ ထွက်ခွာဘွားသည်။

မှာ်တဲ့တွေက ကျွန်ရစ်သူ စိတ်သုရိနှင့်သည် သက်ပြုးစိုက်ရင်း ထူးဆုံး သော ကြုံရပ်အား ဖြန့်လည်ဝယ်းမဲ့မဲ့သည်။ သို့ရွှေတွေက ကြော်လည်အတွေ့နယ်မချွဲနိုင်။ မျက်လုံများမှာ စင်းကျလာ၍ မကြေဖိပင် စွမ်းနှစ်စိုက်ပြီး အိပ်မောက္ခာသွားသည်။

1

ଦେଲାଖ ଆଶ୍ଵାଗିର୍ମି:ପିନ୍ଧି ଅତକ୍ଷଣାଂ:ଗୁଣିତିବ୍ୟାହୀ ॥

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်ကင်းမဲ့လျက် အိပ်မာကျသယော် ပြီးသက် နေ၏။

မွေးမွေးဖြူသာ ကကရန်ပန်းကို တန်ဆာဆင်အပ်သည့် သစ်ပင်ရိပ်၏
ပိုလ်သနိုင်က် စောရင်သီးတိက ရှင်လိဂ်ကြသည်။

စော၍၏ပို့က ဖိုလ်သူရှိနိုင်လက်မောင်အား အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မေးသည်။

“ရင်...တော်တော်အားပြည့်ပါပြန် ကိုသုရိုး”

“အားပြည့်ပါပြီ အေား၊ အစော ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယူရှိနိုင် တစ်သက်မမေ့နိုင် ပါဘူး”

“ဒါတော့ အတ္ထာလူည်ပါပဲ ကိုသုရိနှင့် အစေတိနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို
စေတနာထား မပေါက်ကြားအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကိုသုရိနှင့်ကျေးဇူးကိုလည်း
အစေတိက တင်ရှိးမှာပါ”

ဒေတာက်တော့ မူပါနဲ့ ကိုသူရှိ၏၊ အစော အကြောင်းကြားခရာရှိရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကိုသူရှိ၏ သိစေရမပေါ့၊ ကိုသူရှိ၏က အစောတို့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် အရင်တစ်ခါ တွေ့ဖဲ့တဲ့ အိမ်လေးကို မှတ်စိလား၊ အဲဒီမှာ ညနေတိုင်း ချုံရှင်းနတဲ့ အဘို့ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့မယ်၊ သူကတစ်ဆင့် စိတ်ချုလေက်ချု အစေအရာရာ ဆက်သွယ်ပါ

“ပြီးတော့ကော အစောရယ်”

“ဘာလဲ ကိုသူရိုင်၊ ပြီးတော့ကော ခိုတာက...”

“ပြီးတော့ အစောကို ကိုသူရိုင် မောက်ထပ် ဘယ်တော့ ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ”

“ဘာလုပ်မလဲ ကိုသူရိုင်၊ ရိုးသူတွေက များလျပါတယ် မောက် ကိုသူရိုင်နဲ့ အစောတို့ အချင်းချင်း ထပ်မတွေကြရင် အားထံ့အတွက် ကောင်းပါလိမယ်”

“ဘာပြုရိုးပဲ အစောရယ်၊ ဘာပြုလို အစောနဲ့ ကိုသူရိုင် ထပ်မတွေကြရင် အားလုံးအတွက် ကောင်းကြရမှာလဲ”

စောရှင်ဦးက အဲကလေးကို မသိမသာ ခဲလိုက်သည်။ ထိုမောက် ညည်း ညည်းညာညာ၊ ဖြေသည်။

“ဒီအမေးကို အစော မဖြေပါရမေးနဲ့ ကိုသူရိုင်၊ အစောမှာ ပြုပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါဘူး၊ ကိစ္စရှိရင်သာ အစော ပြောထားတဲ့မောရာကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

စောရှင်ဦးက အားတင်းပြုလိုက်သည်။ သူကမူ မပြီး မရယ်နှင့် စောရှင်ဦး အား ပြန်ကြည့်သည်။ သူနှင့်အမ်းများမှာ တစ်စုံတစ်ခုအား ပြောတော့နဲ့ဟု လှပ်လာ သည်။ သို့ရာတွင် သက်ပြင်းရှိက်သံသာ ပေါ်လာ၍ ဘာအကားမျှ ထွက်မလာ။ မျက်လုံးများမှာလည်း စောရှင်ဦးထံမှ ခွာလျက် လရောင်း၌ ကြည်လင်ပြာလုံမောသော ကောင်းက်ပြင်အား ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ မောကြည့်လိုက်သည်။

ဦးထိပ်မွန်းတည်ရော် ဖျောက်ဆိတ်ကြယ်သည် မှတ်လုပ်လင်းတဲ့ ရှိနေသည်။ အရှေ့ဘက် မကွာဇ်ဝေး၌ တစ်ပတ်လည်တို့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပက်လက်ရော့မှတ်သွားနဲ့ ပေါ်မောသာ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်နှင့်ယဉ်လျက် မောင်ရှင်ဆိုင်းတန်းကို မြင်မောရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကြယ်တို့သည် တဖွဲ့ဖြေ ကြွောက်ကြခင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအိုက် စောရှင်ဦးက မိုလ်သူရိုင်ဦး၏ လက်မောင်းများအား ဖော်ဆုံးလျက် အလန့်တကြား အောင်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာကြည့်မဲ့ ကိုသူရိုင်”

စောရှင်ဦး ဆွဲနဲ့ရာသို့ မိုလ်သူရိုင်မှာ လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

အမောက်မိုးပြင်၌ စောင်းလျှော့ရှိသည့် လနှင့် တောက်ပြောသော ကြယ် တစ်လုံးမှာ တဖြည့်းဖြည့်းနဲ့ကို တွေ့ရ၏။

နှစ်ဦးသားမှာ စကားမဆို၊ အမှတ်စုင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပျော်ရှုံးရှင်း ထူးဆုံးသော ကြယ်နှင့်လအား မိုလ်လိုက်သောရင်တို့နှင့် ဧောက်မှုပါ၏။

ကြည့်ရင်းပင် လနှင့်ကြယ်သည် နဲ့သည်ထက် နဲ့လာသည်။ ခဏတွင်ပင် ကြယ်သည် လအတွင်းသို့ တရွေရွေ ထိုးဟောက်ဝင်သွားသည်။

ဤသည်အနိုင်တွင်ပင် မြေပြင်မှာ သိမ့်ခဲ့ တုန်သွား၍ ကြောက်မက်ဖွယ် အသိကြီးတစ်ရပ်မှာ အရှေ့ရှိုးမာက်မှ တည်လျက်ပေါ်လာ၏။

စောရှင်ဦး၏နှစ်တို့ ထိုးလန့်ရော်တဲ့သေး ပေါ်လာပြီး လူမှာလည်း မိုလ်သူရိုင်ဦး၏ ရင်ခွင့်တွင်းသို့ ထိုးဝင်လိုက်သိသည်။

ခဏကြောက်ချင် တော်လပ်သံမှာ ခဲသွား၏။ သို့ရာတွင် ကျိုးငါက်တို့ပြီး၊ ခွေးတို့အာသံနှင့် ရေမြေတော်တို့မှာ သည်းသည်းညံ့ညံ့ ကျွန်းရစ်သည်။

သည်တော့မှ နှစ်ဦးသားမှာ အေးချိုးသောည်၍ ပုဂ္ဂိုးသည်းသည်အထွေး များအား ခံစားလျက် ရှိခိုက်မြောင်း သတိရှုလာကြသည်။ တစ်ဦး၏ ရင်ခုနှင့်သံကိုပင် တစ်ဦး ကြားမောရသည် ထင်၏။

စောရှင်ဦးက အသာအယာ ရှုန်းသည်။ သူက တင်းကျပ်အောင် ပွဲထား သောလက်များအား လျှော့ပေးလိုက်သည်။ လုံးဝမူ မလွတ်။

“အစော”

“ဘာလဲ ကိုသူရိုင်”

“ပြောပါ၌ဦး အစောရယ်၊ ကိုသူရိုင်နဲ့ မောက်ထပ်တွေ့ရမှာ ဘာအန္တရယ် တွော့များ ရှိနေလိုလဲ”

စောရှင်ဦးကမူ မဖြေ၊ သူရင်ခွင့်တွင်းမှသာ ရှုန်းထွက်မောရသည်။

“လွတ်ပါ ကိုသူရိုင်၊ အစောကို လွတ်စစ်းပါ”

“လွတ်ပါမယ် အစောရယ်၊ ကိုသူရိုင် မေးတာကို ဖြေစစ်းပါ၌ဦး”

“ခက်တော့တာပဲ ကိုသူရိုင်၊ အစောက ဘာတွော့များ ဖြေရှုံးမတဲ့လဲ”

“အစော မဖြေသေးတဲ့ဟာတွေကို ဖြေပေါ့ အစော”

“ခက်တော့တာပဲ ရှင်ရယ်၊ အစော ကိုသူရိုင်နဲ့ တွေ့မိတာ အစော ခက်ရတော့တာပဲ”

မိုလ်သူရိုင်ဦးက စောရှင်ဦး၏ မျက်မှာကလေးအား ငါးကြည့်လိုက်သည်။ စောရှင်ဦး၏ ထိုးလည်သော မျက်လုံးပြာတို့ပါယ် အျိုးအမည် မသဲကွဲသော မျက်ရည် များ လျှော်ဖြတ်ဖော်သည်။ သူက ဖြည့်းည့်းစွာ စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လေးအား လွတ်လိုက် သည်။

“အစော ကိုသူရိုင်ကို စိတ်ဆိုးမောသလား”

အောင်းက မျက်ညှစ်ပိုင်းလျက်မ ပြီးရင်း ခေါင်းကို ဖြည့်ညွှန်းစွာ ခါသည်။

“အစော ကိုသူရိမ္မာကို စီတ်မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ ဘာဖြစ်လဲ အစွဲ”

ଦୋଷିନ୍ଦ୍ରିୟରେ କାହାରୁ କାହାରୁ ପାଇଲା ତାହାରୁ କାହାରୁ ପାଇଲା ॥

“ဒါပေမဲ့ အစော ဝမ်းနည်းတယ် ကိုသူရှိနို့၊ အစောကိုယ်ဂို့ အစော ဝမ်းနည်းမီတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုသူရှိနို့အတွက်လည်း အစော စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကို ယုပါ”

မိုလ်သူစိန်က စောရင်း၏ မျက်နှာလေးအား နားမလည်းသယောင် ငေးစိုက်ကြည့်စိုက်စီသည်။ စောရင်း၏ မျက်ငါးပြာစိုး သုခုနာလည်သော မေတ္တာ ငွေဖွင့် ကရာဏာရောင်အား တွေ့ရပါ၏။ သို့ရာတွင် စောရင်း၏ ဦးမာာက်တွင်း၌ ဘာရိန္ဒာသည်ကို မသိ။

ခဏ္ဍာၢပ် အောရှင်းၢ၏ မျက်နှာဝလေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုအား သိနိုင်ၢချုပ်ၢ၏
သည်ပမာ တည်ၢမြဲလာသည်။

“ကိုသွိုစိန်တယူမှာ ဘာရှိရှိ ဘာပြောချွဲတယ်ဆိတာ အစော သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစော ဘာပြောချွဲတယ်ဆိတာ အစော သိမှုသလို အစော ဘာပြောရမယ် ဆိတာ အစော နားလည်ပြီးဖြစ်နေလို အစောမှာ ခက်ခဲရတယ်”

କୋର୍ଣ୍ଣିଃ ଗ ଅସାମିଃ ତନ୍ମିଦିଷ୍ଟଙ୍କା ପ୍ରିଯାକୁଣ୍ଡଳୀ ॥

“စင်စစ်တော့ အဆောင် ကိုသူရှိနဲ့ အခါ ကြံခွဲရတာပေးဟာ စက်နှိမ်ခိုက်တွင် အီမောက်ပြုသိသုတေသနများ ဓမ္မထုလိုက်ကြရရင် ကောင်းလိုအပ်၊ သေသေချာချာ စုံစုံ လိုက်ရင် အဆောက်ယူ အဆော မပိုင်သလို ကိုသူရှိနဲ့ကိုယ် ကိုသူရှိနဲ့ မပိုင်ပော့း၊ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိုသူရှိနဲ့နဲ့ အဆောတို့ရဲ့ အရေးတော်ကြီးတွေက အဆောင် ကိုသူရှိနဲ့ကို စိတ်ရိုရာ ကိုယ်ပါမို့ ခွင့်မပြုလေသား ကိုသူရှိနဲ့”

ତୋର୍ଣ୍ଣିଙ୍କିଃାଣି ଠକାଃମୁହାଃକ୍ଲାନ୍ତି ଶିଳ୍ପିଣ୍ଡିନ୍ଦ୍ରିଯା ପିତିଗୀଯିତିତି ପ୍ରିୟରୀଗ୍ରହିତାଃ
ତିଥିତି ॥ କାମାଶ୍ରିଷ୍ଟମପ୍ରାତିକିଂ ॥ ତୋର୍ଣ୍ଣିଙ୍କିଃଗତା ପାଇପ୍ରାଣିତାନ୍ତି ॥

“အဘေး ပြရမယ့် အဖြစ်ကို အဘေး မပြောရက်ဘူး ကိုသွေ့စိန်၊ ဒါပေမဲ့ အရိပ်အမြှေကိုပဲ ကိုသွေ့စိန်ကို အဘေး ပြရတိုက်ပါမယ်၊ ဒီမှာ ကိုသွေ့စိန်၊ ဒို့…။ ခေါင်ကြီး ကို မောစမ်းပါဘူး”

သင့်မေး

ပမာ ဆိုင်းနှင့်သွားသည်။

“ပြောပါလေ အသေး အသေ ပြောမယ့်စကားကို ကိုယ့်ရှိနိုင် နေထောင်နေပါတယ်”

အစားအသေချိန်များက ပိုင်သလို သိန့်ဟန်နှစ်းက ဆိုင်နတယ်
တိသနီး”

କ୍ରିଲ୍‌ବୁଦ୍ଧିଙ୍କରୀ ବୈଦିକାତ୍ମକ ଶିଖିବାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନୀୟ ହେଉଥିଲା । କ୍ରିଲ୍‌ବୁଦ୍ଧିଙ୍କରୀ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନୀୟ ହେଉଥିଲା ।

ထိစဉ်ဝယ် ရွှေနှင့်တော်ကြီးရှုရာ မြောက်ဘက်မှ ညွှန်သုံးချက်အချိန်
ပဟိုရှုသုံးဆယ့်သုံးချက်တိုးသ တိတ်ဆိတ်သောညွှန်အား လွင့်ပျောက် မှန်မှန်ပေါ်
လာသည်။

“၅၈ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားသလားဟင် ကိုသူရို့”

ଶ୍ରୀଲ୍ପାଣିନୀ ଆମେରିକାରେ

“ကိုသူရှိ၏ စိတ်မထိနိုက်ပါဘူးလို့ အစောကို မညာချင်ပါဘူး အစောရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောက မှန်ပါတယ်၊ ယောကျူးဖြစ်လျက် ရင်နလုံးရဲ့ စွဲခိုင်းရာနာက် အကုန်းသွားယူ လိုက်ချင်မြဲတဲ့ ကိုသူရှိ၏ကသာ မှာပါတယ်”

မိန်လျှောက်ရှိနိုင်က အသံကိုထိနိုင်းရင်း ဝဲးနဲ့ဆည်းပစ်းနည်းနှင့် ဆုံးစွဲသဖြင့် စောရှင်ဦးမှာ ရင်ထုမနာနှင့် နားထောင်စွာရသည်။

“ကိုယ့်ရို့ သွားပါတေဘာကယ် အစော အစော ပြောသလို ကိုယ့်ရို့တို့မျှေး
ထပ်မတွေကြရင် အကောင်းဆုံးမြဲ အစောကို နောက်ထပ်ဆုံးဖို့ ကိုယ့်ရို့ မကြေးစား
တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရို့ တွယ်တာစိတ် မြင့်မြတ်လာသော သီးနှံပို့ထားရဲ အရေးတော်
ဟာ ကိုယ့်ရို့ရဲ အရေးတော်နဲ့အတွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ရုတေဘာ်းခဲ့ပါတယ်”

သုက စောင့်ဦး၏ ရုပ်အသွင်အေး မောက်ဆုံးကြည့်သူ၏ပမာ တစ်ချက် ဖိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးပြင်ကြယ်စင်တို့ ကြွေလဲနေသည့်ပါဌ ပင်ယံထက်မှ ကရရန်လို့ဖြူဖြေ
တို့ တဖွဲ့ဖြေခြေကြော်နေသည်။ ယန်းကြသော မြေပြင်ဝယ်ရပ်လျက် ယန်းပွဲ့သော
ပင်ခြေစိန် ငွေလေရောင်မှ အောရှင်း၏ တင့်မောင်ပြပြတ်သည် ဆင်းရွေ့သွေ့အောင်
ငေးကြည့်ပိုက်စိစဉ် တပ်ဖူးမှာ မိမိရင်ရှိ အွဦးလင့်ဆုံးကို တစ်ခုပုံသည်။ ကြယ်သို့
ကြော်ပို့ ယန်းသိမ်းသက်ရှုရှိရှိ နားလည်းလို့ကိုသည်။

တွေ့စီးကဲသို့ပင် ဖိုလ်သူရိန်က ခြေတစ်ရုမ်းနောက်ဆတ်၍ ဇာဂါးအမှတ် ရင်၌အပ်လျက် ခါးအားညွတ်ကာ အော်အသေပြု နှုတ်ဆက်သည်။ နောက် ဘာသူမပြောတော်ဘာ ဤဝင်းသိ ထွက်လာခဲ့သဖြင့် စောရှင်းလည်း နောက်မှ ပြုပါသက်ဖွားလိုက်သည်။

မြိုင်းရှောက်သည် ဖိုလ်သူရိန်က အပြင်ဘက်အေး သတိထားအကဲခတ် လိုက်ပြီး လျှော့ခဲ့ ခုန်ကျော်လိုက်၏။ ဤအကြော်တွင်မူ လွယ်ကူချောမော် အပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။

မြိုင်းရှောက်မှ မြိုင်းရှောက်မှ ပုံးအား ပဟိုပြု၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်မိကြသည်။ ဤအချိန်ကျော်ပင် တင်းဆည်ထားသော တာရှိးတို့မှာ ကိုယ် ကျိုးပေါက်ခဲ့သည်။

မည်သူကျိုးသည် မသိ။ လက်နှစ်စုံမှာ မြိုင်းရှောက်သွာ်လျက် အပြန် အလှန် ခွဲပျော်ပွဲထားမိကြသည်။

ဖိုလ်သူရိန်က စောရှင်း၏ မျက်နှာလေးအား နှော့စွဲကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဘာသူမပြော။ နှုန်းလွယ်လှသော လက်ကာလေးအားသာ အားမလိုအားမရ တစ်ချက်နှစ်လွှာလိုက်ပြီး ချာခနဲလွှာလျက် ထွက်ခွာသွားသည်။

စောရှင်းမှာသာ မြိုင်းရှောက်အတွင်းမှ ဖိုလ်သူရိန် မျက်စီ အောက်မှ ပျောက်သွားသည်တိုင်အောင် ၇၈းကျွန်းရှစ်သည်။ ၇၈းကျွန်းရှစ်သည် တိုးတိုး လေး ရှုမှုးသာသာနှင့် ရော်တိုက်သံကို ဖိုလ်သူရိန် ကြားမည်မဟုတ် ကြားရှုလည်း နားလည်ပေမည် မဟုတ်။

“ပွုနှုန်းသောက်ပေါ်လယ် စုံပေါ်လေး”

(“သွားပေါ်းတော့ ကံခိုးချုပ်သွားရေး”)

□□□

အခန်း(၉)

သိတ်းကျော်လပြည့်စော်ခဲ့သဖြင့် နိုးရိုးပိုးစင်များ ၈၀းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လကွယ်ရောင်များ၏ အမှာင်စိုးများ နိုးမိုးချုပ်အင်ရောက်လာသည့်ကြောင်းတဲ့ ရတနာ့ပုံးပြည်တော်တစ်တန်းလုံး၌လည်း စစ်ရိပ်စစ်မြှုတို့ ဖုံးလွှမ်းတက်လာပြုသည်။

ရွှေနှုန်းပြီးတော်အတွင်း လွှတ်တော်၏ အရှေ့ပြောက်ပဟိုရှင်အနီးတွင် ကနားဖျင်းသောက်လုပ်၍ မြေပုံ ညျှပ်ပုံတို့နှင့် အမြောက်ဆန်၊ သေနတ်ဆန်များ နှေ့မီးဆက်ကာ သွားလုပ်နေကြသည်မှာလည်း သောသော်အောင် ရှိမှုနားသည်။

ရွှေနှုန်းတော် အရှေ့ပြင့်ကြုံလည်း ကြီးမားသော စစ်ရေးပြု ပိုလ်ရှုခံပွဲတို့အား တစ်ခဲနောက် ဆင်ယင်ကျင်းပေါ်းတို့လည်း ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော်၏ လမ်းဆုံးလမ်းခြား၊ ရုံးပြင်းကနား၊ ဧေး စသော လွှာလည်ရာအပ်ပို့ဆုံးလည်း အျိုးသာသာ သာသာနှင့် အရှင်မင်းတရားအတွက် အသက်စွမ်းသည့် သုရောက်းများ စစ်မှုထမ်းရှို့ ပြန်တစ်းဆင့်ဆို ဖိုတ်ခေါ်သံများလည်း မစေတော့။ မင်းမိုးရားတို့အား မကြည့်ညီးသည် ကြည့်ညီးသည် အပေါ်၊ နိုင်းတော်တစ်ဝါကံအား မတရားသိုးမျိုးထားသည့် ရှို့သူ ကုလားပြုတို့အား ရာဝင်ကြွေးဆပ်လိုသူ မျိုးချိုးအပေါင်းတို့မှာလည်း စစ်ထဲသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ဝင်လာကြရန်သည်။

ဤရှုပ်ရားပြေားလူမှ အရှုံးစုံသည့် ရွှေနှင့်တော်တွင်း၌ စစ်ဆေးလာသော ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ကျောက်ပြောင်းအတွင်းဝန်မင်း စသော ပညာရှိမှုးမတ်တို့ တန်္တိုး ကျလျက် စစ်ဆေးလာသော တိုင်တားမင်းကြီး၊ လေ့သင်းအတွင်းဝန်မင်း စသော အလို တော်ရှိ တော်ကန်းများမတ်တို့ တန်္တိုးထက်သည့် အစိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သဘောပါက်ကြသည်။ လူတိုင်းမှာလည်း စစ်မှာ မရောင်မလွှာသာ ရောက် တော့မည်ဟု ယုံကြည်ကုန်ကြသည်။

ဤရှုံးကြို၏ ယုံကြည်ချက်မှာ ခရစ်နှစ် ဘရေးရှုံး ခန့်ခွဲ အောက်တိုဘာလ ၃၀ ရက်နဲ့ ဖြန့်မှာသွေ့ရှုံး ၁၂၄၄ ခု၊ သီတင်းကျော်လဆုတ် ၇ ရက်နေ့တွင် ပို့ဆိုပြုလာသည်။ အကြောင်းမှာ ထိန္တား သစ်မှုးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မကျော်သော အိုးလိပ်အိုးရတို့၏ မှားရှာသော်ကို ယူဆောင်လာသည့် သဘောတစ်စင်းမှာ ဘွဲ့လာကိုးအား ပါးမပြတ်ထိုးလျက် ဂါရိနှင့်ပတ်တည့်တည့် ဖြစ်လယ်ရေပြင်တွင် ကျော်ချုပောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့်တည်း။

ဤသို့ နေပြည်တော်အလုံး အုံအုံကျက်ကျက် ရှုတ်ရှုတ်ရက်ရက် လွှာ ရှား ပျောများနေသည့် သီတင်းကျော်လဆုတ် ၇ ရက်နဲ့ နှစ်ကိုင်း၌ ပြင်ပြုကြီးဟု ခေါ်ရာ ပြုရှိကြီး၏ တော်ဘက်မျက်နှာအလယ် ‘ကဲမြှုံ’ တံခါးအနီးရှိ ပွဲမသက် ယနာတင် မင်းတရားကြီး၏ ကောင်းမှုတော် အုတ်အပုံးအတွင်းဝယ် စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ခရီးသည် ငါးသိုးကို တွေ့ရှုံးသည်။ နှစ်ဦးမှာ သက်နှင့်ဝတ်ရဟန်းများဖြစ်၍ ကျွန်းသုံးမှာ လွှာပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ကြသည်။

ရဟန်းတစ်ဦးမှာ အသားမည်းမည်းနှင့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ဖြစ်သည့် နည်းတူ ငှုံး၏ ကုပိုယ်ဖြစ်ဟန်တူသူ လွှာပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း အသက်သုံးဆယ်ကျော်နှင့် သာ ရှိသေး၍ ကျွန်းလျှော့လျှော့ဖြစ်မှုနှစ်ဗုံးပုံရှု၏။

အခြားရဟန်းတစ်ဦးပုံးမှု အဖော်ပါဟန်မတူ။ ထိုကိုယ်စတော်မှာ လှုပာန်သည် သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သော်လည်း သိက္ခာက္ခန်းမှာ ကြီးလှု၍ အထူးသဖြင့် စုံရှုတက်မြေသော မျက်လုံးများ ရှိသည်။

ကျွန်းလွှာပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ ရှုမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်စီဟု ခန့်မှုန်းရသည်။ နှစ်ဦးတစ်ဦးမှာ မြန်မာကန်တ်ခေါ်မေးကျင်စွာ၍၊ ရှုမ်းကရေးရေး ရှိကြသည်မှတ်ပါး ဝါဝင်းဖြေစင်သော အသားအရော်၏ ကောင်းခြင်း၊ မဟာနှုံး၊ ပေါ်ထင်နေသောနှစ်ဦး နှင့်မာသောမေးရှုံး၊ မပုံမရှုံးသော အရပ်အမောင်း စသည့် သွင်းပြင်လကွကာ ကောင်းခြင်း၊ လွှာရှိသောခုံညားစေမည့် ဟန်ပုံးအမှုအရာများ ရှိခြင်းတို့နှင့်

တစ်ဦး တူညီပြည့်နိုက်သည်။ ရှုမ်းကြီးမှာ မြေကံခေါ်ဆောင်း၍ လွယ်တိုင်တစ်ဦး ပုံး၌ လွယ်ထားသည်။ အဝတ်နှက်အခုံကို ဝတ်ထား၍ လည်ပင်းလက်ဆောင်းလို့ ထိုးနှုံထားသော အင်းပြာ၊ အင်းနီးများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှုံးသည်။ အေးလုံးခြားပေါ် ကြည့်သော ရှုမ်းဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဟန် ပေါ်နေသည်။

မြန်မာကြီးမှာလည်း လွယ်ဒိုတ်နှစ်လုံးမှာပါ ဘာသူ့ပစ္စည်း အထူးအထွေ မပါချေ။

အေးလုံးမှာ ခရီးသွားများဟန် အေးသေးသော အမှုအရာ ပေါ်နေသော လည်း အသေအချာ ဂရုပြုကြည့်တတ်သူအတွက် စောစောက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရဟန်းနှင့် ကုပိုယ်သည် အပြင်ပုံးအမှုအရာ ပြုသွားများလှုံး လွင်မြန်စွာ လွည်ပတ် ကစားနေသည်ကို သတိပြုရှိသည်။

ထိုအချိန်၌ လွည်းငါးစီးခန့်နှင့် လှုတစ်ဗုံးဟန် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခိုက် ဖြစ်သည်။ မြို့တံခါး၏ အစောင့်ငါးဦးခိုးနှင့်ရှေ့မြို့တော်အတွင်း၌ အရေးပေါ်များ နိုက်ဖြစ်သဖြင့် ဝင်လာသွားလွှာ လူတို့နှင့် ပစ္စည်းများအား အစောင့်တို့သည် စစ်ဆေးလျက် ရှိကြသည်။

ရဟန်းသည် ကုပိုယ်အနားကပ်သွား၍ ထိုးတိုးပြောသည်။
“ဘယ်နှစ် စစ်နေပါလား”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစောင့်တွေထဲမှာ မျက်နှာသိတစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

“ပါတောင် ငါးယောက်တည်းပါ၊ သိပ်ကရုန်းကိုစရေးတရာ့တော့ မရှိဘူး”
နှစ်ဦးသား စကားဆက်မပြုကြတော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ တစ္ဆေးတစောင်း အကောင်နေကြသည်။

မြန်မာကြီးမှာ လွယ်ဒိုတ်အတွင်း ကွမ်းအစ်ကို ထဲတဲ့ကာ ကွမ်းယာစား ဟန်ပြင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုးဘူးအား ပွင့်လိုက်သောအခါး ထိုးကုန်နေကြောင်း တွေ့ရှုံးရှုံး ကွမ်းညျပ်အရှိုးနှင့် ထိုးဘူးတွင်း ကျွန်းရှိသွားလွှာ ထိုးများအား ဖြစ်ထဲတဲ့နေရသည်။

“ဒီမာလေ ဆရာကြီး၊ ကျူပ်ဆီက ထိုးယူပါ”
မြန်မာကြီးက မေ့ကြည့်လိုက်ရာ ကွမ်းအစ်တစ်ဦးကိုဖွင့်၍ အနီးလာရပ် နေသော ရှုမ်းကြီးအား တွေ့ရသည်။
“ယူပါ အားမနာပါနဲ့၊ ကျူပ်ကိုလည်း နော်ကြီးက ကွမ်းသီးနည်းနည်း မျှပါ”

မကြာမဲ့ မြန်မာကြီးနှင့် ရှုံးကြီးမှာ ကွမ်းအစ်များရှေ့ချုပ် ကွမ်းတစ်ယောက်
ပါးရင်း စကားလက်ဆုံးကျော်ကြော်သည်။

“ဒီက မောင်ကြီးက ဘာအရောင်းအဝယ်များ လုပ်ပါသလဲ”

ရှုံးကြီးက မေးသဖြင့် မြန်မာကြီးက ပြေား... ထိန္ဓာဆေးလေးဝါးလေး
ကုပါတယ်၊ ဆေးမြစ်ဝါးမြစ်ဝါးရှုံးကြီးက ပြေား... ရွှေ့ပို့တော်လည်း ဘုရားများလာခဲ့တာ
အခု ပြန်မလိုပါပဲ၊ ဒါထက် မောင်တော်ကော့ ဟု ဖြေရင်း ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်ုတ်တော်လည်း ပယောဂလေးဘာလေး ကုတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီက
ဆရာဘုန်းကြီးကို သိတင်းဝါလကျော် ကုန်တော်လာရာက ပြန်ခဲ့တာပါ”

“အင်း... ကောင်းပ ကောင်းပ ဘယ်ကနေတော် လာရပါသလဲ”

“ကျော်ဆည်နယ်ကပါပဲ၊ မောင်ကြီးကော့”

တိုအိုက်တွင်ပင် မြို့တွင်းဝင်သူများ ရှင်းသွားသည်။ မောက်ထပ် မြို့ဘက်
မှလာသော ခရီးသွားများနှင့်အတူ စောစောက ရဟန်းနှင့် ကုပ္ပါယတို့သည်လည်း
စောင်မှုဆင်းသွားကာ မြို့တွဲခါးမှ တွက်ရန်းပြင်သည်။

အေးအေးရှာရွှေ စကားပြောနရာမှ ရှုံးကြီး၏ မျက်လုံးများသည် မြို့ဘက်
တူရှုံးရှိ ရောက်သွားသည်။ ခုပုံလုံးလုံး၌ စောင်းပါရဲ့ တွေ့ရတွေ့ သွားကုန်ပြီး
ထောင်းနှင့် နှင့်လာသော မြင်းဝါးစီးအား တွေ့ရသည်။

ရှုံးကြီး၏ အမှုအရာများ ချက်ချင်းသွက်လက်လာ၍ ကွမ်းအစ်အား လွယ်
အိုက်တွင်းထည့်လိုက်ပြီး၊ စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့ တွေ့ရတွေ့ သွားကုန်ပြီး
နေပြီးခုပုံ ခရီးနှင့်လိုက်းမှ ဟု ဆိုကာ မောရာမှထသသည်။

“အို... အတွေသွားကြတယ်၊ အသေးကောင်းတုန်း ကျွန်ုတ်လည်း လိုက်မယ်”

ရှုံးကြီးနှင့် မြန်မာကြီးမှာ စောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွှင်း တစ်ဦးတည်း ကျွန်ုတ်သွေ့
ရဟန်းပါ လိုက်ဆင်းလာသည်။

မြို့တော်မှအတွက်ဖြစ်၍လား မသိ။ အထူးစစ်ဆေးမြင်း မရှိလေရကား
ခရီးသည်အားလုံးမှာ လွယ်ကွွားပင် မြို့တွဲခါးအပြင်သွေ့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် မောက်ဆုံးခါးသည်ဖြစ်သူ ရဟန်း မြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့်
တစ်ပြီးမှာ မြင်းခွာသွားကြားရှုံး လိုလေတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်လျက် မြင်းသည်
တော်လေးဦး ပါလာသည်။ မြင်းသမားတို့သည် မြို့တွဲခါးတွင် မနားတော့ဘဲ ရှေ့
ဆက်စီးကာ ခရီးသည်တို့အား ဂိုင်းထားလိုက်ကြစ်။

“ဖုန်းအမိန့်တော် ပါတယ်၊ ဖုန်းအမိန့်တော် ပါတယ်၊ ခုခံမယ် မကြုံနှုန်း
အားလုံး သူပုံဖြစ်သွားမယ်”

ရှေ့ဆုံးမှုပို့လော်သည် စာကြိုးအား လေထဲပွဲသွေ့ရင်း လိုင်းမိမိသော ခုခံသည်
များအား လူညွှန်ပတ်နောက် နှုတ်မှလည်း အော်မာစ်အမိန့်ပေးနေသည်။

စစ်စိုလော်သည် ကျိုယ်နှင့် သက်နှုန်းဝတ်ဟိုအား တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြီးမှာက်
အားရပါးရ အော်ရမှုလိုက်သည်။

“ဟား...+ဟား... ဟုတ်မြေကျော် သီသီလေးလွတ်တော့မလို ဘယ်နှုန်း
ဦးဟွေး ကိုပါကြော် ကျိုယ်သွေးသောကြီးကြီး မြတ်ကျွော်တို့ ဒီတစ်ခါး လိုလေကျွော်
ခေါင်းလက်ထဲက ရွှေ့ပြုကြသေးရဲ့လား၊ ဟား...+ဟား... ကျွန်ုတ်တယ်ဘွား”

လိုလေကျွော်ခေါင်းက တစ်ဆင်တည်းလှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မြင်း
နှစ်စီးသည် သက်နှုန်းဝတ်ယောက်သောင်းထားသွား ပေါ်ကျွော်နှင့် ကျိုယ်အရေးခြား
သွေးသောကြီးကြီး မြတ်ကျွော်တို့အား ချုပ်ကပ်သွားကာ ဓမ္မီးအော်ကြပ်နှုန်းကြသည်။

“အလို့...+ဒီမှာလည်း သက်နှုန်းဝတ်ကြီးပါလား၊ ဟေ့ ဒီမှာ လာစောင့်
ကြစ်း”

မောက်ထပ်မြင်းတစ်စီးမှာ ကျွန်ုတ်ရဟန်းကို စောင်းကြပ်လျက် ရှိဖြစ်သည်။

လိုလေကျွော်ခေါင်းက စွဲစိုလော်သောချုပ်အားလုံးအား လိုက်လုံးကြော်
အားသည် အနီးသည်နှင့်အနီးအနားအား လိုက်လုံးအား လိုက်လုံးကြော်
တော်သွေးသွေးအား တို့အားလုံးအား မြတ်ကျွော်တို့အား လိုက်လုံးအား လိုက်လုံးကြော်
တော်သွေးသွေးအား တို့အားလုံးအား မြတ်ကျွော်တို့အား ပါသေး။ သို့မဟုတ် မြတ်ကျွော်တို့အား လိုက်လုံးအား သည်။

လိုလေကျွော်ခေါင်း၏ မျက်လုံးများသည် ရှင်းပေါ်တော်နှင့် ရှင်းပေါ်တော်နှင့်
ရှင်းကြီးနှင့် ရှင်းကြီးအား ရောက်သွားသည်။

“ဟား...+ဟား... ဟုတ်လိုက်လေး၊ ယုန်ဆောင်တာ၊ ယုန်ရော ခြောင်းရော
မိမိပါရောလား၊ ဘယ်နှုန်း မိမိအော်သွားမင်း ဒီရောက်နေသကိုရှိုး၊ ဟိုရှောကြရော
ဟေ့...+အော်နှစ်ယောက်ကိုပါ ဖော်လိုက်”

လိုလေကျွော်ခေါင်း၏ စကားခုံးလွှား ကျွန်ုတ်မြင်းသည်တစ်ဦးတို့သည်၍ မြို့မှာ
ကြီးနှင့် ရှုံးကြီးထံ ကပ်သွားသွားသည်။

ထိုအိုက်တွင်းပင် မဖျော်လုံးသောအဖြစ်က ပေါ်လာသည်။

မြို့နှုန်းပါရော် အော်ခုံးရှုံးကြီးလက်သည် လှည့်၍ မြို့မှာ မြင်းခွာသွားကြော်
လော်သွားသွားပါရော်သွားမှာ ပြောင်းတို့သောက်အား ထုတ်၍ ချုပ်ချုပ်လော်ပြီး ရင်း၎င်း
တည်းတည်းထို့သွားသွားမှာ မြင်းသမားတို့သည်။ သေနှစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး ရင်း၎င်း
တည်းတည်းထို့သွားသွားမှာ မြင်းသမားတို့အား ပေါ်လာပြီး ရင်း၎င်း၏ အော်ခုံးရှုံးကြီးလက်သည်။

အွန်ကောင်းကို ချော်းနှုန်းရှုံးကြသွား ပေါ်လာရန် သွေးသောက်ကြီးမှုမှုလည်း

လက်မဖော်။ သေနတ်သံကြားလိုက်ရ၍ အေးလုံးထိတ်လန့်သွားလိုက် နှစ်ဦးသားသည် ရုတ်တရက် လိုင်ချုပ်လိုက်ကာ ဖိမ့်တိဇ္ဈာဒါ မြင်းများ၏ ဝဲးလိုက်အောက်သို့ နိုင်လိုက် ကြသည်။ ထိမှတစ်ဆင့် ခုန်ဂျားပြီးလိုက်သည့်ခဏ၌ မြင်းများနှင့် ကိုက်နှစ်သယ် ခန့်ဝေးရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အောမှာပင် ပေါက်လှသည် သက်နှိုင်အောက် ရှုက်ယူခဲ့သော စားရည်ကြီးအား ခွဲထုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ပတ်ကျော် ငှုံးတို့နှစ်ဦးသားမှောက် ထိုးလိုက်ကြသော မြင်းသည် တော်နှစ်ဦးအနေက တို့၏အေးသည် ပေါက်လှ၏အားနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိခိုက်မိ လိုက်သည့်ခဏ၌ပင် ရောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ သွေးသောက် ကြီး၏လက်၌ အထွေမဲ့သေးသာ သေနတ်တစ်လေက်ဘို့ ကိုင်လျှက်ရှိပြီး ငှုံးမှောက် ထိုးလိုက်ခဲ့သွား မြေပြင့်သွားလွှာ မြေပြင့်သွားလွှာကို ရှိခဲ့သည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် လျှင်မြန်မျာ်လတ်စွာနှင့် လကျေများ၏လက်မှ စားအား ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့မှောက် စီးသွေ့မဲ့နေသည့် မြင်းကြီးထက်သို့ စွားခဲ့ ခုန်တက်ရောက်သွားသည်။ ထိုအခိုန်တွင်ပင် ပေါက်လှနှင့် ငှုံး၏ရှိခိုးသွားမှုလည်း ဘက်မလိုသော တိုက်ပွဲကို စလျက်ရှိသည်။ စားချင်းအိုင်မိစိုး မြင်းသည်တော်၏အားမှာ ရွှေ့စဉ်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မြင်းသည်တော်က စားမဲ့ပြစ်နေပြီး ဖြစ်သဖြင့် စားနှင့် ပေါက်လှအား မြင်းနှင့် ပေါက်လှရှုံး၍ ကြီးစားနေသည်။

ရုတ်တရက်သော မြင်းကြီးမှာ ပေါက်လှထက်စီး၍ ပတ်ရပ်ကာ ရှိခိုးသည်။ မှောက်ခဏမှာပင် ရှေ့ခြေခံစ်အက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပေါက်လှ၏ ခေါင်းထက် ကျေလာသည်။ သို့ရာတွင် ပေါက်လှသည် တေားသို့ ခုန်ရောက်လိုက်၍ မြင်း၏ခြေ မြေသို့ကျေသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်းကို မြင်းအက်ကြီးအား ဖမ်းခွဲလိုက်သည်။ သမတ္တာ့သို့ မာကျေသို့လှသည့် ပေါက်လှ၏အောက်၌ မြင်းကြော့မှ မရှိကော်နိုင် အပြုံပျက် တန့်ရပ်အောက်။ မျက်စိတ်မှုတို့က လွှာပြုတစ်ပြိုင်အတွင်းမှာပင် ပေါက်လှ၏ စားသည် မြင်းသမား၏ ရင်မှုကော်သို့ ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်သွား၏။ မှောက်ခဏ၌ ပေါက်လှမှုလည်း မြင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ရှုပ်ကြည့်နေရာမှ စိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မြှင့်ကို ပေါက်လှရှုံးရှာသို့ တရကြား နှင့်နှုန်းလာသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းမသွေးသောက်ကြီးက ဖြတ်စိုက်လိုက်၏အောက်၌ မကြားပင် ပေါက်လှ သွေးသောက်ကြီးတို့က တစ်ဖက်၊ စိုလ်ကျော်ခေါင်က တစ်ဖက် မြင်းကိုယ်နှင့် နှစ်ယောက် တစ်ယောက် အပြင်းအထန် တိုက်စိုက်နေကြသည်။

ကျိုးမြင်းသမားတစ်ဦးကဗျာ စိုန်စော်သွား ရှိရှာသို့ စားကိုယ်ပင်ကာ နှင့်ဝင်လာသည်။ စိုန်စော်သွားမှာ တစ်ချက်တိုးသေနတ်အား အေးမကိုးနိုင်တော့ဘဲ သို့င်းကွက်

နှင့်လျှက် ရှိခိုးသို့အတိုက်အား တို့ေးရှောင်နေရသည်။

ပထမသော် မြို့မာကြီးမှာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် စားတစ်ဝိုင်းနှင့် မြင်းသမား၏ရှိခိုးကို လက်နှင့် ခုခံနေရသူ စိုန်စော်သွား၏အပြစ်ကို မြင်းရသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်းကို လှုပြုရှုံးလာ၏။ သူတော်သည် လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါတွင် စားမြှောင်တစ်လက် ပါလာသည်။

ထိုအို့က်တွင် စိုန်စော်သွားမှာ ပေါက်လိုက်သော မြင်းအေးရှောင်လိုက်စုံ မြေကြီးခဲ့တစ်ခုအား နှင့်ပါ၍ ရှိခိုးကို မဟန်နိုင်သော လကျေသွားသည်။ သို့ရာတွင် မြို့မာကြီး၏လက်မှ စားမြှောင်သည် လေထား စိုဝေး အော်မြှုပ်ဖြတ်သွားလွှာကို မြင်းသမား၏ လက်ပြင်သွား အရှိန်ပြင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားသည်။ စိုန်စော်သွားသွားမှုလက်နှင့်လက်နှင့် စားကိုယ်ပိုင်းမှုလက်နှင့် ပြုလိုက်ပေါက်သွားသည်။ မြင်းပေါ်မှ ကျေလာသွားလက်နှင့် စားကိုယ်ပိုင်းမှုလက်နှင့် ပြုပေါ်ပေါက်သွားသည်။

အခြေအနေမှာ ရှုပ်ခြည်းပြုပ်းလွှာသွားသည်။ မြင်းငါးစီးအား ဦးဆောင် လာခဲ့သူ စိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ သုတေသိုးတည်းသာ မြင်းပေါ်၍ ကျွန်းစုံ၍ မြင်းသမား၏ လက်ပြင်သွား ရှိခိုးသွားသည်။ မိမိ၏ကယ်သားလေးမှာ ကျွန်းခဲ့ ရှုပ်ပြီး

ထိုအို့က်တွင်ပင် တံ့ခါးဆောင်းပါးသွားသည် စားကိုယ်စိနှင့် ပြေးလာကြသည်။ ယခုအခို့အထိ ပြုမ်းသက်စွာ ကြည့်ခဲ့သွားရှုံး ရှာသွားသည် သက်နှုန်းရှုံးတွင်း မှ စားကိုယ်တွင်၍ ပြေးလာသူ ငါးဦးအား ရင်ဆိုင်သည်။ ပြန်မှာကြီးသည်လည်း ပထမဦးစွာ သေနတ်ထိ ကျွန်းသွားသွားလိုက်ပေါက်သွားသည်။ ပြင်းနှင့် စိုးနှင့် ပြုပြီးတိုက်နေသော သူတို့နှစ်ဦးသွားမှုလက်မှု ဝင်တိုက်သည်။

စိုလ်ကျော်ခေါင်သည် တိုက်ရင်းနှင့်ရင်းမှု ဤအခြေအနေအားလုံးအား သတိပြုမိသည်။ ဆက်တိုက်နေသော မိမိအော်ရှုံး စိုက်ရှုံးရှာသွားမှုပေတော့မည်။ ထိုကြည့် ရှိခိုးသို့အား အေးသွားမှုအတွက်၍ ငါးတိုးမှောက်ရှုံးရှာသွားသွားမှုလက်နှင့် ဖြတ်စိုက်လိုက်၏ မြင်းအိုးနှင့် ငါးဦးအိုးနှင့် ပြုပြီး တိုက်နေသော သူတို့နှစ်ဦးသွားမှုလက်မှု ဝင်တိုက်သည်။

ကျွန်းသွာ်ကြည့်သော် တံ့ခါးဆောင်းပါးသွားသည်။ ခြော်တွေ့ဗျား လော့ဗျား မြှော်ဗျား ကျွန်းသွာ်ကြည့်သော် တံ့ခါးဆောင်းပါးသွားသည်။

ပေါက်လှက ထွက်ပြီးသော စိုလ်ကျော်ခေါင်၏အောက် လိုက်ရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သွေးသောက်ကြီးက ခွဲထားလိုက်သည်။ မြှော်ခြော်တိုက်ပွဲအား အနိုင်ရှုံးရှာသွား ရှုံးမှုမှာ စိုန်းရှုံးမှုအတွက်၍ ပြုပြီး

သည်။ ကျွန်းခရီးသည်များမှာ တိက်ကြခိုက်ကြစဉ်အတွင်း ထွက်ပြီးပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“က...ကျော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မိုးနဲ့စော်ဘွားက မေးသည်။

“ပြီးကြရှုရှိတာပေါ့၊ ကျော်တို့ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ရပ်ကို ကျူးလှန်ပြီးကြပဲပဲ”

မြန်မာကြီးက ဆိုသည်။

သွေးသောက်ကြီးက ဆော်စဉ်းစားမှုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကမိတ်ဆွေများအနေနဲ့က ပြီးကြရမှာပဲ၊ ကျော်တို့အနေနဲ့က အခက်ရှိတယ်”

အားလုံးမှာ ထူးဆုံးသော သွေးသောက်ကြီး၏ စကားကြောင့် အဲအား သင့်သွားကြသည်။ သွေးသောက်ကြီးကသာ ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အနဲ့ ပိုလ်ကျော်ခေါင် လွတ်သွားတယ်၊ ဒီလူဟာ ကျော်တို့စွဲ့ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို အားလုံးသိတယ်၊ သူ ဒွှေ့ပြီးတော်ပြုနေရောက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နဲ့ ကျော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဟာ ရာဇဝတ်သင့်မယ့်သေးရှိနေတယ်”

“ဒီလိုရှိ သွေးသောက်မင်းက ဘာကြောင့် ရုန်က ကျွန်းတော် လိုက်သတ်မယ်လုပ်တာ ခွဲထားရတဲ့”

“အကြောင်းရှိတယ် ပေါက်လှု၊ ပိုလ်ကျော်ခေါင်ဟာ တပ်မျူးကောင်း တစ်ယောက်ပြစ်တယ်၊ သူ့ကို မသေစေလိုဘူး၊ ပြီးတော့ သူအနေနဲ့ ဒွှေ့နေးတော်ပြု အမိန့်ခံရှုံးမယ်၊ ဒီအတော်အတွင်း တိုက ဖြတ်လမ်းကနေ ပိုလ်မျှးတို့ကို အရင် အကြောင်းကြားထားနိုင်တယ်၊ ရှုပ်တို့မှာ အချိန်ပါလိမ့်မယ်၊ က...မင်း ပြုတဲ့ မလေး၊ ငါ သွားရမလေး”

“ဟော...အောက်ကလာမယ့်လူတွေကို ကျွန်းတော်မှ မသိတာ၊ ဒီတော့ ကျွန်းတော် ပြန်မယ်၊ သွေးသောက် မင်းဆက်သွား”

“ကိုင်း...သွားဆုံး အခုသွားပေတော့၊ လူမြင်ကွင်းမှာ ဒီသက္ကားနဲ့ မြင်းနဲ့ မလျှော်ဘူး၊ သင့်ရာမှာ အဝတ်လဲနဲ့ မမေ့နဲ့”

ပေါက်လှုသည် စကားဆက်မရှုပ်တော့ဘဲ အားလုံးအား လက်ပြုဆောက်ကာ စကားအား ပုံးထက် စုရုံးတင်၍ မြင်းနဲ့ ကခုန်ချေလျက် ဖြူတွင်းသာက်သို့ နိုင်းနှင့်ပြုသည်။

သွေးသောက်ကြီးက ကျွန်းလှများသာက်သို့ လူညွှဲလိုက်သည်။

“သွေးသောက်တို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် နောက်မှရင်းကြ တာပဲ အနုစောလောဆယ် ခုံးဆက်နဲ့ ပြင်ကြရအောင်၊ ရုံးလေးယောက် မြင်းသုံးစီး ပဲ ရှိတယ်”

“ကိုစွဲမရှိဘူး၊ ဖြူတဲ့ခါးအတွင်းမှာ တဲ့ခါးစောင့်တွေနဲ့ မြင်းတွေရှိတယ်၊ နောက်ကြော်များယူမယ်”

သက္ကားဝတ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ တဲ့ခါးဆီ ပြန်ပြီးသည်။ မကြာစိပင် မြင်းတစ်စီးအားစီးလျက် ပြန်ပေါ်လာ၏။

လေးဦးသေးသည် မြေပြင်၌ ကျွန်းလျက်ရှိရှိများအား တစ်ချက်ပြန်ကြည့် လျက် တောင်ဘက်သို့ မြင်းကိုယ်စိန့်နဲ့ နိုင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာစီး ဖြူတော်၏တော်ဘက် ရွှေကြီးသတ်မှတ်စိတ်ပြစ်သော ဒုဋ္ဌဝတ် မြစ်၏ မြစ်စိမ့်မြစ်သို့ ရောက်ရှုံးလာ၍ ကြသည်။

မြစ်ကျော်မြစ်းတို့ တော်များအား ရေထားဆင်းစေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ခက်ခဲကဲ့ခဲ့ ကျော်ကြသည်။ စကားမဆိုဆိုင်ကြသေးသဲ ရှုမဲ့ရိုးမှာ တော်တန်းကြီးအား လက်ဝဲဘက်တွင်ထားလျက် ဆက်လက်စိန့်နှင့်ကြပြန်သည်။

ဤနိုင်းနှင့် ခို့ရှုံးတို့နဲ့ ပေါက်လာကြသည်။ တော်တို့ အဘေးနှုလာ၍ မြေမှာလည်း ကြမ်းလာခဲ့သည်။ မြင်းများမှာလည်း အတော်ပင်ပန်းမောက်ပေပြီ။

တော်အုပ်ကလေးတို့အွောက်တွေကို ရှုံးရောက်နေသူ သွေးသောက်ကြီးက ရုတ်တရက် ရုပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးမှာ ထိတ်လန်းတွေးဖြစ်လျက် မြင်းကော်များအား သတ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာလ...ဘာတွေပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပဲကို စိုင်းမေးကြသည်။ သွေးသောက်ကြီးက ဘာမျှ ပြဖော်သွေးသောက်မြင်းထက်မောက်လာ၍ မြေပြင်တစ်ဖက်ရောက်ရှုံး၍ မြေပြင်တစ်ပဲကိုရောက်လျက် သေချာစွာ ကြည့်မောက်သည်။

သွေးကွက်ကြီး တစ်ကွက်တည်း။

အားလုံးမှာ ဖြူငြုပ်တဲ့ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သွေးကွက်ကြီးမှ သွေးစက်များသည် ငင်းတို့လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်ကြသွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် မြေပြင်မှ သွေးစက်များအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လိုက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်အစိတ်ခန့်ရောက်သော သွေးက်များသည် လပ်မှန့်ကာ အရှေ့ဘက် သို့ ခြေလပ်လေးတစ်ခုအတိုင်း ပျီးဝင်ညွန့်ပြုသွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးက အဖော်များသိ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဂုဏ်သွေးကိုမြတ်စွာလျင်မြန်မာရှိခဲ့တဲ့ သတ္တုနှင့်ပဲ၊ ကျော်တို့
မြင်းတွေလည်း မောပါပြီ။ အမောဖြေရင်း သွေးစက်အတိုင်းလိုက်ရင် ဒီလုကို တွေ့တော်
ကောင်းရဲ့ ဘယ်နှစ်လဲ”

အားလုံး သုတေသနကြသည်။

“က...ဒါဖြင့် သေသာ့လမ်းလေးထဲ ချိုဝင်ရမှာ၊ မလိုက်ကွင် ဒီသွေးစက်တွေကို ဖျက်စံကြဖိုလိုတယ်၊ တော်တော်ကြာ ဒီသွေးစက်တွေက ဟိုလူရှိရာ ဉာဏ်သလို ကျပ်တို့ရာ အျော်စွဲးမယ်”

လူလေးဦးသည် လမ်းဘားမှ သဲမြေမြို့များအား လက်ခုပ်နှင့် အသီးသီး ကျိုးလျက် သွေးကွက်သွေးစက်များအား ဖုံးလွှားဖျောက်ပျောက်ပစ်ကြသည်။

မြေရာလက်ရာ မကျွန်းကြောင်း စိတ်ကျော်ကဗ္ဗု မြင်းများပေါ်တက်ကာ
ဆိုခဲ့သော လမ်းလေးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်ခဲ့ကြသည်။
တော်များသည် ထူသလက်ထူလာကာ ရှုများမှုလည်း တဖြည့်ဖြည့်
နင် တော်စွယ်လေးတစ်ခုအေးသို့ ချုံးကပ်လာကြသည်။

ကိုက်ငါးရာခန့် သွားမိသော ရှေ့မှ သွေးသောက်ကြီးက ဂတ်တရက်
‘ပိုမှာ...တွေ့ပြီ’ ဟု အောင်လိုက်သည်။

ရှုံးသစ်ပင်ကြီးများ စပေါက်နေ၍ အရိပ်ကောင်းသော တစ်နေရာရှိသည်။ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုမှာ တသွေ့ဆုင်သွင် စီးကျေနေလျက် စမ်းချောင်းဘေးတစ်လျောက် စိမ့်လန်းသော မြက်များပေါက်နေကြသည်။

မြင်းတစ်စီးမှာ အေးအေးလျှလျ မြက်စားလျက်ရှိသော်လည်း စမ်းချော်
ရရှစ်တွင်မူ လူတစ်ဦးမှာ အသက်ကင်းမဲ့သည့်ပမာ မလှပ်မယ့်က လဲမှောက်လျက်
ရှိ၏။

မိတ်ဆွေလေးသည် မြိုင်များ ရေသာက်ရန် စဲ့အောင်းဆီးသို့ ပွာတ်လိုက်ပြီး လမ္ဗာက်နေသူ၏အိုးသို့ စိုင်းရောက်လာကြသည်။

“**ແມ່ງເວົາກີ່ນຕູ້ແລ້ວ** ທີ່ດັບຊາຍແມ່ນ ພຶດທີ່ໄປດີຕົ້ນຫຼັກບໍ່ ຜູ້ລະດູກີ່
ບໍ່ກົດລາກີ່ດູັກທະ່າດີກິ່ນວ່ານີ້|| ທີ່ດັບຊາຍແມ່ນຫຼັກຫຼັກພຸດ ປຸດດັບຫຼັກຈົດ
ແມ່ງເວົາກີ່ນຕູ້ເປົ້າກີ່ນຫຼັກ ແລ້ວ ແມ່ນໃຈວ່າ ວິຊາກົດລາກີ່
ລາວ່ານີ້|| ຖື່ນໆສູງລາວ່າ: ທີ່ຕົ້ນຫຼັກຈົດຫຼັກວ່າ ເປົ້າກີ່ນຫຼັກ

“အလို...ဘုရား...ဘုရား...၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲလား”

သွေးသောက်ကြီး၏လက်သည် ထိုလုပ်၏ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ နှစ်နှစ်သံကို စဲမီးမီသော သွေးသောက်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပက္ခည်လင်လာ၏။ လျှပ်စီးစွာပုလ် သတိမှုများသူ၏ အကြိုအာ ဆွဲခုတ်ယ်ရှားပိုက်ရာ သွေးသောက်ကြီးသည် ထိုသူ၏ လက်ယာဘက်ရင်အုပ် ဒဏ်ရာကိုထွေသည်။ ဒဏ်ရာမှုမျက်လု သောကြုံနှင့် ထိုသူ သတိလစ်နေသည်။ သွေးလွှန်ခြင်းပက္ခည်သာဟု သွေးသောက်ကြီးမှာ သဘောပေါ်ကိုမိသည်။

သျေးသောက်ကြီးပြုလုပ်မေသူမျှအား ဦးမြတ်သက်စွာ စိုင်းကြည့်မောက်သော
ပိတ်ဆွေထဲ့သို့မှာ ဒက်ရှာရှင်၏မျက်နှာကို ဖြင့်လိုက်ရသော တ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး
လုံးကြည့်ခိုက်သည်။ အင်ကြော်မှာ သတိလှစ်မေသူ၏မျက်နှာသည် သျေးသောက်
ကြီး၏မျက်နှာနှင့် ဆင်လုသောခြက်နှင့်တည်း။

ఎవుసెనాగ్గిక్కి: గ లింగమ్మెన్ని: ఆ: అన్నించ్చల్సిగ్గున్ని॥

“ကိုင်း...သွေးသောက်တို့ မအျော်လင့်ဘဲ ကျူပ်ရဲခေါ်ဟာ စီမှာ ခုံးဇူ
ပြီ၊ ဒီဒက္ခရာရှင်ဟာ ကျူပ်တွေ့ဖို့ ထွက်လာတဲ့ ကျူပ်ရဲအစ်ကိုပဲ၊ သွေးသောက်တို့
တတ်နိုင်ရင် ဒီလုသာတိရအောင် ကျူပ်ကို ကျကြပါ”

ჭိုးနဲ့စော်ဘွားသည် အရင်လှပ်ရှုံးလာသည်။ သူသည် မီမံခါး ရှုံးလှယ်
အိတ်ကြီးအတွင်း အတန်ကြာ ရှာဖွေနေပြီးနောက် နိကာန်ကြန် ဆေးရည်များနှင့်
ပြည်မြေသာ ပုလင်းလေးတစ်လုံးအား ထွက်ယူလိုက်သည်။

“ବ୍ୟାକିଙ୍ଗର ପ୍ରତିକିଳଣାରେ, କିମେଂଦିନିରୁହାଏ ଆଲାନ୍ତିପ୍ରତିକିଳଣ
ଯାଇ, ଅନ୍ତରୁକ୍ତ ଫାନ୍ଦିତାରୁହାଏ ବାନ୍ଧିବାରୁହାଏ ଅନ୍ତରୁକ୍ତ ଫାନ୍ଦିତାରୁହାଏ
କିମେଂଦିନିରୁହାଏ ଆଲାନ୍ତିପ୍ରତିକିଳଣ”

သွေးသောက်ပြောက မိန့်ဖော်ဘွား၊ အိန္တိယည်အတိုင်း ပါးစပ်ကို လှစ်ပေးသည်။ မိန့်ဖော်ဘွားက သေးရည်များကို တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ပါးစပ်တွင်းသို့ လောင်းထည်ဖော်၏၊ အတန်ကြာမှ ရှင်ပိုက်သည်။

“ଶିର୍ଷା ଅନ୍ତର୍ମାତ୍ର ସଂକଳନପାଇଲିଛି”

သွေးသောက်ကြီးက ရိုသေလေးစားသော အမှုအရာနှင့် ဦးခေါင်းညွတ်လိုက်သည်။

“အလို...ဒီအကြောင်းကို သိနေတယ် ဟူတဲ့”

“မှန်ပါတယ်၊ အလျှော့သင့်ရင် ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြုမယ်”

ကျွန်ပူရှိလ်နှစ်ဦးအနက် မြန်မာကြီးကလည်း မိုးနဲ့စော်ဘွားအား ကိုယ်ကို ဆွဲတဲ့ အရိုအသေပြုသည်။ ရဟန်းကသာ တည်ထံမြောကြည့်ရင်း ပြုးမောသည်။ မိုးနဲ့စော်ဘွားက အနေရာအထိုင်ရ ကြပ်ဘွားသည့်ဟန် လက်ကာတားမီးသည်။

“သွေးသောက်တို့ မျှောင်တော်တို့ ကျွုပ်ကို စော်ဘွားအဖြစ် မောထားလိုက် ကြပါ၊ တစ်လျှောက်တို့ တစ်ခုံးတော်ဘွား ဂုဏ်ကို အတူရင်ဆိုင်နေသူချင်းအနေ့း မိတ်ဆွေတို့ဗျိုသာ သဘောထားပါ၊ ဆက်ဆံကြပါ၊ ဒီဟာထက် ဒေါ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးဖိုလ်မယ်၊ ကျော်မှာတော့ ထည့်ဆေးမပါဘူး၊ မျှောင်တော့ဆိုကော့”

မြန်မာကြီးက ခေါင်းညီတို့ကို၏။

“ကဲ...ဒါဖြင့် အမှာကို ဆေးကြာသုတေသင်ကြနှင့်ပါ၊ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်လိုက်းမယ်”

မိုးနဲ့စော်ဘွားက စစ်ဆေးမှ ရောဘွားခံပ်သည်။

“ကဲ...ဒါကြိုး ပြောလို့ ရောမယ်၊ ဒေါ်ရာနဲ့ ဦးပွဲ့်း ဒီလူမှာကိုမှာ, ပြီး ပို့အိပ်အောက်မှာ ဘွားအကြောက်ပာ”

သွေးသောက်ကြိုးသည် သက်နံးဝတ်ပူရှိလ်အား ဖုန်းပြုစွာမျှောက်တို့ကို သည်။ ဦးပွဲ့်း၏ ပြောသနအိုသာနှင့် လူနှေ့တော်ကို ထောက်ချင့်ချွဲ ပေါက်ပုံကဲ့သို့ အော်ခြေမဟုတ်၊ တကယ့်ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း ရိုပ်စိရာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှုပြော၊ ‘တင်ပါဘုရား’ ဟုသာ ဖြစ်လိုက်ရာသည်။ ထို့အာက် ဦးပွဲ့်း အကုအညီ နှင့် လူမှာအား သစ်ပင်ရိပ်အောက်ချွဲကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးအား ခေါင်းအုံးစော် ချထားသည်။

မြန်မာကြိုးသည် မိုးနဲ့စော်ဘွား ပံ့ပေါ်သောကြောင်း အားမှန့်တစ်ပုံးထည့်ကာ လူမှာ၏ဒဏ်ရာအား ဆေးပေးသည်။ ထို့အာက် ဖယောင်းချက်နှင့်တူသည်။ ဆေးတစ်ပုံးအား ဝါစွမ်းချွဲ သတ်မှတ်သွေးတော်များ၏ ဒီတော်များ၏ ထို့အား သိပ်ပေါ်ပေးပို့ဆေးတော်များ၏ အားမှုကျော်းတွေ့ကြောင်း ဖြစ်ပေါ်သည်။

အတော်တစ်ခုနှင့် ဒေါ်ရာအား အပ်ကာ ပုံးမှ သို့်စော်သော်လည်း ကိုစွဲမှာ ပြီးခဲ့သည်။

ဤအခါကျွဲ့မှ မိတ်ဆွေလေး၌ဗျို့တို့သည် ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ ကွမ်းဝါးသူဝါးနှင့် အေးအေးလူလူ စကားဆိုနိုင်ကြသည်။

“အိမ်... လူတွေကတော့ တကယ့်သူတို့အတွေ့ချုပ်းပါ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းသာ မသိကြတယ်၊ ဒကာတိအသီးသီးမှာ လျှို့ဝှက်သော အရေးအခွင့်များ ရှိပါတယ်။ ဦးပွဲ့်းကတော့ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိရပါ၊ ဦးပွဲ့်းဘွဲ့က ဦးသွေ့မလို့ ခေါ်တယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကတော့ တစ်ခါတစ်ရဲ ကျိုစယ်သမ္မနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ဖိုလ်ဥ္တ္တာမလို့ ခေါ်ကိုဆိတ်ပေါ်ပါသလဲ”

“အရှင်ဘုရား ဒီ ဘာကိစ္စနဲ့ ကြွဲလာပါသလဲ”

“အိမ်... အကြောင်းကရှိသော နယ်မှာလည်း မင်းမြှောင်ကပ်ပါးတွေက ဓားတဝ်ဝင့်နဲ့ မိုးဆိုကြ၊ ဒီဇားပြုလျှို့ဆိုလေးတွေ ထက်ဆိုတော်တို့ အောက်အရပ်က ကုလားပြု ဓားပြုးရုံရှိကလည်း နောလား ဉာဏ်း ဆိုက်မယ်ဖြစ်စေတယ်၊ နက္ခတ်တာရာ ပြုသွားပြုသွားတွေကလည်း မကောင်း၊ ကိုနဲ့ဆိုတော်ဘာ၏ စည်းမို့မို့တွေက လည်း မလှ၊ သာသနတော်ကြိုးနဲ့ တိုင်းပြည့်ကြိုးအတွက် ဘေးရောက်စရာ အကြောင်းမြင်တော့ အခြေအနေအရပ်ရပ် စုစုံရင်း ဆိုသလို ဖြပ်ပေါ်တော်ဘာရာ ဖြစ်တဲ့ နိမ္မာဘိဝအတွေးလိပ်စာတိတို့ ဖော်မယ်ရပါဘူး၊ ဒါကြေားတို့ကို ဆော်သွေ့သော် အော်အပို့ပေါ်လေ”

“အရှင်ဘုရား ဘယ်လို့များ အခြေအနေတွေ နားလည်နဲ့ပါသလဲ”

“အခြေအနေတွေတော့ မကြိုံကိုလုပါဘူး၊ ဒီမင်းဒီစိုး ဒီသူရိုးနဲ့ ဒီမို့ ဒီလေ ဆိုတာလို့၊ ထားပါလေ ဒကာတိအကြောင်းလည်း ဆိုကြပါသီး”

ဤနေရာတွင် မြန်မာကြိုးက ဝင်ဆိုသည်။

“တပည့်တော်နာမည်မှာ ဦးမင်းရောင် ခေါပါတယ်၊ နတ်မောက်ကြိုး၊ လူလင်သွော်ကြိုး ဖြစ်ပါတယ်၊ သာဂျွန်မင်းတရားကြိုး လက်ထက် ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်နံးတော်ကြိုး သို့ မြို့မြို့နဲ့ သို့ မြို့မြို့ပေါ်နော်ကြိုး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဦးပွဲ့်းလို့ တပည့်တော်လည်း တိုင်းရေးပြည့်ရေး သာသနတော်ကြိုးအတော်အတွက် စိတ်မောင်းတော်ကြိုး ဆိုတဲ့ မင်းကြိုးသို့ ဆိုတော်များ၏ အားမှုကျော်းတွေ့ကြောင်း ဖြစ်ပေါ်သည်။”

“အင်း... အင်း... အနွယ်တော်တွေကတော့ ကောင်းပါ၊ ရှုပ်ရည်သွော်ပြင် အကောင်းပြီး ယောက်သွော်ကောင်းမျို့ရှို့မှုး ဦးပွဲ့်းလည်း ရိုပ်ပို့ပါရဲ့ နှုန်းပတ်ဝင်းကြိုးရဲ့ ဖောင် အတွင်းဝင်းမင်း ဦးရှို့ရှို့ဘာ သာပေါ် ခုနှစ် ပထမမှုပေါ်ပေးပို့ဆေးတော်များ၊ အတိုက်တွင် မင်းကြိုးမဟာ့သွေ့လို့ ထို့ကိုပါအမှုထုတ်ရင်း သန်လျှို့ပြု့တော်များ ကျုန်းသွားပြု့ကြသွော်”

ဦးပွဲင်း မှတ်သားဖူးပါရဲ့ ကိုင်း...ဒီဘက်က ဒက္ခာကြီးက ဆိုပါး”

ဦးဥဇ္ဈာမက သွေးသောက်ကြီးဘက် လျည့်အမိန့်နှုန်းသည်။

“တပည့်တော်၏အမည်မှာ မြတ်ကျော် စောပါတယ်၊ အရာအထူးအေးဖြင့် သွေးသောက်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့မှာ မတရားမင်းနှင့်တကွ တိုင်းခြားတစ်ဦးမင်းတို့၏ရှို့မှ နိုင်ငံတော်အား ကယ်တင်းနိုင်ရန် ကြွေးစားနေသူများ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့၏ အရှင်သင်မှာ ယခုအခါ တစ်ပြည့်လုံး တစ်ဦးတာ အားကို စောင့်မွှော်နေကြသည် ညောင်ရမ်းမင်းသား ဂိုလ်တော်လေးပင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ညောင်ရမ်းဂိုလ်တော်”

ကျော်သုံးဦးက တစ်ပြိုင်နှင်း အသံစွဲကိုသွားခိုက်ကြသည်။

“အင်း...ညောင်ရမ်းဂိုလ်တော်ကို တစ်ပြည့်လုံးက မျှော်တော်တယ်ဆို တာ မှန်ပေတယ်၊ ဦးပွဲင်းတို့လည်း ပါသပေါ်လေ”

ဦးမင်းရောင်နှင့် မိန့်တော်ဘွားတို့ကောလည်း သဘောတူမြှောင်း ခေါင်းညီတဲ့ လိုက်ကြ၏။

ဦးမင်းရောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် မျှော်လင့်နေကြသလဲဆိုရင် အခါ စစ်ဖြစ်ရင် အော်လိပ်က အနိုင်တိုက်ပြီး သီပါဘုရင်ကို နှေ့ချုပ် ညောင်ရမ်းမင်းကို နှုန်းတင်းမယ် ကောလုပ်လ သတ်းပြီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် တရှုံးက ဒီစစ်ပွဲကို သီပါအတွက် သိပ်တိုက်မပေးချင်တဲ့ စိတ်ထားတွေ ပေါ်နေတယ်၊ အော်လိပ်တွေက တကယ်ပ ညောင်ရမ်းဂိုလ်တော်ကို နှုန်းတင်းမယ်၊ သွေးသောက်ကြီးတို့တော့ ပို့သုံးပေါ်”

သွေးသောက်ကြီးက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ရမ်းခါလိုက်သည်။

“အော်လိပ်ကို ယုံရင် မှားကျွန်းလို့မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်းတော်တို့အနေ့း ဒီကုလားဖြူတွေကို စိတ်မချေတာကြားပြီ၊ ညောင်ရမ်းဂိုလ်တော်ကို ဘာမှအကွဲအညီ မပေးတဲ့အပြင် ဘာ်လားမြှုပ်ဆီးထိုးထားတယ်၊ ဒီအော်မြို့အထိ ဘာသတ်းမှုလည်း မရဘူး၊ ကျွန်းတော်တို့ရဲ့၊ အထောက်တော်တွေနဲ့လည်း လုံးဝအဆက်ပြတ်နေတယ်၊ ဟိုတစ်ဦးကျွန်းမှု မြင်းမြှုပ်ဆီးမှာ ညောင်ရမ်းရဲ့ အထောက်တော်တွဲဦးလို့ ထင်ရှုတဲ့ လူတစ်ဦးယောက်ကို ဖြုန်မှာတပ်တော်တွေက သတ်းအရ လိုက်ဖိုးတော့ လွှတ်စွာက သွားရတယ်၊ ဒါကြောင့် အရေးတော်ကြီး စုံမ်းဖို့ တပည့်တော် ထွေ့နေတာပါ၊ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းတွေတွေခဲ့ပါပြီ၊ ဟောဒီသတိလစ်နေသူဟာ တပည့်တော်၏ အစ်ကိုအရှင်း ညောင်ရမ်းဂိုလ်တော်၏ ဘာ်လားမြှုပ်ဆီး ပါသွားသူပါ၊

သူ သတ်ရရင် အကြောင်းစုံ သိရမှာပဲ”

လေးဦးလုံးသည် သတ်လစ်နေသူထဲ မျက်လုံးရောက်သွားကြသည်။ ထို့မှ အသက်မျိန်မျိန်ရှုလျက် အိပ်မောကျေမာကြောင်း ဝစ်းသာဖွယ် တွေ့ကြရသည်။

မိန့်တော်ဘွားက အိပ်မောက်မှုများ မြှော်လုံးကြည့်ကြည့်လင်လင် နှီးလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုပြီး သွေးသောက်ကြီးဘက် လျည့်၍မေးလိုက်သည်။

“မေးရှုံးမယ် သွေးသောက်ကြီး ဒီအောင်းဆိုရင် သွေးသောက်ကြီးတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဟာ သပြေတန်းခံတပ်မျှုး မိုလ်များသူရို့ပေါ် ဟုတ်စ”

သွေးသောက်ကြီးမှာ ထိုတ်လျော့နှုန်းသွာ်နှင့် စော်ဘွားမင်းအား မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အလို့...စော်ဘွားမင်းက ဘယ်နှုန်းဆိုနိုင်ပါသတဲ့”

“ခုန်ကပ် သွေးသောက်ကြီး ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်းတော် ဘာပြောခဲ့ပါသလဲ”

မိန့်တော်ဘွားက ပြုးလိုက်သည်။

“အေးရည်နဲ့ ဟတ်လာက်ဂိုဏ်လ သွေးသောက်ကြီး၊ အခု သွေးသောက်ကြီးရဲ့ နောင်တော်ကို ကျေပ် ဒီဆေးနဲ့ အသက်ကယ်လိုက်သလို အဲဒီတပ်မျှုးကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ဒီဆေးနဲ့ အသက်ကယ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သွေးသောက်ကြီးမှာ မြင်းနိုင်တော့၊ ဟုတ်မျိန်ကြောင်း ခေါင်းညီတဲ့ လိုက်ရသည်။

မိန့်တော်ဘွားက နားမလည်သဖြင့် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြောင်း သော ဦးဥဇ္ဈာမနှင့် ဦးမင်းရောင်ဘက် လျည့်လိုက်သည်။

“ဦးပွဲင်းနဲ့ စိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို ကျွန်းတော်အနေနဲ့ ရှင်းပြု့ ဝါယာရဲ့ ရှိမှုမာပါတယ်၊ ကျွန်းတော်ဘာ မိန့်တော်ဘွား ခုံးကြည့်မှုနဲ့ သီကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နှင့် ၁၂၄၂ ခုန်စိတ်ကိုပြီး အပေါင်းပါ စော်ဘွားတို့ကို ခေါင်းဆောင်လို့ သီပါဘုရင်ကို ပုံးပိုးရောက်လုပ်နေသူ တစ်ဦးမှုးလည်း သီပြီးပြုံးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းတော်တို့ဘွားက ဘာ်လားလို့ တော်လျော့နှုန်းတော်တွဲဦးလို့ ထင်ရှုတဲ့ လူတစ်ဦးယောက်ကို ဖြုန်မှာတပ်တော်တွေက သတ်းအရ လိုက်ဖိုးတော့ လွှတ်စွာက သွားရတယ်၊ ဒါကြောင့် အရေးတော်ကြီး စုံမ်းဖို့ တွေ့နေတာပါ၊ မြှုန်မှုမာထိုးကိုလည်းကောင်း၊ မြှုန်မှုနိုင်းကြီးကိုလည်းကောင်း၊ မလိုအုန်းထား စိတ် လုံးဝေးမရှိပါ၊ မြှုန်မှာထိုးသည် ကျွန်းတော်တို့ ရှုံးမှုးမှပါအင်း တိုင်းရှင်းသားအားလုံး တည်းဆောက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်းတော်တို့ ပုံးပိုးရောက်လုပ်နေသူ

မြန်မာမတရားမင်း တန်ပါးကိုသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်”

“ကျွန်တော်တိရှစ်မီးတွေဟာ မဖုန်တာကိုမလုပ်၊ မဟုတ်တာကို မခြောါ၊
မိမိတို့အပါ မဟုတ်မတရား အညွှန်းခဲ့ရင်လည်း မမေ့တတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ဘို့နှင့်
ပေါ်ဟာဆိုရင် အလောင်းမင်းတရာ့ပြီး လက်ထာက်တော်တည်းက မြန်မာဘို့နှင့်
အပေါ် သစ္စာရှိရှိ အမူတော်ကို ကျော်ဖော် ထမ်းရှုက်ခဲ့ပါတယ်၊ သီပေါ့ဘုရင်
နှင့်တက်တံ့အခါမှာ မလိုတဗောသူမြတ်ရဲ့ အတင်အလျောက်ကို နှစ်ဝင်ပြီး ကျွန်တော်
အပေါ် မထမ်းနိုင် မဆောင်နိုင်ဖော် ပြီးလေးတဲ့ အားဖြူးတွေကို ဆက်ရှုမယ့်လို့
ဆင့်ဆိုတော်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်က မဆက်သဲ့ နိုင်တံ့အေးရတော်ကို
အမိမိနဲ့ ဆင့်ခေါ် အကျိုးချေထားခဲ့ပါတယ်၊ မာာက်ဆင့်ကျွန်ရှိစုံတဲ့ အွေတော်အျိုးတော်
တွေနဲ့ နယ်သူနယ်သားတွေဟာ ဖြစ်သလို စာအောင်ပြီး တောင်းဆိုတဲ့ အားဖြူး
တော်ကို ဆက်မှ ပြန့်လှတ်တဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာာက်တစ်နှစ်မှာ ဒီလိုပဲ တော်ပါလေ
ရော့ ဒီတစ်နှစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျိုင်းတံ့ဆယ်ကို ဖွောက်ပြုပြီး ကံ့ကွဲအကျိုးလေ
ပြစ်တဲ့ အညွှန်းခဲ့ ၏၏ဘွားတွေကို စုံလို့ ပုံစံကုန်ဖို့တာပဲ”

କୋଣାର୍କରେ ପାଦମଧ୍ୟରେ ଏହାରୁ ଲିଖିତ ଉଚ୍ଚାରଣ ।

“မြန်မာတိုင်းဒေသ သီပါဘူရှင်ဟာ သိပ်ဆိုပါကလဲ”

ဒီးမုင်းကြောင်က မတ်ချက်ခဲ့သည်။

"တကယ်ထော သီပါဘုရင့်မှာ သိမ်ဆြောင်စရာ ဖို့တွေ ဒါဂိုလော ကျွန်တော်တို့ သီပါတယ်၊ ဒီမင်းဟာ ပျော်တယ်၊ ညွှတယ်၊ တိုင်းပြည့်ရေးရာကို ဘာမှာမူမလည်ဘူး၊ တရားခံကတော့ သူ့မိဖုရာ့နဲ့ အလိုတော်ဘို့ ပညာမဲ့ မူးမတ်တွေ ပါ၊ ခက်တာက ဒီမင်းရှိသွေ့ ဒီမိဖုရားတန်ခိုးထက်ပြီး ဒီမူးမိုက်မတ်မိုက်တွေက ထင်တိုင်းကြနော်မှာပဲ"

କେବୁର୍ଗିକା ପ୍ରାଚୀନ ଶିଳ୍ପିଙ୍କାରୀଙ୍କ ପ୍ରକାଶକ

“မှန်တယ်၊ ကျွန်ုတ်တို့လည်း ဒီအတိုင်း သဘောပေါက်ထားတယ်၊ ကျွန်ုတ်တို့ မှန်ကုန်စရာက တရာတ်ကလည်း တရာတ်အလျောက်၊ ကျိုင်းတုန် မပေးတဲ့ တုက်ဘာက်မှာရှိတဲ့ ဖရိုန်စွဲကလည်း ဖရိုန်အလျောက်၊ အိုလိုင် ကလည်း အိုလိုင်အလျောက်ပဲ့ပေါ့၊ မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပြီး သူတို့ဘက် သိမ်းသွင်းချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ်တို့ဘာ မတရာဇ်မင်းကိုသာ တို့ကိုနေတာ၊

တိုင်းတစ်ပါးသားတို့၏ လက်အောက်မှာတော့ သူ့ကြော်မခံပြီ ဒါကြောင့်လည်း မြန်မာ မင်းသား တိုင်းရင်းဖွားပြစ်တဲ့ လင်းပင်ကိုယ်တော်ဘဲ အလဲတော်အောက်မှာ ကျွန်တော် တို့၏အားကျော်ရွှေ စုံပြီး အောင်လိပ်သာသနဲ့ လင်းပင်ကွန်ဖက်ဒရစ် (Lipin Con-fedracy) ဆိုတာကို ထောင်ခဲ့ကြတယ်**

အနေဖြင့်ဘာသာ နဲ့မလည်သွေ့ပုံးက မိန့်နော်တွေးအေး မောက်ညွှန်ပိုက် ကြ၍ ‘အဒီလင်းပင်ဘာစိ အ...အဒီက ဘာလ’ ဟု ဂိုင်းမေးကြသည်။

“လင်းပင်ကျွန်ုပ်ကဲရေး ဆိတ္တာက လင်းပင်မင်းသားကို အမျှိုးပြုသော
ပြည်ထောင်စုသမဂၢုဒ်ကြီးလို အနိုင်ယူရပါတယ်”

ကျို့သုတေသနမှာ ပိုမ်းရှုပ်ပွားဟန်နှင့် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လိုက်က
သည်။

၃၇:မင်းရောင်က အရှင်နဲ့ခေါင်းညိတ်ကာ၊ ကျွန်တော်တော့ ကြိုက်တယ်။
ဒီလိုသမုပ္ပါဒြီး ပေါ်ရာစုမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲဟု ဆိုသည်။ အေးလုံး သဘောတ္ထာကြုံး
ခေါင်းညို့ကြော်၍။

မိန္ဒာတေသားက ဝမ်းမြှောက်ဝမ်းသာ ပြီးလိုက်၍ စကားဆက်ပြေသည်။

“အခ တိုင်းရေးပြည်ပေးတွေ ရှုပ်ထွေးလာလို သတင်းစုစမ်းရအောင် ကျွန်ုတ်ကိုယ်တိုင် ရုပ်ဖျက်ပြီး နေပြည်တော်ဆီ ဆင်းခဲ့တာပဲ၊ ကံအားလျှော့စွာ ကံတွေအကျိုးပေးဖြစ်တဲ့ သိန့်စော်ဘူးကြီးရဲ၊ လူတွေနဲ့ တွေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ သူတို့တွေ တော့ ပော်ဒီသွေးသောက်ကြီးတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ မင်းသမီး တစ်ပါးဆိုက တစ်ဆင့် ပြောင်ရှုံးကိုယ်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သိနဲ့ပြန့် တယ်၊ ဒီမှာ သွေးသောက်ကြီး၊ ခင်ဗျားဆိုရဲ့ ပြောင်ရှုံးအရေးတော်ကို ကျွန်ုတ်တို့ ရှုံးတော်အားလုံးက တော်ကံခဲ့တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ထိအနိက်တွင် မမျှော်လင့်သော အသံတစ်သဲက ပေါ်လာသည်။
 “ဉာဏ်ရမ်းကိုယ်တော်ကို ထောက်ခံသူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”
 အသံမှာ ဒဏ်ရာနှင့် သတိလစ်နေသူဆီမှ လာသည်။
 အားလုံးမှာ အသံလာရာသို့ လျှပ်ကြည့်လိုက်စီကြသည်။
 ဒဏ်ရာရှင်မှာ သတိကောင်းစွာ ရန်ပာနှင့် ကြည့်လင်သော မျက်လုံးများ
 ဖြင့် ပီမိတ္ထား နိုက်ကြည့်နေသည်။
 သွေးသောက်ကြီးက ဝစ်သာအားရ သွေးပြေးသွားလျက် ပွဲထူသည်။
 “အစ်ကို...အစ်ကို သတိရပြီလား၊ ကျွန်တော်လေ၊ မြတ်ကျော်လေ”
 “မြတ်ကျော်၊ ငါညီ မြတ်ကျော်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုညီ မြတ်ကျော်ပါ”
 လူနာ၏လက်မှာ ဆန္ဒထွက်လာကာ သွေးသောက်ကြီးအား ပြန်ပွေ့ဖက်
 ထားသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ညီးမှာ တစ်ညီးနှင့်တစ်ညီး ပျောက်လျက် ယောက်ရှုံးများ
 တော့မဲ့ ဝစ်နည်းဝစ်းသာ ဝေဒနာနှစ်ရှင်နှင့် မျက်လည်များ ကျော်ကြသည်။ ဘားမှ
 ကြည့်နေသူများပင် ရင်တွေ့ထိခိုက်လာကြသည်။
 “အခု ငါ ဘယ်ရောက်နေလဲ မြတ်ကျော်”
 “မိတ်ဆွေတွေအလယ်မှာပါ အစ်ကို၊ အစ်ကို သတိလစ်နေတာတွေလို့
 အသက်ကယ်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အလယ်မှာပါ”
 “ဒါဖြင့် ငါကိုထုပါ မြတ်ကျော်၊ ငါ စကားပြောချင်တယ်”
 သွေးသောက်ကြီးက လူနာအားထွုပ် သစ်ပင်၌ မျှေးလျက် ထိုင်စေသည်။
 ထို့မှာက် မိတ်ဆွေသုံးညီးနှင့် မိတ်ဆွေပေးသည်။
 “ကျော်လူပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာ အမေမွေးတဲ့အသက် မရှိ
 တော့ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေများပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ကျွန်တော်မှာမည်
 ထိုလ်ထွန်းခံ ခေါ်ပါတယ်၊ ဟောဒီညီမြတ်ကျော်နဲ့ ဂွဲ့သွားတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပါ ခုပါတော့”
 “ဒါထက် ထိုလ်မင်းက ဘယ်ကလာပါသလဲ”
 ဦးမင်းရောင်က ဝင်မေးသည်။
 “ဘားလားမြို့လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ကာလက္ခားမြို့ကပါ”
 “အို...ဘားလားမြို့ကတော်...”
 ကျွန်လူများမှာ အုပ္ပါယားကြသည်။
 “ဒါထက် ကိုယ်တော်လေးကောဟင်၊ ကိုယ်တော်လေးဆီက ဘာများ
 အမှာတော်ပါလဲ”

သွေးသောက်ကြီးက စိတ်အားထက်သန့်စွာနှင့် မေးသည်။
 လူနာ၏ ပြုစောင်သောမျက်နှာများသည်။ ရှုတ်တာရှုက အဖြေမရှု။
 “နှီပါဌီး အစ်ကို၊ ကိုယ်တော်လေးရော၊ ကျွန်တော်တို့တွေကွဲ တိုင်းပြည့်
 တစ်ခုလုံးက ဉာဏ်ရမ်းအရှင်ကို ပျော်နေကြတယ်”
 ထိုလ်ထွန်းခံ၏ မျက်နှာမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နှီမင်းကျော်သည် ထင်ရ
 သည်။ ဦးခေါင်းမှာ ညွှတ်ကျော်သူ၏ နှုတ်မှ လေသံထွက်ရုံ စကားလုံးမြောက်လုံး
 ထွက်လေသည်။
 “ကိုယ်တော်လေး မရှိပြီ”
 “ဘာ...အစ်ကို၊ ကိုယ်တော်လေး မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွား
 သလဲ”
 ထိုလ်ထွန်းခံက အားတင်းလိုက်ဟန် အကြိတ်လျက် ပြုသည်။
 “ဉာဏ်ရမ်းအရှင်ဟာ မနှစ် ဘေးစင် ခုက်လားမြို့မှာ နတ်ဆွား
 ကိုနှစ်တော်များပြီ ငါညီ”
 သွေးသောက်ကြီး၏ ပါးစပ်မှာ ပွင့်ဟာသွားသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း
 ကြောင်ကြောင်ပြု့လျက် နှုတ်မှ ဘာစကားများ ထွက်မလေကြ။ ကြားလိုက်ရသည့်
 စကားကို ယုံဟန်မတူ။ ခဏကြာသွေ့ငွေ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အပ်လျက် ချုံးပွဲချုံ
 ရိုသည်။
 ကျွန်လူများမှာ စကားမဆိုနိုင်၊ နားထဲတွင်သာ ကြားလိုက်ရသည့် အသ
 သည် ပုံတင်ထပ်နေသည်။
 “ဉာဏ်ရမ်းအရှင် နတ်ဆွား ကိုနှစ်တော်များပြီ”
 ထိုလ်ထွန်းခံ၏ လက်တင်ဖက်က နှစ်သိမ့်သည့်ဟန် ညီဖြစ်သူ၏ ပစ္စားထက်
 ရောက်သွားသည်။
 “တရာ့နဲ့ပြုပါ ငါညီ၊ တိုအရှင် ကိုတော်ကုန်ပေမဲ့ ငါညီတို့ မြန်း
 ပြည့်သွားပြည်သားတွေအတွက် အရေးကြီးတဲ့သားတင်းတစ်ရှင်ကို အစ်ကို ယူလာတယ်၊
 ဒီသတင်းကြောင့်ပဲ အစ်ကိုဟာ ခရီးတစ်လျောက် အသက်ကို လုပ်ကြခြင်း ခံခဲ့ရ
 တယ်”
 သွေးသောက်ကြီးက မျက်ရည်ကိုသုတေသူ၏ အကြိတ်ကာ သွားအစ်ကိုပြော
 မည့်စကားကို နားထဲတော်သည်။ ကျွန်ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း အာရုံစုံနိုက်သည့်ဟန်
 ပြစ်သက်နေကြသည်။
 “ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်အရှင်အလောင်း မြှုပ်နှံအထိတော် မနေ့နိုင်ဘဲ

ရုပ်ယူကြပြီး မီရာသဘောနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန့်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါတောင် ဘားရှစ်မလွတ်လို စစ်တကောင်းမှာ တစ်ချို့ဆင်းပြီး ပုန်းရောင်နဲ့ခဲ့ရသေးတယ်၊ အဲဒါကမှ စစ်တွေ၊ စစ်တွေကနဲ့ ကျောက်ဖြူ၊ ကျောက်ဖြူကနဲ့ ပုသိမ်ကို ခြေလျင်တစ်မျိုး၊ လျေနဲ့ တစ်မျိုး၊ လျှို့ဂျုက်ခရီးနှင့်ခဲ့ရတယ်။ တစ်စွဲစွဲလောက်ကြာမှ ရှစ်ကုန်ကိုရောက်တယ်၊ ရှစ်ကုန်ရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ အောင်ပို့ဆိုးရဟာ ညျှောင်ရမ်းရှိုးရှိုံးတော် နတ်ဆွဲစံတဲ့အကြောင်း အပ်ထားတယ်။ အပ်ထားရှိတွင်မက အခုခုံ စစ်ပြင်နဲ့ပြီး မျှော်လေးကို တက်သိမ်းဖို့ ကြော်တယ်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေအပေါ်မှာဝတော့ သိပေါ်ဘုရင်ကို နှစ်းချုပြီး ညျှောင်ရမ်းအရှင်ကို နှစ်းတင်မယ်လို့ သတင်းရွှေ့ထားတယ်၊ အခုခုံ ညျှောင်ရမ်းအရှင်နဲ့ ရပ်ချင်းတွေတဲ့ မောင်ဘာသုန်းဆိုတော့ကို ပြစ်စွဲတစ်လွှာက် သဘော်ဦးပေါ် တင်ခေါ်လာတာ ပြည်ကိုရောက်နေပြီး ကြားတယ်”

“သူ့သောက်ကြီးက တက်တစ်ချက်ခေါ်ကိုလိုက်၍ ရှိုင်းလိုက်တဲ့ အကြံနှယ်ကွယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းဆိုရင် အောင်ပို့ဆိုတဲ့ ကောင်းမာရ်ကြောင့် မြန်မာပြည် ရေတို့နှစ်တော်ယ်ဆုံးပြုလေနဲ့ တော်ဆင့် မြင်းခြားကို သဘောနဲ့ တက်လာခဲ့တယ်၊ ဒါကို အောင်ပို့ဆိုတော်တွေ ဘယ်လို့ခြေရာခံစိတယ် မသိဘူး၊ မြင်းခြားက မြန်မာတပ်တွေကို လက်သိပ်ထိုး သတ်းပို့လိုက်တယ်နဲ့တွေတယ်။ မြင်းခြားကိုလည်း လောက်ရော ဆီးဖမ်းမယ်လုပ်ကြတယ်။ ကံအားလွှာ့စွာ ကျွန်တော်က ကြိုတင်ရို့မို့လို့ သိသေးလေး ထွက်ပြေးလွှတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်သားတွေ လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားထားတယ်နဲ့ တုပါပဲ၊ ရောက်လေရာအရပ် ရှစ်သွှေ့နဲ့ပဲတို့ခဲ့ရတယ်၊ ဒီခြေမှန်ကေတော် ရှစ်သွှေးဦးတွေလို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာ ရှင်မှာ ဒဏ်ရာပြီး လွတ်လာခဲ့တယ်၊ မောက် သတ်လစ်သွားပြီး ဘယ်လို့ဘယ်လို့ ဒီနေရာရောက်ခဲ့တာကို မသိတော့ဘူး”

“အားလုံးမှာ ပြိုမ်းကြသည်။ ကြားရသော သတင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ရှို့လှသည်။”

“ညျှောင်ရမ်းအရှင်ဟာ ဘာရောက်နဲ့ ကံတော်ကုန်သလဲ”

“မို့နဲ့တော်သွားက မေးသည်။”

“ဒွေးရော ဥပါဒ်ရော ဆိုပါတော့၊ အလုပ်အကိုင် ပင်ယန်းတာရော၊ နိုင်ကွန်သပေါက်ပြစ်မယ် အရေးကြောင့် စိတ်မချမ်းသာတောာ့၊ အောင်ပို့ကို လွှာ့ပဲတဲ့ ရှားယောင်းမှုကို မခဲ့ချင် ပြစ်တောာ့ရာ စုပေါင်းနှစ်စက်ကိုလိုက်တာ အသက်တို့တော့ ရောက်သွားတာပါပဲ”

ဦးမင်းရောင်က အံကိုကြိုတဲ့၍ နဲ့ဘားရှိုစားအား ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ မြေပြင်နဲ့ ထိုးစိုက်လိုက်၍ ဆိုသည်။

“မခဲ့ချင်လိုက်လေကျယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မင်း၊ အခို့မနောင်းသေးပါဘူး၊ အခု ဗိုလ်မင်း ယူလာတဲ့သတင်းက အရေးကြီးတယ်၊ ဒီပေါ်မှာရှိပြီး ဘာလုပ်ကြမ်လ ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်”

“ဘာလုပ်ကြမ်လ ဆိုတာ စဉ်းစားပါ ဒါမှာ ဘယ်လို့အခြေအနေတွေ ရှိနေလဲ၊ ဒါကို သိမြှို့မယ်မယ်”

ဤမော်တွင် သူ့သောက်ကြီးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ပြစ်နေပုံတွေကတော့ အောင်ပို့ဆိုတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲဝင်မယ့် ကိန်း၊ ဗုဇ် တော်ဆောင်းများများဟာ ညျှောင်ရမ်းမေးကို အောင်ပို့က နှစ်းတင်လိုက်လယ် ထင်တယ်၊ ရွှေ့နှင့်တော်နဲ့ လွှတ်တော်တွေ့က ထဲကို မင်းကြီးတွေပါ ဒီအယူအဆ ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ စစ်ပြစ်လာရင် ညီညွှတ်မှုရရှိ ခဲ့ယဉ်းလိမ့်မယ်”

ဤဥ္ဓာတ္ထမာက ပြိုမှားထောင်နေရာမှာ စစ်ပြစ်စို့ အလေးအလောကာ ဘယ်နှယ် ရှို့သလဲ၊ ဟု မေးလိုက်သည်။

“စစ်ကတော့ အနေ့အဖြေ့နဲ့ ပြစ်တော့မှာပဲ၊ အခုစုံယ်စပ်မှာ အောင်ပို့တဲ့ တွေ စုရုံးနေတော့ရှိတယ်၊ တော်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီသစ်မှုကိုစွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြန်မာမင်းက အမြဲ့အမြဲ့ကြိုးကြီးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အောင်ပို့ဆိုတဲ့အောင်ရော၊ ရှစ်ကုန်မှာရှိတဲ့ မဟာမင်းကြီးကရော တတ်နိုင်ရင် စစ်မတို့နဲ့ကြော်သွားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အောင်ပို့ရှိတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ ရှစ်ကုန် အောင်ပို့ကုန်သည်ကြီးအသင်း၊ အဲဒါတွေက အထက်မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို သိမ်းယူရှိ အတင်းအကြော်းဆိုတဲ့ကြိုး”

ဤဥ္ဓာတ္ထ တော်ကိုက်တဲ့၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လိုက်လေကျယ်၊ ဒီနိုင်ငံခြေားသွားတွေဟာ သားရေပေါ်အိပ် သားရေ ကိုစား ကျေးဇူးခဲ့လျှင်ပါကလား”

“သင်းတို့ ကျောဇူးခဲ့ပုံတော့ စုစွဲလိုက်နဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုးမေးမြို့ကို တော် တရာ်တော်ကျောင်က ဝင်စီးလုပ်ကြုံ မင်းမှုခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လေး၊ ဒါတော်ထားတော့ ရှစ်သွှေ့တွေကတော့ ပိုင်းတို့ ရှို့လှသည်၊ ဦးပွဲင်းတို့ အဖို့သားတွေက ဘာလုပ်မလဲ”

“တပည့်တော်သေားပြောရရင် အခုအခို့ကျမှုတော့ မထူးပြီ၊ တစ်မျိုးသားလုံး ပြန်လည်စုရုံးပြီး ပြည်ပရှိကို ကာကွယ်ကြဖို့ပဲ၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့

အခုပည်တော် ယူလာတဲ့သတင်းကို ကင်းဝန်မင်းကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ ဖြစ်ဖြစ်သိပို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါမိ အိုက်မမိမယ်”

“ဦးမင်းရောင်က မြော်မားအား ဆွဲနှစ်လိုက်ပြီး နေရာမှထသည်။

“ကိုင်း...တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဒီသတော်သိပို့ ကျော်တာဝန်ထား၊ အစက တော့ အေးအေးမှ ပြန်မလိုပဲ၊ အခုတော့ ကျော်မယ်ကျော် အမြန်အုပ်ပြုပြီး အရေးပေါ် လာရင် အဆင်သင့်ရှိအောင် လုသူလက်နဲ့ကဲ စာသောင်းထားမယ်”

“ဦးဥဇ္ဈာမကလည်း ဓားကိုခွဲ၍ ထလိုက်ပြန်သည်။

“မှန်တယ်၊ ဦးပွဲ့ောင်းလည်း အမြန်အုပ်ပြန်မဖြစ်မယ်၊ အရေးပေါ်လို အိုလို တပ်တွေ ရွှေခြိုးတော်ကိုချို့ရင် နောက်ပိုင်းက ဝင်တိုက်ပို့ ဦးပွဲ့ောင်းတို့တာဝန်ထား”

“မိုးနဲ့စော်သွားကလည်း အလားတူထသည်။

“ဦးပွဲ့ောင်းသွေးသောက်နဲ့ မြောင်တော်တို့ အခုအခို့အထိ ကျွန်းတော်ဟာ သိပေါ်ဘုရင်၏ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အမှန်စုံစုံရှုပ် အိုလိုစစ်ရောက်လို သိပေါ်ဘုရင် မီးဂိုင်းတုန်း ကျွန်းတော်တို့ ရတာနာပဲ နေပြည်တော်အထိ ချို့တက်အောင်ပွဲ့ခဲ့ရန် အစိအစဉ်ရှိတယ်၊ ဒီအံကြော်ကို ကျွန်းတော်တို့ မလိုလား၊ ကျွန်းတော်နယ်ဆီ ကျွန်းတော်လည်း အမြန်ပြန်ရမလိုပဲမယ်၊ ဒီဇွဲကစွဲ၍ လင်းပင်သမဂ္ဂ၏ အားစုစုသည် ကူလားဖြူရှိကို တိုက်ဖို့သာ ဖြစ်လိုပဲမည်”

အားလုံးမှာ မြင်ပြတ်လှသော မိုးနဲ့စော်သွား၏ စကားကြောင့် ကြက်သီးမွှေ့ည်းထွေးထွေး အားရှစ်းမြောက်သွားကြသည်။

“ဦးဥဇ္ဈာမက သာစာခေါ်ခိုက် ကျွန်းရှုများက မိုးနဲ့စော်သွားကို ချုပ်ကြည် ရင်းနှီးစွာ စိုးဝန်းပေါ်ဖော်လိုက်သည်။

“သွေးသောက်ကြီးက ဝါးသာစော်ပြု့ တုန်ရင်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်းသာတာဝန်မှာ ကျွန်းတော်အတွက် ထားပါလေ၊ ရာဇ်ဝတ်သင့်အောင် သူပြစ်သဖြင့် နေပြည်တော်အတွင်းသိပို့ ကျွန်းတော် ပြန်ဝင်ရှုမှာ မလွယ်ပါ၊ ရှိစွဲ... မည်သည့်ရှိပင် ဆီးတားလင့်ကစား ကျွန်းတော်တာဝန်ကို ကျွော်ပါစေမည်၊ သမား ဒေဝတ်မြတ်တို့အား တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုပါသည်၊ သူကျွန်းမာ်ပြီး”

သွေးသောက်ကြီးက ဓားကို ဝါးသာစော်ကြုံးပေါ်မြောက်ကြုံးပေါ် လိုက်သဖြင့် ကျွန်းသာတာဝန်မှာ လိုက်သွားလိုပဲ၊ ဓားပေါ်လိုပဲ သွေးသောက်ကြုံးပေါ်သည်။ နှောက်သွားလိုပဲ သွေးသောက်ကြုံးပေါ်သည်။ ဒါကြောင်းပေါ် မိုးနဲ့စော်သွားလိုပဲ သွေးသောက်ကြုံးပေါ်သည်။

“သူကျွန်းမာ်ပြီး”

ထိုအိုက်မှာလင် အဆေးမှာ မြင်းခွာသုသုသဲ ကြော်လိုက်ရသဖြင့် အာလုံမှာ ပြစ်လျက် နားစွဲပို့မို့ကြသည်။

ပထမဆုံး လုပ်ရှုးလာသူမှာ မိုးနဲ့စော်သွား ဖြစ်သည်။

“အာလုံး ဟောဒီဂုဏ်ကို မြင်းပေါ်တင်ပြီး အဆင်သင့် လုပ်ထားကပါ၊ ကျွန်းတော် ဒီသစ်ပင်ပေါ်က အခြေအနေ တက်ကြည့်ပါမယ်”

စော်ကြည်သည် အဆုံးဖို့ မလိုက်အောင် ပါ့ပါ့စွာဖုန့် သရက်ပင်ကြီးပေါ် တက်သွားခိုက် ကျွန်းပုဂ္ဂိုလ်များက သူပြောသည့်အတိုင်း လျှင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက် ကြသည်။

သစ်ပင်အရွက်များကြားမှ စော်ကြည်သည် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခရီးတစ်ဦး တစ်ဦးမတ်ခန့်ကွင် ပုန်တော်တော်းတော်းနှင့် မိမိတို့လာခဲ့သည့်လမ်း အတိုင်း ကခုန်စိုင်းနှင်းလာသော မြင်းတပ်တစ်တပ်ကို တွေ့ရသည်။ စော်ကြည်သည် ပတ်ဝန်းကျင်းပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်းပေါ်အတိုင်း ကျွန်းတော်တို့ အောင်ပြု့ပဲ မြောင်းတော်ချောင်းပေါ်ရမယ်။ စော်လည်းတွေ့တယ်၊ ဒီတော့ ဒီချောင်းအတိုင်း ဒုဋ္ဌဝတ်ပြစ်ဆီးမှာပဲ ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချို့မှာ တော်လည်းတွေ့တယ်၊ ဒီတော့ ဒီချောင်းအတိုင်း ဒုဋ္ဌဝတ်ပြစ်ကို ပြန်သွားကြမယ် ဒီကမှတ်ဆင့် ကြွော်နော်ဆောင် ဓမ္မမှာ ကျွန်းတော်တို့၊ လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒေါ်ရောက်ရှင်တော့ မပူ့နဲ့၊ အားလုံး ရှင်တစ်မျိုးဖျက်ပြီး ကိုယ်လိုရာ သွားနိုင်တယ်၊ ဘယ့်နှစ်ယော်”

ကျွန်းသာနည်းလမ်း မြင်သဖြင့် အားလုံးက စော်ကြည်၏အကြော် သောကာတူကြသည်။ မကြောင်းပေါ် မိုးနဲ့စော်သွားလိုက်မှာ မြင်းကိုယ်စိန့် ဒေဝတ်ရှင်းပေါ် အတော်ရှာရှု့ အား ဖေးတွေ့ရင်း စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း အရောက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသတည်။

□□□

ဒုန်းဦးက ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ပေါက်လှမားကပ်ကာ
တိုးတိုးထိုသည်။

“တပ်ကိုယူရင် သေမင်းပါးစပ်ထုဝင်တာနဲ့ တွေအောင်ယူလို့မယ်၊ အခု ဖိုလ်မျှူးကို ဖမ်းသွားပြီ”

ပေါက်လုပ်မျက်လုံးများမှာ ပြောကျယ်သွေးသည်။ သူခဲ့သမျှ သဲရေကျပေါ်။
“ဖော်သွေးပို့၊ ဘယ်အခိုင်ကလဲ”

“နေတွက်တပြုကပဲ၊ ကျွမ်းတောင် အသာဆောင်ဖို့ရှေ့ပါ ထွက်လာပြီး၊ ကိုရင်တိန္ဒာက် လိုက်လာတာ၊ ဘယ်နှစ်လုပ်ကြမလ”

ပေါက်လုသည် အော့အော့ဆောင်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကြော်ပွဲ
စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်။ မင်းအောက်ခဲ့လိုက်သည်။

"କେବି: ଗୀର୍ଜନ...ତା ହାଯଲ"

“ବ୍ୟାଯିମୁଳୀ, ରେଣ୍ଡି:ଟୋର୍କ୍ସିପ୍ପି”

“ဒီလို အရမ်းလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျူပ်လည်း လိုက်မယ်၊ ဒီအတိုင်း ဘယ်လို မဖြစ်တော်း ပဲပောက်လေး ဘာလေး မပြုတဲ့ကြေးမ”

“କୀର୍ତ୍ତିନାମବୁଦ୍ଧି ଶିଖିଲେ ଅଗର୍ଭାବିନ୍ଦିନଙ୍କୁ ଜୀବିତ”

နှစ်ညိုးသားသည် ရတနာပုံနှင့်ပြည်တော်ဘက်သို့ မြင်းများကို စိုင်းနှင်းက

မည်ဖျေပင် အပ်စိန်းထားသော်လည်း အက်ရှုလေ အီဒင်သဘောဆိုက်ခြင်း
နှင့် ဉူးသော့သာည် သစ်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အော်ပို့အိုးရထုမှ ပြင်းထန်သော
ရာအသံတစ်ရပ် အောင်ယူလာကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဆင့် ပေါက်ကြား၍
နှင့် တွင်းသူ နှင့်တွင်းသားတို့ သိရှိကိစ္စပြီးဖြစ်သည်။

အစာအရာရှာ လျှို့ဂုဏ်သော နှင့်တော်တွင်း၌ အခြေအနေ အရပ်ရပ် သတင်းအတိအထွေအတိအား ပေါင်းစပ်၍ အဖြစ်မှန်ကို ကောင်းစွာတွက်တတ်သော နှင့်ဘွဲ့ဗျားတိမှာ ဤနေ့၏ ထူးကြသည့် အနိပ်အခြည်တိပေါ် မှတုညွှန်လျက် နေပြည်တော်၏ အရေးတစ်ဦး ရောက်ပြီးနောက်မြှော်ခြားအား နာလည်ယုံကြည့်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ဤယုတေသနချက်မှ တောင်ခြေထိုးအောင်တော်၌ နှစ်ပုံပိုင်ရာစွဲချက်တို့
မှ စတင်ကျင်းပန္တသော နှစ်ပုံလီလာခံသည် ခါတိုင်းထက် ရည်ကြာလျက် အခြား
တော်သုံးနှင့်အတူ မစဲသေးကြောင်း တွေ့ရသည် ပိုမိုစိုင်မာနဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

ကုအားလျှို့စွာ ယာတဲ့တစ်ခု၏မားကို လှန်းထားသော အဝတ်အစား တစ်စုံကို ထွေးသဖြင့် ဝင်ရပ်ခဲ့ပြီး ချုံကွယ်တစ်ခုတွင် သက်နှုန်းဆျေတွေ၏ လွှာတ်လဲလိုက် သည်။ ထိနောက် ခဲ့ရှိကို ဆက်ပြုသည်။

အမရပုဂ္ဂအဖွန့်သို့ရောက်သော မြင်းတစ်စီးသည် မိမိ၏ရှေ့တူရှုံး အပြင်၊ စိုင်းနှင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမသော ပါက်လှယ်သည် ရှောင်လွှာသွားမည်၏ ကြေားသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးချင်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိရသဖြင့် မမှတ် ရှေ့ဆောက်တိုးလာသည်။ အနီးရောက်သော ပါက်လှမှာ အဲအားသင့်သွားကာ နှုတ်မှုလည်းလည်း၏လိုက်မိသည်။

“ဟေး...ကိရင်ခွန်းသီး...ဘယ်လ”

ရှေ့မှုလာနေသူမှာ ပေါက်လှနိုင် တစ်တပ်တည်းမော တပ်ကြပ်ဖြေးဒွန်းဦး
ဖြစ်သည်။

“အော်...ပြုက်လှ၊ ဘယ်နှယ်ပို့လည်လာလဲ”

“အခြေးရှိလိပ်ပေါ့ တပ်ကိုသွားမလဲ၊ ကိုရင်ကကော ဘယ်လဲ”

မူးမတ်နည်းသော ဤညီလာခံစွဲ သိပါဘုရင်သာက မိဖုရားခေါင်းကြီး
ထိပ်စုဖုရားလတ်နှင့် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးပါ တွက်စံပယ်လျက်
ရှိသည်။

ထို့ပုံရေးလတ်၏ အနီးသဂ္ဗ္ဗာအက်ဘွင် အထိန်တော်ကြီး ခင်ဘွားသစ် သည်လည်းကောင်း၊ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး၏အနီးတွင် ခင်ဘုန်းတို့သည်လည်း ကောင်း၊ ဆေးလိပ်၊ မီးခတ်၊ ကွမ်းအစ်တို့နှင့် အသီးသီး ပျော်ခစားလျက် ရှိကြ၏။

ညီလာခံ၏ ရွေးနှေးပြုမှာ စသည်ဆိုကတည်းက တစ်ပေါ်စီးနှင့် မည်ဖျေ
သော ရွေးနှေးပြုတည်း။

နိုင်ခြားပြည့်များသို့မရောက်ဖူး၊ ကမ္မာဇားရာ နားမလည်သူ စစ်လိုလား
သည့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ဘက်ဆောင်သား မူးမတ်များမှာ အများစု ဖြစ်နေသည်။
ဤထက် အောင်လိုက် အလျောမပေး အဆင့်ဆင့် မိမိ၏လက်ဝယ်ရှိ တက်မြိုက်လဲ
သော တော်ခိုးအာဏာမှုသမျှအား အထုံးချွလျက် တိုင်တားမင်းကြီးတို့ဘက်မှ ကုသွေး
ထောက်ခံမည် မိပျေားခေါင်ကြီးကလည်း ရှိနေသည်။

စစ်မလိုလေးသူဟု သံကြီးတန်ခိုက်ပြီးများအဖြစ် တိုင်းတော်ပါးသို့ရောက်ရှုံး
ပေါက်ရှုံး အထောအကြံများသူ ကင်းဝန်မာင်းကြီး၊ ကျောက်မြောင်း အတွင်းဝန်မာင်းနှင့်
စာရေးတော် ဦးမြိုင်တို့သာ လူနည်းစာဖြစ် ရှိနေသည်။ လူနည်းစာဖြစ် ရှိနေသည်
ဤလုစာအား ကူညီရန်မှာလည်း ယခုအခါ မြှုပ်အဖွယ်ကြီး တန်ခိုးအာဏာ ဆံချည့်မျင်း
မှ မရှိတော့သည် မယ်တော်ဖို့ရားကိုးတစ်ဦးသာလျင် ရှိသည်။

မင်းကြီးနှစ်ဦး၏ အဆွင်အပြင်မှုဆည်း စိတ်ဓာတ်ချင်းကဲသို့ပင် ကွာခြားလေသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အိမင်းရင့်ရော်သော မျက်နှာမှာ ဝါတော်ကြီးသော ဆရာတော်တဲ့ပါး၏မျက်နှာအား လေးနှင်းတည်ကြည်လေ၏။ အရောင်ကင်းမွှဲခြုံပြု ဖြစ်သော မျက်နှာအားဖို့ထွေးလည်း ဤလောကအား မိမိဖြစ်စေခဲ့သည်။ မိမိထင်ရာ သည်အတိုင်း မကြော် မမြင်၊ ရိုအပ် ဖြစ်အပ်ယဉ်အတိုင်း မဖောက်မပြီ အဖို့အတိုင်း ကြည့်မြင်တတ်ပုံရ၏။ စင်စစ်လည်း ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ လောကခံကို ပမာဏလုပ် ဟုတ်ရာမှန်ရာကို ဟုတ်ရာ မှန်ရာအတိုင်း လက်ခဲည့်စိုင်း ပိုင်းခြားပေါ်တတ်သူ (Realist)သာရှိတတ်၏အပ်ပါ ကျော်ကြားပေ၏။

တိုင်တေးမင်းကြီး၏ မျက်နှာထားမှာ အုပ္ပါဒ်တော်မာသည့် စူးပြောလက်သော မျက်လုံးအနဲ့တို့၏ စိတ်၏ပြတ်သော ခက်ထုတ်မှုကို ထားစဉ် အရောင်ဟပ်နေသည်။ ဟာယ်ဖူးအရာမှာ မောက်ကြေားစင်ဝါ မောက်မာသော သဏ္ဌာန်ကို ဆောင်ရွက်

သုတေသနမံ

သည်။ ဤမင်းကြီးကား အတိမျက်ပြင်းထန်သူ၏ ပညာဉာဏ်ထက် လက်ရှုံးအားကို လိုက် ဖိမ်အသွေးကို ဆန့်ကျင်သော ရှိသူအဖြစ်သာ မြင်တတ်သည့် အရှုတိုင်းမျှေးမတ် အပိုသကြီး ပါသသူတစ်ဦးတည်း။

ညီလာခုံ၏ အောင်မြင်ပြတ်သားသမျှ တစ်ဖက်သားကြားရသူ ကြောက်
အားဝင်စေသည့် တိုင်တားမင်းကြီး၏ အသံမှာ လွမ်းနေသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးစကားဆုံးသော ညီလာခံသာင်တစ်ခုလုံးမှာ လွှဲပ်ရှုပ်ရှေ့
နင် တီးတီးတိုင်ပင် ခေါင်းသိတ်သူညီတ်နင် ဖြစ်ကုန်သည်။

လျော်သင်းအတွင်းဝန်မင်းကလည်း ထိပ်ထက်ရှိုးတင်၍ *မှန်ပါ၊ ထိပါ၊ ရှိုးစလာသည်ကို သည်းခံရန့် မသုတေပါ* ဟု တင်လျော်သည်။ လျော်သင်းအတွင်းဝန်မင်းက စလိုက်သော ပူးမတ်အပေါင်းမှာ သူထဲက်ငါ ဦးအောင် ရှို့ခိုးဦးတင်၍ တိုင်တားမင်းကြီး၏စကားကို ထောက်ခံလျော်စားကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီး၏ ဖီးလောင်ရာလေပဋ္ဌ သံတော်ဦးတင်ချက်ကြောင့်
မိဖူရားခေါင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ဖို့စိုးက်ထပ်လာသည်။ မယ်တော်မိဖူရားကြီးများ
ဖွဲ့စည်းထားလောင်စ အေးလိပ်ကြီးအား ပါးစပ်မှ ခွာလိုက်၍ သမက်တော် မင်းဘရားအား
လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သိပေါ်ဘရင်မှာမူ၍ ပြု၍ရေးသော ဘဏ္ဍာက်နှစ်၊ အိပ်ချင်မှုးဝေဟန်၏ မျက်လုပ်တို့
နှင့် ကျောက်ရရှိပဲမှ မျှော်တော်မတ်တော်တိအား ၃၃:ကြည့်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။
ပင်ကိုယ်အားပြု၏ စိတ်နဲ့လုံး နဲ့ညံ့၍ တရားမွန့်နှင့် စာပေါ်သော မွေးဇာုံလိုအု
ဖြစ်သဖြင့် ကဲခဲ့သော ကုမ်းမှာ တိုင်တားမင်းကြီး၏ လျောက်တင်သံ ကြားသော်

လည်း ဘာဖြစ်ရမည် မသိ။ ပထမလျောက်တင်သူ၏ မျက်နှာအား လုမ်းကြည့်လိုက် သည်။ တို့မှာက် မျက်လုံးများမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီးထဲ ရောက်သွားပြန်သည်။ မောက်ခုံးမှ ထုံးခံအတိုင်း မိမိအားကိုရာလည်းဖြစ် မိမိ၏အားလည်းဖြစ်သော စုပါရားကိုသာ အခြေတောင်းဟန် လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယာအချို့အထိ ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ နှစ်ထိတ်လျက် နေခဲ့သည်။ မင်းကြီးသည် သဂ္ဗာထက်မှ တို့တေယာသော မင်းမိဖုရားတို့အား နိုက်ကြည့်မောင်၏ မျှုံးမတ်တို့၏ လျောက်တင်သံကို ကြားမိစဉ် ကုန်းဘော်မြော်မှုနိုင်တော်ကြော်၏ ပြုကြုံပျော်စီးအံ့ သောအားကို လုပ်းမြှင့်မောင်သည်။ ဤမင်း ဤမိဖုရားနှင့် ကျက်သကြော်သွား ဤမင်းခေါ် မင်းမှုနှင့်တို့မှာ မကြားထင် ရက်စိုင်း လုပ်းအတွင်း ဤမှုနာတွင် ရှိပါလေတော့မည် လေသူ သေသယဖြစ်မိသည်။

မင်းကြီးသည် မောက်ပါးမှ ခ,စားရင်း မိမိအား အားကိုတကြီး လုမ်းကြည့်လိုက်သည့် ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်မင်းအား တစ်ချက်လည်ပြုခဲ့ရမှုမြို့၏။

သော်ပြုမရှင်မိဖုရားကြီးအနီးမှ ခ,စားမော့သု ခင်ဗုဏ်းသည် ဤဘဏ္ဍာသွားလုံးကို ပြင်သည်။ ရင်နှစ်လုံးမှာ တုန်လွှပ်မောက် လက်ပဝါးများ၌ ချေးစေးများပင် ပြုစေရာ၏။

ထိုအခိုက်တွင် စိတ်နှစ်လုံး တုံးတုံးချုလိုက်ဟန်နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် လွှပ်ရှားလာသည်။ လက်မြောက် ဦးတော်ရင်း ပြုးပြစ်အရွယ်သာရှိရော်သွား မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးအား ခဲ့ခဲာ်ကြည့်စွာကြည့်ရင်း တစ်နှစ်ခုံးအံ့ အောက်မြော်စွာ လျောက်သည်။

“တင်ပါသည်ဘရား၊ ကူလားပြုအဆိုပိုင်တို့၏ ရာစားမှာ ရာတ်အမောက်မှ ၅၅ စောက်းသည်မှာ အမှန်ပင် ပြစ်ပါသည်။ သို့အမှန်ပြစ်သည်က တစ်ကိုစွဲ မခဲ့ချင်၍ ၂၀၁၁အလျောက် ပြုးဆန်သွားသည် မသင့်သည့်က တစ်ကိုစွဲ ပြစ်ပါသည်။ စိတ်လိုက်မှန်ပါ တွေ့ပြုပြင်းဆန်သော နှစ်ပြည်ထောင် ဆက်ဆံရေး ပိုစိတ်းမာလာ၍ စစ်ပြစ်ပွားမည်ကို ဘုရားကျော်တော် အဆုန်စီးရို့ပါပါသည်”

ဤမှုနာ၌ တိုင်တားမင်းကြီးက ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“စစ်ပြစ်ပွားတော့ကော် နှီးခို့မြို့စရာလော် မင်းကြီးရဲ့ ယောက်ဗျားပီပီ တင်စမ်းပါလေ”

ညီလာခံသာင်မှာ လွှပ်လွှပ်ရွှေ့ ပြစ်သွားပြန်သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ တိုင်တားအား အမှုထားမမဖြော်၍ တည်ပြုခို့သော အသုန်းသာ ဆက်လျောက်တင်သည်။

“စစ်တိုက်သည် ဆိုလည်မှာ လူချင်းလက်စွာသတ်ဘို့သက္ကာ ကိုယ့်ဘက်

က အနိုင်ရမှ ကောင်းပါကြောင်း၊ သတ္တာရန် ၁၂၄၂ ခုနှစ်အတွင်းကစ၍ ပိုမိုစော်ဘွားနဲ့ အပေါင်းပါစော်ဘွားတို့ ရိုးပြုခဲ့တဲ့ စစ်သည်မဲ့မေက် ရှေ့ကို နိုင်းကြုံပ်ရော်သည်အရေး၊ နိုင်ငံတော် အမောက်မျက်နှာတွင် ဓားပြလဆိုတဲ့ မြို့လိုပ်မှုသက် ထဲကြောင်းကြောင့် နိုင်းကြုံပ်ရော်သည်အရေး၊ ဗုဒ္ဓားမျိုးတို့ အော်မျိုးတို့ ပြုခဲ့ပါသည်။ ဗုဒ္ဓားမျိုးတို့ အော်မျိုးပါးအော်မျိုးရှေ့ရာ ယာအား စစ်တိုက်မည်ဆို သော် ကြားငွေလည်း မပြည့်စုံသေး၊ လက်နှင်းကိုရိုးယာလည်း မပြည့်စုံသေး ဖြစ် သောကြာ့ သည်တစ်ကြိုး သည်ခံတော်မျိုးပြီးလှုံး သုတ္တာလိုရှိရာ ခွင့်ပြတော်မျိုး ပြည့်စုံသောအခါးမှ စစ်မက်နှဲတာက် တိုက်နိုက်သုင်ပါကြောင်း”

ကင်းဝန်မင်းကြီးစကားဆုံးသော် တစ်ဖက်မှ မကြားတကြား သရော ပြုခဲ့လောင်ခန့်များ ထွက်လာသည်။ လျောသင်းအတွင်းဝန်ကဗျာ အသုန်းထွက်လောင်းပင် ပမာမဆန့် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမင်းကြီးပါးစကားပဲ ဒီစကားပဲ အမြှုတွက်တော့၊ ဟား...ဟား...ဟား”

“မောင်ကောင်းပြောတာ သင့်မြှုတ်ပေတယ်၊ ဒီတစ်ကြိုးတော့ သည်းခံ ထိုက်တယ်”

မယ်လော်မိဖုရားကြီးက ဝင်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အသုန်းဆုံးအား စုံရာက်ထန်သော ထိုးဝန်မှုရားကြီး၏အသုက် လွှားပွဲးပါသည်။

ထိုးဝန်မှုသည် မယ်လော်အား မျက်စော်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး သောက် နေသော ဆေးလိုပါကို ခင်ဗုဏ်းသစ်အား လုမ်းပေးလိုက်၍ ကင်းဝန်မင်းကြီးအား မိုးထွက်မတတ် မျက်လုံးများနှင့် စုံရာ်လိုက် လက်သွေးငောက်တိုးပြီး လက်သွေးငောက်တိုးပြီး အော်ဆုံးကိုသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ အားရင် ကြောက်နေတာပဲ၊ အတူတူပဲ ဒီအဘွားကြီး လည်း၊ သင်းတို့စွဲစော်သောက် ပေးစားထားဖို့ကောင်းတယ်၊ အိုး...မဖြစ်ပါဘူး၊ မိုးမလျာ ကြေးဟာ ဘယ်မိုးမနဲ့မ မတန်ဘူး၊ ထားဝဝ်ထားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟဲ့၊ ခင်ဗုဏ်းသစ်း ညနေကျ ထားတစ်ထည့်နဲ့ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ် သင်းအိမ်ကို ပိုစိုက်စစ်း”

ထိုးဝန်မှုရားကြီးမှာ ထိုးဝန်မှုရားကြီးအား မိုးမလျာတို့ သဖြင့် သီးပေါ်ဘုရာ့မှာ ယောက်ဗျားပီပီ အော်ဆုံးအား ခွဲ့ကိုင်လွှပ်ရေး၍ အိုး...မိုး ဘယ်မှာတွေ့

တော်မေးပါ၊ မောင်ဘုရား ပြောပါမယ်” ဟု တားရှာသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးပောဂျင် ထိတ်လျန်တွင်လျှော့ ရှုက်စိတ်ဝင်ကာ ဦးခေါင်းစွဲထားမိသည်။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးမှာ ရှုက်လှလွန်းသဖြင့် မေရာမှ ရှတ်တရဂ်ထကာ ခင်ဘုန်းအားခေါ်၍ ညီလာခံမှ တွက်သွားသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည်သာ မျက်နှာများ နိုင်သွားရုက်လွှာ၍ မတုန်းမလှပ် ရှိသည်။

ညီလာခံတစ်ခုလုံးမှာ မီးရေနှင့်သတ်သည့်ပမာ ပြုမျက်သွား၏။

စုဖုရားလတ်သည် အမြင့်မှုမော်၍ မျှုမတ်များအား ဒေါသမပြေသေးသည် ဟန် ခက်ထန်စွာ နိုက်ကြည့်လျက် ကဲ...ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူကြောက်စကား ပြေားမလဲ၊ ဟင်း...စုလတ်အကြောင်း သိသွားမယ်” ဟု ဆက်ကြီးမေသည်။

မိဖုရားထိုင်သွားသော် ကင်းဝန်မင်းက ရုရှင်တည်ကြည့်စွာ မျက်နှာအား အော်လိုက်သည်။ ကြောက်ချုပြုင်းကင်းသော ဤပညာရှိကြီး၏မျက်နှာမှာ စံမျဉ်မှန်း မခံချင်မှုများ ရော်က်ပေါ်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေ့က်တင်သံမှာ တန်လှပ်ပုံမျိုး ပကဗော် တည်ပြုမှုလှသည်။

“အရှင်နှစ်ပါးတို့ ထူးရင်လည်း ရှင်ရမည်၊ သတ်ရင်လည်း သေရမည်၊ အဲရှုတွင် နတ်ကျွားမင်းတရားကြီးဘုရားလက်ထက်မှုစွဲ၍ ယခုဇန်နှင့်ရှင် လက်ထက် အထိ ခဲ့စားခဲ့သော ကျေးဇူးသွားတော်တို့ကိုထောက်၍ လွှေ့က်တင်ပါသည်။ အို...မင်းမြတ် ကျွုန်တော်မျိုး ထပ်၍တင်ပါ၏။ အားအင်ချဉ်းချွဲ၍ လုမမာသဖွယ် ရှိနေသော ဤနိုင်ငံသည် စစ်မက်ကို နိုင်အောင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှေး မတိုက်နိုင်၊ ကျွုန်တော်မျိုးအား ကြောက်ချုပ်သူ ထားနှင့် အသက်ကို စီရင်တော်မျှ၊ ပီမိုဒ်အရှိုက် ပီမိုဒ်အသက်အတွက် နိုင်ငံနှင့် အရှင်သင်အပေါ် ကျော်က်မည့်အေးကို မြင်ကြော်ပြုသည်မှာ ကျေားသွားတော်ကို အကောယ်စစ်စေနိုင်သွားတို့ ပြုသော မဟုတ်၊ နောင်ရာအဝင်ကြောင်း၌ မောင်ကောင်းရှုလျက် နိုင်ငံရောတိမိန်ရေလဟု ပညာရှိ၏ ကုံးရှုမည်ကို ကျွုန်တော်မျိုးပေါ်ပါ၏။

ရှင်ကျော်သောကြော်မြော် လေးနက်တည်ကြည့်သော ဤအသံဝယ် ထူးခြား သော တန်ခိုးသွေ့က ဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောကလွင် ခက်ထန်ခဲ့သော စုဖုရားလတ်ပင် ဤဝန်နှင့်ကြီးအား မဖြစ်တားမိ။

“အို...မင်းမြတ်၊ ရှုးပညာရှိတို့ ဆိုခဲ့ပါ၏။ ကျွုန်တော်လည်း မကြာခဏ

ထင်ခဲ့ပါ၏။ ပြည့်မျက်လုံးကို မဖောက်ရာ၊ ပြည့်လက်ရုံးအား မဖြတ်ရာ၊ ပြည့်စုံမှုးအား မပေါ်က်စေရာ၊ ယခု ပြည့်မျက်လုံးအား တို့ အဖောက်ခံရပြီးလေပြီ၊ ပြည့်လက်ရုံးအား တို့ အဖောက်ခံရပြီးလေပြီ၊ ပြည့်လက်ရုံးအား တို့ အဖောက်ခံရပြီးလေပြီ၊ သာ တို့လေပြီ ဤအခြောင်း တိုင်းခြားရှိနေသွားသော အဘယ်ပုံ ချို့ဖို့ပြိုမည်နည်း။ အော်လိပ်မင်း၏ အင်ပါယာနိုင်ငံဝယ် လူဦးရေကား ငါ ကုဇ္ဇာ ၆ သန်းကျော် ရှိပါ၏။ အော်လိပ်မင်းပိုင်း နိုင်ငံတော်အတွက် တစ်နှစ်အတွက် ကောက်ခံရ အရပ်ရပ် အခွန်တော်စွေ ကျော်သုံးအိုးပြီးရေ ဘာဥ္ဓာကျော် ရှိပါ၏။ ဤသည်ကို လူဦးရေ ပေါင့်၊ ၀၀၀၀ သောင်းကျော် အရပ်ရပ် ကောက်ခံရ အခွန်တော်စွေ ကျော်သုံးအိုးပြီးရေ ၉၄၉,၀၀၀ သောင်းကျော်သာရှိသော မြှင့်မာနိုင်ငံက စစ်မက်ဖက်ပြုင် သည်နှင့်မှုများ သွေ့ရှိရှိရေ မမည်ပေ၊ အို...မင်းမြတ် နောက်ခံရး တောင်းပုံတင် လျှောက်ပါ၏။ သည်တွင်ကြိုး သည်းခံတော်မှု့၍ ရာခပိုလုပ်သုံးကာ ပြည့်ရှိလုံးကို ဖယ်ရှိရှိပါ။”

ကေားခံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နှင်း ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ကျောက်ရှုပ်ပေ မလှပ်မရှား ထိုင်နေတော့သည်။

ညီလာခံသာ၏မှာ ပို့ယ်ပင် တိတ်ဆိတ်ပြုမှုံးသွားသွားသည်။

သိပေါ်မင်းတရားသည် ကြောက်ချုပြုင်းကင်းသော ဤဝန်နှင့်ကြီးမျက်နှာ အား တစ်ချုက်နှင့်ကြည့်စီသည်။ ပထမဦးခံအကြောင်းအဖြစ် ဤဝန်နှင့်ကြီး၏ စကားများအား မာယူလိုပါသည်ကို ရာင်တရားယောင်း ပြုသွားသည်။

မင်းတရားသည် သက်ပြင်းနှုက်လိုက်သည်။ ပြုဗော်သော မျက်နှာဝယ် အဆောင်းမင်းတရား၏သွားသည် ဝင်းထိန်းလာသည်။ ပထမဦးခံအကြောင်းအဖြစ် မိဖုရား၏သွော်ချုပ်ချုပ်င်းသော စီရင်ချုက်ကို ပြုသည်။ ပထမဦးခံနှင့် နောက်ခံရးသော မှန်ကန်သည် စီရင်ချုက်ပင်တည်း။

“မျှုးတော် မတ်တော်အပေါင်းတို့၊ ကင်းဝန်သက်ရှုည်းဘိုး၏ ရွှေ့က်တင်ချုက်သည် သင့်မြတ်လှသည်ဟု ငါကိုယ်တော်မြတ် ယုံကြည်တော်မျိုး သည် ဤအရေးကိစ္စသည် ကြီးလေးလှသည် ဖြစ်သွားသည် အတော်တော်ဆင်းဝင်းမှ တော်မည်၊ ညည်လာခံ၌ တိုင်ပုံးဆွဲနော်း၌ အော်တိုင်းတော်မှုံး ဤညည်လာခံ၌ မြတ်ပုံးဆွဲနော်း၌ အော်တိုင်းတော်မှုံး”

သိပေါ်ကိုယ်တော်သည် အော်တိုင်းတော်မှုံး တစ်ပြိုင်နှင်း မိဖုရားကိုယ်ပင် မစောင့် တော့သ အပေါ်းပြောရှာ နဲ့သာဖြူးခံနှင့် ဆောင်းသို့ တစ်ကိုယ်တော်၏ ကြွေးချုပ်လုပ်သည်။

တိုင်တားမင်းကြီးနှင့်တကွ ဘက်တော်သား မျှုးမတ်အပေါင်းမှာ အလျှို့သီ

တဗ္ဗာသီလ်ဘုန်းင်

ညီလာခခန်းမမှ ထွက်သွားကုန်သည်။

ကုန်ရစ်သူ ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်မင်း၊ စာရေးတော်ကြီး ဦးမြတ်သည် မျိုးပါတီအဖြာနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးအား ဦးသုံးကြည့်ချု ကန်တော့ကြသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် နေရာမှ ထထွက်ခဲ့စဉ် စိတ်တွင်းဦးလည်း အောက် နှစ်မာသည်။

မိမိတာဝန် ကျော်ပေပြီ။ နိုင်ငံ၏ ဘားအန္တရာယ်တစ်ရပ်ကိုလည်း ယု ရှားပြီးခဲ့လေပြီ။

သို့ဟုတွင် ဈေးနှင့်တော်ဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အဆာက်ဘာက် စိမ့်ရားခေါင် များ ထော်ဖြူစွာ အဆောင်ကြီးဦး ဘာတွေဆက်လက်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကင်းဝန်ပညာ ရှိကြီး မသိရှား။

ထိုင်စိမ့်ရားလတ်သည် အဆောင်တော်ကြီး၏ သလွန်တော်ထက်တွင် ထိုင်မိစဉ် စိတ်တွင်းဦး မကျော်ပို့ ဖြစ်နေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးကိုပင်လော့၊ မောင်တော်ဘုရားကိုပင်လော့၊ မိမိကိုပင်လော့ မဝေခွဲတော်၊ ထိုအနိုင်တွင်ပင် သလွန် အောက်၌ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့် အပေါင်းပါမျှူးမတ်တို့ ခ၊ စားရောက်လာသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးက လျောက်တင်သည်။

“အရှင်မိမ့်ရား ကင်းဝန်၏ ကလိန်းကြောင့် ဈေးနှင့် မဝေခွဲခိုင်၍ ပွဲတွေအမှားကို ကြုံရပါတော့မည်။ အရှင်မိမ့်ရား ကယ်တော်မှုပါ”

ထိုင်စိမ့်ရားသည် ခက်ထင့်စွာ မူးမတ်များအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ အခုံ ကယ်တော်မှုပါလဲ စောစောက ဟိုဝင်းနှိုကြီး တင်နေတုံး ကတော့ အ၊ အကြီးတွေလို ပါးစပ်ပိတ်နေကြပြီး ဟင်း...”

“အပြစ်တင်တော်မျှရင် ခံရမည့်ကျိုးများပါဘုရား၊ အရှင်နှစ်ပါး၏ အလိုတော်ကိုသာ ကြည့်နေရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးနှင့်များကိုယ်တော်တိုင် တစ်ဖက်စကားကို နားဝင်ယုံကြည်တော်မျှနေရာမှ ဖုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ သင်ခြေ မကွန်စုံပါ”

“ကိုင်း...ကိုချေဝန်အေ၊ တို့ တင်ကြစမ်း၊ ဘာကိစ္စလဲ”

တိုင်တားမင်းကြီးက လောသင်းအတွင်းဝန်မင်းဘက် လူညွှန်အချက်ပေး လိုက်သည်။ အတွင်းဝန်မင်းက တင်လျောက်၏။

“မှန်ပါ၊ ပရို့သတ် မိုလ်ပုံအလယ် မလျောက်အပ်သည့် အတွင်းစကားကို တင်ပါသည်။ ယခု ကင်းဝန်၏ တင်လျောက်ချက်ကိုထောက်သော် ဤဝန်ခိုးသည် အံ့ဩပိနှင့်ပေါင်း၍ ညောင်ရမ်းမင်းသားအား နှစ်းတင်ရန် အကြုံရှည်မှု လယ်ပြု

သူကျွန်မံပြီ

တွင် ဆင်သွားသည့်မှာ ထင်ရှားလုပ်ပါသည်။ ယခုပင် ညောင်ရမ်းသူကျွန်တို့အတွင်း၌ လိုက်စား၍ ခြေရှင်သွာ်ကို ဖုရားကျွန်တော် မိထားပါသည်”

ညောင်ရမ်းဟူသာ အသံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နှင့် စုစုရားလတ်၏ ပျက်နာမှာ ဖြူဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် မိမ့်ရား၏မျှကျွန်နာထားအား အကဲခတ်လျက် ဆက်လက်တင်လျောက်သော်။

“အံ့ဩလိုက်သူလျောင်ရမ်း၏ ကျွန်းကျွန်တို့မှာ အရှင်မိမ့်ရား၏အရှင်ပို့ကို နိုင်ကာ ကျော်လတ်ကိုပင် မထောက်၊ ယောက်လောက်ပြုပြု၊ ဂိုလ်နုံဘုံးကိုသော်လည်း လုပ်နေသည်မှာ ကြော်ဖြစ်သော်လည်း သက်သေခံ မလုံလောက်၍၍ အရေးမဟုနိုင်ခဲ့ပါ၊ ယနေ့မှ လက်မှုလက်ကြပ်ပို့ပါသည်”

“ကိုယ့်ရွှေ သူဘာက်သောလုပ်သူ စုရားကျွန်ခို့တာ ဘယ်သူလဲ”

“မှန်ပါ၊ ရရောင်အရော်၌ အာမည်ရခဲ့သူ မေးမျိုးသွားခဲ့ရတဲ့ သူရှိ ထော်ပို့ပါ”

မိမ့်ရား၏မျှကျွန်သည် မယုံကြည့်နိုင်ဖြစ်၍ သတ်းအား ကြားရသည့်ဟမ် တွေဝေသွားသည်။ ခဏုံးပင် ထိုးနှင့်ရာထူးအရော်၌ သွေးရင်းသားရင်းတို့ပင် သစ္ာ မရှိလော်း သတိရလာသော်။

“ဘာသောက်သေများ ရ၊ ထားသတုံး”

အတွင်းဝန်မင်းက လက်ခုံပို့တော်ကြီး၍ အချက်ပေးလိုက်သည့်ခဏ္ဍာ အဆောင်တွင်းသို့ ဒေါ်မယိုင်နှင့် စိုလ်ကျော်ခေါင်သည် ဝင်လာ၏။ သူ၏အဝတ်တို့၌ သွေးတို့ဖြင့် စိုခွဲနေကာ ပုစ်မှန်တို့လည်း လိမ်းပေနေသည်။

“အလို့...တောင်းအားဝန်စုံစုံထားထားတော်ပါလေး၊ ကိုင်း မချုံမခြင်း သတ်း ဦးတင်စမ်း”

စိုလ်ကျော်ခေါင်က သူသိခဲ့သွားအား တင်လျောက်သည်။ သူ သိသွာ်မှာ လည်း ဦးသာဖြေး ပြောခဲ့သွားသာ ဖြစ်သည်။

“အော်အကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်းတော်မျိုးဟာ စိုလ်သူရှိနှင့်တွေ့ သူ တပည့်တိုးအား မျက်ခြည်မပြုတဲ့ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရွှေခဲ့ပါတယ်၊ မနောကတော့ သူ တပည့်ပေါ်လှုပို့ ခြေရာခံလိုက်ရာမှာ ဖရို့စစ်သုရံးမှ ထွက်ပြေးတဲ့ သွေးသောက် ငမြတ်ကျော်နဲ့ ခို့မြတ်တွေ့တာ မိပါတယ်၊ အကြောင်းနဲ့ သိလိုသွှေ့ပြု မဖော်သော် ခြေရာခံဆောင်လိုက်ရို့ကို မျက်ခြည်ပြုတဲ့သွားပါတယ်၊ သို့ဟုတွင် နိုင်ရုံးသော သက်သေ ခံရပြီဖြစ်၍ အတွင်းဝန်မင်း အော်နှင့် စိုလ်သူရှိနှင့် ကြိုးတင်ဖမ်းထားသည်မှာ မိပါပြီ။

သူရှိခဲ့ပြီ

ကြန့် ကိုယ့်တပ်ကိုယ် စုစုပေါင်း၍ အဆင်သင့်ရှိကြစေ၊ မိထားသော သစ္စာဖောက် မှန်သူ၏ မကြွင်းမကျိုး အမှုကုန်အောင် စစ်ဆေးပြီး သွားမြဲလမ်းသွားကြစေ၊ ကျိုးရှိ အသေးသော မည်သူ၏ဖျက်နှုန်းမှ မထောက်၊ ဖိုးဆီးရန် မနေ့နှင့်”

ဤဘုံးမြို့တော်၏ပြုပြင် စုစုပေါင်းသွားမြှင့် သွေးမြှင့် အသေးသော မှန် အပေါင်းပါတို့ကပါ ရိုင်းဝန်းတို့ကိုကိုယ်ပြင်းခံရပါသူဖြင့် ငယ်သားလေးသီး အသက်ခုံး ရုံးပြီး ကျွန်ုတော်၏ပျိုးမှာ ယာခုကျော်သို့ ဒဏ်ရာနှင့် အသက်လု ဆုတ်နှုပါသည်ဘုရား”

စုစုပေါင်းလတ်သည် ပြုပေါင်းနောက် အတွင်းဝန်မင်းက ဝင်လျောက်သည်။

“ယခုအရေးမှာ သာမည့်အရေးမဟုတ်ပါ၊ အောင်လိုက်လားဖြူ ပျော်ရမ်း မင်းသား၊ နိုးနှင့်တော်ဘွားတို့ တစ်ကျိုးတည်းတစ်ဥက္ကာတည်း နေပြည်တော်နှင့် ဈေးနှင့်တော်တို့ဟို လုပ်ကြန်နေသည်ပင် ပြုပါသည်။ သိဖြစ်သဖြင့် အောင်လိုက်လားဖြူ အား အလျေားပေး၍ ကင်းဝန်မင်း တစ်နှုံးတက်ခဲ့သော် ဈေးရေးအား ကျွန်ုတော်၏ပျိုးမတွေ့ပေါ်တော်ပါ၊ သူလက်နှုံးသည်အထိ မစောင့်ဘဲ ကိုယ်ကျိုးအောင် ပြင်ဆင်သင့်ပါ သည်။ စစ်တို့အည်သည် တစ်နှုံးလျှင် ဦးသည်အလျောက် အရေးပါက်လုသည်”

အချက်ကျေလာသဖြင့် တိုင်တားမင်းကြီးကပါ ဝင်တင်လျောက်သည်။

“ဘုရား ဈေးတွေ့နောက်မြှုပ်တွေ့နောက်မှတ်၍ စစ်မက တိုက်နိုက်လျင် အောင်တော် မူပါလိမ့်မည်၊ စန်ဖြူ ပျော်ရမ်းမှတ်၍ ရှိုက်ဖြူပေါ်နှင့်တာဂွ ကျောက်တို့တော် ဘက် ပြစ်စဉ်တစ်လျောက်မှုပင် အခြားရှိုက်၍ အောင်လျောက် ခုံးတို့သတ်ပစ်ရန် ထားသော ကျွန်ုတော်၏ပျိုး၏၏ အတွင်းလွှဲတွေ့ အခန်းသင့်ရှိုပါကြောင်း”

လျောသင်းအတွင်းဝန်မင်းကလည်း “ကျွန်ုတော်၏ပျိုးမျှ လျောသင်းလေးတပ်က လူလေးထောင်ကျော်၊ ထိုပြင် အောင်မဆိုနှင့် သတိထား” ဟူ၍ လက်မောင်းတွင် စာတော်ထိုးမှတ်ထားသည် စားပြုလုပ်ဖူးသူ လူသုံးထောင်ကျော်၊ ပေါင်းခုံးနိုင်ထောင် ကျော်တိုးအမှုတော်ထိုးရန် အသင့်ရှိုကြောင်းပါ” ဟု လျောက်တင်သည်။

ဤတွင်ပါတိသာ မျှုးမတ်တို့ကလည်း ဈေးသားမျိုးသား လွှာပေါင်းငါးရာ၊ လွှာပေါင်းလေးရာ၊ လွှာပေါင်းသုံးရာနှင့် အမှုတော်ဘို့ ထမ်းနိုင်ပါကြောင်းကို အသီးသီး တင်လျောက်ကြသည်။

စုစုပေါင်းလတ်သည် မှန်ပီသော ကျားမသွားနဲ့ နေရာတော်မှ ထလိုက် သည်။

“ဈေးနှုန်းရှင် မောင်တော်ဘုရား အခါ ဘယ်မှာ စံနေသလဲ”

“နဲ့သာဖြူ စံနှုန်းတော်မှာပါဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီည့်ညီလာခဲ့မှာ လိုအပ်သည့်အမိန့် ချမှတ်စေရမည်၊ မလူ

ပေါက်လှက ဟိုစမ်း သည်စမ်း လုပ်နေခိုက် အခြားအမူထမ်းတစ်ဦးက ကျောက်လုံးများ ကပ်လာသည်။

“အလို...ကိုရင်ချွစ်စံ၊ နောက်ရုံးမှာ အဆောင့်ကျေခို၊ ဘာလာလုပ်လ”

“အရေးကြီးလို ကိုရင်ရေး၊ ကျေပိတ္တ အစောင့်ကျေတုန်း ဖော်စစ်သုတေသန၊ ကသေးသောက်ကြီးမြတ်ကျော်နဲ့ ပြောတဲ့သူလူ၏ မိပြုဆိပါကလာ”

“ହାନ୍...ହୃଦୟରେ”

“ဘယ်သမတ်သတ္တာ၊ မိုလ်သရီ၏တဲ့ ကိုရင်ရှု”

“မြတ်စွာဘရား...မိလ်သုရိန်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလ သူတို့နဲ့ တစ်ရိုက်းတည်းသားတွေတောင် လိုက်
ဖမ်းကုန်ပြီ၊ အနောက်ဆောင်က ခင်ဘုန်းဆိုတဲ့ အပျို့တော်တစ်ယောက်တောင် ဖမ်း
လေတော် တွေခဲ့တယ်”

** ६० **

ပေါက်လှသည့် ဤဇရာ ကြေကြာမနေသင့်တော်း သိသည့်။ ထိခက္ခာ
အိမ်သီးသား စကားကောင်းမီခိုက် အလုပ်သုက်သုက်ထုက်လာခဲ့သည်။

ବେଳେ କାହାରେ ଅନ୍ତିମିତିକଣ ପିତ୍ତୁ ହେଲାଯନ୍॥

“ဘယ်လဲ”

“မဖြစ်ဘူး ကိုရင်၊ ကျေပ် အကုန်သတင်းရခဲ့ပြီ၊ စိုလ်မူးတော့ လက်မထောက်တန်းမှာ မရှိတာ သေချာတယ်၊ ထောင်ကြီးထဲ ရောက်ဇ္ဈာဝါ၊ ဒါတွေမကဘူး၊ ကျေပ်တို့ အားကိုးစရာ ကုန်ပြီ၊ စိုလ်မင်းထင် မပြောနဲ့ ခင်ဘုန်းကိုပါ ဖော်သွားပြတဲ့”

“ဟိုက်...အကျိုးနည်း”

“ဒီတော့ ဒီထဲနေရတာ ကော်ယားလာပြီ၊ လစ်လိုက်ကြေးနှင့် ကိုရင်ရေးအပိုင်းကောက်မှ တာစိမိုးတာစိမိုးသံကြော်တာပေါ်”

တရုတ်နှင့် ကုလားမှာ ယောင်ပေယောင်ပန္ဒိုင်ပင် မြို့ရှိုးတံခါးဆီသို့
မသိမသာ ထက်ခဲကြသည်။

အခန်း(၁၁)

ပေါက်လှ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖို့လဲသူရှိနိမှာ နာမည်ကျော် ထောင်ကြီး
အတွင်းရှိ မှုံးမည်နှင့် သော အလုပ်ခန်းလေးတစ်ခုအတွင်း၌ ထိတ်တုံးခဲတယ်ကို
ရောက်နေသည်။

କୋଣଙ୍ଗେଣି ଲାଗୁନ୍ତର୍ମୟବ୍ୟତରାଃ ପିତ୍ରଭ୍ରାତାଃ ଯାଏନକ ଗ୍ରାହାଵା
କୋଃ ପ୍ରଭୁଃ ଚାନ୍ଦ୍ରଃ ॥ ଯାଏନୁ କିମ୍ବୁଦ୍ଧିତିର୍ମରାଗର୍ମୁଦ୍ରାବେପି ॥

မိမိကိုယ်ရေးမှုသည် ခနီးထွက်သွားသော ငယ်သားနှင့် အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ လွှတ်မှ လွှတ်ကြပေမည်လော မပြောတတ်။ အတွေးတိမှာ ဆက်ခဲ့ကာ
စိတ်မင်းထုတ်နှင့် ခင်ဘာနှင့်တိတေ ရောက်သွားပြန်သည်။ တစ်နှစ်ပေါင်း
လိုက်တတ်သော မြန်မာရာဝင်တုံးစံကို နားလည်သဖြင့် ငင်းတိအတွက်လည်း

କିର୍ତ୍ତନଙ୍କାରୀ । ଯଦୁଅଶ୍ଵିନୀରୁଷିଣ୍ଡ ଗ୍ରୂମାର୍କଟଲ୍ଲାନ୍: ପିପିଫଲ୍ଲା:ତ୍ରୀ ଗ୍ରୂମାର୍କଟ୍:ଏଟ୍ରେନ୍: ଖାଦ୍ୟ ରୋଗୀରୁଷିଣ୍ଡରୋଗୀରୁଷିଣ୍ଡପେମାନ୍ ।

လုတ္ထိမည်သည် ဘေးရောက်သည့်အခါ အားကိုးရာကို အမှတ်ရစမြှင့်သည်။

ပထမော်စွာ နှစ်းမတော်စုဖူရားလတ်အား သွားသတိရသည်။ သို့ရှာတွင် မိမိကဲသို့ ထင်ရားသော တပ်မျှူးတစ်ဦးအား ထောင်သွင်းအကျဉ်းထားသည်အထိ အခြားယဉ်ယဉ်ကိစ္စမှာ မင်းဖူရားတို့ မသိဘဲ မဖြစ်ကြည်။ နေးလည်မိသည့်အကြောင်းမျှော်လင်ချက်အား စွဲနွဲလွှတ်လိုက်ရပြန်သည်။

မျက် မိမိ၏ စိတ်မင်းစိတ်ဦးကြယ်အေး သွားသတိရာည်။ စိတ်ဦးကြယ်
အေး သတိရမိသည့်အကျိုး အေးတက်သွားသည်။ မိမိအေး ကယ်နိုင်မည် မကယ်နိုင်
မည် အပထား၊ စိတ်ဦးကြယ်မှာ ဤကိစ္စခြား လက်ပိုက်၍မှ ကြည့်မဖော်မည်မှာ
သေခြားသည်။

ဒုက္ခရောက်မဲသည့်ကူးမှ မိတ်သွန်သည် ပြီးလိုက်သည်။ အတောင်များ
ဆုံးပြုထင်မှ မြဲစည်းရှားအား ပဟိုထားကာ ချမှတ်အားသနသွေး နှုတ်နှင့်မဆို၊ ကိုယ်အမျှ
အရာနှင့် လုစ်ဟနဲ့ရသည့်အခြေမှာ ရင်း၌ တသိမ်းသိနှင့် ကြည့်ဖွေဖွေ ပေါ်လာသည်။

ယခုအချိန်ဖို့လျင် စောရှုံးတစ်ယောက် မီမံ ဘယ်ရောက်နဲ့သည်ကို
သိပါလေစ။ သိချင်လည်း သိနေပေများတဲ့ သိလျင်...

မိတ်သူရှိန်က မရောဂါသာ အတွေးမျှင်တိအားဖြတ်ကာ လွှတ်ထွက်ရန်
လမ်း ရှိလိုပြေား ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်မိသည်။

သို့ရာတွင် ခဏချင်းပင် အားလုံးမိသည်။
နိုင်ခဲ့ထူထဲသော နိုင်များ၏ လုတွက်ရန်မဆိုနဲ့ အလင်းရောင်ပင် ဝင်ပေါက်မရ။

“ ဗိုလ်သူရိန်သည် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟု စိတ်တုံးတုံးချက် အပိုပစ်လိုက်ရန် ကြီးဗျားသည်။ မရှာ အထွေးမျှငြင်တိုက မဆုံးတမ်း ဝင်လာသည်။

သည်လိုန့် တ်နေကုန်သည်။ အသာသောက်လည်း မရ။ ရသောလည်း
စားချင်စိတ် ရှိမည်မဟုတ်။ ရှိသည့်တိုင်အောင် ညီပုပ်နဲ့သော ဤအန်းဝယ်
ပို၍ကျေမည် မဟုတ်။

ညိုးမြှု အကျဉ်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ မကြာမိပွင့်လာသော တံခါးမှ

သင့်အမှာ

ତୁମ୍ଭିରେ କାହାରେ ପ୍ରାଣ ଦେଖିଲୁ ନାହିଁ ॥

မြတ်သို့ကြယ်က မြတ်သူရိန်၏အမှားတွင် ဒုးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူရို့...မင်းအဖြစ်ကို ငါ မကြည့်ရက်ပါလေး၊ ဒီနေရဟာ ယောက်း၊ ကောင်းတိ အေရာမဟုတ်ဘူးကျယ်၊ ဖိစစ်...မင်း ဘာတော်လုပ်ခဲ့လဲ”

မြတ်သရိုက်က တသိကြသိစာပင် ဖိလ်မင်းအား မောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျော်တော် မိမ်င်နဲ့ အချိုးကို အန္တရာယ်ရောက်အောင် ဘာမှမလုပ်နဲ့ပါ မိမ်မင်း”

“ဒေဝါရီ ငါ ယုံတယ် သူရို့၊ ဒေဝါရီ အရှင်နှစ်ပါး ယုံအောင် ဘယ့်နှယ်လိုအပဲ”

နိုလ်သူရို့က ဘာမျှမဖြေ။ မျက်နှာကြက်ဂိုသာ မေ့ကြည့်ပြီမေသည်

ଭୁଲ୍ବି: କ୍ରୟାନ୍ ଭୁଲ୍ବିଙ୍ଗେ ଭୁଲ୍ବିଙ୍ଗେ ଭୁଲ୍ବିଙ୍ଗେ

“ကဲ...ကျော်ခေါင် အခိုင်မရှိဘူး၊ ပြောစရာရှိတာပြော”

မိတ်ကောင်ခေါင်က ရှိသူဖြစ်သည်လည်း ရှုရန်တည်ကြည်သူ မိတ်သူရှိရှား မိတ်ကောင်းစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ପିଲ୍ ଗୋଟିଏଇନା କିମ୍ବାକିମ୍ବା ହାତରେ

“ဒီတော့ တိတိပဲ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်၊ အရှင်နှစ်းမတော်ဖူရားက မိုလ်သိမ်းတိအရေးကို ကျွန်တော် အကုန်ထွေးလိုက်တယ်၊ ဒီလောက်ဆို နားလည်ရေးပါ”

“အေဂျင်မြိုက်နယ်”

"ကောင်းပြီ၊ စစ်သားချင်း စစ်သားထိပ် လိုရင်းပြောမယ်၊ မိုလ်သူရိုရှိ ကျူးဇာန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို တိမ်ပါ၊ ပြီးတော့ မိုလ်သူရိုရှိတို့ အဆက်အသွယ်တွေ အနီအည်တွေ ရှေ့လုပ်းစဉ်တွေကို ပြောင့်ချက်ပေးပါ၊ မိုလ်သူရိုရှိရှေ့က အောင်ချက်

သုက္ခန်းမခြား

ထုံးစံမှာ လက်အောက်ခံ တပ်မျိုးတစ်ဦးအား သူပုစ်မှုနှင့်မိသျောင် နီးစပ်ရာ အထက် အရာရှိအေးလည်း ချမ်းသာပေါ်ရှိ မရှိ၊ ယခုမှ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပိုလို့ကြုံအား မဖမဲ့ဘဲ ထားပါသနည်း။

အပြုံရှုလျက်ရှိသော ပိုလိုသူရို့၏ စိတ်သွေ့နှစ်ပုံ မိမိအား မဖမဲ့မိလေး တွင် ရောဂဝတိမြေတစ်လျှောက် အပြင်းခုတ်မောင်း ဆုတ်တက်သွားသော အင်းလို့ သဘောမှာ ထင်လာသည်။ ဤသဘောက ဘာကိုဆောင်ယူလာသနည်း။

ခဏျုင်း၌ပင် ပိုလိုသူရို့မှာ အဖြုံးကို ဝင်းခဲ့ ရလိုက်၏။

စစ်၊ ဖြစ်ပြီလော့၊ သို့မဟုတ် စစ်ပြစ်တော့မည်လော့။ တစ်ခုခုမှာ သေချာ ပေသည်။

ပိုလို့ကြုံကိုသုတေသန တပ်မျိုးကြီးတစ်ဦးအား အရေးမပူ ခွင့်ချောင်းသား ပုံစံတော်မည်မှာ သေချာပေသည်။

ဤစစ်ရေးဖြင့် မိမိအပေါ် သက်ညာမှုမှာ အတုံးဆက်စပ် တွေးတောရန် မလိုတော့။

စစ်ပြစ်သော် ပြောင်ရမ်းကိုယ်တက် လာလို့မည်ဟု ပြည်သူ့အများကလည်း ယုံနေသည်။ မင်းမိဖို့ရား မူးမတ်တို့လည်း စီးရိုးမဲ့နေသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် မိမိအား အရေးပါသော ပြောင်ရမ်းဘက်တော်သားတစ်ဦးမှုနဲ့ သိကြပေပြီ။ ဤသို့ သိသော် မိမိအား အပြန်သေစေလိုမည် မဟုတ်သေး။ သေစေရန်မှာ ရွယ်ကုပါ၏။ ဤပေောင်လယ်တွင် အချို့မရွေး သတ်ပစ်နိုင်သည်။ မိမိအသက်ထက် မိမိထဲမှ သတ်းပြောင့်ချက်က ပို၍အရေးကြီးပေမည်။ ဖြောင့်ချက်ရရှိ သုံးရုံးသုံးစဉ် ညျှော်းဆုံးနည်းများမှာ မိမိကိုယ့်သော ပုံးပို့အတွက် အရေးရောက်မည်ဟုတ်ကြောင်း ပိုလိုကြော ခေါင်သည်။ ကောင်းကောင်းသိပေမည်။ လိုရာသတ်း ရပြီးသည့်မှာက်၌မှုကား မိမိအသက်မှာ ငြင်းတိုးတွက် ဘာမှုတုံးရှိနိုတော့မည် မဟုတ်။

အခြေအနေမှုအား သုံးသပ်မိပြီးသည်နှင့် တစ်ပြုင်နက် ပိုလိုသူရို့မှာ စိတ်တွင်း၌ ရင်းသွားသည်။ မိမိ ချက်ချင်းမသေစိုင်သေးဟုသော အသက်ပင် လောလောဆယ်အား ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာဖျယ် ဖြစ်သည်။

စိတ်အေးချမ်းသာသွားကာမှ အောောက သတိပြုမိသော ဆိုင်းသံများကို ကြားရသည်။ ဆိုင်းသံများသည် ရွှေနှင့်တော်ကြီး ရှိရှာမှ လာသည်။

မရေးမနောင်းပင် ညုသံရို့တစ်ခုက်တိုးသံအား ကြားရသည်။ ထုံအိုက် တွင်ပင် ညည်းညှုပ်လော့၊ ငိုကြွားသံလော့ မကျွဲ့ပြားသော အသံတိုးအား မိမိအနေနှင့် မနိုင်မဝေးဆီမှ ကြားရ၏။ လေးလံသောအရာဝါးညှုများကို မြှေ့ပြုဒယ်တိုက် ဆွဲသွားသ

တဲ့ အမှုတော်တွေကိုထောက်ပြီး အသက်မသေစေရွား၊ ဒါကို ကျွန်ုတ် အာမခံ တယ်၊ ဟောဒီက ပိုလိုမင်းလည်း အာမခံတယ်။

“မှန်တယ် သူရို့၊ ဒါ အာမခံတယ်။”

ပိုလိုသူရို့က ပြုးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်ုတ် ဖြေပြီးပါရောလား၊ နိုင်ငံတော်နဲ့ အဖျို့ချုပ်အန္တရာယ် ဘာမှ ကျွန်ုတ် မပြုခဲ့ဘူး။”

ပိုလိုကြောခေါင်က စိတ်မရှည်ဟန် ဝင်ပြောသည်။

“တန်ပါ ပိုလိုသူရို့၊ ကျွန်ုတ်တို့လည်း သက်သောခံ သံလွန်စ ရာသုံးသမျှ ရထားပါတယ်၊ ပိုလိုသူရို့အမှုကိုလည်း ပြန်စွဲးစားမော်၊ သူလျှို့မှု၊ သူပုစ်မှု သူလျှို့မှု သူပုစ်တို့ကို ဒီထောင်တွင်းမှာ ဘယ်လိုလစ်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာပဲ၊ အခုက ယောကုံးကောင်းချင်းမှာ စိတ်မရှုံးစားခို့ စကားဆိုနေတယ်။”

ပိုလိုသူရို့က ပိုလို့ကြုံမှုများအား လုပ်ပြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်ုတ်တော် ဒီညာကဗျား သုံးညာ စုံးစားခွင့် ပေးမလား”

“သုံးညာတော်လား”

“သုံးညာတိတိပါ၊ ဟိုဘာက်ရွန်ရင် သဘောရှိ”

“ကောင်းပြီလော့၊ ပိုလိုသူရို့ ကတိသာတည်ပါစေ”

ပိုလိုကြောခေါင်က သွားမြန်ပြင်သွေ့ပြု့ ပိုလို့ကြုံမှုများ ထလိုက်သည်။

“သူရို့မှာ မဖိုက်ပါနဲ့ကွုန်း၊ ကြပ်ကြပ်စွဲးစားပါ၊ တိုင်းပြည့်မှာ အရေးပေါ် အနိုင်က ယောကုံးကောင်းတစ်ယောက်ရှိ အသက်ဘာ အကျိုးမှာ မဆုံးပါးထိုက်ရွား”

သူတိန္တို့၌ ပြု့သွား၍ မောင်မည်းမည်းတွင် ကျွန်ုတ်သော ပိုလိုသူရို့သည်။

“အေးနောက်ရှိ အလုပ်ပေး၍ အခြေအနေ အရပ်ရှုံးအား ပြန်လည်သုံးသုံးသပ်ပြည့်သည်။”

သူပုစ်သူလျှို့မှု အဖော်အံ့ချုပ် မဆိုထားနှင့် သာမန်ရာဝေးတစ်ယောက်များ

ကိုပုံးပေါ်တွင်း၌ သက်ညာသွား ဆက်ဆံရို့မှု မရှိ၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပိုလို့ကြုံမှုများကို အသံတိုးအား ပေးနေသည်။”

ပိုလို့ကြုံမှုအားလည်း အာယ်ကြောင့် မိန့်နှင့် လာတွေ့ခြင်းပေးရာနည်း။

များလည်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

କୁଳିଲ୍ଲାଖିଣୀରିଣ୍ଡମ୍ବା ଦିନ୍ତିର୍ଯ୍ୟଲାଭବ୍ୟନ୍ତି । ଅଟେଣୁ ଏହାଯାଇନ୍ଦ୍ରିଷ୍ଟିଲ୍ଲାହାନ୍ତିଃଏହା
ଫିର୍ଦ୍ଦିଃପାଗ ରୂପର୍ଥିର୍ଥି ରୂପର୍ଥିଲାଭବ୍ୟନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀମତୀ: ଟେଲିକ୍ରାନ୍ଟ ଅଟିଃ, ଆମ୍ବାର, ଆଗ, ଆନ୍ଦିଶ୍ଵର ନୂପୁରପରିଧିରେ
ଦୋଷକ୍ରମୀଙ୍କରେ ଯୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଲାକିମ୍ବା ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଲାକିମ୍ବା
ଏହାକିମ୍ବା ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଲାକିମ୍ବା ହେଲାକିମ୍ବା ହେଲାକିମ୍ବା ହେଲାକିମ୍ବା

ମୁହଁନ୍ଦିରେ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ଯେବେଳେ କରିବାକୁ ଲାଗୁ କରୁଥିଲୁ ଏହିପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିଛି ।

ထိအန္တကိုတွေ ပိုလ်သူရှိ၍သည် မိကျောက်နဲ့သာ ဌာနပြော၏ သရပုံဖို့
ကို လေးလေးနှက်နှက် သဘောပါက်မြို့သည်။

ဤနှစ်ကြိုးကဲ့သော ဝင်ခြေရသာရှိ၍ ထွက်ခြေရာ မရှိသော သေများအတွေး
ပါက်ကြီးသာတကား။

ထိုခက္ခမှာပင် အသနက်ကြီးပြု စူးစူးဝါဝါ အသံပေါ်လိုက်သဲ ပေါ်လာသည်။ အသမှာ လည်ချောင်းအား တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရှိက်လိုက်သကဲ့သို့ ရှုတ်ခြည်းငဲ့တိတိနှင့် နစ်ပျောက်ဝင်သွားသည်။

မိတ်သွန်က စိတ်ပျက်ခြင်းကြော့နှင့် ခေါင်းကို ထောင်ဖို့ပြု လုပ်ဖို့ရလိုက် သည်။

အကတစ်ဖြုပ်ပေါ်ပါကနဲ့သော စိတ်ချမ်းသာမှုလေးများမှာ လွင့်ထွက်ပောက်ကျယ်ပြုးလေပြီ။

1

နောက်တစ်နှစ် နံနက်စောင့်ဝယ် အကျဉ်းတံခါးသည် ပွင့်လာသည်။
အမှာင်တွင်ဖြစ် ကြာခဲ့ပြုဖြစ်သော စိုလ်သူရို့၏ မျက်ငါးများမှာ ရှုတ်ဘရှင်လာ
သော အလင်းရောင်ကြောင့် ပြောသွားကြ အထူး ဘာဆုံးပြင်ရ။ ရှုံးဦးဘွေးလိုက်ရ^၁
သူမှာ အလင်းရောင်အား ကျောပေးလျက် ဘီလူးကြီးတစ်ယောက်ပဲမာ မည်းမည်း
မြင်ရသည့် ထွားကျိုင်းလှသော ပါးကွက်အာကာသားကြီး တစ်ယောက်ပဲငါးတည်း။
ငါးနောက်မ "အဝ်စ်" တစ်ယောက် ပါလာသည်။

ပါးကုတ်အာရာသူ့ကြီးသည် အစွမ်း၏ အကျအညီနင် ထိတ်ပုံပေါက်

များမှ တစ်ဖက်သို့ထွက်နေသော ဂိုလ်သူရို့၏ ခြေထောက်များ ပို၍ရည်ရွယ်ထွက်လာအင် ခုပံ့ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူ၍ သံခြေကျဉ်းခတ်လိုက်သည်။ သံခြေကျဉ်းမှ သံကြီးမှာဆုံးတစ်ဖက်သည် အတော်ပေးဟန်ပေါ်သော သစ်တုံးတစ်တုံး၌ အသေတွဲထားသည်။ သံခြေကျဉ်းဝတ်နှင့် လမ်းလျှောက်သော သွားလမ်း၊ ဤသစ်တုံးကို သယ်ရမည် ဖြစ်သည်။

သံခြက်းခတ်ပြီးသော ပါးကွက်အာဏာသားကြီးက ထိတ်တုံးအားဖွင့်ရင်း အေး...ထိတ်တုံးထက်တော့ လွှတ်လပ်သွားသပ လူရှာ နော် ပိုဂျာတ်လပ်ချင်ရင်တော့ မေ့မြန်သေဖို့ ဆေတောင်းတာပ ဟီး...ဟီး" ဟု ဆိုသည်။

အစိန်းကမ္မ ဘာမျှမပြော။ သံခြုံကျော်း နိုင်၊ မနိုင် လိုက်စစ်ကြည့်နေသည်။

ကိုယ့်ပြတ်သော် အဖွန့်နှင့် ပါးကွက်အောကာသားကြီးလည်း ထွက်သွားကြရှိ တော်းမှာလည်း ပြန်ပြတ်သွားသည်။

ရှတ်တာရိုက် တွေ့ခဲ့ရသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြောက်ကြာ့နှင့် ထိုလိုသူရိမိမှ
တန်ဖူးပြုပေါ်ချောက်ချားမှုသည်။ သတိလစ်ကာ ခေါက်ဆွဲခေါက်ပြန် လမ်းစလျောက်
လိမ့်သော်နှင့် တစ်ပြိုင်ကို သစ်တံ့က တွေ့ဖွဲ့လိုက်သူပြင့် မှားက်လျှက်လျက်ဘူး၏

မိုလ်သူနိုင်သည် ဒေါသနှင့် အသက်မဲ့သော သတ်တုံးအား ဖနောင့်နှင့်
ပါက်စီသည်။ အကျခြင်းတွင် မိမိကိုယ်အား မိမိ ပြန်ရှုမိမိသည်။

ଶିଳ୍ପିଙ୍କର ଅଗ୍ରମ୍ଭାତ୍ମକାଃ ଯୁଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପାଞ୍ଚଟିଲାଭ ହେଲାମୁଣ୍ଡିଲୁଙ୍କରେ
ଏବଂ ପିତାମହଙ୍କର ପାଦରେ ପାଞ୍ଚଟିଲାଭ ହେଲାମୁଣ୍ଡିଲୁଙ୍କରେ
ଏବଂ ପିତାମହଙ୍କର ପାଦରେ ପାଞ୍ଚଟିଲାଭ ହେଲାମୁଣ୍ଡିଲୁଙ୍କରେ

ဉာဏ်တိပြုတွင်မူ ဆေတာင်:ပြည့်ခဲ့သည်။ တံခါးပွန့်လာ၍ ပါးကုက္ယာသာအကြီးသည် ထမင်းဟန်:ကန်တိချုပ်အေးကိုင်ကာ တစ်ဦးတည်းပေါ်လသည်။

“ရော...ရွှေ စားဟာ၊ မသေခင် ဝဝစားထားတာပ၊ ဒီထမင်း ဝဝစားရင် မြန်မြန်သေချင်မှာပဲ စိတ်ချုံ”

မိုလ်သူရိန့်က ပါးကွက်အာဏာသားကြီးအား ပြုးလျက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စောဓာကတော့ ပြုးပြုးသေချင်ပါတယ်ကွယ်၊ အခု မောင်မင်းနဲ့တွေ့မသေချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး ဗလကြီးရယ်”

ထမင်းပန်းကန်အား ကျန်းချမှန်ရာမှ ပါးကွက်အာဏာသားကြီးသည် ပေါင်အား မီးစနှင့် အတိုးခံလိုက်ရသူပမာ ဆတ်ခနဲ့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကြီးများမှာပြုးရင်း မိုလ်သူရိန့်အားကြည့်ခိုက် နှုတ်မှုလည်း ထစ်ထစ်ပေါ်ပေါ် ဖော်လိုက်သည်။

“ဘ...ဘ...ဘဘူး ဗ...ဗ...ဗလကြီးတဲ့ ဟုတ်..ဟုတ်လား”

အေးရင်း ရှုမှုလည်း တစွေ့သရဲ တွေ့လိုက်ရသည့်ပမာ မောက်ခုတ်သွား ပြီး နံရိနှင့် ကျောက်လျက် မျက်လုံးကြီးများပြုးကာ ရပ်နေသည်။

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ပြစ်သွားရသလား ဗလကြီးရယ်၊ မင်းအသက်ကို တစ်ခါက ကယ်ခဲ့တဲ့ စကြာကိုယ်တော်ပါလေ”

ဗလကြီးအော် ပြုးပြုးသည်။ ခေတ္တတွေ့ဝေနေပြီးနောက် အပေါက်ဝဆိုနဲ့ ထွက်သွားသည်။ လှိုင်ပုံရောယာဝေးအား အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် မိုလ်သူရိန့်အား ဒုံးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“စကြာကိုယ်တော် ဟုတ်စ၊ စကြာကိုယ်တော် ဘယ့်နှုတ် ဒီထဲ ရောက်လာရသလဲ”

“မသင့်မတင့်သောအကြုံကို ကြုံတယ်ခိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ပေါ့ ဗလကြီးရယ်”

ဗလကြီးအော်မျက်နှာ၍ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းသောသူရှာ့နှုန်း ပေါ်လာသည်။

“လက်စသတ်တော့ စကြာကိုယ်တော်ဟာ မိုလ်မျှူးကိုး၊ အင်း...ဟိုနဲ့ တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ ဇွေးမသားလုပ်းကားတွေ့ကို ဝင်ဆုံးမလိုက်ကတည်းက ပြောင်ရမ်းသခင်ရဲ့ လူလို့တော့ ထင်မိသားကပဲ”

“အလို့...မင်းက ငါကို ဘယ့်နှုတ် ပြောင်ရမ်းလူလို့ ဆိုသလဲကွယ် ဗလကြီးရဲ့”

“အန္တာလိုပဲ ပြောအောက်မင့်ကိုး၊ သဟာထက် ကျွန်းတော် အချိန်မရဘူး၊ ဘာလောင်ရှုံးပေးရမတဲ့”

“မင်း ဆောင်ရွက်ပေးချင်ရင် တစ်ခါတုန်းက မင်းအသက်ကို ငါ ကယ်ခဲ့သလို အခု ငါအသက်ကို ကယ်ပါလား”

ဗလကြီးက စိတ်ရွှေ့ပုံဟန် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည်။

“သူတစ်ပါးကို ဒီဇာရာက ဂျာတ်အောင်ထား၊ ကျွန်းတော်အတော် မလွတ်နိုင်လို့ ဒီအလွပ် ဝင်လုပ်နေသဟာ၊ လူတွေ့သတ်ရတော် တစ်ယောက် တစ်ကဗ္ဗာဆုံး အဖို့ဝါးရာင်းကဗ္ဗာ အိုစိုက တက်လမ်းမဖြင့်ပါဘူး”

ဗလကြီးက ညည်းညည်းညည်း ဆိုသည်။

“မင်း ဘယ့်နှုတ် ဒီအထဲရောက်လာလဲ”

“ဇားပြ အတိုက်ကောင်းလိုပေါ့၊ ငတ်သဟာကိုး၊ ဇားပြတိုက်ရတာပေါ့၊ တစ်ခါနိုင်း တစ်ခါမို့ ထောင်ကျေလာတော့ ပါးကွက်သားလုပ်ရင် ဂွတ်ခွင့်ပေးမယ် ဆိုတော့ ဝင်လုပ်ရတာပေါ့”

“အပြင်တွေ့ဘာတွေ့ ထွက်ရလား”

“ထွက်ရသား၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ထွက်ပြီးမလဲ၊ ထွက်ပြီးလို့ ပြီးစရာ မြေလည်း မရှိ၊ စားစရာလည်း ငွေလည်းမရှိ၊ ဇားပြတစ်ခါတိုက် တစ်ခါ ဖြန့်ထောင်ကြုံးမှာပဲ”

“က...ဗ...ဗလကြီး ပြန်ပေါ်း၊ တော်တော်ကြာမှ ပန်းကန်ယူချင်ယော် ဆောင် ပြန့်လာခဲ့”

ဗလကြီးသည် သူအား မော်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် စိတ်မကော်းဟန် ခေါင်းကိုရမ်း၍ တဲ့ခါးပိတ်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်းရစ်သူ မိုလ်သူရိန့်မှာ မျှော်လုပ်ချက်ရောင်းခြည် မြင်သဖြင့် အားတက်လာသည်။ ထိုကြောင့် သဲရော ခဲရောနှင့် သားသာပါသည့် လုံတိုးဆန်အား မဝါးဘဲနှင့် မျိုးချာဟာရဖြည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် လမ်းလောက်ရင်း စဉ်းစားပြန်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ အပြင် လောကနှင့် ဆက်သွယ်ပေးမည်သူအား တွေ့ရှုရပေပြီး၊ မည်သွှင့် ဆက်ရမည့်နည်းဗျား၊ ခဏချိုင်းတွင်းပင် ဦးနောက်၍ အလင်းရောင်း ဝင်းလက်လာသည်။

နှေလယ်ပိုင်းတွင် ရေတာ်မှုတ်ကိုင်လျက် ဗလကြီးပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဒီထဲမှာ ရေတော်ရှားတယ်၊ အကျိုးသားကို ရေဝဒအောင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကုန်သာသောက်၊ ညမှု တစ်ခါရရှု့”

မိုလ်သူရိန့်က ရေကို အားရပါးရဲ့ မော်ချုပ်လိုက်သည်။

“ကျော်ဗျားပဲ ဗလကြီး၊ ဒါထက် မင်း ငါအသက်ကို မကယ်ယူင်းဘူးလား”

“ହୃତ୍ତଲାଃ । ଵାୟଲ୍ଲିଲ”

“သိပ်ကြာကြားပြုလို မဖြစ်ဘူး၊ ရုရှိပိုစိကုန်မယ် ဒီတော်ထဲက ရှုသေ
တွေသာ ထွက်ရတယ်၊ နိုပ်ချူးလည်း ရှုသေဂျို့တွက်ရမှာပဲ၊ ဉာဏ်ရှုံးချက်မတိုး
ခင် လာမှုမယ်၊ အေသဟာပဲ”

၁၁၅၃:သည် အမေးကို ထပ်မံစောင့်တော့ဘဲ လျှင်မြန်စွာ တံခါးပိတ်ထွက်သွားသည်။

□

କ୍ରିଲ୍ୟୁରିକ୍ଟମ୍ବ ତାତ୍ତ୍ଵରୂପୀ: ମହିଳାଙ୍କ ଶୋଧ କାମକ୍ଷେତ୍ରୀ ॥

ညေသနရှိ ဆက်ကာပြောင်းလာသည်။ တိုးသံမွှတ်သံတို့က ညွှန်ကြလေ ကျယ်လာဆောင် မဖော်။ ထောင်တွင်မှ အသံတို့ကာလည်း မပျောက်။ ညွှန်ကြလေ တိုးလာလေ ဖြစ်သည်။

မိုလ်သူရိနိမှာ အပြင်းအထောက် ခုန်နေသောရင်နှင့် အကျဉ်းတံခါးကိုသာ နိက်ကုသွေးနေဖိုသည်။

တစ်စတ်စနှင့် ထောင်တွင်မှ အောက်ပါည့်ညာသိတ္ထံ ပျောက်ကျယ့်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အပြင်အပျော် ခြေသံများ လုပ်ရှာသေတိကို ကြားနေရသည်။

သို့ရတွင် တဖည်းဖြည်းနှင့် ခြေသံများအား မကြားရတော်။

မှားကွန်မည်မည်ဝယ် အသည်းတေထိတိတိနှင့် အော်မြန်ရသူ ပိုစ်သူ၏။
အတွက် နာရီတို့မှာ ကုန်ခဲလှသည်ထင်သည်။

သင်္ကမင်

“ଓଲ୍ଡଗ୍ରେନ୍ଡା”

မြန်မာရိုက် လေသံနှင့်မေးသည်

“ဟုတ်တယ်၊ အသာဇူးမြိမ်နေနော်၊ ခြေကျဉ်းတွေ ဖြုတ်ရအောင်”

ဗလကြီးသည် မျှောင်မည်းမည်းတွင်စမ်း၍ သေ့နှင့်တူနသာအရာဖြင့်

မြန်မာ့များအား ဖြတ်နေသည်

ଏକାଅନ୍ତର୍ଗତ ମୋଟାର୍କିର୍ଦ୍ଦିଃ ଫୁଲ୍‌ପାଇଁରେ ପ୍ରିତିବ୍ୟାଃ ଯନ୍ମ୍ୟଃ

“କ୍ଷେତ୍ରପାତ୍ର”

“ဒီညာ လုပ်သူးဆယ်လေကို ကျဉ်းမှုက်တယ် ထောင်အွန့်ထဲမှာ တွေ့ဖော်လုပ်
ခြေကုန်လက်ယံး ကျမှုနာတယ်၊ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်နဲ့ ရဲသေးတင်သတ်
ကြပြီး အော့အရက်နဲ့ ကြောက်စိတ်ပြုထားကြတယ်၊ မောက် သောက်တဲ့အရက်ပေါ်
ထဲမှာ ကျနိုင်တော် သေးခတ်ထည့်ထားတယ်”

ଭିଲ୍ଲବୁଣ୍ଡିକାରୀ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ

နှစ်ဦးသားသည် သတိနှင့် အပြင်အား ခေါင်းကြည့်လျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်၌ မီးရောင်ဖျောဖျောသာ ရှိသည်။

မလုပ်မက်စ်တွင် ဓာတ်အဆောင်တိုးနှင့် အရှင်တိုးမှာ တဆောက်နှင့် အပ်ပျော်နှင့်ကြသည်။

ତଳକ୍ରିସ୍ଵାନ୍ତ ଅଗ୍ନିଃତେଜିଃଆ ଯୁଦ୍ଧିଷ୍ଠିର୍ମା ପ୍ରତିବିତ୍ତଶ୍ଚପ୍ରିୟ ଶିଳ୍ପିଷ୍ଠିର୍ମା
ଆ ଲଗନତ୍ର୍ୟ ଲଗନଯାତାଗନ୍ତବ୍ରଦ୍ଧିଃଶୋଣରୋଂଦିଷ୍ଵାଃବାନ୍ତ ॥

မကြာဖီ မျှော်ရိပ်ကျေမှုသော မြှုဂ္ဂက်လပ်တစ်နဲ့ရာသို့ ရောက်ခဲ့သည့်
ကျက်လပ်၏ တောင်ဘက်အစပ်၌ ဆယ်တောင်ခုနဲ့မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းတစ်ခု
ရှိ၏။

တဲတိုင်းနားရောက်သော ဗလကြီးက အော့ရှင်းလိုက်သည်။
 “မိတ်ယူး ဒီကကျော်ပြီး ဟိုတစ်ဖက်ကို သွားရပါမယ်၊ ဟိုဘက်ရောက်
 ရင် ဒီလိပ် ကွက်လပ်တစ်ခု တွေ့ဦးမယ်၊ နံရှုံးက ကပ်လျော်သွား၊ အနောက်

ဘက်ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်မှာ တွင်းတစ်တွင်း တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒါထ ဆင်းဖူးပြီး အရိပ်အမြည် ကြည့်မော်၊ က... ဗိုလ်မျှူး ကျွန်းတော့ပုံးပေါ်တက်”

သူပုံးပေါ် ဗိုလ်သူရိန်ရောက်လျှင် ဗလကြီးသည် သာမန်လျှော့ပြနိုင်သော အမှုဂိုပြုသည်။ သူသည် ဗိုလ်သူရိန်၏ခြေနှစ်ဖက်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုံးကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း အပေါ်သို့ မ၊ တင်သည်။ သူ့လက်တစ်ခုနဲ့ ခုံးသော်လည်း နံရုတ်ပုံ့နှင့် ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်မိရန်မှာ တစ်တောင်ကျော်ခနဲ့ လိုအနေသေးသည်။

“အားယူ ခုန့်ခွဲ”

ဗလကြီးက အောက်မှ တို့တို့ပြောသည်။ ပြောရင်းလည်း လက်တစ်ဖက် ချင်း အသာထိုးမြှင့်ကာ လက်ဝါးဖြန့်၍ ဗိုလ်သူရိန်ခြေနှစ်ဖက်လုံး လက်ဝါးပေါ်၍ မတ်တတ်ရပ်သည်အထိ ပြုပြင်ပေးသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က ဗလကြီး၏ လက်ဝါးများအား ကန်ကာ နံရုတ်အား ခုနဲ့လိုက်၏။ ကဲ့အား လျော်စွာ အချော်အတိုးမှရှိ ခွဲခြားသည်။

နာက် ကျိုးသောအိုင်းမှာ မခက်တော့ချော်၊ မျက်စိတ်ခို့တဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း၌ ဗိုလ်သူရိန်သည် ကြောင်၏ပမာ ပေါ့ပါးစွာ တစ်ဖက်မြေပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဗလကြီး ပြောသည့်အတိုး နံရုတ်းက်ပျော်၍ အမောက်ဘက်သို့ ဆက်လျောက် သွားရာ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခုနှင့် လေးတောင်ခနဲ့နှင့်သော တွင်းတစ်တွင်းကိုတွေ့၍ ဗိုလ်သူရိန်သည် အသာခုန်ဆင်း ပုန်းနေလိုက်သည်။

ကျမ်းတစ်ယောက်ခနဲ့အကြောတွင် လျဉ်းတစ်စီး၏အသံ ကြားရှု၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် တွင်းနှုတ်ခံးမှ ခေါင်းပြောက် အရိပ်အမြည် ကြည့်သည်။

လရောင်မှာ မှန်မွှားစွာ ကျေနေသော်လည်း ဤတစ်ခုနှင့် အရိပ်များ ကျေနေ၏။

လျဉ်းသည် ဗိုလ်သူရိန် ပါးအောင် ဝါးတစ်ရှုံးတစ်ရှုံး၏အကြောတွင် ဆိုက် ထားသည်။ လျဉ်းအောင်မှာ သုံးတောင်ပတ်လည်အမြှင့်၍ သစ်သားများ ကာခံထားသော သေတွေ့ကြီးသူတွေ့နှင့် ရှိသည်။

မကြားမှုံးရှုံးမှာ ပါးကွက်အောက်သားတစ်ဦး ပေါ်လေသည်။ သူ၏ကျောတွင်မှာ လူသောတစ်လောင်းအား ပိုးလာ၏။ ပါးကွက်အောက်သားသည် လျဉ်းတွင်းသို့ ပိုးမိုး၏ ပစ္စည်းကြီးအား ပစ္စည်းကြီးအား ပစ္စထည့်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဟိုပြီးတွေ့ မလေသေးသူးလား”

လျဉ်းဦးမှ လှတ်ဦးက မေးသည်။

“လာပါလိမ့်မယ်၊ ဟာ ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီး”

မကြား ဗလကြီးသည် ကျောထက်၌ လူသေးနှစ်လောင်းကိုထမ်းကာ ပေါ်လေသည်။

မြင်ရာသည့်မှာ အသည်းတိတ်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ဘေးနှင့် ကိုယ် ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်မှာ မကြားက်အား၊ အရိပ်အမြည်ကိုသာ သတိနှင့် ထားကြည့်နေသည်။

ဗလကြီးသည် ပုံးထက်မှ အလောင်းများအား လျဉ်းတွင်းသို့ ပစ္စထည့်လိုက်၍ က... ငါ့လူ သူ့ရိန်မှာ ပါက လျဉ်းမောင်းပြီး ဒီမသာတွေ့သုခိုင်း ပို့ရှုံးမှာ” ဟု ဆိုသည်။

လျဉ်းဦးမှ ပါးကွက်အောက်သားကလည်း...

“ကြိုက်ပါ ငါ့လူ၊ ကြိုက်ပါ၊ ငါ့လူသာ ဒီနေရာပြီး သာချိုင်းအထိ မပျင်းမရှိ သွားချည့်ပဲ”

ဟု ဆို၍ ထောင်အတွင်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဗလကြီးထံမှ ဧရာဝတီသံ ပေါ်လေသည်။ ဗိုလ်သူရိန်သည် မဆိုင်းတော့ ဘ လူည်းဆီသို့ ချိုးကောင်လေသည်။ ထိုနောက် အရိပ်အမြည်ကြည့်ကာ လျဉ်းတွင်းသို့ တက်ဝင်လျောင်းအိုင်လိုက်သည်။

လျဉ်းတွင်း၌ မြင်မကောင်း ရွှေမကောင်း ခေါင်းပြတ်၊ လက်ပြတ်၊ သွေးသံရွှေနှင့် အလောင်းများမှာ အတော်အုံး ရှိနေကာ သာမန်သွေးကြောင်သူအတွက် ရွှေးလောက်ပေးသည်။ ဗိုလ်သူရိန်၏ကိုယ်ပြုပင် အသည်းတွင်း၌ စိန့်ခဲ့ ပြစ်သွားမိသည်။

မကြားမှုံးရှုံးတိတ်စရာပင်လောင်းမှာ မြောက်တက်ကျေလာပြန်သည်။ ဤနှစ်ဦးနှင့် အလောင်းများမှာ အောက်တောင်းပြီးတစ်လောင်း ဗိုလ်သူရိန်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျော်ကျေလာသည်။ အလောင်းများမှ အောက်တောင်းသွားစီးနှင့် သူ့ရိမိုံးကိုယ်ပို့ဆိုင် ရွှေးစွဲနေသည်။ နာက်တစ်လောင်းကျော်ပြီးတွင် ဗလကြီး၏အသံ ပေါ်လေသည်။

“က ဟော... သယ်လောင်းရှိပြီ၊ ထွက်မယ်၊ အစောင့်တွေကော်”

“ဟိုမှာလာပြီ”

ခဏကြောလျှင် လျဉ်းသည် တအောင်နှင့် ထွက်သည်။ ထောင်ဘူးဝေတွင် ဝတ်ကျောတ်ကုန် စစ်ဆေးသည်ကိုခံရပြီး လျဉ်းမှာ ဆက်တွက်နှုန်းသည်။

ဗိုလ်သူရိန်မှာ စိတ်တစ်ယောက်ထင့်နှင့် လိုက်ခဲ့ရာ ကျမ်းနှစ်ယောက်ခနဲ့၌ လျဉ်းရပ်လိုက်ဖြစ်သဖြင့် ဖြုံးရှုံးတံ့ခါးအတွက်သို့ ဆိုင်ရွက်မှုံးနှင့် လျဉ်းရပ်လိုက်သည်။

“ဟော... လာပြီ့ပြီ တစ်ယောက်း၊ မပြီးသေးဘူးလား”

တံ့ခါးစောင့်နှင့်တွေ့ တစ်ဦးက မေးသည်။

“မပြီးသေးဘူး၊ မှာက်ထပ် နှစ်လျည်းကို လားမှာ”
အစောင့်၏ ဆဲဆိုရေးတဲ့ ပေါ်လာသည်။
“က...စစ်ရင်လည်း မြန်မြန်စစ်ပါလေ၊ သွေးရှိုးမယ်”
“စစ်မမှုပါဘူး၊ သွေးမှာသာ မြန်မြန်သွားစမ်းပါ၊ ကျက်သရေယာတဲ့လဲ”
“အော...ရွှေသေကော်များ ကျက်သရေယာတဲ့ တစ်နှေ့ ကိုယ်လည်း
ဒီလမ်းသွားရမှာဟာ”
“တော်စိုး၊ ဒီအာဏာသားတွေ ပါးစပ်ယုံကာ ထွက်လိုက်ဖြင့် ၆၉..၆၉..
၆၉..၆၉”
ဗလကြီး၏ အော်ဟန်ရယ်မော်သံ ကြားလိုက်ပြီး လျည်းမှာ ဆက်ထွက်ခဲ့
သည်။
ယခုမှ စိုလ်သွေးရို့မှာ သက်ပြင်းချမှတ်သည်။ လျည်းသီးသံမှာ တကျိုးချို့နှင့်
ကျက်သရေကော်းဖွား တဖြည်းဖြည်း လိုမ့်သွားနေသည်။ လမ်းတေားတစ်ဖက်
တစ်ချက်မှ ခွေးအုသံများကလည်း မစ်တော့။
“တော်...စစ်မပြင် ဆယ်ခါလောက် ထွက်လိုက်ချင်သေးတယ်၊
ဟောဒါကြီးတွေ လိုက်၊ လိုက်ပို့ရတာ တယ်ကျောချမ်းသွား”
အစောင့်လိုက်ပါလာသွားတိုးက ဆိုသည်။ ကျိုးတစ်ဦးက...
“အမှန်ပဲ၍၊ ဟောဒါလျည်းမောင်းနေတဲ့ ပြဇာကြီးကိုက ငရာသားလို
ကြာက်စရာတွေး”
ဟု ဆိုသည်။
ဗလကြီးကမူ ဘာမျှဖြန့်မဖြေား တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေသည်။
“ငါလွှို့ ညောင်းရင်တက်လိုက်နဲ့ပါလား”
“တော်စိုးပါ၊ လူတွေကို ခင်များတဲ့ အာဏာသားတွေလို အစီမံးသရဲ့
မှတ်နေသလား”
ဗလကြီးက ရယ်လိုက်ပြန်သည်။
“အခုမှုများ အော်ကောင်တွေ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲပြီး ငါတွေပေါ် ခွဲ့ဗီးရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ”
“ဟု သွေးဝါကြီး ကြာက်ပါတယ်ဆိုမှ ပြမ်းကြာက်မေ့နဲ့မေ့နဲ့၊ ဒါပဲ၊
လစ်ပြီးမှာ”
“ပြီးရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ရာဇ်ဝတ်သနှင့် ငါလွှို့လည်း အခုလို

လျည်းကြီးစီးပြီး အမြိုင်သား လိုက်လာရမှာ ဟား...ဟား”
“ဟား...ခေါ်တော့တာပါပဲ”
“ဒီမှာ ကိုရင်၊ ဒီပြို့တွေကြီးနဲ့ ဖက်ပြာမဖောပါနဲ့၊ ကြာက်ရင် ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် လူတို့ပေးသောချွေးတဲ့လိုက်”
စိုလ်သွေးရို့မှာ လျည်းတွင်းမှ ကျိုးပြီးမြို့သေးသည်။
ကြာကြာမပြီးနိုင်။ အပေါ်မှ ပိမောသော အလောင်းများ၏ အလေးအကျင့်
ခဲ့စားရှင်ပြုသည်။ သွေးည့်နှင့်များကြာ့င့် လူမှာလည်း အော့အန်ချင်လာ၏။
လျည်းမှာ မှာက်ထပ် ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်ခဲ့ ဆက်သွားမျှပြီး ထိုးရပ်
လိုက်သည်။
ထိုအိုးတွင်းပင် မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ပြီး အော်ဟန်ကြိုးမောင်းသံ
ကြားလိုက်ရ၏။
“အကုန်ပြီး၊ အားလုံးသေကုန်မယ်၊ မလျှပ်နဲ့”
ခဏမှာပင် ဗလကြီး၏အသံမှာ ပေါ်လာသည်။
“က...စိုလ်မျှူး ထတော့ လွှတ်ပါပြီ”
စိုလ်သွေးရို့က အလောင်းများအား ဖယ်ရှားထွက်သွေးလိုက်၏။
အစောင့်သုံးဦးအား မြင်းစီးသမားငါးဦးက ဓားများနှင့် မိုးခိုးထား၏။
စိုလ်သွေးရို့က လျည်းထက်မှ လျင်ဖြန့်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
ဗလကြီးကမူ ဘယ်နေရကာ ရခဲ့သည် မသိ။ ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အစောင့်
သုံးဦးအား ချုပ်နောင်ကာ အနီးရှိုး သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ပူးတွဲချည်ထားလိုက်သည်။
ထိုအိုးက စိုလ်သွေးရို့ မမျှော်လင့်သော အသံကလေးတစ်ခုက ပေါ်လာ
သည်။
“ကိုသွေးရို့”
စိုလ်သွေးရို့က အသံလာရာသို့ လျည်းကြည့်လိုက်သောအေး သံချိုင်းကုန်း၏
တစ်ဖက်အဝေး စောရှင်ဦး၏ ကြာရှင်းသောသွားနှုန်းအား လျမ်းမြင်ရသည်။
သေတွေးမှ လွှတ်ထွက်လာခဲ့ရသော တပ်မျှူးမှာ ဝါးသာအစာနှင့် လက်ကို
ဆုံးကာ စောရှင်ဦးထဲပြောသွားသည်။
စောရှင်ဦးက မှာက်သို့ ခြေလှုံးဆုတ်လိုက်ရင်း တိုးတိုးသတိပေးသည်။
“အိုးကိုသွေးရို့ သတိထားပါ၊ အစောတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊
ဟိုမှာ လူတွေနဲ့”
စိုလ်သွေးရို့က သည်တော့မှ ကိုယ်ရှို့သတ်မီးသည်။

“အစော...အစော အစောရဲကျေးဇူးကို ကိုယ့်ရို့ ဘယ်လိုဆပ်ရမလ”

“အစောကိုချည်း ကျေးဇူးမတင်နဲ့ ကိုယ့်ရို့၊ ဗလကြီးကိုလည်း ကျေးဇူး
တင်း”

ထိုအချိန်တွင် ဗလကြီးတို့သို့ကိုယ့်မှာ အစောင့်သုံးအား ချည်နှောင်ပြီးစီး
ခဲ့သဖြင့် သူတိန္ဒိတ်ဦးရှိရာဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

“က...ကိုယ့်ရို့၊ မှာက်မှ စကားပြောကြတာပါ၊ ခနီးဆက်ကြရှိုးမယ်၊
ဟာဘဲ အစောင်း၊ ဒီဟာဘက ကိုယ့်ရှိုး ပိုကော်ပြီးကတော့ ဗလကြီးအတွက်”

အောရှင်ဦးက မောင်ရိုင်တွင်ထားသော မြင်းများအား ညွှန်ပြသည်။

မကြုံးပင် ရွှေအားလုံးမှာ မြင်းကိုယ်စိန့် သချိုင်းမှ တွက်ခွာလာကြသည်။
မထွက်ခွာမဲ့ ဗလကြီးက အစောင့်သုံးဦးအား ဂျမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သွားပြီးမူ ငါရွှေပို့ရေး...အောင့်မှ လိပ်ပြုသွေ့ပြီး သေရင်လည်း သေကြ၊
မသေရင်လည်း အောင်ရှုံးပြီး မှာက်တစ်များမှ အေးအေးဆေးဆေး ဒီနေရာကို
ပြန်လာကြပေါ့၊ ဟား...ဟား”

□□□

အခန်း(၁၂)

ရတနာရုံများပြည်တော်၏ အရှေတောင်ရှားရှုံးဝယ် ရှုံးရှုံးမတောင်တန်းကြီး
နှင့် ကပ်ယဉ်လျက် သစ်၊ မြေက်၊ ဝါးရှုတောအုံပုံတို့ ပိုင်းအံ့ကျည် ခုခွဲဝတီမြစ်လျက်
သွင်သွင် ခွေပတ်စိုက်လည်အပ်သော ဘုံတွင်တောင်တောင်ပြင့် ပိုင်းမှာင်မြင့်မားလှ
သည့် မြှေလိပ်တောင်၏။ ဤကိုနှစ်းတောင်တန်းကြီး ရှိသည်။

တန်းတောင်မှုန်း တောင်းဦးကာလ၏ ညတစ်ည့် ပြစ်သဖြင့် နှင့်မှုန်းတို့
ကျေဆင်းမေသည်။ ကြယ်တာရန်ကွဲပဲ ပြည့်စုံလတ်သည့် ကောင်းကင်း၌ လေးရက
သား ဆန်းစလအကျော်သည် မြွှေ့မြွှေ့မြွှေ့ ထွန်းပလျက်ရှိ၏။

ဤကိုနှစ်းတောင်၏ အမောက်ဘက်နှင့် တောင်စွယ်တော်စုံ၏တိပိုင် ဝါးရှုံးပိုင့်
သောရှင်ဦးသည် စိုင်သွေ့ရှိနိုင်၏ ရင်ခွင့်ပွဲ စိုင်လျော်းရှင်း မြှေးတော်ဘက်သို့ ငေးကြည့်
မေသည်။

ချုစ်သွေ့ရှိန်ဦးမှာ စကားမဆိုကြ။ ဆိုစရာလည်း မလို။ ဆိုဖွယ်တို့လည်း
ကုန်ခဲ့ပေပါ။

တောင်အတွင်းမှ အသက်ဆုံးပျော်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းရက်များ
အတွင်း စိုင်သွေ့ရှိနိုင်မှာ ဤတောင်မြေလှို့ဂ်စော်တစ်များရှုံး အပြင်းများ၍ လဲလှောက်
မေ့သည်။ သွားရန်သွားထွေးမှု အသက်ကယ်ခဲ့ကြသော အောရှင်ဦးနှင့် ဗလကြီး
တို့မှာ အဖျားလက်မှ ဆက်လက်အသက်လု ပြုစုံရပြန်သည်။ ယခုမှ နာလန်ထ၍။

ကောင်းစွာအားအင်ပြည့်ခဲ့လေပြီ။ ဤအိန္ဒိတ္ထပင် တစ်ညကာလ ခွဲမည့်ခဏျုံ
ကျိုးပျက်ခဲ့ရသည့်ဟန်သောင်မှတာရိုးမှ တိုးဂွောတ်ခဲ့သော မေတ္တာရေစက်ဦးတို့လည်း
ခုံုံးမြင်တိမြစ်သို့လျင် သွင်းသွင်းတို့လျင် အလှယ်လှယ်ကူးခဲ့ရနို။
သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ မေတ္တာရေလွှဲမှု ဤခုံုံးမြင်တိမြစ်သို့လျင် ထာဝစဉ်းလျက်
မနေသာသည်ကို နှစ်းမှာ ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်၏။

အမြင်မှ မျှော်ကြည့်ရသည့်ဖြစ်သဖြင့် စိမ့်နိုင်သော တော်ခုပါနီတို့အလုပ်တွင် တောင်ခြေမလုပ်မှုမက်ထဲ၏ ဒုဂ္ဂဝ်တိမြစ်နှင့် နားတောင်းကျချောင်းတို့ ပေါင်းဆုံးရာ မနီးမမေး၊ ကုန်နုပ်ပုံ၊ လရောင်းနှင့်မြိုက်အောက်မှ သယုယ်ကြည့်သို့ဖြစ်ရာ ရွှေစာရု စေတိတော်အေး ထင်ရှားစွာ ဖူးမြင်နေရသည်။ ကြွက်နှုန်းတော်တန်း၏ တော်ဘက် အစွမ်းမှ သူ့မြှုပ်မြှော်တို့တစ်လျှောက် ပြောက်ဘက်သို့ ကျေတော်ကိုက်လည်းလာပြီး ရွှေစာရုစေတိအေး ဦးတိုက်ပြီးသော် အနာက်ဘက်သို့ စီးသွယ်ဆုံးသွားသည့် ဒုဂ္ဂဝ်တိမြစ်အေးလည်း လရောင်းပုံ စိတ်အေးချမ်းသာဖွယ်ရာ မြင်နေရ၏။

“သာယာတာပေါ့ အစောရှယ်၊ သာယာပြီကော၊ သာယာဂျွန်းတော်
လွမ်းသလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်”

“ဘာတောက်များ လွမ်းရသတဲ့လဲ မောင်ရယ်”

“အိ...နားကောင်မှာပါ ရင်ရယ်”

မိုလ်သူရိုက် မတိုးမကျယ် သံဇွဲသံထားနှင့် ချွတ်ပြသည်။

“မင်းနေအောင်ချာ မှန်လွှာစွဲ၊ ရတာနာရွှေဇ္ဈ၊ မြေတော်ရောင်ဝင်း၊ သလုံး
နှင့်စိန်၊ သူ့သိန်တောက်ပါ ဖော်မှုန်မြန်း၊ နေဝါယာပက်၊ မျက်မြှေခက်သည် ပြေသာ။
ကြီး၊ မိုးထိန်းချာ၊ ညီးညီးသွားသွား၊ နှစ်းလည်းဆိုင်း၊ ပြုတဲ့တိုင်းနှင့်၊ မိုင်းမိုင်း
ညီးညီး၊ သူရဲရိုက်၊ ထိုထိုပတ်ကုံး၊ ကျျေးလည်းခွေကာ၊ ယဉ်သီတာလည်း၊ ဟေမာ
မနော၊ တော်လည်းသွားမြှင့်၊ တော်လည်းဝါးကာ၊ သို့ခို့တာကို၊ ရတာနာပူရ၊
ချွဲပြည်မဝင်၊ ချွဲမြှေးကြည်၊ ပတ်ဝန်းလည်းလို့...တဲ့၊ သမာနရာ မကောင်း
ဘူးလား အစော”

“သနားစရာကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“အဲဒီလိသယဟတဲ တိုင်းတော်ပြည့်တော်ဖြေးရ ကဲကြမ္မာကို ဉာဏ်ထား
တာက သာစိတ်နဲ့ထိခိုက်ဖို့ ကောင်းသေးတယ် ကိုယ့်မျိုးဆိုပြေမယ်”

မိတ်ဆက်ရန်က ရွတ်ပြစဉ် စိတ်ပျော်သည့်နှင့်အမျှ အသုံးလည်း
ခေါ်ခေါ်မည်၏အမြတ်ဆင့် ဖြစ်နေသည်။

“လူနှစ်တို့ ဟလူနှစ်တို့လောကေား သဘောနှစ်ယဲ လောက်ခံဖွင့်၊ ဆက်ဆံကြုံကြုံက်၊ ကိုန်းခန်းလိုက်ဖြင့်၊ ရစ်လိုက်မြစ်ဆုံး၊ ရွှေ့အဝါ၊ ပူရှိနှိုက်၊ နရာသန်း၊ မင်းလည်းရှုံးဂွာ၊ ပြည်ရွှေပျက်ရီး၊ တောကြီးဟူလောက်၊ မျက်မှောက်လက်း၊ သာသနလည်း၊ ရောင်ဝါမလင်း၊ သွှေဖြစ်ခြင်းကို၊ မြောက်းစွေစွေ၊ ကြံဒောက်မှု ၁၅။”

"ମୁଦ୍ରଣ"

“မဆိုပါနဲတော့ ကိုယ့်ရှိနှင့် နိမ့်တော်မရှိနှင့် အကောင် စိတ်ထဲမချမ်းဘာလှို့လိပါ”

ଶିଳ୍ପ ରକ୍ତଚାନ୍ଦିତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲିଙ୍ଗବିଜ୍ଞାନ

“အစော မဆိုစေချင်ရင် ကိုသူရှိနဲ့ ဆက်လဆိုတော်ဘါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစော စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အခု ကိုသူရှိနဲ့ တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်များပုံဟာ အဲဒီဇေတ်က ဖြစ်ပျက်ပုံရှိနဲ့သီ ရှူးရှုနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ တိုင်းတွဲပါးလက်အောက် ကျွန်ုတ် သပေါက် ဖြစ်ပလားဆိုမြှင့် ထိန်းတွေသာ ပုဂ္ဂနိုင်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသူရှိနဲ့တို့ အစောတို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဂိုးကွယ်ကြတဲ့ သာသနာကြီးပါ မေးမို့နိုးတိမ်ကောရ တတ်တယ်”

“မြင်မြတ်လှတဲ့ အစောတိ သာသနကြီး မတိမ်ကောအောင် သာသန

တော်ဓာတ် သမ္မာဒေဝန်တော်ကောင်နှစ်ဖြစ်တို့ ဓာတ်မကြပါစေလို့ အစော ဆုတေဘာ်းတယ်”

“ဓာတ်ဦးက သက်ပြင်းလေးရှိက်ရင်း ဆိုသည်။

အတန်ကြာ ဤမြစ်နေကြဖြီးမှ ဓာတ်ဦးကပင် စ၊ မေးသည်။

“ကိုသူရိုန်းက စစ်မှုထမ်းသာ ဖြစ်တယ်၊ စာပေကဗျာတွေ နှိုက်နှိုက် ချုတ်ချွတ် ရာသား...မော်”

“မြော်...ဒါတော့ အစောရယ်၊ နတ်သွေ့မှုတို့ပါ၊ မြေဝတီမင်းကြီးတို့လို့ စစ်ဘုရင်းတွေဟာလည်း စာပေပညာရှင်းကြီးတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါထက် မြေဝတီမင်းကြီးဆိုလို့ မြေဝတီမင်းကြီးရဲ့ သီချင်း တွေဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲမော်၊ ကိုသူရိုန်းရလား”

“ကိုသူရိုန်းရတာတွေတော့ အများကြီးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိုန်းအကြိုက် ဆုံး ကဗျာလေးတစ်ပုံပဲတော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“လဲလဲကြီးပြီ၊ သည်ကိုယ်မှာ မဆည်တန်ဖိုင်းဘာ၊ နွေးရှုံးအပြု၊ ဓာတ္တုမှ မယုမပုံရသည်မျိုး၊ သောကတောင်ထဲ...”

ဓာတ်ဦးက အသာရမ်ရင်း သူနှင့်အေး လက်သီးလေးများနှင့် ထုတိုက်သည်။

“အစော ကားဖူးတာက ဓာတ္တုဆုံးပါတဲ့ရှင်းရယ်၊ ဘယ့်နှုန်း ဓာတ္တုမှလဲ”

“မြော်...အစောရယ်၊ ကိုသူရိုန်းက ဓာတ္တုမှုနှင့် ကိုသာ သိတော်ကိုး”

ဓာတ်ဦးက ရှင်ခွင်တွင်းမှနေ၍ သူအား မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အစောကို ဘာများ မယုမပုံဖြစ်စရာသဲ့လဲ မောင်ရယ်”

“အစောကို ယုံပါတယ် ဒါပေမဲ့ လူကြော်မျှင် စိန်မှုနှင့်နှစ်ကို ဘုန်းချုပ်ရ နည်း ဆိုသလို ကိုသူရိုန်းအဖြစ်က မယုမနိုင် မပုံသာတဲ့ ဘဝကြီးပါကျယ်”

ဓာတ်ဦးက သက်ပြင်းလေးရှိက်လိုက်၍ သူမျှက်နှာအား ပိုင်ပိုင်မှုကြည့် ရှာသည်။ ထိုမှာက် သူရှင်ခွင်မှ ထလိုက်ကာ ချစ်သူမျှက်နှာအား လက်ဝါးနှုန်းလေး များဖြင့် ပွဲယူမှု၊ လျက် မျှက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း ညည်းလိုက်သည်။

“မြော်...ကိုသူရိုန်း...ကိုသူရိုန်း၊ ကလေးကြီးလိုပါပဲလား မောင်ရယ်၊ ဒီရွှေးစာကံကောင်လည်း အစောနဲ့ ကိုသူရိုန်းကို တစ်သက်လုံးပေါင်းစေမယ့် အဟုန်မပါတဲ့ အတူတူ အစကတည်းက အကြောင်းမဆုံးပေးရင် ကောင်းလေသား၊ အခုံတော့ အစောလည်း သူရိုန်းမောင့်ကြော့ တစ်ရေးမောင့်ရှိုးတော့မယ်”

“ဗိုလ်သူရိုန်းက ဓာတ်ဦး၏ ခါးလေးမှ ပျောက်ကာ ဂိုဏ်လေးကို သိမ့်သိမ့် တုန်အောင်ခါရင်း ခေါ်လိုက်၏”

“အစော”

“ဘာလဲ ရှင်ရယ်”

“ကိုသူရိုန်းကို ဖြေစစ်းပါ အစော အစောကိုယ်ကို သိနိုင်ယ်က ပိုင်တယ် ဆိုတာ ကိုသူရိုန်းနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် သိနိုင်ဟန်ကလည်း ပိုင်”

ဓာတ်ဦးက သက်ပြင်းကိုသာ ရှိက်သည်။ ဘာမျှတော့ မဖြော်

“ဖြေပါဦး အစော”

“မြော်...ခက်ဓမ္မဘာပဲ ရှင်ရယ်”

“အစော”

“ဘာလို့ အစောကို ဒီလောက်တော် ခေါ်မောက်တာလဲ မောင်ရယ်”

“ကိုသူရိုန်းမေးတာကို ဖြေပါဦး အစောရယ်”

ဓာတ်ဦးက သူရှင်အား အသာတွေ့ဗုံးကာ လူချင်းစွာလိုက်သည်။ မျက်နှာ လေးမှာလည်း တစ်ခါးကကဲ့သို့ပင် တည်းပြုခြင်းလာသည်။

“ဒီအမေးကို မမေ့လို့ အစော တော်းယန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိုန်းက မေးလွန်းတော့ ဖြေရတော့မယ်”

မျက်နှာကဲ့သို့ပင် အသံမှာလည်း တည်းပြုခြင်းမှာသည်။

“အစောတို့ဟနဲ့ အင်အားဟာ အစောတို့ယ်ဖြစ်သလို အစောတို့ဟာ ဟာလည်း အစောတို့ယ်လဲ့ အေးကိုယ်ရှာပဲဖြစ်တယ်၊ အစောက ချစ်သလို အစောကိုပါ ချုပ်လဲ့ အစောရဲ့လျာအားလုံးဟာ အစောကို အစောတို့ဟာပေါ်မှုပဲ စံနော မြင်ချင် တယ်၊ အခုံချင်းအထိ အစောတို့အပေါ်မှာ သူစွာရှိခဲ့တဲ့ နယ်သားတွေရဲ့ မျှော်လင့် တော်တူမှုကို အစော မဖျက်ရဲ့ဘူး၊ မဖျက်ချင်ဘူး”

အသံမှာရှာမှ ငါသံဘက်လုလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အစောဟာ ပုထောက်လွှာသာပါ မောင်ရယ်၊ အစောရဲ့နယ်ပေါ်မှာ အစောချုပ်တော်က တွေား၊ မောင့်ကို အစောချုပ်တော်က တွေားပဲ၊ ဒါကိုတော့ ယုံစစ်းပါ”

“ဒါပေမဲ့ ချစ်တာက တဗြား၊ ချစ်ထိက်တာက တဗြားဆိတာ အစော
နားလည်တယ်၊ ကုသိသုတေသနက ဒီလိုအန်လာတာတော့ အစော မတတ်နိုင်ဘူး၊
အဆင့်မပြပုံကို ကြည့်မေးရင်၊ အစောချစ်ပေမဲ့ အစော မပေါင်းပိုင်တဲ့ မောင့်ကို
ဒီထောင်တွင်းက အစော ထုတ်လာစဉ်မှာ အစော မချစ်ပေမဲ့ အစောကို ဆိုင်နေသူ
တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီထောင်တွင်းမှာ ကုန်စိုက်တွေးပဲ ဒီလောက်ဆီ နားလည်ပါတော့”

ବୋର୍ଡିଙ୍ଗେଜ ମୁଖ୍ୟମନ୍ୟାନ୍ ପାଇଁ ଏହାକିମ୍ବାନ୍ ଦେଇଲାମାନ୍ ॥

မြိုလ်သူရိန်က ပြန်မဖော်နိုင်။ ဘီးခေါင်းကျိုးလျှက်သာ ငိုင်ဇူသည်။

“ဟော...ဒီခေါင်းကြီးက င့်ဖော်ပါပြီ၊ မေ့စမ်းပါ၌း၊ ပြီးတော့ အသေ
မေးတာကိုလည်း ဖော်ပါ။ ရှင်ရဲ့”

ତିଲ୍ୟବୁଣ୍ଡିଙ୍କ ମାନ୍ଦିବାଣ୍ଡିପୁ:ରଣ୍ଜି: ଓଇନ୍:ଗି ହୋଲିଗ୍ନ୍ଯବୁ॥

“တစ်ခါတိုးကလိုပဲ ကိုသူနှစ် မှုအပါတယ်လို့ ထိခိုပါတယ် အစောရုပ်၊ မှားမှုန်းသိပေမဲ့ အစော ပြောသလိုပဲ ပုထုဇ္ဇာလျသားဆိုတော့ အခက်သားကလား၊ အစောနဲ့ တွေ့ကတည်းက ကိုသူနှစ်ဘဝဟာ အိမ်မက်ဟမာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ လွမ်းမော တ၊ သဖြயံ အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ အစောရုပ်၊ ဒါပေမဲ့ အစောလည်း ကြေးမျှုးမှာပေါ့၊ ဆွတ်ပွဲသာယာတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်နေစဉ် ကာယက်ရှင်ဟာ မိမိကိုယ်ကို အိပ်မက်၊ မက်နေမှုန်းလည်းသိလို့ လန့်မီးမှာကို နီးရိမ်အတဲ့ အပြစ်လေ၊ အခုံဆိုရင် အိပ်မက်ဟာ ဆုံးမှုန်းသိနေပါပြီ၊ ဆုံးမှုန်းသိလျက် ဆုံးတာကို အခုံးအပြစ် လက်ခံနို ကိုသူနှစ်မှာ ခက်နေတယ်”

ଫୋର୍ମନ୍‌ଡି: ଗ କାର୍ଯ୍ୟାପ୍ରତ୍ୟେ ମୁହିଁଲ୍‌ଦିଃ ଫିଦ୍ ଦିଲ୍‌ଲୁହିନ୍‌ଦିଃ ଅନ୍ତର୍ଭାବିତିର୍ଥିର୍ଦ୍ଦିଃ
ବୁବ୍ରାହ୍ମିଷ୍ଵାତିଃ ଲିଙ୍ଗଫଳଃ ଶର୍ଣ୍ଣକର୍ମବଳୀନ୍‌ଦିଃ । ଏକାଧୁବଳ ମୁହିଁଲ୍‌ଦିଲ୍‌ଲୁହିନ୍‌ଦିଃ ପ୍ରିଃ ଭୟବଳୀନ୍‌ଦିଃ
ଲାବନ୍‌ଦିଃ ।

“ကိုယ့်ရှင် ပြောတာကို အစေးဆက်မခဲ့နိုင်ဘူး၊ အစေးဆဲ ကိုယ့်ရှင်က တစ်မျိုး ပြုတော်ကြရအောင်”

“ဘယ်လိုလဲ အစော”

“လာဘဝကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အိပ်မက်ဆိုးကြီး ဆိုရင်ကောဟင်”

“ଓঁ... আশুগাল”

နိုင်သူမိန္ဒက အေရာင်းအား တန့်တယ် မျှကြည့်လိုက်သည်။ ဒုက္ခသံသရာသံအလယ်မှာ ကြွေသမျှသုခအား ရှာဖွေမြင်တတ်သည် သတ္တိကိုပင် အဲသုလိုက်ခိုသည်။

ထို့ကြောင်း၊ လက်တစ်ဖက်နှင့် သူလည်ပင်အေး မာက်ပြုသို့
ရှစ်တွယ်လျှက် ကျွန်တစ်ဖက်နှင့် ရှုံးသို့ ညွှန်ပြကာ ရင်ခွက်ထက် ပက်လက်မြှုပ်
ဆောင်ပြောနေသည်။

အေရှင်းက ရင်ဝယ်ဘာရိယဉ် မသီ။ ရတနာပုံမြေဖြည့်တော်ဆီမွှေ့ရင်၊ အေးသင်းသူယာစွာ တော်တစ်ပုံကို သည်နေသည်။

“କୁଟାରୀ ଯିଃ ଗୁପତୀଲ୍ୟିଗା ଓସନ୍ତିଃ ତାର୍ଦ୍ଦତେଵିହା ଅନ୍ତପିର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀନ୍ତିଃ ଶ୍ରୋଦିଵା ଅନ୍ତଲେ... ଏହିଃ ଯ ଶ୍ରୀନ୍ତିଃ ଶ୍ରୋଦିଵା ଉତ୍ସମୁଖିଲାଙ୍କର୍ଷଣୀୟା... ବାହିଲୁ ପିତରଂଦିଵା ଅନ୍ତଲେ... ତିର୍ଗାତିଥିଃ ବ୍ୟବ୍ହା ଅନ୍ତଃଲେଶ୍ଵରିନ୍ଦ୍ରିୟି”

1

ဒုဂေဝတီမြစ်၏ ကမ်းနှုန်းထိပ်အထိ စောရှင်းဦးက လိုက်ပို့သည်။
မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ လလှူးမှာမှ တစ်ဖက်ကမ်းဦး၌ ရောက်ရှိနေပြီ။
လအကွေးမှာ အနောက်ဘက် မင်းခံတော်ရှိုး၌ ဝင်လွှဲ မေးတင်နေ၏။
ခွာလျှပ်နေသော မြင်းညီကြီး၏သေးတွင် ချုပ်သူနှစ်ဦးက တစ်ဦးလက်
တစ်ဦး ပျော်ရှိုင်ရင်း နှုတ်မှ မဆိုသော ရင်မှ စကားတို့အေး ကူးပုံယ်ယူက်သွယ်
လျက် ပြုမဲ့ကြသည်။

ဆောင်းလေသည် ညည်းညာသွေ့ပြုလျက် ရွှေတိုးလာ၏။ တောင်ဆီမှ
ချော်တစ်ကောင်၏ ဟောက်သံသည် သုသံပါလေသည်။

စောရှင်ဦးက စော်စားဆုံးသည်။

“ကိုသူရို့ ဘယ်အထိ ခရီးနှင့်ရှမယ်ထင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး အစော ပထမ သေလေ ရှင်လေသလား မသိတဲ့
ကိုသူရို့ တပည့်နှစ်ဦးကို ရှာရမယ်၊ သူတို့၏ တွေ့သည်ဖြစ်စေ
ပြတ်နေလေတဲ့ ကိုသူရို့တို့၏ အဆက်တွေ့ကို ပြန်ဆက်ယူရမယ်၊ ဘယ်လေက်
ကြာပြီး ဘယ်ထိအောင် သွားရမယ်ဆိုတာ ကိုသူရို့ မသိဘူး”

“သတိနှစ်လည်းသွားပါ ကိုသူရို့၊ တော်တော်ကြား စစ်နှစ်ပက်ကြားမှာ
ညျှပ်စီအော်ဦးမယ်”

“ခက်သားပဲ အစောရမယ်၊ စစ်နှစ်ပက်ကြားညျှပ်စီလို့ သေလေတာကမှ
မြှတ်ဦးမယ်၊ ဒီဇိုင်းပြည်တော်မှာက ရာထေဝတ်သွေ့နေသူတဲ့ဟောက်အနေနဲ့ ဘာတူလဲ
ကိုသူရို့ဟာ ရှင်ရက်နဲ့ သေနေသူပဲ မဟုတ်လား၊ အခုလို စွန့်တွင်သွားတာကမှ
ကံကောင်းထောက်မလို့ ကိုသူရို့ အရှင်သခင်နဲ့ တွေ့ရင် ကိုသူရို့အတွက်ရော
နိုင်ငံအတွက်ပါ ပြတ်ပြတ်သားသား ဘာလှပ်ရှမယ်ဆိုတာ သိရှိုးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုသူရို့ ဒီကိုပြန်ရောက်မယ် ဖျော်လင့်သေးလား”

ထိုလ်သူရို့က ခေါင်းကို ဖြည့်ညွှေးစွာ ခါသည်။

“တကယ်လို့ စစ်ပြုခြုံး ရတာမှာပုံချွန်းက အောင်ပန်းရတာယ်ဆိုရင်
ကိုသူရို့အတွက် ပြန်လမ်းမရှိပော်ဘူး၊ အကယ်၍ အိုလိပ်တွေ့နိုင်လို့ ကိုသူရို့
မသော်ဘေးသလို သင်းတို့တွော်ဟာ နိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်စစ်မြေ
ပြင်မှာ ကိုသူရို့ သေလေမည်လည်း မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး”

စောရှင်ဦးက စိတ်ထိခိုက်ဟန်နှင့် သူလက်အေး တင်းခွာဆုပ်ညွစ်လိုက်
သည်။

“တစ်ကြိမ်က ကိုသူရို့ကို အစော နောက်ထပ်မတွေ့ပါရစော်လို့

တောင်းယန်ခဲ့တာ မှတ်မီသေးလားဟင်...ကိုသူရို့”

“မှတ်မီပါတယ် အစော”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အစော မပြောတတ်ပါဘူး၊ အစော ကိုသူရို့ကို
ထပ်တွေ့ချုပ်ပါသေးတယ် မောင်ရယ်၊ ဘယ်အခြောင်းအနေမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့
တစ်ဦး တစ်နောက် တစ်နည်းနည်းတွေ့တော့ အစော မောင်ကို ပြန်တွေ့ချုပ်ပါသေးရဲ့
အဲဒီတစ်နှစ်ဟာ မောင်ဘဝဆိုမှာများတော့ မပြောတတ်ဘူး”

သူက ဒံကြိုးကာ စောရှင်ဦး၏မျှက်နှာကလေးအေး စုံစွမ်းကြည့်စိုးသည်။
ထိုနောက် နှုန်းပြင်အေး ယုယာစွာ နှစ်းလိုက်၏။

“သွားမယ် အစော”

“သွားပေတော့ မောင်”

“မောင်သွားပေမဲ့ အစောပြောသလိုပဲ မောင်ဘဝဆိုမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောဆီ
မောင်ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့မယ်”

သူက မြင်းညီကြီးပေါ် ရွှားခဲ့ခုနှစ်တက်ကာ ကမ်းထိပ်မှသင်း၍ မြစ်ရေး
ကိုပြတ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသီ ကူးခဲ့သည်။

ကမ်းနှုန်းထက်မှ တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ ပြန်လည်ကြည့်စိုး၏။

ပျော်ပျော်သာ ကျွန်ုပ်သော လရောင်ဝယ် မြစ်ရော်းရာမှ လက်ပြရပ်
ကျွန်ုပ်သူ ချုပ်သွားမှု မြစ်ရာည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်မဲ့ ခွဲစာရုံစေတိမှာလည်း
မတုန်းမလှပ် စံပယ်တော်မျှနေ၏။

ဗိုလ်သူရို့က သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ မြင်းကော်ကို လျှော့၍ တော်ဘက်ဆီ
သို့ ပလှူးနှင့်အတူ စိုင်းနှင့်ခြင်းခဲ့သည်။ ဘယ်သာသော စက်နိုးစဉ် လွန်မြောက်၍
ကြောက်မက်ဖွယ်အိပ်မက်ဆိုး၏ အေပေလော မပြောဘတ်။

□

ရတာမှာပုံရွှေ့ကော်၏ အိပ်မက်ဆိုးမှာလည်း စခဲ့သည်။

သိတော်းကျွန်ုပ်၏ အိုလိပ်တွေ့သွေ့နိုင်ရပ်အောင်ရပ်အေး ကြားနောက်မှာမဲ့
နှစ်ပြည်တော်၏ မပြောလည်သော ပြဿနာအရပ်ရပ်အေး ကြားနောက်မှာမဲ့
တစ်ခုခု၏ ခုပြုအော်းအပြတ်ကို နာခံမည်ဟု ပြန်ကြားလိုက်သည်။

မကျွန်ုပ်သော အိုလိပ်တို့က စစ်ကြည်သော တန်ဆောင်မှုနဲ့လဆုံး
၈ ရက် နိုင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် နယ်စပ်ကျောက်တိုင်ကိုကျော်ကာ ဟမ်္မိုင်းယေား

နှင့် လီဗုပ္ပတပ်သားများ၊ ၁၀၈ပြည့်နှင့် စကောတလန်ပြည်သား တပ်သားများ၊ ဘင်္ဂလူး ခြေလျှင်တပ် အမှတ် ၂ နှင့် ၁၁ တပ်သားများ၊ မဒရပ်ခြေလျှင်တပ် ၁၁၊ ၂၁၊ ၂၅ တပ်သားများ စသည်ဖြင့် အမြဲ့အစွဲ နှင့် အပါအဝင် စစ်သည်အင်အား တစ်သောင်း ကျော်အား စိုလ်ချုပ်ကြီး ပရောင်းဒါဂိတ်(မ) (Major General Prenderagast V.C.) အုပ်ချုပ်၍ ရရှိကြောင်းချို့တက်လာသည်။ ပထမနွေတွင်ပင် အိတ္တယုံးစိုလ်ချုပ်၊ ကျမ်းမိုးတို့၏ သတေသနအား အိုလိုပိုင်းတို့ လက်ရဖမ်းမိသည်။ မင်းလျော့ရောက်သော် အိုလိုစစ်ကူ များကိုထပ်တော်သောင်းတါးထောင် ဆိုက်လာသည်။ မင်းလျော့တော်မြို့နယ် ဧေးဧရာ့ချောင်းခံတပ်မြို့တွင် တစ်ခို့အပြင်း အထင် ရင်ဆိုင်တိုက်ရပြီးမောက် မြန်မာစစ်သည် တို့ မရှုမလှ ဆုတ်ရသည်။ ကျမ်းမိုးတို့နှင့် သွေ့ချော်ခိုလီနာရီ(Molinari) တို့မှာလည်း မကျေးမြှုံးတို့တွင် အိုလိုပိုင်းတို့ထဲ လက်နက်ချုပ်သည်။ ဧရာဝတီမြို့ကြောင်း ရှင်းလေပြီး။

သို့ရာတွင် မြင်းခြံး သိပေါ်ဘုရင်၏ အားအကိုးရခဲ့း ရရှိကြောင်းစိုလ်ချုပ် ကြီး ဧရာသင်းအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင် စစ်သည်သူရဲကိုးထောင့်သုံးရာနှင့် စောင့်နေ လေသည်တကား။

ဧရာသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် စစ်တစ်ပွဲမှ မနဲ့ရမဲ့ အိုလိုပိုင်းအား အောင်နိုင်ပါကြောင်း နှုပြည်တော်သို့ သံကြွေးဖြင့် ရိုက်ကြေားဧရာသင်းတင်လိုက်၏။

□□□

အခန်း(၁၃)

မြင်းခြံးအရပ် ဧရာဝတီမြို့ အရှေ့ဘက်ကမ်းတို့တိုက်ပွဲမှာ စသည်ဆုံး ကတည်းက မညီမျှသော တိုက်ပွဲပေတည်း။

မြန်မာတပ်နှင့် အိုလိုပိုင်တပ်တို့မှာ စက်နာရီ နဲ့ ၁၁ ချုက်ခဲ့ဗျာတွင် စတင်တွေ့ရှိ ပစ်ခတ်တိုက်ရိုက်ကြသည်။ မြန်မာတို့၏ လက်နက်ကျဉ်းဆန်တို့ အိုလိုပိုင်းဆီ ထိထိရိုက်ရိုက် မရောက်။ ရေးယုံမ ဖော်လိုက်သော အိုလိုပိုကျဉ်းဆီ တို့မှာ တပ်ဦးထိပ်ပျေားမှ စွဲနားခဲ့ဗြာသော မြန်မာတပ်သားတို့၏ ဇီဝနိုင်း တဖြဲ့တဖြတ် ခြောနသည်နည်းတူ ငွေးတို့၏ တစ်ပေခန့်ရှည်သော စက်အမြဲ့အကြောက် ကျဉ်းဆန်တို့မှ တပ်လယ်၊ တပ်မောက်ပိုင်းမကျော် မပြတ်ဆဲ ကျလာပေါက်ကွဲလျက် ရှိသည့် အတုံးအရုံး ကျော်ကုန်သွေ့လည်း မနဲ့ည်းတော့။ ဤသည်ကို အတွင်းဝန် မင်းမှာ ရွှေထီးဆောင်းလျက် စစ်မြှောက်ပိုင်းတစ်နေရာမှ ပတ်ပတ်လည်တွင် တွေ့ဖွေကျလာနေသည့် အမြဲ့အကွဲ့ဆန်တို့အား ယော်ပြေား စိတ်ဆချိုးသာမြင်းကြီးစွာနှင့် ဖျော်ကြည့်နေသည်။

စင်စစ် ဤမင်းကြီးမှာ စောင်အလျောက် ချွော်ပွဲ့ဗျား ခေါင်းမသော်များ ရှိသော်လည်း သူရသွေ့နှင့် ပြည့်စုသွေ့ ပိုမိုနိုင်အား တစ်စံကော် သိမ်းယူထား သည် မတရားမင်းကို စိုက်ရိုက်ပွဲလဲ မုန်းတီးသွေ့ ပိုမိုနည်းနှင့်မူ ပိုမိုဖျော်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ မြန်မာရှိပါ ဘုရားရတ္ထနှင့် ဓာတ်အေးကို ကာလက်နှင်းရှိ မည့်များသည်၌ ရန်သူအေးမဆို အသက်သွေးကို မတွေ့မံခွင့် ရက်ရက်ပေးလျှောင်းဖြင့် နိုင်ရမည်ဟု ယူဆထားသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ရှေ့ခွဲ မြင်သူမျှအောင် မသေယာသော နှလုံးဖို့ငါ ဝေးကြည့်နေစိတ် ဖို့၏ အယူအဆ လျှော့မှတို့ ယူကျွဲ့မရ သိရှိနေရသည်။ တစ်ကြိမ်က ဖို့အထင်သေး မျိန်းတီးမိသူ ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ စကားသံတို့မှာလည်း နောက်တရဖွံ့ဖြိုး နား၍ ကြေားယောင်လာသည်။

အခြာက်များ နေရာတက္ကရှိ၍ စတင်ပစ်ခတ်သူဖြစ် မီးခိုးလုံးများ မှာ်တက်လာသည့်တစ်ခက္ခာ ရှိနှိမ်သော်များဆီမှ အဆက်ပြုတဲ့ တရာစပ်ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်အခြာက်သုတေသန ကြေားရသည်။ မြို့မာကတွက်ကျင်းသားလိုက်၌ အပြင်းအထောင် ပေါက်ကွဲသုတေသန ကြေားရပြီး မီးခိုးလုံးများ မှာ်တက်လာ၏။

မိန္ဒိုလုပ်နှင့် ဖုန်းနည်းများ ခဲ့သည့်အခါတ် မြေပြင်၏ ကျွန်ုရှိသော ကျွန်ုကြီး
များထဲ၌ ဖြစ်သူအမြောက်ကြီးများမှာ တုံးလုံးပက်လက် ကစိုကလျား လွှဲနှစ်များ
သည်။ တာနဲ့ကို ကျော်စွာ ထမ်းဆောင်နေခဲ့ကြသော အမြောက်နာသား သူရဲ့ကောင်း
တစ်သိုက်မှုမှ နေရာတွင် တစ်ဦးပျော်များ မကျော်လေတော့။ ထိုစဉ် စက်နာရီ နှင့်
နှစ်ချက်တော်ခေါ်၌ မြင်းခြားများ အောက်ဆုတ်၌ အောင်တပ်သော်းအော် ဆိုင်ကေပါဌီ။
လျှင် မြင်းတပ်များ ကုန်းပေါ်သို့ တင်နေကြောင်း လျောက်ထားအောင်ခဲ့ချက်
ရောက်လာ၏။

“ເກົ່າ...ຕັດອືນ: ຜົນ:ຕອນຫົວໃຈ, ຂວາງແຮງ:ອຸປະກະໄລ”

“တင်ပါသည့် ရေရှိကြောင်းအတော်များ အသေးစိန္တ ရှိနှိပါသည့် ကိုယ်တော် တိုင် အသေးအဝေါဟိ ရှုကြည့်၏ အဖို့အမှတ်တော်များပါရန်၊ ရတနာသာယ်ပျော် ရတနာသာယ်

မွန် သင်္ကာတော်တို့လည်း အထိနာလျပါပြီ ပြည့်လှုံးခဲ့ လျောသင်းစစ်သည် ငါးရာ ကော်အနက်လည်း တစ်စိုက်ကော် ကျော်းခဲ့ပါပြီဘုရား”

လောသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် ဖျော်စင်တစ်ခုထက်တက်ကာ မြစ်ပြင်သို့
ယုန်ပြော်းနှင့် ရွှေစားသည်။

အဆေးဝယ် ဒေါင်းအလုပ်ကြီး တာစိန်းနှင့် သဘေးကော်ရှုစွဲစင်းမှာ မြောက်ဘက်ထိုး ဆန်တက်ခုတ်ခွာအနေသည်ဟု မြင်ရသည်။ မဆုတ်သော မတက်သာဘဝတွေ့မထုံး။ သဘေးကော်များလွှာတွေ့ချွဲ ပြီး၏ဟု သမောဏားလောက်သည်လော မပြောတတ်။ မြန်မာရဲလှေ နေ့လျော့တို့မှာ မြစ်ပြင်ဝယ် မြှေးလီးသလ္ာနဲ့ စစ်ဆင်ရှု ဆင်ပြောကြီးအား ဂိုင်းဝန်းထိုးသိတ်ကြသော ရွှေးကုန်များသဖြயံ အကိုလိုသဘေးတပ်ပြီးအား အတင်းတိုးဝင် တို့ကိုနှိမ်ပျက်ရှိသည်။ လျော့ဝိုင်ကိုမှ နေရာ၏၌ ဝင်းဝင်းပြု၍အနေသော ဓားရော်များအား တဖော့မွေးမွေး မြင်ရသည်။ အကောက်ပင် ဓားရော်တို့မည်းမှုများသော စီးပါးများအောင်တွေ့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဆင်ပြုဆုံးမှာ တာကုသွားပါ၏။ ရွှေးကုန်သွာ့တို့ကား မြစ်ပြင်ဝယ် စံးခွားမြှုပ်လေပြီး

မိတ်ပျက်ခြင်းကြောင့် ဆင်လာသော အတွင်းဝန်မင်းအေး မိုလ်မူး၊ စန်ကဲတိုက ပိုင်းအုပောင်ဆိုင်းနှင့်သည်။

ပခန်းကြီးမြှုပ်နည်းသေနတ်ပိုလ် မောင်သာမျွဲ့က တင်ဖျောက်သည်။

ଭ୍ରମ୍ଭ ତାରୀଷ୍ଟିଳ ଅଗ୍ରାଂଦିଃଦର୍ଶନିଃପୋର୍ଣ୍ଣବ୍ୟକ୍ତିଗବ୍ରି
ଗୁରୁତବିଲ୍ଲୁଃପତିଗ୍ରହିନିଃଦେଖିଲାନ୍ତିଃ ତବିନ୍ଦରୀର୍ଥର୍ଥକୁତାନ୍ତିତବ୍ୟନ୍ତିଃ
ଯୋଗିକିଵ୍ୟନ୍ତିଃ॥

အဲလှိုင်နားလောင်မေ့သူ အတွင်းဝန်မင်းမှာ တပ်မျှေးစစ်ကြပါတိ၏ ဆုဒ္ဓအား မလျှော်ဆိုသာအောင် ဖြစ်မေ့သည်။

မိမိအနေဖြင့် အရှင်နှစ်ပါးတို့ကို ယုံစား၍ ပေးအပ်တော်မူသော အမှုတော်

ଆହୁ ପରିମାଣିତ କରିବାକୁ ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିଛି ।

၁၇၈၅ မြင်မကောင်း ရွှေမူရအောင် တဖွဲ့ ကျော်းနေသာ ရဲ
မက်တို့၏အဖြစ်က ဤသို့နှင့်ကို ပျက်သေသည်။ မိမိတစ်သက်အနှင့်မှု မထောင်း
သာ။ တာဝန်ကျော်နှင့်သော ဤသံရဲကောင်းတို့ အကြောင်းမှ အသက်သောမည်ကို
ထိုလ်ချုပ်ကောင်းတစ်ယောက်အနှင့် မကြည့်ရက်။ ဆက်လက်ခုခံပါလျှင်လည်း
စစ်သည်သူရဲ သုံးထောင်ပင် မပြည့်တော်တော့သည် မိမိ၏တို့မှာ တစ်သောင်း
ကျော်သော ရှိနှုန်းအပေါင်းတို့၏ ပစ်ခတ်နှင့်ကြောင့် နာရီပိုင်းအတွင်း ထောင်းထောင်း
ညာက်ညာက် ကြမ္မာသွားပေတော့မည်။ ယခုပင် မိမိတို့ ပစ်ခတ်သည်အားမြောက်ဆန်တို့
ကား ရှိနှုန်းရှုရမဟောက်။ ရှိနှုန်းက ပစ်ခတ်သည် ဗုံးခုံအမြာက်ဆန်တို့သူလျှင်
မြတ်မာတပ်သို့ မရပ်မခိုင်အောင် ထိမ့်နေလေပါ။

ပထမဗုဒ္ဓဘာဝါယာ အတွင်းအနိမ်းသည် ဆတ်နေက်ကျမှုအား ပြုတင် ဆုံးမဖြစ်တာ၊ လေသာ ကင်းဝန်မှုမှုတွင် ကြီး၏ မှန်ကန်ကြောင်းကို ရင်တွင် ပြု ထိန်းသည်။

ခဏ္မြင်းမှာပင် ကော်ထန်သော ဝန်မင်းအိုမျက်နှာထေားမှာ နစ်ပေါင်းများရွာ
ဒီမင်းကျော်းသည်။

ဤသို့ပေါင် တန်ဆောင်မှန်းလပြည့်ကျော် လေးရက်စွဲ သုံးနှစ်အချို့တွင်
မြန်မာဘုရင်၏ မာာက်ဆုံးအစိကအားထားရာ တပ်မကြီးမှာ မြင်းမြှုမှ ဆုတ်နဲ့ရေ၏။
ဆုတ်ခွာခဲ့ရခြင်းအားလည်း ရတနာပုံ အပြည့်တော်သို့ သုကြီးပြင့် အကြောင်းကြား
လိုက်လေသာတည်း။

အတွင်းဝန်မင်း၏ တပ်မကြီး ကျောက်ရုံသိသိ ဆုတ်ခွာစဉ် မာက်ခံတပ် အဖြစ် ကျွန်ုရှုရန်သော တပ်များအနက် တပ်များလေး ထိုလ်ကျော်ခါင် အပ်ချုပ်သည့် လူငါးဆယ်ခဲ့ရှိ တပ်ကလေးမှာ အောင်ပြုခြင်းတပ်၏ အိုင်းကိုခြနေရာ ထွက်

သုတေသနမှတ်

ပေါက်မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။

ရှာ့နို့ဘလည်း တစ်စတ်စနှင့် အတူးအေး၊ ကျေမှုနေကာ ကျဉ်းဆုံးတို့
လည်း ကုန်စပြုပေပြီ။ ရှိန့်သူကျဉ်းဆုံးများအကြေးတွင် မြင်းကြီးကို တရွားလွှား
စီးရှုံး ကတေတာ်ကျင့်များမှ ခုံပံ့နေသူ တပ်သူးများထဲ လျဉ်းပတ်ဝါကိုလုပ်အေးပေး
နေခိုက် ပိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မြိမ်တပ်အနေနှင့် နောက်ထပ်စက်နာရီ နာရီဝက်မျှ
ဆက်လက်ပိုလ်နှင့်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းပါဝင်သည်။

ထိုကြင့် အရာတွင် သေမည့်အား လုပ်ရှိယဉ် စုရုံး၏ ရှိသွမ်းတပ် သား နှစ်ဦးကောင်းအား ဟောက်ထောက်ရင် အသေခံတော့မည် စိတ်ပိုင်း-ပြတ်လိုက်၏။

ဉ်အိုက်တွင်ယင် မန္တာရှိလောင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

မိမိတို့အား ဂိုင်းထားသည့် ရန်သူ့တပ်အကြောက် လက်ယာစွယ်နှင့်
တောင်းဘက်အန္တရာနရေးမှ သေနတ်သံများ ရုတ်ဘရုက် ပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်း
ပင် မြှင့်ခွာသံများ ကြေားပြီး ဘယ်ကဲရောက်လာသည်မသိ။ မြန်မာမြိုင်းတပ်သား
တစ်ရာခန့်သည် ရန်သူ့တပ်အား အပြင်မှ တစ်ဟုနှစ်းထိုးခုံတို့နှင့်အောက် ဝင်လာ
ကြသည်။

ရှေ့သိသာ မဲနေသာ အနီလိပ်မျက်နှာဖြူ မြင်းတပ်သားတို့မှာ အိုဂိုလ်စီသဖြင့် မရှုမလှ ခဲလိုက်ကြရသည်။ အသစ်စံသုဒ္ဓား ရှင်ခို့ရှင် ငင်းတို့ပြင်တိုက်သည့်ခဏမှာပင် စိတ်အားဖြုံကြပေသူ စိုလ်ကျော်ခါင်နှင့် ရုပ်ကိုတိုက ဖြုံဖြင့်ထက် အတောင်းမ အတောင်းထိုးဘောက်တိုက်ခိုက်သည်။

ଏକ୍ଷେପଣ ହୃଦୟରେ ଫ୍ରିଜାମାର୍ଗୀ ପଥମଧ୍ୟରେ ଯେତା ଅନ୍ତର୍ପୁରୀ ରୂପରେ
ଅନ୍ତର୍ଲିଙ୍ଗିତିରେ ଯୁଗରେ ଯେତାକେ ଲୁଦିଃଶବ୍ଦରେ ଗୁରୁତ୍ୱରେ ଉଚ୍ଚିତ
ଅଗୋଦିକିତିରେ ଯେତା ମିଳିମାର୍ଗୀ ରାଜିଗୀରର୍ଥରେ ॥

ତିଳଙ୍ଗୁର୍ବେଳିରୁ କୋଣାର୍କ ଅଶ୍ଵାଶ୍ରୀପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଦେଖିଲାମେ
ତରିକାରେ ହାତିରୁ ତିଳଙ୍ଗୁର୍ବେଳିରୁ କୋଣାର୍କ ଅଶ୍ଵାଶ୍ରୀପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଦେଖିଲାମେ

တစ်ညီးနှင့်တစ်ညီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရိုကြသည်နှင့် တစ်ပြောင်နက် နှစ်ညီးလုံး
နက်မှ အဲသံစွာ အသုတေသနလာသည်။

"ଓ... ধীল্য... ধীল্য বুঝি"

“အေါ်...မိသက္ကတွင်”

ଶିଳ୍ପିଙ୍କରେଣ୍ଡନ ହିଂଦୁ

အောင်တွင်သူငါးလိုက်၍ မြင်းပေါ်ထိန်းလျက်နှင့် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကမ်းသည်

တဗ္ဗာသိပ်ဘန်းနိုင်

၁၉၂

နိုင်သူရို့က အလားတူပြုလိုကျု တူပြုသည်။ မကြေထိပင် နှစ်ဦးမှာ မြင်းချင်းပျဉ်းယူနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားမိသည်။

“ဒါထက် သွေးသောက် ဘယ်နှစ်ယောက်လို ဒီရောက်လာလဲ”

“ဒီလိုပါ သွေးသောက် ကျွန်ုတ်တော်က ရာစေတ်သင့်နေ့သွေး မဟုတ်လား၊ မြေပြည်တော်က လွတ်အောင်ပြီးတော် မင်းလှမှာ စစ်ဆေးတိုးတယ်၊ ဒါနဲ့ သေရင် လည်း မထားပြီ၊ ကုလားမြှေရန်ကို ကာကွယ်ရ အမြတ်ဆုံးပြီး ထောင်ဝန်မင်းမဟာ မင်းထင်မင်းလှသီဟာသွေး ရှိနေတဲ့ ထူးပေါက်ကတ်တော်ဝင်တယ်၊ ဝန်မင်း ခွင့်လွတ်လို အပွဲ့ဖွဲ့ခဲ့တာ နောက်ဆုံး ပုန်းတော်ပြင်ကတ်တော်၊ ထူးပေါက်ကတ်နဲ့ မင်းလှခြော့ပါမျက်နှားအားလုံးတွေ ကစိုက်ရဲ့ ပြီးခဲ့ရတယ်၊ လမ်းမှာတွေသွေး မျှမှုက်တွေကို စုစုပေါ်ပြီး မြင်းခြားမှာ အတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တော်တိုင် ရှိတယ်ဆိုလို နိုင်အလာ အခါ သွေးသောက်တို့ တွေ့တာပဲ”

“ပြည်ချုပ်သွေး၊ ယောက်ဗျားစစ် ပိဿာပါတယ် သွေးသောက်၊ ဒါထက် အတွင်းဝန်မင်းတော့ ကျောက်ရဲ့အရပ်ကို ဆုတ်ခွာသွားပြီ၊ အခါ ကျွန်ုတ်တို့ ဘာလုမ်းလဲ”

နိုင်သူရို့က ဟတ်ဝန်းကျင်အနေအထားအား အေားအကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာရသော သင်းတို့အမြောက်ဟစ်ကွဲး မလွတ်ဘူး၊ အခါ ဆုတ်ပြီးတဲ့ မျက်နှာပြုကောင်တွေ သဘောရောက်ရင် အမြောက်ဆန်တွေ လိုက်လာမှာပဲ၊ ဒီတော့ လွတ်ရာရေးပြီးမှ စဉ်းစားကြရအောင်”

နိုင်နှစ်ဦးသည် တိုင်ပင်၍ ချက်ချင်းပင် မိမိတို့ အကြေအစည်းအား အော် ဟာစ် အမိန့်ပေးသည်။

မကြေထိပင် မျှက်တို့သည် ဒဏ်ရာရာသွားအား မြင်းများပေါ်၍ စွဲတ်သွေးတော်၊ မြေပြင်းကျေနေသော လက်နက်ချိုးစုံအား ကောက်သွေးကောက်နှင့် စစ်ဆော်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“အလုံး...ဟိုသွေးဝါကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ စောဓာကလည်း ဓာတ်ရိုင်းတာ မြင်းလည်ပင်း ပြတ်သွားတယ်၊ အော်လိပ်တစ်ယောက်ကိုလည်း လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်တယ်”

နိုင်ကျော်ခေါင်က မြင်းများထက်သွေး ဒဏ်ရာရာသွားကို ပျော်မြှောက်လဲ သက္ကာသွေး ပစ်တ်ပေးမော်သော ထွားကျိုင်းလှသည် စစ်သားကြီးတစ်ဦးအား ဆွဲဖြစ်ပေါ်းမေးသည်။

သွေးသောက်

“အဲဒါပေါ့၊ ကျွန်ုတ်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ပါးကွက်အာဏာသားကြီး၊ ဗလ ကြီးလို ခေါ်တယ်”

နိုင်ကျော်ခေါင်က ကြိုက်သီးထဟန်လုပ်ပြရင်း၊ ကြောက်စရာကောင် ကြီးပဲ့ပဲ ဟု ဆိုသည်။

ကျွမ်းတစ်ယော်ကိုခန့်အကြေတွင်မူ မြင်းနှင့် လူများသည် မြောက်ဘက် သို့ ရှေ့ရှေ့ဆုတ်ခွာလာကြသည်။

ခရီးနှစ်တိုင်လောက် ပေါက်မိသော် အဆေးရပ်မြတ်ဘက်ဆီးမှ အမြောက်သွားကို ရှေ့ရသည်။ နိုင်သူရို့ ခင့်မျှုးသည့်အတိုင်းပင် စောဓာက မိမိတို့ ရေးရာတစ်ရိုက်သို့ အမြောက်ဆန်များ တဖွဲ့ကျောက် ပေါက်ကွဲမော်သည်ကို မိုလ်ကျော်ခေါင် မြင်ရသည်။

မှန်ပြောင်းများအားထုတ်၍ ကြည့်မိရာ အော်လိပ်မြင်းတပ်များသာမက ခြေလျင်တပ်သားများပါ ကုန်းထက်သွေး ပြန်လည်တော်ရောက်နေကြော်း တွေ့ကြရ၏။

တော်နှစ်ဦးလေးတစ်ခု၏တိုင်တွင် မိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် နိုင်သူရို့နိုင်သည် နားလိုက်ကြသည်။

“ကဲ...သွေးသောက်၊ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

မိုလ်ကျော်ခေါင်က မေးသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဝန်မင်းရဲ့ တပ်ခြေကြော် မိအောင်လိုက် ကြပုံပဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နောင်ရှင်တော့ မြေအနေအထား မကျွမ်းကျင်တာနဲ့ လိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ နောင်တဲ့အထိ ဒီကောင်တွေရှေ့မဆက်နိုင်အောင် တားထားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီလိုဆို ဒီသွေးတွေလှုပေး ကျောက်ရဲမှာ နေသားတကျရှိရှိ ဝန်မင်း စီစဉ်နိုင်လို့မယ်၊ ကျွန်ုတ်တို့ မျှက်ထပ် စက်နာရဲ့ နှစ်နာရဲ့လောက်တော့ ခံရ လိုမယ်”

နိုင်နှစ်ဦးမှာ ခံစစ်အတွက် ချက်ချင်းပြင်ဆင်ကြပြန်သည်။

ရှေးဦးစွာ အကျိုးအကြောင်းကို အစီရင်ခံရန် ဆက်သားမြင်းသည်တော် နှစ်ဦးအား တပ်မဆီသွေး လွတ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာရာသွားအား တဖြည်းဖြည်းချင်း မျှက်မှုလိုက်စေသည်။

တော်ရာကျော်ရှိသေား မြင်းတပ်ကိုမှု လေးစွဲလိုက်သည်။ တစ်စုံမှာ တော် အတွင်းတစ်နာရဲမှ ပုန်းဆောင်သည်။ ကျွန်ုတ်သွေး စွဲအားလုံးအားလည်း သုံးစွဲပြန်သည်။ နှစ်စုံမှာ သေနာ် ကိုယ်စီးနှင့် တော်၏အပြင်ဘက် ချုံများကြား၌ တပ်ဖျောက်နေသည်။ တစ်စုံကဗျာ

တော်တွင်သစ်ပင်များထက် တက်၍နေ၏။

အောင်ပတ်ပုံများအား လူမ်းမြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြီးနှင့် တော့အပြင်မှ နိုင်သူရှိနိုင် ခေါင်းဆောင်သော မြန်မာမြင်းတပ်များသည် ဟန်ဂျာတိုက်သော ရှိသူ၏ ကုသွယ်သနများကြေားမှ တစ်ပုံနှင့်ထိုးနှင့်နှိမ်းနှင့် ရှိသူတပ်အေား ကြေားနိုင်နိုင်သည်။

မကြေခိုင် မြန်မာမြင်းတပ်တို့သည် ရှိသူကျော်ဆုံးလေအား မခဲ့နိုင်ဟန့် နှင့် ကတ္တာကရဲ့ မှာက်ပြန်ဆုတ်ပြေးသည်။ အောင်ပြင်းတပ်လည်း မိလိုက်၏။

တော့အနီးရောက်သော မြန်မာမြင်းတပ်သည် သုံးစွဲ၍ နှစ်စုံမှာ တော်၏ လက်ဝဲလက်ယာ လွင်ပြင်များသိလည်းကောင်း၊ တစ်စုံမှာ တော့အတွင်းသို့လည်း ကောင်း၊ အသီးသီးတွက်ပြေးရာ အောင်ပြင်းတပ်လည်း သုံးစွဲလိုက်သည်။

တော်တွင်သူ ကျော်ဆုံးလေအား အောင်ပြင်းတပ် နိုင်များသည် မြန်မာတို့ ပရီယာယ်အား ရိပ်ပိုကာ မိမိတို့တပ်သားများအား မှာက်ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် မှာက်ကျော်လျှပ်စီးတော်။

သစ်ပင်ထက်မှ ပုံးနေသော မြန်မာစစ်သည်တို့သည် မြင်းများပေါ်ရန်ချက် တစ်ခဲနှင့်ကို ထိုးခုတ်ကြ၏။

တော့တစ်ဖက်တစ်ခုက်မှ မြန်မာမြင်းတပ်များအား ထိုးလိုက်မိသော အောင်ပြင်းတပ်များမှာလည်း မိမိတို့မှာက်ပါးဝယ် တော်တွင်းမှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် ရှိသူ၏ မြင်းတပ်များက ပိတ်လျက်ရှိကြော်းသိရသည်။

မှာက်မှလိုက်လာသော ခြေလျှင်တပ်မှုလည်း တစ်ပျောက်နေသော မြန်မာတို့တွင်မှန်လုပ်းစုလေး၏ ရုတ်တရက် ချောင်းမြောင်းပစ်တိုက်နှင့်ကြော်းခြင်း ခံရသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခဲ့ တိုက်ပွဲမှာ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားသည်။ မှတ်သော တစ်ဝါက်ကျော် အကျော်ဆုံးနှင့် အောင်ပြင်းတပ်သည် ခြေလျှင်တပ်သားများနှင့် အတွက် ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

မြေပြင်းမှ အောင်ပြင်များနှင့်မြှေးနှင့် ကုလားမည်းအလောင်းတို့ ပြန်ကြကုန်ရစ်သည်။

ထိုနည်းတွေ့စွာ တပ်ဖျောက်ကျော်ရစ်သော မြန်မာစစ်သားလေးဆယ်ကျော်အနက် အသက်နှင့် တစ်ယောက်မျှေး မကျော်တော့။

□

မှာက်တစ်နှင့် တန်ဆောင်မှုန်းလပြည့်ကျော် ငါးရက်နှင့် စက်နာရို ဂိုဏ်ပို ခန့်ကျင်မှု အနိုင်အုံ ခွဲမြို့ပြစ်သော ကျောက်ရုတ်ပို့အလော် လျေသာင်းအဆွင်းတို့မှုင်း ၏ရှေ့တွင် မိလ်ကျော်ခေါင်နှင့် မိလ်သူရှိနိုင်မှာ ဒုးထောက်ခစားလျှက် ရှိကြသည်။

မိတ်မချွဲးမသာမျှနှင့် ဒိမ်မှုင်းရင့်ရှုံးနေသော အတွင်းတို့မှုင်းသည် မရှိရှုံးရင်း မိလ်ကျော်ခေါင်အား မြေလက်စွဲပို့တစ်ကွင်း ဂိုလ်လည်းကောင်း၊ မိလ်သူရှိနိုင် အား ပတ္တဗြားကျောက်စီ ဓားမြှောင်းတစ်ချောင်း ဂိုလ်လည်းကောင်း ပေးသမားသည်။

“မိလ်သူရှိနိုင်ယော်...သင်သည် အဖောက်သားသား ပိုသပါပေ၏ သင့်၌ ပြုမှုးနဲ့သော ငါးအပြစ်တို့အားလည်း ခွင့်လျှော်ပို့လာ ယခုအခိုင်း ငါသည် ဤစား နဲ့ ဤရှေ့ဝေတိပြုမှု့ ခွင့်လျှော်စာအားသားသား သင့်အား ပေးနိုင်တော့သည်။ မှာက်အတွက် ကိုယ့် ငါလည်း အနီးမရှာ ရှိစေ၊ ကျော်ခေါင်ငယ်နှင့်အတူ နေပြည်တော်အမြန်ပြန်၍ သင့်မိတ်ဟော်းတို့အား အရှင်နှစ်းမှတော်ထဲ ခွင့်ပုန်လျက် အကျော်းမှလျှော်လေလေ့။ ဤ၌ တိုက်ဖွယ်မှုမျိုးပြီး စစ်ရပ်မှုးစေအခိုင်းအား ယခုပင် ငါရှိသည်။ အောင်ကြော်း ဖြောက်သူများ လိုက်လျော်အလျော်ပေး၍ စစ်ပြောမြဲ့ မဟာမိတ်စာချုပ်ကို ချုပ်မည့် သံတော်တို့လည်း ဤအချိန် လမ်းနှိပ်ရှိမြှုပြု ငါတင်၏၊ အသီးသီးပညာ ကျိုးချိုး သန့်မွှေ့းလျှက် ငါခြောက်တို့ ကျိုးချိုးပြီတဲ့”

ဝန်မှုင်းသည် မှာက်ဆုံးကော်တို့အား ကြော်ခွဲမှု့နည်းစွာအို့၍ မှာက်ရှိခွဲလေသည်။

မိလ်သူရှိနှင့် မိလ်ကျော်ခေါင်တို့ နှစ်ယောက်ခုံး၊ မိတ်မချွဲးမသားသိလိုက် စီတ်မချွဲးမသားအား အဖော်အောင်ကာ တပ်မှုတွက်ကာ ရတနာပုံးနှင့်ပြည်တော်သို့ ရှေးမြှုပ်နှံးနှင့်ကြော်းခြင်း ဖြင့်မှုပြု၍ သို့မဟုတ်ဘူး။

ရွှေသံကြီးအထက်လွန်သော အတွင်းဝန်မှုင်း အမိန့်ရှိသည်၌အတိုင်းပင် မှန်စိုက်ချော် ခိုတော်ရွှေခဲ့တစ်ယောက်ကိုတွေ့၍ ဒေါင်းအလုပ်နှင့် စစ်ဆိုင်းအလုပ်ဖြောက် ပြုင်တွေ့နှင့်ထူးနှင့် စစ်ဆိုင်းအပြင်းမောင်းသားများသား ရတနာယဉ်မွန် သော်းတော်အား ကျွော်ရှိသည်။

ဗလကြီးနှင့် မိတ်ဆွေနှင့်တို့မှာ ဆက်လက်ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ မြင်းများ ခရီးယုံးသာဖြင့် လမ်းနှုံးတွင် တစ်ညာအို့ပြု၍ တစ်ညာအို့လည်း

မှာက်တစ်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ အင်းဝမြှောက်ပါ ခရီးတစ်တို့ခဲ့ကြော်း ခရီးသည်လေးတို့နှင့် သွားတို့ကြသည်။

“အိုးမိလ်များ၊ မှာက်ရှိများ မိလ်များရယ်”

တန္ထသိယ်ဘုံးရိုင်

၁၉၄

အသံမှာ သွေးသောက်ကြီး မြတ်ကျော်၏အသံပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတ်
သုံးသီးမှာ ဗိုလ်တွန်းစဲ၊ ပေါက်လှန်း ချွန်းသီး တို့ဖြစ်ကြ၏။

ဗိုလ်သူရိုင်သည် ဝစ်သာအားရန်း တပည့်များရှိရာသို့ ရျှေးမှတက်နဲ့သည်။
ပေါက်လှကမှာ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်အား မြင်မြင်ချင်း ဓားကိုဖွဲ့စွဲတဲ့က်
သေး၏။

“တော်...တော် ပေါက်လှ၊ တို့အချင်းချင်း အခိုင်တွေဖြစ်ပြီ၊ အတွင်းဝန်
မင်းဘုရားသို့ မင်းတို့တွေက အားလုံးလွှဲပြီးချမ်းခွင့် အီးနှဲလည်းခဲ့ခြုံပြီ၊ ဒါထက်
ဗိုလ်တွန်းစဲ ဘာသတ်းထူးသလဲ”

ဗိုလ်သူရိုင်က ဗိုလ်တွန်းစဲနားကပ်ကာ ပျက်နှစ်ပျက်နာကဲပြရင်း တို့တို့
မေးသည်။ ဗိုလ်တွန်းစဲတို့လေးသီးမှာ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်သည်။
ရုတ်တရက် ဘာမျှတော့ မဖြေ။

“ချိုက်ပါပြီး၊ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

ဗိုလ်တွန်းစဲက ခေါင်းကိုမော်လျှော့ တစ်လုံးချင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်ုတ်တို့ သခင် မရှိပြီ”

“ဟင်...”

“ဉာဏ်ရမ်းသခင် နတ်ဆုံးစဲတာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပါပြီ”

ဗိုလ်သူရိုင်၏ ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ပွုစ်သွားသည်။ ကြားရသည်ကို
မယ့်သကဲ့သို့ ပျက်လုံးများမှာ ပြေးလျက် ပြောသူအား ငေးနိုက်ကြည့်နေသည်။
ထိုမှာက ခေါင်းကျိုးကျေသွားသည်။

ဤအခိုင်တွင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ အနီးသို့ ရောက်နေပြီး ဖြစ်၏။ ဗိုလ်တွန်းစဲ
က ဗိုလ်သူရိုင်၏ပစ္စားကိုပုံတွေ့ရှိပါ။ ဗိုလ်တွန်းစဲမှာ ပြောသွားသည်။

“အခုမှတော့ မထုံးသူး၊ ဒီက သွေးသောက်လည်း ဖမာချင်းပါ၊ နားသာ
ဆင်ပေဇော့၊ ကျွန်ုတ်တို့ဟာ ဉာဏ်ရမ်းသခင်ရဲ့ ကျေးကျွန်ုတ်တွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခု
ဉာဏ်ရမ်းသခင်ဟာ နတ်ဆုံးစဲတာကြပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အော်လိပ်ဟာ ဒီသတ်းကိုပြီး
သိပေါ့ဘာရင်ကို နှစ်းချာ ဉာဏ်ရမ်းကိုယ်တော်ကို နှစ်းတင်မယ် သတ်းလွန်ထား
တယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်တော့ သင်းတို့တော်လာရင် ဗမာတွေ ခံမတိုက်အောင်ပဲ၊
ဒီသတ်းကိုပေးဖို့ ဘာ့လားကနဲ့ ကျွန်ုတ် ဒီအထိ ပြေးလာခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဟောသို့ ဗိုလ်မှုံးနှဲလည်းလွှဲမော့၊ ကျွန်ုတ်တို့ တစ်မြှုပ်လုံးဟာလည်း ဦးခေါင်းထက်
ဆုတွေနဲ့ တွေ့ရာသာချိုင်း သေမဆိုး အော်ထို့တဲ့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်
ကိုမှာ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြည်သူတွေ အိုးကိုလိုက် ဖြစ်သည်။ မိုးလွန်မှ စွဲချုပ်သူး

ဘုရားမှုံးပြီ

တွေ့ရာလူကို ဒီသတ်းလျောက်ဖြိန်ချိန့်တာ”

ဗိုလ်သူရိုင်၏ခေါင်းမှာ ပြန်လော်သည်။ ဘာသည် သခင်အုံသည့် သတ်း
ကိုသာ ကြားရသည်မဟုတ်၊ ပြည်ပါဆုံးမည့် အကြုံရိုင်းကိုပါ သိရလေပြီ။

“မှန်တယ်၊ ဒီအတိုင်းနိုင်တော့ အပျက်ပျက်နဲ့ နှုတ်ခေါ်သေး တွေ့ကော်
မယ်၊ ကျွန်ုတ်တော်မင်းလေး ပြင်းမြှုအရောက် တက်နဲ့တာမှာ ပြည်သူပြည်သားတွေ
အားလုံးဟာ အော်လိပ်ဆင်ထားလဲအတိုင်း ယုံနေကြတယ်။ ဘယ်သူမှာ ရှိနိုင်ပုံးပါ
အော်လိပ်တို့ရာမှာ မကျကြဘူး၊ အေားလုံးတော်တွေ့တော်တွေ့ကြီးက
မျှေးတော်မတ်တော်အော်ပါ ဒီအတိုင်းယုံနေပုံးပါးရာတွေ့တော်တွေ့ကြီးက
အားလုံးတော်တွေ့တော်အော်ပါ ဒီအတိုင်းယုံနေပုံးပါးရာတွေ့တော်တွေ့ကြီးက
အားလုံးတော်တွေ့တော်အော်ပါ ဒီအတိုင်းယုံနေပုံးပါးရာတွေ့တော်တွေ့ကြီးက

“အဆုံးကြည့်ရတာ ကင်းဝန်မင်းကြီး ပြန်တုန်းစီးတက်ပြီးတွေ့တယ်”

“ကင်းဝန်မင်းကြီး ဒီသတ်းကို အျှမှန်သို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုင်းလာ...
မဆိုင်းကြား၊ သွားကြမယ်”

ပြင်းခန်းစီးမှာ လေကိုခွင်းလျက် မြားကိုပစ်သည့်နှင့် နေပြည်တော်သို့
ဦးတည်စိန်းနဲ့ကြသည်။

အပြင်းမမှုံးတမ်း လာခဲ့ကြသဖြင့် အမွှုန်းတည်း ပဟိုရိုန်စ်ချက်၌ နှင့်ဖြူးပါး
တွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။

တဲ့ခါးနဲ့ကြောင် လမ်းခွဲကြသည်။

“က...တိုလ်ကျော်ခေါင်း၊ ကျွန်ုတ်လျော်ခေါ်ပေါ်ပြီး အရှင်မိဖုရာ့နဲ့တွေ့လဲ
ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ၊ ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ကိုလည်း သံတော်း
တင်ပါလေ၊ ကျွန်ုတ်တော်း ဗိုလ်တွန်းစဲနဲ့ အလုပ်လုပ်နဲ့ ပြောသွားတော်တင်တော်မှာ မင်းကြီးကို
တက်ရှုမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဗိုလ်သူရိုင်နှင့် အသိက်သည် တဲ့ခါးနဲ့ဖြူးပါးပြင်ဘက်
လက်ယာဘက်ရှိ လွှုတ်တော်ကြီး ရှိရာသို့ တွေ့က်နဲ့သည်။ အရေးတော်ပေါ်ခိုက်
တမ်းဆက်သားများ ဤသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာတတ်သာဖြင့် အတွေးအတွေး
မဖြစ်ဆိုရတော့ဘဲ အတော်အကြောင်းရှိရာသားများ ကင်းဝန်မင်းကြီးရှိမှုံးသို့ အလွယ်တက္က
ရောက်သွားကြပါ။

ဤအခိုက် မင်းကြီးမှာ ရှေ့ရှိစာချုပ်တစ်ခုအား အာရုံစုံနဲ့ဖို့ဖြစ်လော်
ရှိသည်။ ဤဒုက္ခ ဤသေးကို မြင်သွေ့ပြင့် လွှုနဲ့သော ရှုံးရိုင်းအတွင်းက မိမိအသေးကို
အန္တရာယ်ကိုပင် မတော်ကို အော်လိပ်အလိုအား လိုက်လော်၍ ဤစာချုပ်မျိုးအား
ချုပ်ဆိုရာပါရနဲ့ အတော်အကြောင်းရှိရာသား လိုက်လော်၍ ဤစာချုပ်မျိုးအား
ချုပ်ဆိုရာပါရနဲ့ မိမိ အတော်တို့ ကြီးပမ်းနဲ့သည်။ မိုးလွန်မှု စွဲချုပ်သူး

ပေးလျက် စိန့်သူ အောင်စိုလှပ်သည် ဤစာချုပ်ကို ပမာဏပြု ငြင်းပယ့်ခဲ့လေပြီ။
မင်းကြီးသည် ဝါးဆေးတရှည်အား ပါးစပ်မှုဆုတ်လျက် ဖိုလ်သူရိန်ကို
တည်းပြီးလွှာကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘယ်သူနှင့်”

“မှတ်ပါ၊ လျှောင်ရုံးလုပ်ပါယ်ဘူရာ၊ သို့ရွှေ့စွဲ လျှောင်ရုံးသေခ်၏ နာမည်
တော်ကို အဖွဲ့သုံးစား၍ အက်လိပ်တို့ ဗမာအား သူကြွန်ပြုမည့်အကြောင်းကို လာတင်
လျောက်ပါသည်”

ကုန်းဝန်မင်းကြီး၏ ဖြူဖွေသော မျက်ခံးတိမ္မာ တွေ့ကျေားသည်။

“အဘယ်သိ ကြသန္တုံး”

“မန်ပါ၊ ခေါက်စိုးသွင်မှာ လုပ်သိသူမရှိ၊ ကံတော်ကန်ခဲ့ပါပြီဘုရား”

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ ကျောက်ရှုပ်သည့်အနဲ့ တည်ပြုခဲ့သော မျက်နှာထားမှာ ပထမသီးစွာ လုပ်ရှုသူများ၏။

“ဒီသတ်မှန်သလား”

“မှန်ပါကြောင်း၊ သက်သေအဖြစ် ဘက်လားမြို့မှာပင် တိုးရှေ့ပြေးလာရသူ ဤပိုလ်မင်းကိုပင် ရွတ်ပုံပါ”

မင်းကြီးသည် ဖိုလ်တွန်းစံအား နေဖော်ကြည့်သည်။ ကောင်းမွန်လှသော မင်းကြီး၏ မှတ်ဉာဏ်ဝယ် ပျော်ရဲးမင်း၏ ကျွန်ုရင်းရုပ်များ ပါသွား ထင်ဖော်သည်။

ထိခက္ခာ မင်းကြီး၏ပျက်နှာမှာ အဆမတန် ပိမ့်ဒိမင်းကျသွားသည်။

ပညာရှင်ပါပီ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေကို ပိုပိမိလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ နှုတ်မှလည်း
စကားလုံးတို့ တုန်ရင်စွာ ထွက်လာသည်။
“အကျိုးပို့သင်းအကြောင်း ဦးလေပြီး”
မင်းကြီး၏ ခေါင်းနှင့်တကွ ဆေးတံ့ကို ကိုင်ထားသော လက်များမှာ
တုန်ရင်လာသည်။

မင်းကြွေးသည် ရှေ့တူဂျာနဲ့ ငေးကြည့်နေဖိစ်၏ မြန်မာနိုင်အား ကျယ်တင်ရန်
ပိုမို အတော်တန်ကြွေးစားခဲ့ရသူမျှ သဲရောဂါး ဖြစ်ရပြီကို နားလည်လိုက်သည်။ ပိုမို
အနေနှင့် အက်ပိုင်တို့သည် သင်းထိုးဆုံးလိုက်လျောက အေသုည်ဆုံး သိပေါ့ဘုရင်အား
နှစ်းချေသည့်တိုင်အောင် လျောင်ရမဲ့ မင်းအား နှစ်းတင်လိမ့်မည် ယုံးမိခဲ့သည်။

ယခုမှ မိမိမှာ အလိပ်မြေပြရှိ ရာဇ်ဝင်္ဂီ္ဒလည်း စေတနာကောင်းလျက်နှင့် မိမိ၏နှစ်သိမ်းမှာ အမည်းစက် စွမ်းထင်ရစ်တော့သည်။

“သူအကြံ နှီးလေပြီ”

မင်းကြီးသည် မိမိတစ်ဦးတည်း ရှိသည့်ဟန် ဤသိသာ ထပ်တလဲလဲ ညည်းသူမျှနေသည်။ အတန်ကြာမှ သတိရသည့်ဟန် ရှုမှ လုတ္တံအား ကြည့်လိုက် သည်။

“အမေတ်တို့ ပိုလ်မင်းတို့ ဤသတ်းကား အလေကော်းသော်လည်း
အေါမျာ်းလေပြီ သူ့ရို့ယုံ၍ တ်မတ်ဘို့အား အပစ်အတိုင်း လက်နက်ချုပ်
အဖို့ပြုပြီးသည်မှာ လွှဲနလေပြီ ယာ့ဆုံး အရာအမိမြို့သာ သင်းတို့သော် တို့မြှုပ်
ပျက်နိုင်သာ လက်နက်ဘို့နှင့် ချုပ်းကပ်လာလေပြီ”

ကင်းဝန်းငါးပြီးသည် ပြီးစွာလော စိတ်ဆုပ်းသာမျှအာ ရင့်ပြု လေးပို့
ဆွဲယူရသူပဲ၊ ကိုယ်ရိုးအိုင်နိုင်သယ်၍ သာမျှသက်မပြောတော် ဖြတ်ကိုက်တော်သို့
အရေးတကို ကူးကြသူးသည်။

ଲିଙ୍ଗକୁଣ୍ଡରୀରୁଷାନାଙ୍କ ପତାମଧ୍ୟେ ଦୂର୍ବଳରୁଷାନାଙ୍କାରୁ ଶିଳ୍ପିରୁଷାନାଙ୍କ ପ୍ରକଳ୍ପିତାରୁ ।
ତାଙ୍କରୁ ପାଇଁ ଦେଖିଲୁଛାମୁଁ ଏହାରୁ ଆମ୍ରିକାରୁଷାନାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାରୁ ଆମ୍ରିକାରୁଷାନାଙ୍କ ।

နှစ်ဦးတော်ခုလုံး၏လည်း အဖြပ်အဆည်းပျက်၍ ရတရတရက်ရက်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နိုင်လျှော့ခို့မှာ သူရဲ့သံပွယ် မြင်းပေါ်သိ ခုတ်တက်၍ စိုင်းနှင့်ထွက်နှုန်းဖြင့် ကျင့်လွှာနှစ်ယောက်မှာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် အောက်မှတိက်ခဲ့ကြရသည်။

မြို့တွင်းပြည်လည်း ဆုတေသနအသေးစာင်းတင်း ပရန်းပရင်းနှင့် ပြေးသူမြေး၊
လွှားသူစွား ဖြစ်နေပါပြီ။

မြတ်စွာရှိကန့်မြင်သူ၏ကော်တွေ၏သပြောန်းတော်ပုဂ္ဂန်။

ଲାର୍ଡଙ୍ ଗର୍ଜିକ୍ ଅତିକାଳେ ଲାର୍ଡଙ୍ ମହିନେ ଏକଟିକାଳେ ପାଇଁ ଦେଇଲାଗଲା

ယူ၍ ခတပ်ကိုစွန်ကာ တော့နှင့်တော်တိသီ ထွက်သွားခဲ့ကြပြီးလေပြီ။

သတိလက်ဂွတ်သူပမာ စိုလဲသူနိုသည် လူသူမြဲသော ခဲတပဲထပဲသံသွေး
ပြီးတက်သွားသည်။ ထိုစဉ်ဝယ် အမြှာက်သံတ်ချက် ပွင့်ထွက်လာကာ တော့
တောင်တိုဆိုသို့ ပဲတင်ရှိက်ဟည်း ပျော်ထွက်သွားသည်။

ခံတပ်ထိပ်မှ မျှော်လိုက်ကဗျာ အရုသောအများ ဝန်းစိုင်းလျက် သုံးဆယ့် ရှစ်စင်းမျှသော ဖိုလ်ချုပ်ပရင်းဒါဂတ်(စံ)၏ ရေတပ်ကြီးမှာ တရွေ့ချွဲနှင့် အင်းဝ မြို့သီ ချဉ်းကပ်လာလေပြီတကား။

□□□

(၁၄)

တန်ဆောင်မှန်းလပြည့်ကျော် ခုနှစ်ရက်နေ့တွင် အော်လိပ်တပ်သဘော သုံးဆယ့်ငါးစင်းအန်က် နှစ်ဆယ့်ရှစ်စင်းသည် အမြောက်တင် တွေးသွားနှင့် ဆန်တက်လာ၍၍ မစွဲလေးရတနာပုံ ရွှေမြို့တော် အနောက်မျက်နှာ ဂေါ်စိန်တေား ဆိပ်ကမ်းပြု ဆိုက်ကပ်မိသည်။

ထိုမောက် အော်လိပ်စိုလ်ချုပ်ကြီးက ကင်းဝန်မင်းကြီးထံ စာစေသည်။ စာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ဂေါ်စိန်သဘောဆိပ်သို့ နှစ်က်ဆယ့်တစ်နာရီ အခို့ လာပါ။ ဤအခို့ မြန်မာမင်းမြတ်ပါလျှင် သာ၍ကောင်းပါသည်။ မလာရောက် ရှိခိုလျှင် အလိုရှိရာ ပြုပါလိမ့်မည်ဟု ပါရှိသည်။

ယင်းသည့်အခါ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ကွမ်းကိုင် ရေကိုင် မောက်ပါ လူအနည်းငယ်နှင့် ဆင်စီး၍ ဂေါ်စိန်ဆိုရှာ အပြေးအလွှားထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွဲ မြစ်ဆိပ်မရောက်၊ အော်လိပ်စစ်သည်တို့ ဂေါ်စိန်ဆိပ်ကမ်းမှ ကုန်းပြောင်းချုတက်၍၍ လာကြသည်ကို မြတေတာ်ကျောင်းတိုက် အနောက်ဘက်လမ်းခွန့်တွင် တွေ့ရှိသည်နှင့် မရှုံးမရားဘဲ ပြန်လာနဲ့ရသည်။

အော်လိပ်စစ်သည်တို့ မော်ဒါန်းတစ်ချက်တွင် လှတ်တော်သို့ ဆိုက်ရောက် လာကြသည်။ ထို့မောက် နှင့်တော်သစ်တပ်တွင်းရှိ လက်နက်တိုက်မှ အမြောက်

လွှတ်တော်တော်ဘက် အတိတိက်တွင် မျှဲးတော်တော်တို့ ကာနယ်
စလေဒင်အား စောင့်ကြရသည်။ ငှုံးနောက် ကာနယ်စလေဒင်၏ ဆန္ဒအတိုင်း
ကင်းဝန်မားကြီး၊ တော်ခွင့်မားကြီး၊ ရွှေတိက်အဆွေးဝါး၊ ဧည့်ခွေစော်ဘွားကြီး၊
ကာနယ်စလေဒင်နှင့် အခြားစိစိုလ်ကြီးတို့း စကားပြိုစာရေးကြီး နိဂုံလတ်တို့
ဘုရင့်ရှုတော်ထို့ ဝင်ကြသည်။ သီပါဘုရင့်သည် မြန်းပြာသားတော်ဘို့သီပာသန
ရာပေပွဲလုပ်ထက် နောက်ခုံးခံခြင်းကိုပြုလျက် ကာနယ်စလေဒင်အား ဖွော့ခုံသည်။

မင်းတရား**ကြီးလက်ပဲဘက်ရှိ** မိဖူရားခေါင်**ကြီး၏** မျှက်နွေထက်၌လည်း
ခါတိုင်း**ကဲ့သို့** မောက်မာသော မာနရှိအေး မတွေ့ရ။ သို့ရာ၌ အဆင့်သူရား၏
သွေးသည် စုဖူရားလတ်၏ မျှက်နွေမှ စွဲမှုဆပ်းသေး။ **ကြုံပစ္စာင်တက်ဝယ်** ခုံးစွဲ
သော မောင်တော်နှင့် မှားက်ခိုးသာ စံမောမှုများ သိလင့်ကစား မိဖူရား၏မျှက်နွေမှာ
တွဲလုပ်မ မရှိ။

ထုံးတစ်းစဉ်လာ တင်ဖျောက်ယန်ကြားချက်များပြီးသော မင်းတရားသည်
တိုးသင်းသော်လည်း တည်၍မြတ်သောလေသံနှင့် မိန့်တော်မူ၏။

“ကန္တယ်စလောင်ကို အေပါလေ၊ မခည့်တော် မင်းဘရားကြံးလက်ထက်
တော်ကစွဲ၍ မဟာမိတ်ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း နှစ်တိုင်းနှစ်ပြည့် ရန်စစ်ပြုပြီးရန်
မဟာမိတ်လာဂျဏာ မပျက်မယူး သင့်တွင်ညီညွှတ်ကြရန် အလိုက်တော်မြတ် ရှိသည့်
နှင့် အော်လိုပ်မင်းက အခွင့်တော်းဆိုသည့်အတိုင်း အလုံးစုကို အခွင့်အရေး ပေးစတော်
မူသည့်ဖြစ်၍ ရဲမက်လာက်နှစ်ကိုင် အမှုထမ်းတို့ကို တစ်စုတစ်ရာ ခုပံပို့ခတ်ခွင့်
မရှိစေဘဲ စစ်ကို ရပ်သိမ်းလိုက်သည့်အရ အစစ်ကိုင်းက ရပ်နေ၍ မျှားကြံးမှတ်ကြံး
များနှင့် စကားပြောဆိုပြီးလျှင် စာချုပ်ရန် အကြောင်းလျှော့တော့သည့်ဖြစ်လျက်
ယခု ဒြေ့ဖြေ့တော်ရောက်ဆုတ်၍ ဇွန်းတော်တိုင်းအောင် ချို့တာက်လာသည့်မှာ မည်သည့်
အကြောင်း ရှိသေးသာမှုး”

မင်းတရား၏အမေးကို စကားပြန့်မှတစ်ဆင့် ကန္ထယ်စလေဒင် ကြေးလျှင်

သင့်အမှာ

ချက်ချွန်းပင် ဖြန့်ကြားသည်။ ကာနယ်စလေဒင်၏ အသုံးမှု သိမ်ဆူ၍ စကားမှု ယဉ်ကျော်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အမိပ္ပါယ်မှုမှ စစ်နိုင်သူ၏ မြဲမြိုင်မာသော အမိန့်ပေး ရာသုံးများဟတည်း။

“အစိန်တော်မြတ် ရှိသွေ့အတိုင်း မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မန္တလေး ရတနာပုံ ရွှေခြေတော်ရောက် ဆန်တက်၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို သိမ်းယူရမည်။ အရှင်နှစ်ပါးကိုလည်း အသက်တော်ကို အောင့်ရောက်၍ အောင်ယူခဲ့ရမည်ဟု အိန္ဒာ ဘာရင်ခဲ့မည်။ အစိန်ပါ၍ ဆန်တက်လာရပါကြောင်း”

အဖြစ်ကိုသိလျှင် ဘုရင်၏မျက်နှာတော်မှာ သိသိသာသာ ညွှန်ကျော်၏။
အဆိုးအုံမှာ မိမိပျော်လင့်ထားသည်ထက် ဂျွဲနဲ့လေပြီတကား။ မိမိအနှစ်နှင့် မိမိနှစ်နှင့် ကျော်၏ အများပြည်သူတို့ ယုံကြည်ထားသည့်နည်းတူ အောင်တော်ညာပ်များမင်း
တက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ တရားဓမ္မနှင့် ပြည့်စုသော အောင်တော်တက်လျှင်
ခမည်းတော်လက်ထက်၌ ဘဏ္ဍားတော် နှစ်းကျော်များနည်းတူ အခွင့်ပန်လျက်
အိမ်နှစ်မျိုး တရားဓမ္မကွန်နှင့် အေးချမ်းစွာ စံတော်မည် အောက်မော်၏။ ယခုမှာ
အောင်တော်လည်း မရှိပြီ။ မိမိအေးလည်း ကုလားနိုင်ငံသို့ ခေါ်မေပြီ။ နိုင်ငံအလုံး
ကျွန်ုတ်ခင်းသည်ကိုး ဆိုက်ခဲ့လေပြီတကား။

မင်းတရားကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ကင်းလန်မင်းကြီးထဲ ရောက်သွားသည်။ ထိအခိုက်တွင်ပင် မင်းကြီးသည်လည်း ဂျာနှုန်းသော အမှုအား မောက်ခုံးပြပြင်ခြင်းအဖြစ် စတင်စကားဆိုသည်။ လိုရင်းအော်များ အရှင်နှစ်ပါးကို မယုဘဲချမ်းသာရအောင် အောင်လိုက် မောက်ခုံးစတော်းဆိုသော အလုပ်စု အခွင့်အရေးများကို ပေးစတော်မြှုပြုလျှင် လက်နက်ကိုလည်းအင်္ဂါးစစ်ကိုရှုပ်သိမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ လိုရာ့ရှုပြု ဖြစ်သဖြင့် မင်းမိဖူရားနှစ်ပါးအား ထားခဲ့ကာ အောင်လိုင်းတို့ အသာတက်သိ မိတ်မပါက ထွက်ခွာသွားသင်ကြောင်းဟော ဖြစ်သည်။

ကာနယ်စလေဒင်က လိုဘာသီနပ်စွာဖြင့် မင်းကြီး၏ကားကို ပြုမချေပါ၊ စစ်နိုင်သူအနေဖြင့် ထင်ရှာပြုသာသည်အဖြစ် ပြစ်၍ စကားစစ်မထိုး။

“အရှင်နှစ်ပါးကို တောင်ယူမည့် မသောင်ယူမည့် အခွင့်မှာ ကျွန်ုတော်
အရောမပိုင်ပါ၊ ထိုလဲချုပ်ပြီး ဂျင်နဲ့ရယ်ပရင်းဒါဂါတ်(စံ)သာလျှင် အရောပိုင်သော
အဖွဲ့ပြုပါက ကြောင်း မူကြံဖြင့်နှစ်ရှုက်အခိုင် ထိုလဲယူပြီးသည် ရှေ့တော်ဘို့
ဝင်လိမ့်မည့်ဖြစ်ရာ ဤအတော့အတွင်း၏ ရွှေနှစ်တော်ကြီးအား အကိုလိပ်တပ်များ
သိမ်းပိုက်အဆောင်အဖော် ရှိပါလိမ့်မည်။ ဘရင်မင်းမြတ်မှာ တောင်ဥယျာဉ်နှစ်နှစ်တော်၌
သက်ဆင်းစွေ့တော်မှာရှိ လျှောက်ထားပါသည်”

ကာနှစ်စလေဒင်၏ စကားဆုံးသော သီပါဘရှင်သည် မိန္ဒရာ၏ မျက်စွာအား လုပ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိပ်စုရားလတ်သည် တံတွေးကို ပျော်ချွဲလိုက်၍ မောင်တော်၏ အကြည့်အား အေးပေးသော အပြီးရောင်နှင့် တုပြန်ကြော်ဆီလျက် ရှိုးခေါင်းကို မသိမသာ ညိုတ်ပြသည်။

“କୋଣି: ପିଲା, ଯଦିତ୍ତ ଅଲ୍ଲିଅଟିଙ୍କ: କିମେଟୁ?”

ထိုအနိမ့်၌ ထောင်တွင်မှ ဂွတ်စ၊ ဆင်ပြုမရင် မိမိရားကြီး၏ အဆောင်တော်းတစ်ယောက်များမျက်စီသူငါးယုံနှင့် ကိုလုပ်စာသာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော နှစ်းတွင်းသူ နှစ်းတွင်းသားတို့၏ ပါးစပ်မှ အပျို့စုံသော သတင်းတို့သည် တွက်ပေါ်နေ၏။

မကြေခိပင် နှစ်တွင်းအမှုထဲတဲ့ နှစ်တွင်းမှ ထွက်ခွင့်သာရှိ၍ ဝင်ခွင့်မဟု ကြောင်း အပိုစွဲထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် အရှင်နှစ်ပါးအား အကိုယ် တို့ သုတေသန်းအဖြစ် ဖမ်းထားသည့်သတ်းများ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ထွက်လာ သည်။

ထိအခိုက်တွင်ပင် မယ်တော်မိဖူရားကြီးသည် သမီးတော်၏ အဆောင်မှ
ဖြို့ကြေလာသည်။

အထိပ်ပြင်သူပြင်၊ ပစ္စည်းသီးသူသိမ်းနှင့် ဖြစ်နေသော အပျိုက် အထိန်းတော်တို့မှ မိဖျရေးကြံးနှင့် စိုင်းခွဲလာသည်။

“မယ်မင်းတို့...တို့တစ်တွေ ကျွန်ုပ်ပြီ”

ရှုံး၌ ခက်ထန်သူမျှ တည့်ဖြစ်လေသာ ဆင်ဖြူမရှုမိဖုရားသည် မြှုပွဲယ်
ကိုးပမာ မူကိုလှာကို အောက်ချင်း မိန့်တော်မှုသည်။

“မယ်လင်းတို့၏ အရှင်သာခ်နှစ်ပါးသည် နက်ဖြန့်ပွဲ ကုလား၏ရာ လိုက်ရ တော့မည်၊ ငါအေး မခင်တွယ်ကုန်၊ သင်တို့ဟည်း အခို့ရှိရှိက် လွှားရာမြဲကုလာ၊ ငါ ခွင့်လွတ်၏”

အပိုဘတ်ခြေရအပါင်းမှာ သောင်းသောင်းဖူဖူ ဦးချွောတ်တွေး နိုက္ခိုက်
သည်။

ခင်ဘုန်းမှာရူ ဆင်ဖြူမရှင်မိပါရာကြီးအား ဦးချက်နဲ့တော်၍ ရွှေ့န်းတော်ကြီး
မှ အလျင်တဆော ထွက်ခဲ့သည်။

အနေက်မျက်နှာ အလယ်ပါပ စာတ်တံ့ခါ: ဖြစ်သည့် စည်ရှည်တံ့ခါ: မှ
ထွက်မည်အပြုတွင် ရှိနှိ လုတွဲသိုက်အား ခင်ဘူး မြင်စီသည်။

အဝတ်အသာ: အဆင်အပြင် ညီးစွမ်းပို့နို့သော အသင်အပြင်တိုကို ထောက်၍ ဤလုပ်သိုက်မှာ ယခုပင် ထောင်တွင်မှ လွှတ်လာသူများအဖြစ် ခင်ဘာနဲ့ မတ်မိသည်။

မြို့တော်ခါးထွက်သည်ခဏ၌ ထောင်မှတ်က်လာသူတို့အက် ရှမ်းတစ်ဦး
အေး ချောမောလုပ်သော မိန္ဒာမပျိုတစ်ဦး ပြောကပ်လာသည်ကို ခင်ဘာ့ ထွေရေး။

သို့ရာတွင် မဟာနပူးကျယ်ကျယ် မေးရှုံးလေးထောင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မြန်မာစည်တွက်တစ်ဦးမှာမူ ကြိုဆိုသူ တွေ့ဟန်မရှိ ယောင်တိယောင်ချာနှင့် ဖြစ်သည်။

ထိအနိက်တွင်ပင် လူတောထွင် မမျှော်လင့်သုတစ္ဆေးအား ခင်ဘုန်းတွေလိုက်ရသည်။

အပေါင်တဲ့အပေါင်စားနှင့် ဖိုလ်သူမိန္ဒာသည် ယောင်ချာချာဖြစ်မော် မြန်မာ ထောင်တွက်အနီးသို့ ချင်းကပ်သွားသည်။

ဉာဏ်အနိဂတ်အတန်ဖြေ ရှမ်းလူမျိုးအား ကြံ့ခိုလာသည့် မိန့်မပျိုသည်
မိုလ်သူရိန်အား တွေ့သွားသည်။

မိမိလျှပ်စီးနှင့် မိန့်မပျော်တဲ့ တစ်ဦးအားတစ်ဦး ငေးမောနိုက်ကြည့်လိုက် ကြသည်ကို ခင်ဘူန်းသည် သေချာဖြာ မြင်လိုက်ရသည်။

ခဏ္ဍာန်မှ ဖို့လည်သူရှိနှင့် စောအောက မြန်မာသည် ရှမ်းတစ်သိုက်ဆဲ ချွေးကပ်သွား၍ ဖြို့ရှိုးမှ အလျင်အမြန် ခွာတွက်သွားကြသည်။

င်းတိန္ဒာက်သို့ ခင်ဘုန်းသည် အပြီးကလေး လိုက်သည်

“မောင်ကြီးသူရိန် မောင်ကြီးသူရိန်”

ခင်ဘုန်း၏ ခေါ်သံကြောင့် ရှုမှုသွား

ရုပ်သွားသည့်။
၂၁၁၄

အလု...ခင်ဘူန်

စိုလ်သူရိန်မှုလည်း အဲအေးသင့်သွားပုံရသည်။ ခင်ဘျာနီးသည် မောက်
ပန်းကြီးနှင့် စိုလ်သူရိန်နား ကပ်လာသည်။

“မောင်ကြီး...မောင်ကြီးကို ခင်ဘုံး အရေးတကြီး ပြောစရှိတယ”

မိုလ်သူရိန်သည် ခင်ဘုန်းကို လက်မောင်းကလေးမှ ဆပ်ကိုင်ဆွဲကာ လျေသိက်မှ ဝေးရာသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

“ဆိုစမ်း ခင်ဘူန်း”

“မောင်ကြီး အရှင်နှစ်ပါးကို ကုလားဖြူတို့ ဘားလား ဆောင်ကြည့်တော့
မယ့်”

“ဒါ တကာယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ မောင်ကြီး၊ နက်ဖြစ်ခဲ့ သူတို့ စိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် လာဆောင်ကြုံးမတ၊ ခင်ဘားကြားကြားချင်း ပြီးခဲ့တာ”

နိုလ်သူနိုင်သည် ဘာမျှပြုမပြုတော်ဟဲ ခင်ဘာနှင့် စောဆောဂျာတစ်ရွာ
သီ္ပါ၏ ပို့ဆောင်ရေးလာသည်။

“ဟောဒီ ကျွန်တော် ကြိုခိုခိုသူဟာ ဉားမှုကြမယ့် မြင်နိုင်းကိုယ်တော်ပါ၊ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သိန့်ကျိုင်း စောနှင့်မောင်ပဲ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ယခုအခါ နတ်ရွှေခံလွှာပြီဖြစ်တဲ့ ပြောင်ရုံးအရှင်ရဲ့ ကျောကြုံတစ်ဦးပါ၊ အခု ဒီက ကျွန်တော်ဘူးမှုမေး ခင်ဘာနဲ့ဟာ မြန်မာဘာရှင်နှင့် မိပုရားကို ကူလှးဖြော်ပါတယ်။ တစ်နိုင်ငံ ဆောင်ကြည်းပြီး တစ်မျိုးသားလုံးအား ကျွန်တော်သွင်းမယ့်သတင်းကိုယ်တော်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဘုရားချင်း မြန်မာသောကဲ့လဲလုပ်ကစား တစ်ပါးမင်း ရှုံးကို တည့်တည့်တည်း ပြုခြင်းရှိ သိမှုအားလုံးပြီး ပြစ်ကြပါသည်။ မိုးကော်ဘာ စောနှင့်ကြည်းပ် ဤရှုံးဆုံးချင်းကို လက်ခံပြီး ပြစ်ပါသည်။ ဒီက သိန့်ထိပ်စား စောရှင်ဦးသာခင်မလည်း သိပြီးပြစ်ပါတယ်၊ ယခု ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရောကို လိုနိုင်တဲ့ပင် ပြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်သည် သိပေါ်ဘုရင်၏ထောင်တွင်းမှ ယခု ထွက်ခဲ့သည်။ အိုရှင် တိုင်းပြည့်နှင့် လူမျိုးအား သွားမဖောက်၊ စိတ်ချေလေ သွေးသောက်”

မြင်စိုင်းမှင်းသားကလေသား ကတိခံဝန်ပြုသည်။

“ଗୁଣିବଲନ୍ତ: ଲ୍ଲିଗୁଲା: ପ୍ରିତ୍ତିଆ: କୁଳୋଗନ୍ଧନ୍ତ ଅହୁରୀ ଯୁଲେ
ଦୟ”

ଶିଳ୍ପ ରାଜ୍ୟ ମୁଦ୍ରଣ ବିଭାଗ

“ဒီအတိုင်းနှစ်ရှင် အရေးတော်လျှေပြီ၊ အရှင်မင်းသားနှင့် ကျွန်ုင်းကိုယ်တော်ထို့ကို ထိုင်ထားလော်လို့၊ က ဘားကောင်းသင့်တွင်ရှာသိ ဆောင်ကြုံးပါလိုအယ်”

မိုလ်သူရိနိက သတိရဟန်နှင့် ခင်ဘုန်းဘက် လျဉ်လိုက်သည်။

“ခင်ဘူန်းကော ဘယ်သွားမလဲ”

“အိ... ခင်ဘုန်းမှာ ပြီးစရာမြေ မရှိပါဘူး မောင်ကြီး”

“ଭାଷାମନ୍ଦିରଙ୍କା”

“တောင်ကလွတ်လွတ်ချင်း မောင်မောင် ဖိုလ်ကျော်ခေါင်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ၊ ခင်ဘာနဲ့ မသိဘား”

ପିଲ୍ଲାରୀରେ କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ

“ဒီက ကျွန်တော်မှမငယ်ကိုပါ ဆောင်ကြုံသွားကြပါ၊ ကျွန်တော်အနေဖြင့် အရေးပေါ်၏ သွားစရာရှိများပါတယ်၊ မကြာမိ ပို့ဆုံးပါမယ်”

କୁଳାଙ୍ଗ ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର
କୁଳାଙ୍ଗ ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର ପାତାର

“କେବଳିଣୀ ତା ଜ୍ଞାନଲେଖନ”

“အစော...အစော တာဝန်ကို အစော ထမ်းပါ၊ ကိုယ့်ရို့က ကိုယ့်ရို့က
ကောင် ထမ်းချွဲမယ်”

သေခြင်း၊ အကျင့်သီးထဲမှ စာက္ခာပို့မဆောင်၊ နေရာမှ လျှင်မြန်စာတွက်ခဲ့၏။

ဤသိဖြစ်မှန်ခိုက် ကမ္မာမီးလောင်စဉ် သီမီးခွက်တောက်မျှတစ်ဦး
နိုင်။

၁၃၅
ရွှေနှင့်တော်တွင်းသို့ အောင်လိပ်တပ်များဝင်လာသည်ကို ဝန်စာရေးဦးသာဖြူ
သည် စိတ်မချမ်းသာခြင်းကြေးစွာနှင့် ကြည့်မေ့ခဲ့သည်။ ဦးသာဖြူ၏ စိတ်မချမ်းသာပုံ
မှာ တင်မြို့ထဲသိုး။

၃၇၁။ သီးသာဖြူးသည် ဝင်လာသော အဆဲလိပ်တပ်များအား ကြည့်နေခိုက် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်သုဉ်းကြွေလွန်ရပြီကို နားလည်လိုက်သည်။ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်လိုက်၍ အော့ဖွဲ့တတ်ဘက်အော့ရှုံးဖြစ်၍ မျှေားထားသောမျှေား ရှေ့မျောလပြီ။

ဖရ်စစ်တိုင့် အစာဝင်ကာ ဘုဇ္ဇားဖြစ်ရေး စိတ်ကူးချက်တို့သာညဲး လော့ပြောလျော့ပြော
ဤသို့တော့လျက် အနောက်ဆောင်အထွက်၌ ရပ်ပျက် မထင်မရှုံး ရပ်နေ
ခဲ့သော ဦးသာဖြီးသည် ရောကြီးသုတေသနပျော်ရွှေသွားသာ ခင်ဗုံးအား တွေ့ရ
သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ခင်ဗုံးမောက် လိုက်ရာမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအား မလုံးမက်ဖူး
တော့ခဲ့သည်။

တစ်ဦးမှာ ဖြစ်မှာထို့ကြောင်းလျောာတ်ပါး၊ တစ်ဦးမှာ ရှစ်းကျိုင်းတ်ပါး၊
တစ်ဦးမှာ လက်ရုံးပေါ်နဲ့ ပြည့်စုသူမျှ အတိမာန်တ်သော စိုလ်မျိုးတစ်ဦး။

ଏକାନ୍ତ ଦ୍ୱିଃବାତ୍ରିଃବାନ୍ଦ ଦୂରଃତ୍ରୀଷେଷିଗନ୍ତି ରୂପ୍ୟବ୍ୟାପ୍ତିଗଠି ଧିରିଷିବନ୍ଦ ॥
ଭୂରେକାନ୍ତପର ଦ୍ୱିଃବାତ୍ରିଃଗଣ ଗୋହିରଗୁର୍ତ୍ତବ୍ୟାନ୍ତପର ତଳାମନ୍ଦଃପ୍ରେମଃବ୍ୟା ଗ୍ରୂଷତ
ଦ୍ୟ ଅଵଶ୍ୟକିତିରେ କିମ୍ବାପ୍ରମାଦଃତର ବନ୍ଦ ଦାନଃଦାନଃପେଲାଜାଣି ॥

ဦးသာဖြိုးသည် မဆိုင်းတော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်တဲ့လာသည်။

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ:ତେବେନ୍ମାନେ:ଅଜ୍ଞି: ବୋଗିଲୁହନ୍ତିକୁ ତତ୍ତ୍ଵିଦ୍ଵାନ୍ତିର ଜ୍ଞାନଲ୍ଲୟ ଶ୍ରୀଦେଖିବା
ଦୟାଦେବ ମୁକ୍ତିକାପ୍ରାପ୍ତି ଦୂରିତିରେତେବେ ଶ୍ରୀ:ଶ୍ରୀଵିଷ୍ଣୁ:ଲେଖିବାଲ୍ଲୟ:॥

□

မြန်မာသူတ္ထရှစ် ၁၂၄၄ ခု၊ တန်ဆောင်မှန်းလဆုတ် ၈ ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ ညနေ သုံးနာရီအချိန်ကား မြန်မာရာဇ်ဝင်သမိုင်း၌ ကုမ္ပဏီင်းကျသော ကာလပေတည်း။

ထိမ်၊ ထိအချိန်ဝယ် မြှုပ်မှုသနင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည် ရန်သူ၏အားကို
အတင်းခဲ့၍ ပြင်းသနပြင်း အလျှော့မပြနိုင်ချေသောကြော့ သီရိပုဂ္ဂရိစေယာနှစ်ယ
သတိလောကာတိပုဂ္ဂိုတာ မဟာဓမ္မရာဇာ တံဆိပ်နာမ်ခံတော်မူသော မင်းတရား
ကြီးဘုရား၊ သီရိပုဂ္ဂရိလောကမဟာရာစိန္တာပါတီပဒုမရတနာဒေဝိမည်သော
မိဖုရားခေါင်ကြီးဘုရား၊ သမီးတော် ထိပ်စုဖုရားကြီး၊ ထိပ်စုဖုရားလတ်၊ အစ်မတော်
သီရိသုရတနာမဂ်လာဒေဝိမည်သော စိုင်းအောင်ပြီးစုစုဖုရားကြီး၊ ညီမတော် သီရိ
သုသီရိရတနာဒေဝိ ရမည်သားစုဖုရား၊ မယ်တော် သီရိပုဂ္ဂရိလောကမဟာ
စိန္တာပါတီပဒုမရတနာဒေဝိမည်သော ဆင်ဖြူမရှင်ပုရားနှင့်တကွ အထိန်းတော်၊
အပျို့တော်၊ စာရေးတော်ကြီး၊ သံတော်ဆင့်မင်းတို့ ရွှေ့နှုန်းမှထွက်၍ ကုလားလက်
ပါရချေသည်။

အခြာက်ထဲမဖြစ်စွာနှင့် အတောင်ဝန် ဈေးတိုက်ဝန် ဖြူပြုစွာ မင်းကြီး
မင်းလုမဟာအယူနှစ်သာကြံ့ရိုး၏ ပိုရုညည်းနှစ်စီးထက်သို့ သူး မယ်တော် ခုနှစ်ပါး
တို့ ဈေးကိုတင်တော်မှုရသည်။ ဝက်မဖွတ်ဖြူစွာ ဝန်ထောက်တော်မင်း မင်းကြီး
မင်းထင်မဟာအည်သူ့ ပင်းတလဲဝန်ထောက်မင်း မင်းကြီး မင်းခေါင်မဟာကျောင်
တို့က ထို့ဖြူတော်နှစ်ချက် အပ်မိုးလျက် အက်လိုစစ်သည် ပဲယာသွယ်တန်း မြှင့်
ပြီးလျင် ဈေးနှစ်းတော်တိုး ပြေးတော်ယူ တဲ့ခါးကထွက်၍ ဖြူတော်တောင်ချက်နှစ်

သင့်အောင်

‘ကျော်စိုး’ တဲ့ ခါးမှ အန္တရာက်သို့ ဂါရိနှင့်သဘောဆိပ်ရောက် ထွက်တော်မူရသည်။

ယင်းသို့မင်းပါပြည်လုံးထဲနှင့်သူတော်အနိက်မိသော ဖြန့်မာတိ
ခရာလေရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကဗ္ဗာပေါ်တွင် ဘုရင်ကင်းလစ် ကြွေသည့်အတော်နှင့်
စင်စစ်တိက်ဆိုင် ကျွန်ဖြစ်စိုက်ပြီကိုသော ပြည့်သုအများမှာ ဆပင်မြှေကျွေ ရင်ဝါ
လိုက်ပြု သောကမ္မန် မြေထုကမ္မလာ လူးလိုမ့်ကာ ဂိုဏ်းသူ ဂိုဏ်း၊ ဟိုပြီးသည်
ဝင် အတိအမိန် နာကျင်ထိုက်သု ထိနိက်နှင့် ဝက်ဝက်ကဲ့အင် ရှိတော်သည်။

မြတေသနရွှေကျော်းတိုက်ရှုဖူး မြင်ကွင်းမှာမူ ဘရင်မင်းနှင့် မိဖရားအား မကြည့်သိသူတေထားပင် ကြကဲပွုလ် ဖြစ်သည်။

မင်းတရားသည် အကိုလိုပိုလိုဝိုဒ္ဒား တောင်းဖွံ့ဖြိုးပင် လျဉ်းပေါ်မှ ရွှေကျော်းတော်အား ရွှေက်ချ လျှော့တော်မှုသည်။

ထိအချိန်၌ ရွှေကျောင်းတော်အတွင်း သံယာတော်တို့မှာ မိုလ်သူရိန်၊ ဗလကြီး၊ ပါက်လုတ္တနှင့်အတူ နီးရာဓားတုတ်လာက်နက်တို့အား ဆွဲ၍ မင်းကေရာဇ်အား လှယူနှစ်ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် အောင်ပို့တော်နှင့် ကျောင်းမြို့ယာတော်နှင့်ကြေားမှ ထောက်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော်တိုက အကြောင်းပြဖော်ရေးဖူ တားမြစ်ကြသည်။

ဤအခိုက်တွင်ပင် မိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် မိုလ်မင်းထင်တို့ဘာ လူအပ်ကြားမှ
တိုးကာ မိုလ်သူနှစ်တို့သို့ ရောက်လာသည်။

"ဘယ်နယ်လဲ သွေးသောက်တိ"

କୁଣ୍ଡଳାଶ୍ରୀଙ୍କ ଅମ୍ବାନ୍ଦ୍ରାଗାନ୍ଧୀଙ୍କେଠିଲା କ୍ଷିତିଶୋଇଛାଏବେଳିରେ ପ୍ରତିବନ୍ଦୀ ॥

“မဟန်ဘူး သွေးသောက်၊ အနီးအမားမှာ ရဲ့လိုက်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ
မရှိဘူး၊ တစ်ဖြူလုံးလည်း သူတပ်ချည်းပါ၊ ဘုရားကြီးမှာ ကျွန်ုတ်တို့တစ်တွေ
တိုးသိတ်ဘွားပြေားရ၊ လူတွေ့နဲ့အတူ ထိုင်းနိုင်ငံသားတွေနဲ့ပေါင်း လူဖြူးရွှေ့နဲ့ရှုံး
ကို လုမယ်ကြကြသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အောင်လိပ်တပ်တွေကို တို့မပေါက်ဘူး၊ ပြီးတော့
သင်းတိုး အမြောက်တွေက ဖြူ့တော်တစ်ခုလုံးကို အဆင်သုတေသန ချိန်ချုပ်ထားတယ်၊
တစ်ခုခြားစွဲရင် ဖြူ့သူမြို့သား ကလေးသွေးယူယော ရဟန်သံယာတွေနဲ့ ဘုရားကျော်ကော်
စေတီ အိုးအမ်တွေ စိတ်ညျက်ညျက်ပြောကျို့မယ်၊ ဒီအကြံး လက်လျော့ကြဖို့၊ ဒုက္ခာ
ကျွန်ုတ်တို့တာဝန်က ဘုရင်ကိုလုံး မဟုတ်ဘူး၊ အောင်လိပ်အောက် ရောက်နေ
တဲ့နိုင်ငံကို အကြံယူဖို့လုပ်ပဲ”

ဆောင်းနေမှာ မင်းပံ့တော်ရှိုး၌ ဝင်လုဆဲ မေးတင်နေပါ။

ဂါရိနှစ်သို့ သူရိယသောသီ သွယ်ထားသော ကုန်းပေါင်ထက်မတက်စီ
မင်းတရားသည် နေပြည်တော်အား တစ်ချက်လျှည့်ကြည့်ရှာသည်။
ထိပ်စုရုရှုနေသူ မတူနှစ်လျှော့ အော်လိပ်စားသည်တို့အေးလည်းကောင်း၊
ရိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသူ စိုလ်လျှပုရိသတ်အား မမှု။ ကုန်းပေါင်ထက် ရှေ့မြှုပြုကာ
မောင်တော်အား လက်ကော်းလိုက်သည်။

ဤသို့ အတူပင်တွဲ၍ ဤလက်ဖြင့်ပင် မောင်တော်အား ရွှေနှစ်းထက်
တော်ခဲသည်။ ယခု ဤလက်ဖြင့်ပင် မောင်တော် မင်းတရားအား ဆွဲကျွဲ့ ရှို့သူလက်
သော်ထက်သို့ တက်ခဲရပါ။

စုဖုရားမှာ မောက်ဆုံးအချိန်အထိ ထက်မြှုပ်သောစိတ်တော်ကို မချေလေ
တကား။

မရှုရက်သူ စိုလ်သုံးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အပ် ရှိုက်လိုက်ဖြေ
သည်။

ဤသို့ ဂါရိနှစ်သို့ ဖြစ်ပျက်နေခိုက် ရွှေနှစ်းတော်အောက် အော်လိပ်
စိုလ်တော်းထဲ ဤသာဖြိုးသည် အပြေးအသွေး ရောက်လာကာ အော်လိပ်ဘာသာရှို့
ဝင်သတင်းပို့သည်။

“မြန်မြန် ကဗျာတိန်၊ နှစ်ကာ ကျွန်းပို့တဲ့ မြန်မာနှစ်းကို
ပြန်အရယူနိုင်တဲ့ မင်းသားတော်ပါးနဲ့ အပေါင်းပါတို့၏ နေရာကို တွေ့ခဲပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ လူဘယ်လောက်လဲ”

“ခို့...ဟောဒီ ဘာကျင်ကို ကျွန်းပို့ နေရာပြေားပါပြီ၊ တပ်သားနှစ်သယ်
လောက်ဘို့ လုံလောက်ပြီ”

“ကောင်းပြီ...နေရာတိုး၊ အထက်စိုလ်မျှူးသီ အဓိန်ခဲလိုက်းမယ်”

မျက်နှာဖြူ ကဗျာတိန်သည် ဘာကျင်နှင့်အတွေ့ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။

“ကျွန်းပို့ ဒီမှာတော်နေယ်၊ ကာနယ်စလေဒင်ကို ပြောပြီ၊ အော်လိပ်
အော်ရမ်းရဲ့ အကျိုးကိုဆောင်တဲ့ မောင်သာဖြိုးကို မမေ့ပါနဲ့လို့”

ဤသာဖြိုးသည် စကားဆုံး၍ လက်ဝါးနှစ်းတော်အား ပွတ်ကာ ကျွေးပြား
အစောင့်စစ်နှစ်းအနားတွင် ကျွေးရှိုစ်သည်။ သို့ရာတွင်...

“ဘယ်... ဤသာဖြိုး၊ နှင့်နာမည်ကို တို့မမေ့”

ဤအသံနှင့်အတွေ့ စားသွားတစ်ခုသည် ဦးသာဖြိုး၏ ကျောမှုရင်တိ
ထုတ်ချင်းပေါက် ဝင်ရောက်လာသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အနီးရှိ မျက်နှာဖြူစားတို့ မလျှပ်ရှားနိုင်စီ
စိုလ်တွန်းစားသည် အသက်ကုန်းအော်ဖြူဖြစ်သော ဦးသာဖြိုး၏ကိုယ်မှ စားအားခွဲနတ်
လျက် လမ်းတွင်ဖက်တို့ ထွက်ပြီးခဲ့သည်။

အဆင်သုတေသနတော်များသော သွေးသောက်ကြီး မြတ်ကျော်ကို တွေ့လျှင်
‘ငါညီ မြန်မြန် စိုလ်မျှူးတို့ကို တွေ့အောင်ရှာ ဟိုမော် အမြန်လိုက်ခဲ့လို့’

စိုလ်တွန်းစားမှာ စကားမဆုံး အော်လိပ်တို့တဲ့မှ ဟစ်တွေ့လိုက်သော ကျောမှုစား
သည် ကျော့ခွင့်းထွက် ထိမှန်သွားသူဖြင့် မြေပြင်သို့ ပုံလျက်ပဲကျော့သွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးမှာ ဇော်ကြောင်လျက် အစ်ကိုဖြူစုံအား ကြည့်မှုစား
သည်။ ခဏ္ဍားပင် သေနတ်သုံးများ ဆူးလုပ်လာသူဖြင့် စိတ်ကိုဖြူတိုက်ကာ အများကိုဘာက်
သို့ ကျွေးကောက်ပြီးထွက်ကိုခဲ့၏။

သို့ရာတွင် နာရိုင်းအတွင်းမြှင့်ပင် အရေးပြင်ရှိ စိုလ်သုံးရှိုင်းတဲ့
စတင်တွေ့ခဲ့ရာ အိမ်ကလေးမှာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ၏နေရာ ဖြစ်နေပါ။

မမျှော်လှင့်သဲ အော်လိပ်တော်များတော်အား၏ ရိုင်းဝန်းကိုကိုယ်ခြုံး
မြင်နိုင်းမင်းသားနှင့် စော်နော်မောင်မှာ လက်တွင်းရှိုချားများနှင့် ငွေးတို့အေး
ရင်ဆိုင်ရှိုက်ကြသည်။ အိမ်လေး၏ရောခံနှင့် ကြောက်ပွဲသော သေချိုးတိုက်ပွဲသွားသည်
စော်၏။

အိမ်အတွင်း ခန်းမြှို့ရှိုသည် နှစ်းတည်း မိန်းမသားဖြစ်သူ ကျော်းနှင့်
ငင်းဘုံးမှာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ကြရမည်ကို မသိ။

မြင်နိုင်းမင်းသားနှင့် စော်နော်မောင်အပြင် ကျွေးရှိုသော ပေါ်ကိုယ်းဝါးမှာ
လည်း အိမ်အော် အကြိုတ်အနေ ခုခံပစ်ခတ်နေကြသည်။

အဆုံးတွင်း၌ မည်သည့်လက်နော်ရှုံးလည်း မရှိ။ ထိုအော်တွင်း အပြင်းနှင်း
လာသော မြင်းခွာသုံးများအား ကြေးရ၏။

နှစ်းသားမှာ တရာ့ကြေားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘယ်ကပေါ်လာသည် မသိသော ဗိုလ်သူရို့ ဒေါင်းဆောင်သည့် တပ်များ
တည်း။

ရို့မသားနှစ်ဦးသည် အားတက်ကာ အပြင်ခန်းသို့ထွက်သည့် တံ့ခါးဝသို့
ပြီးထွက်လာကြသည်။

အပြင်ခန်းပြု မာပဲမှာ မဆုံးသေး။

ဤအိုက်တွင်ပင် မြင်စိုင်းမင်းသာနှင့် စောများများတို့ ကျောပေးထားရာ
အိမ်များက်တံ့ခါးသည် ပွင့်ထွက်လာ၍ လွှေ့ပြုသေနတ်ကိုင်လျက် အကိုလိုပ်စစ်သား
တစ်ဦးသည် တစ်ဟုန်းတိုး ဝင်လာသည်။

မျက်စိတ်တစ်ဦးတို့ လွှေ့ပြုတစ်ဦးပြုက်အတွင်းသာ ဖြစ်သည်။

စောရှင်ဦးသည် ဂုဏ်သာရှိက်ပေါင်၍ ကျောပေးခုခံသော်လှုပ်နည်းအာက် တစ်ဦး
၏များက်ဆို ချို့စိုးလိုက်သော စစ်သား၏ လွှေ့ပြုအား ဇွတ်ဝင်စီးကာ လုသည်။
သို့ရာတွင် လွှေ့ပြုကို မမိ။ လွှေ့ပြုအသွေးသည်သာ စောရှင်ဦး၏ နေားသို့ တိုးနှစ်
ဝင်သွေးသည်။

ခင်ဘုန်းမှာ သွေးရှုံးသွေးတန်းနှင့် လုန်အောင်ပြီး ပိမိကိုယ်ပိမိ ဘာလုပ်
မီသည် မသိမီ စစ်သားအား ဝင်လုံး၍ သေနတ်ကို လုသည်။

ခက္ကတွင်ပင် စားကိုင်ထားသော ပါက်လှု၏သူတ္တာန်သည် အိမ်အများက်
ပါက်မှ ပေါ်လာခဲ့၏။ ပါက်လှု၏အားဦးသည် စစ်သား၏ ကျောပြင်အား ဝင်သွေး
သည်ခဏ္ဍာ မြင်စိုင်းမင်းသားတို့၏ ခုတ်များသော စစ်စိုင်နည်းထံမှလည်း အသုန်က်
ဖြေးများ ပေါ်လာသည်။

အန်းတွင်း၌ သွေးခွုံးသော စားကိုယ်စိန်း ဗိုလ်သူရို့၊ ဗိုလ်ကျော်ဒေါင်
နှင့် ဗိုလ်မင်းထင်တို့မှာ ရုပ်ပျက်ရှိပေပြီ။

ဗိုလ်သူရို့သည် လဲလျက်ရှိသော စောရှင်ဦးထံ ပြီးသွေးကာ ဒူးထောက်
ဖွေ့ပွဲပို့ကိုသည်။

“အစော...အစော...”

စောရှင်ဦးမှာ မထူးနိုင်ပြီ ဗိုလ်သူရို့၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်မှာမှ သွေးတို့၌
မိမိကိုကုန်သည်။

“အစော...အစော...၊ ရော်ဝါးမှာ နှစ်ပြီးလားကွယ်”

ဗိုလ်သူရို့မှာ ရင်ထုများ ရော်တို့ကိုပြီး လက်သည် ရင်ထက် ရောက်
သွေးသည်။ ရင်မှာမှ ခုနှစ်များ၏။

ဗိုလ်သူရို့သည် လွှဲရှုံးကာ “ပဝါဖြူတစ်ထည်ပေးပါ၊ ပဝါဖြူတစ်ထည်

ပေးပါ” ဟု အောင်လိုက်သည်။

ပဝါရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နှင့် ဒဏ်ရာကိုစမ်းကာ ပဝါနှင့် ထိုးသိပ်ပို့လို့
လိုက်သည်။

ဤအိုန်းကျခါမှ ဘယ်က ဝင်လာသည့်မသိ၊ ဒေါ်နှုန်းက ပေါ်လာသည်။
“ဒေါ်နှုန်း၊ မြန်မြစ် ဟို...ဟိုအေး မရှိဘူးလား”

ဗိုလ်သူရို့က ဗုတ်မိမုတ်ရာ အရှုံးသွေးယူယ် အောင်တောင်းသည်။

အားလုံးမှာ ကြက်သော၊ သေကာ စိုင်းကြည့်နေသည်။ ချုတ်ခုခုတွင်
ယုံးအောင်းလာဟန် ဆပ်နှင့် အဝတ်တို့ဝယ် ဖုန်းများက်ပျက်ရှိသော ဒေါ်နှုန်းမှာ
လည်း ပထမသော ကြောင်နေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် အေန်းတွင်းသို့ ပြီးဝင်
ကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးအား ခွဲထုတ်လာသည်။ ကြာရှည် မရှား။ ဗိုလ်သူရို့
တွေ့လိုသော အေးပူလင်းကို ရှာသည်။

ဗိုလ်သူရို့က သတိပိုစ်နေသော စောရှင်ဦး၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ အေးများကို
အစက်ချုံ လောင်းထည့်ပေးသည်။

ထိုးအိုက်တွင်ပင် အပြင်ဘက်မှ သွေးသောက်ကြီး၏ အောင်ဟစ်သံကို
ကြားရသည်။

“မြန်မြစ်ပြီးကြား နောက်ထပ် ကုလားတပ်တစ်တပ် လိုက်လာပြီ”
အသံတွင်မက လုပ်ပိုင်လာသည်။

“မြန်မြစ် အိမ်များကိုမှာ ပြီးတွေ့အသုန်ရှိပါယ်”

ဗိုလ်သူရို့သည် အံကြောင်းတွေ့ကို သေးလွှားသို့အောင် ပါက်လှထု ပစ္စား
လိုက်သည်။ ထိုးများက် စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လေးအား မြှောက်ကနဲ့ ပွဲပွဲက
ထလိုက်သည်။

“ကိုင်း...သွေးသောက်တို့ ပြီးကြောပေရေား၊ ဤသောင်မလေးအား အတွက်
ကျွန်းတော်ဘာန်ထား၊ သွေးသောက်ကြီးနဲ့ ပါက်လှထု ငါမှောက်က မကွားလို့ကြ”

ဗိုလ်သူရို့သည် စောရှင်ဦး၏ကိုယ်အား ကလေးသွေးယွေးမွေး၊ ရှုံး အိမ်ရှေး
မြင်းသီသို့ ပြီးသည်။

အဆင်သုတေသနစောင့်များက် ဗုံးအောင်ပြီး သတိပိုစ်နေသော
စောရှင်ဦးအား မြင်းပေါ်တင် ပွဲထုန်း၍ နောက်သို့လည်းကြည့်။ ဦးတည်ရာ
အေရှောက်သို့ တရာ့ကြော်း စိုင်းနှင့်ခဲ့သည်။

ဘုရားမခြားပြီ

“စိတ်သူ့တို့ တောင်ခြေမှာ မိန့်ဆောင်သွားမင်းနဲ့ နတ်မာက်ဖြူမှ အထောက်
တော်များ ရောက်နေတယ်၊ ညျှော်ဉျော်သွားပြီးလည်း လဲချားမိမ့်ရာနဲ့ မင်းသာကို
ဆောင်၍ ကုလားဖြူတို့ကိုတိုက်ရန် ရှောင်တွက်လာပါတယ်”

စိတ်သူရိန်က စိတ်ကျော်ခေါင်နှင့် စိတ်မင်းထင်တို့အား မေ့ကြည့်လိုက်
သည်။

“သွေးသောက်တို့ ကျွန်ုတ်တို့ပုံးမြှုပ်သကဲ့သို့ ပူဇော်ရော်ပြီး၊ သွေး
သောက်တို့ပဲ ဆုံးတွေ့ပြီး အရေးအရာကို ခွေးနွေးကြပါတော့”

ခင်ဘုန်း၊ ပေါက်လျှော်၊ ဗလကြီးမှတစ်ပါး အားလုံးက စိတ်သူရိန်အား
ကရာဏာသက်စွာကြည့်လျက် ခွာရန်ပြင်သည်။ စိတ်သူရိန်က စောနော်မောင်၏
လက်အား ခွဲထားလိုက်သည်။

“သွေးသောက်တော့ ခေါ်တွေ့ရစ်ပါလေ”

စောရှင်ဦးမှာ သတိလည်မလာသေး။

ခင်ဘုန်းသည် စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လက်များအား စမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်စွဲ
မပြောသေး၊ ရင်ခုန်သံမှာ မြန်လာသည် ထင်ရှုံး။ ခဏာအကြာတွင် ခင်ဘုန်းက
ဝမ်းသာအားရှု အောင်လိုက်သည်။

“ဟော…သတိရတော့မယ်”

အားလုံးသည် စောရှင်ဦးအား စိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရင်လေးမှာ တစ်စံတစ်စံနဲ့ စိုင်ုက်လာသည်။ အသက်ရှုမှာ မှန်၍လာ၏။

စိတ်သူရိန်က ပေါက်လှုထံမှ အေးပါယ်လင်းအားတောင်းကာ ပါးပောင်တွင်းသို့
အက်ချေပေး၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ညာမှာ နှင့်စိုင်ုက် အေးချေမှုမောင်။ ထိုအနိုင် ဗလကြီးက သစ်ရွက်၊
မြက်ခြောက် သစ်ကိုင်းစများအား ယူလာကာ ကြိုးစားမီးမွေးသည်။ မကြာမီး စီး
တောက်လာကာ အနေးမာတ်လည်း ရှုလာ၏။

လူနာမှာလည်း သုသံညည်း၍ လုပ်ရှားလာသည်။ အတန်ကြာသော်
မျက်လုံးမေးမေး ပွင့်လာ၍ ပြန်စိုံတို့က်သည်။

စိတ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လေးအား ပွဲပျက် ရင်ခွင့်တွင်း
သွင်းလိုက်၍ အူးမာ တတ္တတ္တတ် ခေါ်သည်။

“အစော…”

စောရှင်ဦး၏ မျက်လုံးများမှာ ပြန်ပွဲနဲ့လာသည်။

“အစော…ကိုသူရိန် ခေါ်နေတယ်လေ အစော”

အခန်း(၁၅)

ဒုဂ္ဂဝတီမြစ်လွှာ စီးသွင်ညီရှစ် စိုက်လည်အပ်သာ ကြွက်နားတောင်ခြေ
မှာပင် ဖြစ်ပါ၏။

လမ့်သဖြင့် ကြယ်ရောင်တို့သာ မှန်မှန်ဝါးဝါး ရှိသည်။

စိတ်သူရိန်သည် စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လက်လေးအား ဝါးဝါးရှိနိုင်ပြီး မြည့်ညီဝါယ်
အသာချုလိုက်သည်။ သားရှိရှုများအား ဂရမပြုမိုး၊ ရှုက်ရန်လည်းမှသိ။ စိုးရိမ်ရန်
လည်း သတိမရှု၊ ချုစ်သူ၏ ဖြူဖျော်သာချုက်နှာအား စုံစိုက်ကြည့်ရင်း အံကြိုး
လျက်မှ မျက်ရည်များ ပေါက်ပေါက်ကျိုးသိသည်။

ခင်ဘုန်းနှင့် စောနော်မောင်က အနီးတွင် ဒုးသောက်တိုင်လာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လ သွေးသောက်၊ ဈေးလင်ခုချက် ရှိပါမလား”

စောနော်မောင်က မေးသည်။

စိတ်သူရိန်က မေ့မကြည့်၍ ခေါင်းကိုသာ ဖြည့်းလေးစွာ ခါသည်။

“အောင်ပင်လယ်ရွှေမှာဝင်ပြီး ဒဏ်ရာကို အေးတစ်ခါထည့်ခြားပြီး ဒါပေမဲ့
ခုတေဘာင် သတိမရသေးဘူး”

အံကြိုးရင်း စိတ်သူရိန်က ဆိုသည်။

ထိုအိုက်တွင် ခင်လှုံးလှုံးမှ လူသုသုသံများ ကြားရသည်။ မကြာမီးပင်
သွေးသောက်ကြီးမြတ်ကျော် ပေါ်လာသည်။

စောရှင်း၏ မျက်နှာ၌ ပြီးရိုပ်ငွေ့ငွေ့ ပေါ်လာသည်။
လက်ကလေးများမှာ လှပ်ရှားလာ၍ ပွဲထားသူအား စမ်းသပ်သည်။
“ကို...သူ...ရိုန်...လား”
“ဟုတ်ပါတယ် အစောရယ်၊ ကိုသူရိုန်ပါ”
စောရှင်းက သူလက်မောင်းများအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် စိုလ်သူရိုန်က
ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ပွဲထားလိုက်သည်။
“ကိုသူရိုန်...ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”
သုသေသုသောအသံနှင့် စောရှင်းက မေးသည်။
“ရှိကြပါတယ် အစောရယ်၊ စောန်းမောင်လည်း ရှိတော်၊ ခင်ဘုံးလည်း
ရှိတယ်၊ ပေါက်လှလည်း ရှိတယ်၊ အလကြီးလည်း ရှိတယ်၊ အားလုံးရှိကြတယ်”
စောရှင်း၏ ရီဝေဟန်တွေသာ မျက်လုံးများက လှည့်လည်ကာ စောန်း
မောင်ထဲ ရောက်လာသည်။
“မောင်တော် အစောကို ခွင့်လွှာတ်ပါ”
“အို...နှမတော်၊ တာဝန်ကျသော နှမတော်ကို မောင်တော် ဘာခွင့်လွှာ
ရမလဲ”
စောရှင်းက အသာပြုးသည်။
“နှမတော် တာဝန်ကျပြီ၊ ဒါပေသိ...”
စောရှင်း၏ လေသံမှာ ပြတ်သွား၏။
“ဒါပေသိ ဘာဖြစ်လဲ နှမတော်”
စောရှင်းထံမှ အဖြေမရ။ မျက်လုံးရီဝေဝေတို့ာ စိုလ်သူရိုန်အား အဓိပ္ပာယ်
နက်နဲ့စွာနှင့် စိုက်ကြည့်ဖေသည်။ စိုလ်သူရိုန်က သက်ပြင်းရှိက်လိုက်၍ စောန်း
မောင်အား လှမ်းကြည့်သည်။
စောန်းမောင်က နားလည်းလိုက်ပေပြီ။ သူက ချစ်သူနှစ်းအား စိတ်ထို့ကို
စွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့မှာက စောရှင်း၏ ပခုံးလေးအားဆုပ်ကာ
ယုယ်ကြည့်နာဖို့သည်။
“နှမတော် မောင်တော် နားလည်းပြီ၊ နှမတော်ဘို့ ချစ်သူချုံး လွှာတ်လုံးမှာ
နေရစ်လေ၊ မောင်တော် အနဲ့အညွတ် ခွင့်လွှာတ်တယ်”
စောန်းမောင်က နေရနှုထားဖြင့် ကျွေးအေးလုံးမှာ ထလိုက်စွာကြသည်။
ထိုအေးကျွေး စိုလ်သူရိုန်သည် စောရှင်း၏ပါးအား မိမိပါးနှင့် ကပ်ကား
လိုက်သည်။

“ကိုသူရိုန်”
“များ...များ...အစော”
“အစော တာဝန်ကျပါတယ်မော်၊ ဒါပေမဲ့...”
“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အစော”
“ဒါပေမဲ့ အစောချုပ်တဲ့ သိန့်မယ်ကို အစော မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”
“အို...အစောရယ်၊ အားတင်းမှပေါ့”
“ပြီးတော့ အစောချုပ်တဲ့ ကိုသူရိုန်နဲ့လည်း ဒီတစ်ကြိုး တကယ်ခွဲရတော့
မယ်”
“အို...အစောရယ်”
“တကယ်ပါ ကိုသူရိုန်၊ အစောချုပ်ဟာ စွဲကာနဲ့ပြီ”
“မောပါမယ် အစောရယ်၊ နားနေမော်၊ ကိုသူရိုန် သေးတစ်ခွက် ထပ်တိုက်
မယ်”
စောရှင်းက လက်ဝါးကာသည်။
“တော်တော် မောင်၊ အစောတို့အေး ဘယ်လောက်စွမ်းတာ အစော
သိတယ်၊ အစော မောင်နဲ့ စကားပြောနိုင်ရှုပါ၊ အစော မောင့်ကို အများကြီး
စကားပြောချင်တယ်”
စိုလ်သူရိုန်၏ရင်မှာ ဆိုသွားသည်။ တင်းဆည်ထားလျက်မှ မျက်ရည်
များက ကျေလာသည်။ သူလည်း သိပေသည်။ ဤမျှေးက်ရာကြီးနှင့် သေးဝါးမစုံ
သည့် ဤတော်မြှုအလယ်တွင်...။
“မောင် နိုင်နေလား”
“မင့်ပါဘူး အစောရယ်၊ မောင် မင့်ပါဘူး”
“မင့်နဲ့လေ မောင်၊ အစောနဲ့မောင် အခုလို မွှေ့ရလည်း ရှင်ကွဲ ကွဲရမှာပါ
မောင်”
စိုလ်သူရိုန်က စောရှင်း၏ မျက်နှာလေးအား ပါးနှင့်ကပ်ထားစီသည်။
မျက်ရည်ချင်းမှာ ပေါင်းဆုံးကြသည်။ စောရှင်း၏ ကိုယ်ခွဲစွာ အနွေးစာတ်သည်
တဖြည့်ဖြည့်းလျှောပါးနေသည်။ မီးပုံမှ မီးတော်တို့သည် တဖြည့်ဖြည့်းလျှော
နည်းလာသည်။
“အစောမြှုတဲ့အခါ မောင်တာဝန်ထွေကို ပြောင့်ပြောင့်ထင်းနိုင်လို့မယ်၊
အစော တာဝန်လည်း ကျေပါပြီမောင်”
စိုလ်သူရိုန်ရင်ထဲ၌ ဆိုကြပ်လျက် ဘာမှမပြောနိုင်။ မပြောတတ်။

ပြောစရာလည်း မရှိ။

“လွှာဝကြီးဟာ အိပ်မက်ဆုံးကြီးပါ မောင်ရယ်၊ အစော အခု အိပ်မက်
ဆုံးကြီးကို မက်ရတော့မယ်”

မီးပုံမှ အေရာင်တိမ္မာ ဖိန့်သထက် ဖိန့်လာသည်။ စောရှင်း၏ အသံတို့
မှာလည်း လေးသထက်လေး၍ တိုးသထက် တိုးခဲ့လေပြီ။

“မောင်ကို အစော ပြန်တွေ့ချင်သေးတယ်၊ တစ်နှေ့...တစ်ချိန်...
တစ်နာရာ...တစ်ဘဝ...”

စောရှင်း၏အသံမှာ မြုပ်နှစ်ဝင်သွားသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က ထိတ်လန့်တကြား မီးရောင်းပါးဝယ် ဝင်းလက်လျက်ရှိ
သော ချုပ်သွားမျက်နှာလေးအား ငုံကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးတို့မှ မိတ်လျက်ရှိလေပြီ။ ထိုခဏာတွင်ပင် မီးပုံမှ များက်ဆုံးမီး
တောက်သည် ဤမြို့သွားများခဲ့သည်။

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်း၏ ကိုယ်ကလေးအား မလွှတ်။ လက်တစ်ဖက်မှ
စားအား ခွဲယူလိုက်သည်။

အရွှေးပမာ ဟစ်အော်မြင်းကိုလည်း ပြုမိသည်။

“ကမ္မာမကြေဘားကွဲ...ကမ္မာမကြေဘား”

များက်တစ်ခဏာတွင် စားအား မြော် ဆောင်းထိုက်လိုက်၍ စောရှင်း၏
ပုဇွဲးခြင်းကင်းပြီးဖြစ်သော ရှင်ခွင့်ထက် မျက်နှာများက်ကာ ကလေးပမာ ချုံးပွဲချုံ
ခိုကြွေးလိုက်လေသည်း။

□

လဆုတ်ရှစ်ရက်လသည် ရှိုးမထက်မှ ထွန်းတက်လာသည်။

ရှုစ်ဗြိုင်းဘက် တက်သွားလိုပ်သည်း လမ်းခွဲခဲ့လေပြီ။

နှစ်မောက်မှ ဦးမင်းရောင်၏ အထောက်တော် ဦးဆောင်လျက် ဗိုလ်သူရိန်း၊
ဗိုလ်ကြော်ခေါင်း၊ ဗိုလ်မင်းထင်နှင့် ခင်ဘုန်းတို့သည် တပည့်များနှင့်အတူ ဒုဋ္ဌဝတီးမြစ်ကို
ဖြတ်ကျားလိုက်ကြသည်။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတို့မှ ဗိုလ်သူရိန်းသည် မြောက်ဘက်သို့ မြင်းထက်က
ပြန်လည်ကြည့်မိသည်။

လရောင် မှန်းပြစ်သွားပြင့် ရွှေရောင်ဝင်းသော ပြန်ပြောသာဝ်တော်ကြီး
အားလည်း မမြင်ရပြီ။ မြင်ရသည့်တိုင် နရသန်း မင်းလည်းရှင်းကွာ ရန်သွားလက်

သက်ဆင်းရှုရာသည် ရတာနာပုရရွှေဖြူးတော်ကား လွမ်းလှုအံ့ဖွယ် မရှိပြီတကား။
ခရီးထိပ်မှ မည်သူက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ခိုးသည်မသိ။ တေားသံသည်
ကြောကြောကွဲကွဲ ပေါ်လာသည်။

“နှစ်ရောင်းရုံးရုံးပတ်လည်ကား ရွှေမှန်းတောင်တော်သာ၊ ခုံး...ဆုံးပါလှ
မြို့နှင့်ဗျွေတိသာ... ခုံးလေ...ဆုံးပါလှ၊ မြို့နှင့်ဗျွေတိသာ...”

မရှိတော့၊ မဟုတ်တော့ပြီဖြစ်သော အတိတ်အေး ပြန်လွမ်းဆွဲတွင်းသာ
ဖြစ်လေလို့မည်။

ဗိုလ်သူရိန်းမျက်လုံးများက မြစ်ကွေ့မှ ရွှေစာရုံးစော်ဆီသို့ ရောက်လာ
သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဤများရာဝယ် ပျော်ပျော်သာ ကျိုနှုန်းသော လရောင်း
မြစ်ရော်ရော့လ လက်ပြုကြုံရှုံးသူ ကမ္မာအော်အလှ သက်မျှချုပ်သူ၏ ရွှေဝါရည်း
ကြောကြောရှင်းသည်သူတွေ့သွားနှင့်အား မြင်ယော်မိသည်။

ယခုမှ မြစ်ရော်က ဘဝမြှေးပေပြီ။

ထိုနှင့်ဗိုလ်သူရိန်းမှာ ချုပ်သွားရှုံးမြှေးရှုံးနှင့် နှုတ်ပေါ်ကွဲမတတ် ဝေဒနာနှင့်
ဗိုလ်သူရိန်းမှာ ကျောက်ရှုံးပမာ ဤမြစ်မှန်းမြို့သည်။

ထို့စဉ်ဗုံးလိုက်တော်က ပုံးထောက် ပိုက်ပျော်ကျော်သာသည်။ တည်းပြု
လေးနှင်းသော ဗိုလ်ကြော်ခေါင်၏ အသံမှာလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“များက်ကို ပြန်မရွေ့နဲ့တော့ သွေးသောက်ရယ်၊ ရှေ့ကိုသာ ချို့ကြုံရဲ့
ဟော...ဟိုနှစ်မောက်ဆီက ထွန်းတက်လာတဲ့ ကြယ်တစ်ပွဲ့ဟော သွေးသောက်တို့
ကျုပ်တို့ရဲ့ အများကတ် ကြယ်မင်းပင် မဟုတ်လေလော့”

ဗိုလ်သူရိန်းက မြင်းစီးလျက်ခေါင် စားဦးနှင့် ညွှေ့မြှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

အဝေးဝယ် တောင်ဘက် မည်းမည်းမောင်သော ဦးပြင်း၌ ကြီးမားသည်
ကြယ်တစ်ပွဲ့သည် ရဲရဲ့ ထွန်းပြော်နေ၏။

ဗိုလ်သူရိန်းသည် သက်ပြင်းကိုရှိက် အကိုကြိုတ်လိုက်သည်။ ထို့များက
မြင်းစော်ရုံးတော်ကား ကြယ်မင်းဥ္ဓာ ရွှေ့နှင့်ဗြာလျက်ရှိသည်။ နတ်မောက်ရှိရာ
ဦးတည်း၍ တစ်ဟုန်းတို့ စိုင်းနှင့်ခဲ့လေသည်း။

ကိုယ်တော်များ

1. History of the Far East by G.N. Steiger.
2. Europe and Burma by D.G.E. Hall.
3. Early English Intercourse With Burma, by D.G.E. Hall.
4. A people at School by H.F. Hall.
5. British Rule in Burma by G.E. Harvey.
6. They Reigned in Mandalay by E.C.V. Fourcar.
7. Burma By D.G.E. Hall.
8. The Last of The Konbaung Kings, by Mg Mg Pye.
9. The Burma, His Life and Nations by Shway Yoe.
10. The Pacification of Burma, by Sr. Charles Chrostwait, K.C.S.
11. A Short History of British Colonial Policy, by H.E.
12. The Making of British India by Ramsay Muir.

၁၃။ ရွှေဘုန်ဝါန်။
 ၁၄။ မင်းတုန်းမင်း၏ တစ်နှစ်တာ၊ ရေးသူ မြေကော်(မြေဝတီမဂ္ဂန်း)။
 ၁၅။ မန္တေလေးရတနာပုံ ဖို့မှတ်စုံ။
 ၁၆။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသမိုင်း၊ ရေးသူ မောင်မောင်တင်။
 ၁၇။ မြန်မာမင်းတို့လက်ထက် ပညာရှိများအကြောင်း၊
     ရေးသူ မော်ဘီဆရာတိန်းကြီး။
 ၁၈။ နယ်ချုပြန်မာအရေးကော်ပုံကျွဲး၊ ရေးသူ ငသိုင်းချောင်းမောင်မောင်။
 ၁၉။ ဝန်းသိစော်ဘွားကြီး၊ ရေးသူ ဦးစီးမောင်(မြန်မာအလင်း)။
 ၂၀။ ဓိတ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတွက်ပွဲ၊ သင်ကိုယ်တက်ရှိနိုင်း တည်းပြတ်သည်။
 ၂၁။ မြန်မာရာဇ်ဝင်း၊ ရေးသူ ဦးဘသန်း။
 ၂၂။ စာဆိုတော်ဝတ္ထုကြီး၊ ရေးသူ ဒရိုခိုင်ခိုင်လေး။

အမြေားအကိုးအကားများ

- ၁။ ရွှေပြည် ဦးဘတင်၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်။
- ၂။ မန္တေလေးတွေ့သိရှိလာစောင် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဦးမောင်မောင်ကြီး၏
     ရှင်းလင်းတင်ပြချက်။
- ၃။ မန္တေလေးတွေ့သိရှိလာစောင် ကထိက ဦးဘက်တွေး၏ ဟောပြောချက်။

□□□

တော်ဝတ္ထု၏ မှ 'တဗ္ဗာသိပ်သူနှင့် နိုင်' တုပ်ယူ:

- ၁။ မိုးတွေ့ဆုံးဖြင့်လျင်ကွယ်
- ၂။ နယ်ဦးမွန်ဦး ချစ်ထွေ့တင်သည်
- ၃။ တိမ်ညီအပွင့် လအမြင့်
- ၄။ မိုးသုတေသနမိုး
- ၅။ နှင်းငွေတစ်ထောင့် မိုးတစ်မောင့်
- ၆။ မောင့်ဘဝညာအလေးကွယ်
- ၇။ မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်
- ၈။ နွေကန္တာဦး
- ၉။ လွမ်းတေးမဆုံးစောင့် စောသခင်
- ၁၀။ ဤမြေမှုသည်
- ၁၁။ တစ်ပြည်သူမရွှေထား
- ၁၂။ သွေးယောက်များလိုပဲဆက်ကြွော်မည်နိုင်
- ၁၃။ စိမ်းနော်ဦးမည် ကွွန်တော်မြေ
- ၁၄။ ချမ်းသောကြိုကြွာ
- ၁၅။ ညာနက်နက်မှာ လာထွက်ခြင်း
- ၁၆။ ပညာရှိသဘော
- ၁၇။ ဘုန်းနိုင်အတွေး ဘုန်းနိုင်အမြင်
- ၁၈။ လွမ်းပါလေရစ် သည်သောင်ငွေးဦး
- ၁၉။ ဝသန်လေချိန်မှုနှင့်
- ၂၀။ ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆောယ်